

Fantastic Club

ROMULUS BĂRBULESCU

CATHARSIS

EDITURA ALBATROS

ROMULUS BĂRBULESCU

CATHARSIS

EDITURA ALBATROS • BUCUREŞTI 1983

Ilustraţia copertei:
DAMIAN PETRESCU

Orice asemănare
cu persoanele aflate în viață
este absolut întâmplătoare.

Autorul

„Misiunea omului e de a transforma în conştiinţă o experienţă cât mai cuprinzătoare

MALRAUX

1

Liftul urcă lent, silenţios, într-o lume a tăcerii depline. Un abur de lumină pluteşte în cabina cilindrică, degajându-se direct din pereţii metalici, cu reflexe albastre. Boarea înmiresmată ce mă învăluie din toate părţile îmi şterge cu delicateţe fruntea fierbinte, mi se prelinge pe sub guler, îmi zvântă palmele umede. „Sunt emoţionat”, reflectez posac. Fracul alb – pe care l-am îmbrăcat pentru a doua oară în ultimii zece ani – mi se pare strâmt, incomod, îmi dă senzaţia că nu-i al meu şi de aceea stau ţeapăn. „Manechin ridicol” îmi spun, sub influenţa nu ştiu căror gânduri confuze. La drept vorbind, invitaţia domnului Yamada Hyo Toshiba nu m-a surprins prea mult, cu toate că domnia sa, fiind director general, cu buzunarele doldora de acţiuni, poate fi considerat un ilustru patron modern, iar dacă ne gândim bine şi la faima lui ştiinţifică nu ne rămâne decât să ne săltăm pălăria… Pe deasupra, acest ilustru patron a introdus în complexul sportiv Tsunami – pe care-l conduce ferm şi abil – o disciplină tipic japoneză. Dar toate astea nu-l împiedică să-şi invite din când în când subalternii la el acasă în virtutea cultivării unor bune relaţii strict particulare, dovedindu-le astfel respectivilor subalterni onoraţi nobila sa aversiune pentru acel soi de conformism rigid, jignitor, ce mai dăinuie încă în viaţa noastră socială. Ca o premisă ori o consecinţă a acestui democratism elevat, domnul Toshiba aplică tactica spiritului de echipă, înconjurându-se de străluciţi profesionişti în electronică, bionică, psihologie, psihiatrie, medicină sportivă, biochimie etc., le acordă, adică ne acordă, o deplină încredere, stimulându-ne şi prin considerabile avantaje de ordin material… Nu mai trecem la socoteală că ne-a pus la dispoziţie utilaje ultramoderne, iar noi, „savanţii”, am fost tentaţi să introducem în complexul sportiv Tsunami metode ştiinţifice originale, reflectate, în ultimă instanţă, în uimitoarele performanţe ale campionilor antrenaţi aici…

Dar să revenim. Nu m-a frapat deci invitaţia la un dialog ce se anunţă mai mult decât amical – pentru că domnul Yamada Hyo Toshiba excelează în amabilităţi de tip nipon – iar în privinţa mea, bănuiesc, nu are de ce să se plângă, mai ales că a avut de la cine să se informeze asupra capacităţii mele profesionale. E căsătorit cu Dolle Dinsdag, fostă colegă în anii studenţiei. Dar, cum invitaţia a fost trimisă numai în numele lui şi se referă numai la persoana mea, înseamnă că patronul s-a gândit la o discuţie între bărbaţi, doamna fiind exclusă.

Mă rog, până aici nimic neobişnuit. Ceea ce mi-a tulburat însă echilibrul interior – echilibrul la care ţin nespus – e un fapt aparent nesemnificativ apărut în formularea invitației: „Sunteţi aşteptat în salonul particular de la etajul XXIV.”

Acestui salon i s-a dus vestea, a ajuns o adevărată legendă. Dar câte nu trăncănesc oamenii pe seama şefilor! M-am făcut că nu aud nimic. Etica profesională şi disciplina nu mi-au permis să fiu prea curios. Un lucru e sigur: în salon n-au pătruns până acum decât foarte puţini norocoşi şi în situaţii cu totul excepţionale.

Realizez – cu tristeţe – că au trecut aproape douăzeci de ani, timp în care mi-am dăruit generos, cu pasiune, întreaga capacitate profesională celui mai impresionant complex sportiv din ţară: Tsunami; realizez, cu un suspin, că domnul Yamada Hyo Toshiba binevoieşte să-mi acorde o tardivă favoare, binevoieşte să-şi amintească, în sfârşit, de onestele mele servicii…

— Domnule doctor Van Mennen, vă aflaţi la etajul XXIV!

La înălţimea ochilor mei pluteşte stacojiu în aer numărul etajului la care am ajuns. În aceeaşi ireală tăcere uşa masivă alunecă lent într-o parte. Ies din lift la fel de ţeapăn, cu vaga senzaţie – apărută brusc în subconştient – că sunt în pericol. Neliniştea oscilează undeva în conştiinţă, o urmăresc până dispare. În locul ei s-a furişat teama, o

teamă fără obiect, ilogică, pe care o reprim brutal. N-am cum să nu iau în seamă acest firav semnal de alarmă. Îmi propun să fiu cât mai atent şi încerc să intru în contact cu universul străin în care mă aflu.

Stau calm pe traversa purpurie, pufoasă, ce se strecoară pe sub peretele din faţa mea. Lipsa acelui cadru specific pe care-l numim uşă nu-mi spune mare lucru, după cum nici papucii din mătase roşie descoperiţi pe pernuţa ovală, violacee, din pata de lumină a cărei sursă îmi este cu neputinţă s-o descopăr. Nu mă impresionează nici măcar halatul lung, mătăsos, negru, acoperit cu splendide broderii albe şi roz – un kimono, după câte înţeleg în fugă – prins pe tija aurie ce se înalţă direct din podea. Numai parfumul lasciv, suav, îmi atrage din prima clipă atenţia, un parfum ce mă învăluie ademenitor, îmi tulbură până la durere conştiinţa. Fac un remarcabil efort pentru a-mi aminti de ceva, ceva pierdut în uitare, dar pe care trebuie să-l regăsesc pe plan imaginativ pentru că îl ştiu acolo, rătăcit în uitare laolaltă cu nişte nimicuri dragi odinioară: o crenguţă de brad adusă din munţi, un bulgăre de zăpadă, rotund, alb prin care secundele mai curg însă printre geometrice iluzii, un pârâiaş ce alunecă naiv din şoaptă în şoaptă, un glas străin de femeie rostind neînţelese cuvinte… Cobor avid în fiinţă, rătăcesc şovăielnic din amintire în amintire – vibraţia altei lumi, trecute, în care timpul picură cristalizat, secundă după secundă. Parfumul îmi leagănă amintirile. Subtila mireasmă adie ca briza albastră şi văd cum, cresc lumini din sunete firave, dar încă nu pricep. Cobor în fiinţă până acolo unde lumina se prelinge pe umbre fără chip, pipăi orb prin geoda timpului şi caut o formă fără nume. Prin transparenţa secundei ascult cum adie subtila mireasmă. Cobor în fiinţă până când aud cum dor visele, cum curg în gingaşe culori. Le culeg temător, le adun în suflet ca pe nişte albe, rotunde iluzii,

plămădindu-le astfel înţelesul…

„Irmgard Renate Stern! Parfumul ei din tinereţe!” strigă triumfător un gând. Brutala descoperire îmi provoacă o adâncă tristeţe. „E absurd! Simplă coincidentă” remarc. Inspir profund, în timp ce năluca dragostei de odinioară se confundă iar cu subtila mireasmă din care s-a născut.

Calota holului sferic se înalţă în jurul meu cu pereţi translucizi, de un albastru pal. Nervuri argintii cad din boltă ca nişte meridiane. Pe suprafaţa pereţilor, emulsia luminiscentă degajă uniform superbe irizaţii de cer senin. E atâta linişte, încât simt cum mă destram în ireala tăcere. Sunt uşor, imponderabil, plutesc prin tăcerea albastră, spălat de orice gând, împăcat cu mine, cu viaţa ce palpită încă într-o neverosimilă somnolenţă. Subita relaxare psiho-somatică îmi readuce echilibrul interior dar şi o ciudată bună dispoziţie pe care refuz s-o mai interpretez.

Îmi scot pantofii, îi pun în locul papucilor pe pernuţa ovală, iau kimonoul, arunc haina de pe mine pe tija aurie, mă înfăşor în halat şi fac eforturi să-mi aduc aminte câte ceva din complicatele obiceiuri japoneze. Papucii sunt comozi. „Domnul Toshiba nu doreşte să intru în cabinet în ciorapi” îmi spun, gândindu-mă la principiile curtoaziei nipone. Din cauza asta nici nu observ cum o parte din perete a dispărut lateral.

Stau nemişcat în spuza luminii fluorescente care inundă holul. Traversa purpurie pare acum o potecă îngustă ce se pierde în sala lungă, dreptunghiulară, din faţa mea. Păşesc solemn, grav, dar după câţiva paşi rămân ţintuit locului, surprins. Sunt în interiorul unei piramide înalte. Suprafaţa pereţilor este acoperită cu un fel de muşchi galben-verzui ce radiază lumina aceea fluorescentă. Aerul rece, pur, bogat în oxigen, miroase uşor a răşină, îmi aminteşte de pădurile cu brazi bătrâni, învăluiţi în promoroacă, din munţii unde m-am născut. Impresia este atât de puternică, încât

aştept din clipă în clipă să văd cum ninge domol. Nu se întâmplă însă nimic. Doar unda aceea sentimentală îmi învăluie sufletul până simt cum ochii mi se umezesc. Am senzaţia că m-am întors aici de departe.

Privesc înduioşat în jurul meu. Uşa-perete s-a închis la loc. Intrarea în salon – în *kiakuma* după cum îmi aduc aminte – este marcată de un cadru dreptunghiular din lemn lustruit, negru, abanos poate. Dincolo de prag, pardoseala este acoperită cu celebrele *tatami* – salteluţe verzi şi galbene ca lămâia, dreptunghiulare – deasupra cărora au fost aruncate rogojini din împletitură de pai de o remarcabilă fineţe. Calc timid peste acest original covor moale, elastic. Pereţii salonului pustiu nu au nici uşi, nici ferestre. Sunt formaţi din uriaşe panouri dreptunghiulare suprapuse în mod fantezist. Rame de lemn de diferite culori încadrează fiecare panou umplut cu o fină reţea de linii verticale şi orizontale şi peste care s-a întins o peliculă străvezie ca sticla. Prin aceşti pereţi transparenţi pătrunde lumina – abur albicios cald, liniştitor. Din plafonul nu prea înalt coboară două lampioane în formă de pagodă, tapisate în mătase verde. Dragonii aurii, pictaţi pe mătasea lucitoare, sclipesc în lumina difuză. Salonul nu depăşeşte zece metri în lungime. Pe peretele din fund – învăluit într-o perdea cu irizaţii portocalii – sunt prinse din loc în loc statuete prelungi, metalice, de femei în costume naţionale. De pe umerii lor, de pe braţe se preling ghirlande de flori de glicină. Le recunosc parfumul fin răspândit în încăpere.

Rămân nemişcat. Aştept curios să se întâmple ceva. Atenţia îmi este atrasă de panoul verde din dreapta mea care glisează fără zgomot, dispare pur şi simplu. Prin spaţiul îngust ce s-a format intră în salon o femeie tânără. Păşeşte uşor, plutind parcă pe deasupra saltelelor colorate. Kimonoul lung, din brocart albastru, ornamentat cu nuferi argintii, înfloriţi, o acoperă în întregime. Peste kimono

poartă o pelerină scurtă până la genunchi, vaporoasă, ca un voal ţesut din pânză de păianjen, prinsă la piept cu două şnururi din mătase roşie. După panglica lată, trandafirie, ce-i strânge mijlocul şi după coafura „shimada” îmi dau seama că am de-a face cu o domnişoară. Fata s-a oprit la câţiva paşi, surâde graţioasă, înclinându-se adânc în timp ce obsedantul parfum *giako* – parfum specific fiicelor din Ţara Soarelui Răsare – îmi tulbură imaginaţia.

— Domnule doctor Van Mennen, sunteţi binevenit în mica noastră insulă, sună din clopoţei figurina de porţelan cu ochi migdalaţi. Vă invităm ca în dimineaţa aceasta să faceţi parte din modesta noastră familie.

— Plăcerea îmi aparţine, rostesc simplu, cucerit pe loc, zâmbind fără ocolişuri şi privind-o admirativ, pentru că fata este de o stranie frumuseţe.

— În curând, pe meleagurile noastre îndepărtate luna va răsări din apele oceanului, dăruindu-ne şi nouă, celor de aici, pacea sufletească şi bucuria de a fi împreună, continuă netulburată de privirile mele. Domnul Yamada Hyo Toshiba vă cere scuze. Va întârzia cincisprezece minute din motive strict particulare. Până atunci vă stau la dispoziţie.

Se răsuceşte ca o balerină, oferindu-mi posibilitatea să-i admir silueta suplă, fragilă, unduitoare, se duce la un panou pe care-l împinge uşor şi din firida ce iese la iveală scoate două pernuţe galbene, pătrate, pe care le pune în faţa mea. Se îndepărtează din nou – nu-mi pot dezlipi ochii de pe trupul ei zvelt – şi revine cu o măsuţă scundă, din lemn roşcat, aşezând-o cu atenţie între perne.

— Luaţi loc, vă rog! Susură fata cu ochi migdalaţi, cu buze roşii ca trandafirii lui Yoshura.

Îngenunchez pe pernă cu picioarele lipite, lăsându-mi greutatea trupului pe călcâie.

— Am bucuria să vă invit să aşteptăm împreună, îngân, roşind până în vârful urechilor.

— Sunt fericită dacă vă pot oferi şi cea mai neînsemnată plăcere, îmi răspunde, ghemuindu-se în aceeaşi poziţie.

Unda aceea discretă de parfum de mosc sau de geranium îmi răscoleşte fiinţa. Câteva clipe mă pierd în noaptea înstelată a ochilor ei catifelaţi si simt cum ameţesc. Surâsul i s-a accentuat.

Un sunet firav, subţirel se furişează cu gingăşie între noi, se prelinge uşor, curge melodios, cristalin. Zburdă zglobiu, ca un fluturaş primăvara, într-o dimineaţă însorită când dau cireşii în floare. Se destramă apoi în înalt până nu-l mai aud. Ascult atent, dar nu se mai întoarce.

Pe masă şi-au făcut apariţia pachete cu ţigări străine, o pipă, o brichetă cu gaz. Nu înţeleg cum a reuşit fata să-mi prezinte acest număr de prestidigitaţie pentru că ochii ei sunt mari, luminoşi, adânci ca un cer senin, noaptea, când aştepţi să vezi cum cad stelele.

— Fumaţi?

— Cândva, în anii studenţiei mi-a plăcut să trag câte o pipă, mint din politeţe, în timp ce lumina se stinge treptat, fiind înlocuită de o alta, albastră, ce pâlpâie acum pe cei doi pereţi laterali, devine tot mai densă, fluidă…

Imagini subacvatice prind să se deruleze încet, încet, creându-mi senzaţia că ne scufundăm lent printre peştii coloraţi ce mişună în jurul nostru. Apa nu e adâncă. Ne oprim pe fundul oceanului lângă o colonie de corali. Din loc în loc, în nisip, scoici cu valvele deschise, plante necunoscute. Apa se tulbură subit, imaginile dispar. Ne ridicăm la suprafaţă. Zgomotul furtunii explodează asurzitor. În lumina cenuşie valuri uriaşe se rostogolesc pe suprafaţa oceanului, sub cerul plumburiu pe care norii besmetici aleargă, aleargă. Fulgere răzleţe cad printre munţii de apă. Vântul năuc urlă din răsputeri. Din larg se înalţă un val gigantic, goneşte înfricoşător spre noi, se curbează deasupra noastră. Spuma albă de pe creasta lui

se destramă în fantasme dantelate. Mişcarea valului se opreşte subit. Cercul negru – apărut din exterior – restrânge puţin câte puţin din suprafaţa imaginii până când, pe cei doi pereţi laterali din salon, nu se mai văd decât două rotunde medalioane. În imaginea nemişcată uriaşul val albastru se decupează în relief. Deasupra lui se înalţă pe neaşteptate un minuscul soare portocaliu, rotund, strălucitor.

— Emblema clubului Tsunami! Exclam bine dispus.

— Efecte electronice! Adaugă fata.

— Splendid, instructiv, original! Îmi joacă festa criza euforică prin care trec.

În aceeaşi linişte tânăra mea amfitrioană îmi oferă acelaşi superb surâs. Îmi controlez starea de spirit pe care o găsesc în formă neaşteptată, surprinzătoare chiar.

— Ne oferă posibilitatea să ne aventurăm unde dorim. Aveţi vreo preferinţă? Mai sunt şase minute, precizează, uitându-se lung în ochii mei, atât de lung, încât nici nu mai respir.

— Preferinţă? … Nu, nu, vă mulţumesc! Vă rămân îndatorat pentru agreabila companie, debitez şcolăreşte, blestemându-mi lipsa de inspiraţie.

— Păcat… Nici nu ştiţi ce amuzant este să-ţi urmăreşti amintirile transformate în imagini.

— Cum aţi spus? … Transformate în imagini?!

— Scepticismul dumneavoastră este firesc. Îmi permiteţi să vă conving?

— Desigur… Dacă nu… Vă rog! Îngân, sub influenţa celei mai cumplite dintre curiozităţi.

Luminile din salon se sting uşor. Pe panoul din faţa noastră trec umbre cenuşii. Se aud zgomote vagi. Silueta unei splendide limuzine „Austin” – galbenă, cu patru locuri – sfâşie brusc imaginea neclară până atunci. Maşina rulează agale pe aleea grădinii, mărginită cu bănci de lemn. La

volan e fosta mea colegă, buna mea prietenă din anii studenţiei, prima fată de care m-am îndrăgostit nebuneşte: Irmgard Renate Stein! … Priveşte solemnă înaintea ei. Tresar uimit. Perna de sub genunchi capătă asperităţi dureroase. Închid ochii. Da, prima noastră escapadă… Amintirile curg domol… Maşina s-a oprit. Cu un gest nervos Irmy a deschis portiera. Aerul rece mirosea a brad proaspăt. „Un regat pentru o şoaptă! spuse, răsucindu-se spre mine. De unde ai venit?” „De prin munţi, am îngânat şi părul iubitei blonde de odinioară curgea în şuviţe strălucitoare între noi… E un bar prin apropiere. Dacă vrei… Ar fi poate mai vesel.” „Nu. Prefer iarba. Sau o bancă… N-ai minţit. Miroşi încă a fân abia cules şi a munţi învăluiţi în neguri. Dacă te caut, mai ai zăpadă în buzunare. Ai uitat-o acolo din copilărie…” Se prelinse suplă din maşină. Nu mă puteam mişca. Îmi întinse mâna. „Vino! Pariez că de atâtea emoţii ai nasul rece!” …

Deschid ochii. Privesc emoţionat încă la panoul gol din faţa noastră. Sub avalanşa amintirilor uit până şi cum mă cheamă.

— E timpul să ne despărţim, aud glasul micuţei japoneze. La revedere, domnule Van Mennen! Vă doresc o zi împodobită numai cu bucurii…

Fata se ridică, se înclină adânc, pluteşte, se face nevăzută. În urma ei nu mai rămâne decât mireasma blestematului parfum giako.

— La revedere! Spun în şoaptă, şi-mi dau seama că sunt singur, trist şi singur.

Din adânc îşi face loc teama. O simt cum alunecă prin conştiinţă, cum scânteiază, cum dispare într-o fracţiune de secundă.

Picioarele mi-au amorţit. Mă ridic anevoie. Fac doi-trei paşi şovăitori, îmi controlez atent ţinuta – cam şifonată după cum observ, în special pe la genunchi – mă înfăşor în

kimonoul larg şi-mi aduc aminte de pipa de pe măsuţă. Revin, o iau între degete, apreciind-o ca un cunoscător. E din cea mai banală spumă de mare!

— Bună dimineaţa, domnule Van Mennen! Răsună vocea gravă, politicoasă a domnului Yamada Hyo Toshiba, voce pe care aş recunoaşte-o şi în somn. Sunt încântat să vă revăd.

Ridic ochii, surprins. Peretele portocaliu a dispărut în prelungirea cabinetului e o altă încăpere ale cărei dimensiuni nu le pot evalua. De lângă biroul masiv, alb-gălbui, cu reflexe de fildeş vechi, domnul Toshiba mă priveşte amical, binevoitor. Kimonoul negru, impecabil croit, îl face de nerecunoscut. Lampa de pe birou împrăştie o lumină stridentă.

— Domnule Director General, am onoarea să vă salut! Spun cât mai limpede, grăbindu-mă să reduc din distanţa ce ne desparte.

Neghioabă inspiraţie! Al treilea tatami îmi este fatal. Piciorul îmi alunecă, sunt gata-gata să cad în nas, pierd un papuc şi cu el în mână mă prezint în faţa patronului. Pe chipul său bronzat a apărut un surâs enigmatic ce face imposibilă orice interpretare.

— Voi, europenii – sau poate cei mai extravaganţi – aţi simplificat până la absurd existenţa voastră cotidiană, remarcă, trecând cu eleganţă peste episodul jenant. Trista dispariţie a elementelor tradiţionale din acest oraş reprezintă pentru mine cea mai profundă dezamăgire. Îmi ia papucul din mână, se apleacă *şi* mi-l pune în picior înainte de a reuşi să mai fac vreun gest. Se îndepărtează câţiva paşi, se înclină reverenţios şi adaugă: Vă sunt recunoscător pentru cinstea ce mi-o acordaţi de a accepta să fiţi alături de mine în acest cuib cam bizar pentru dumneavoastră. Vă rog să vă simţiţi ca la dumneavoastră acasă.

Îmi întinde mâna. Se uită direct în ochii mei, sigur pe sine, dotat cu acel echilibru interior caracteristic conducătorului intransigent cu el însuşi, energic, dur, cerebral, a cărui experienţă de viaţă îl ajută să-şi aleagă fără greşeală colaboratorii chiar pentru câte douăzeci de ani, cum e cazul cu mine. Este evident că domnul Toshiba practică numeroase sporturi. Pe chipul său ars de soare s-a imprimat nota aceea distinctă a unei forţe fizice îşi psihice ieşite din comun. Suplu, longilin, cu umeri largi, cu părul cărunt tăiat scurt, cu originala expresivitate a fizionomiei sale aristocratice, domnul Toshiba poate fi considerat un demn reprezentant al rasei galbene. Ochii strălucitori, uşor migdalaţi, îi trădează ascuţita inteligenţă. Dacă iau în consideraţie toate aceste trăsături biotipologice – ca şi altele surprinse de-a lungul timpului în diversitatea contactelor noastre profesionale – domnul Yamada Hyo Toshiba e un tip extratensiv, după raportul KC sintetizat de H. Rorschach: sociabil, cu bogate resurse afective şi cu un evident şi periculos spirit practic.

Au trecut secunde, minute de când ne scrutăm reciproc?

— Am complexe, domnule director, mă trezesc vorbind cu glas scăzut. Consider prezenţa mea aici drept o favoare ce mi-aţi acordat-o în mod cu totul exagerat. Vă asigur de profunda mea stimă şi recunoştinţă.

— Vă rog, liniştiţi-vă, domnule Van Mennen. Vă subapreciaţi – cum să mă exprim? — inutil. V-am preţuit întotdeauna capacitatea profesională, spiritul de sacrificiu, modestia, abnegaţia, impresionanta contribuţie ştiinţifică pe care aţi adus-o pentru gloria acestui complex sportiv. Îmi pare rău că domnul Martin Doga, ca prim-vice-preşedinte, nu este prezent la această întrevedere, în numele nostru şi al Consiliului de administraţie, în numele Comitetului ştiinţific, precum şi în numele Direcţiei sporturilor de performanţă, cu ocazia împlinirii a douăzeci

de ani de rodnică, strălucită activitate ştiinţifică, vă rugăm să primiţi sincerele noastre felicitări. Vă urăm, în acelaşi timp, să vă continuaţi şirul remarcabilelor succese ştiinţifice. Sănătate şi fericire până la adânci bătrâneţe. În semn de omagiu, ne-am gândit să vă oferim un modest cadou.

Domnul Toshiba trece grav la biroul său pe care se află o splendidă cutie îmbrăcată în piele neagră şi pe capacul căreia se evidenţiază, în linii aurii, celebra siluetă a anticului discobol. Oficiind parcă un ritual divin, domnul Toshiba ridică solemn capacul cutiei, o cuprinde cu amândouă mâinile, o înalţă în aer şi mi-o oferă ceremonios, grav, înclinându-se adânc. Sunt perplex, neîncrezător, emoţionat. Iau cutia şi rămân cu ochii aţintiţi pe evantaiul alb-gălbui. Larg deschis, de pe catifeaua purpurie. Pe fiecare lamă de fildeş se întrevăd fine arabescuri şi dragoni hiperstilizaţi. Pe capac, în interior, drept în mijloc a fost prins în chenar auriu un medalion. Piatra preţioasă a medalionului e albastră. Prin inegalabila ei transparentă se vede un minuscul val cu creasta înspumată şi deasupra căruia se înalţă grăuntele luminos al soarelui portocaliu. Sub medalion, ţesut cu fir din mătase neagră, un cuvânt: Tsunami. Iar mai jos, cu litere mici: „Domnului doctor Van Mennen, recunoscători pentru strălucitele servicii ştiinţifice aduse pe arena sportului mondial.”

Sunt trist, naiba ştie de ce. Îmi vine să plâng, să-mi arunc papucii din picioare şi să fug undeva departe, singur, absolut singur şi acolo, sub cerul străin, în genunchi, să strig către Nimeni: oamenii sunt nişte caraghioşi, caraghioşi… Şocul emotiv trece pustiitor dintr-o zonă în alta, îmi accelerează bătăile inimii, nu înţeleg ce caută sub tâmpla stângă unde ciocăne nemilos. Cât gol e în mine, Doamne, cât gol, încât degeaba îndes cu pumnii cuvinte peste cuvinte în acest hău nestatornic, tot neînţeles va

rămâne gândul care le-a zămislit, neînţeles până la durere.

— Vă mulţumesc! Scot o şoaptă, în gură cu gustul amar al înfrângerii. Vă mulţumesc, adaug repede, cuprins de panică. Gestul dumneavoastră m-a emoţionat profund.

Aşez preţioasa cutie pe birou cu delicateţea eroului generos. Simt privirile gazdei aţintite asupra mea.

— În tradiţiile noastre populare – îmi explică tandru domnul Toshiba, al cărui spirit de observaţie nu poate fi înşelat – un evantai deschis oferit în dar simbolizează dorinţa de progres şi prosperitate. Vă rugăm să nu aveţi îndoieli. Aceasta este şi dorinţa noastră, nu, domnule Van Mennen?

— Nu vă contrazic.

— Am trecut în contul băncii Helios un cec în valoare de 50.000. Suma vă stă la dispoziţie.

— Vă sunt profund recunoscător, fac neutru.

— Iertaţi-mă! Sunt cam distrat. E dificil pentru mine să vă înţeleg sentimentele contradictorii. Luaţi loc, vă rog!

Abia acum observ lângă birou cele două clasice perne pătrate, de un verde crud, mătăsoase, îmbietoare. Îngenunchiez pe pernă, analizând în ritm sufocant situaţia. Decid instantaneu.

— Vă rog să nu vă simţiţi jignit. Aş fi obligat să vă cer scuze, declar solemn, urmărind acţiunile gazdei care scoate din birou o măsuţă ovală şi îi îndreaptă picioruşele în formă de labe de şopârlă, sculptate în lemn stacojiu.

Aştept răbdător. Domnul Toshiba pune măsuţa alături, aşează pe ea o tavă din ceramică neagră, două păhărele din cristal fumuriu şi o amforetă prelungă din porţelan alb ce seamănă cu gâtul graţios al unei lebede.

— Continuaţi, vă rog! Mă îndeamnă jovial amfitrionul, cu acelaşi surâs enigmatic sub care se destramă gând după gând.

În timp ce vorbeşte ia măsuţa cu siguranţa unui chelner

stilat, o poartă prin aer ca un dansator şi o lasă cu gesturi precise între perne. Se înclină în faţa mea, ia loc pe perna lui, se înclină a doua oară, ridică amforeta cu două degete şi toarnă în pahare. Aroma dulce a caisei coapte se răspândeşte în aer.

— Vă rog să mă înţelegeţi exact, reiau dialogul, imitându-i plecăciunile. M-am adaptat unui sistem moral propriu şi care nu violentează prin nimic celelalte principii morale. Recompensa am omis-o însă din calcul. Apreciez gestul dumneavoastră sub raport moral.

— Credeţi în Dumnezeu?

— Atât cât îmi dictează conştiinţa.

— M-am născut acum 62 de ani în Karuizaua. Până la Tokyo făceam pe atunci cu trenul cam cinci ore. Bunica avea un adevărat cult pentru caişi. Livada ei era admirată şi cunoscută. Nu prea departe de acest orăşel se înalţă vulcanul Asama. De milenii fumegă mereu. Uneori, noaptea, văpăi roşii se proiectau pe cer. Copil fiind, îmi plăcea să meditez în livada cu pomi în floare şi să privesc la Asama cum fumegă mereu, tenebros. De atunci am rămas fidel acestei băuturi dulci pe care o prepar singur. Vă invit să gustăm din pahare, amintindu-ne de cei dragi, dispăruţi pentru totdeauna şi păstrându-i în suflet pe cei mai buni din viaţa noastră cea de toate zilele. Sănătate, domnule Van Mennen!

Ridică paharul. Procedez la fel.

— Vă fac aceeaşi urare!

Ne înclinăm unul în faţa celuilalt şi ne golim paharele. Băutura tare şi parfumată e delicioasă.

— Mai doriţi?

— Nu vă refuz.

Gazda toarnă din nou.

— Sunt adept al şintoismului, domnule doctor, curent religios predominant în Japonia contemporană. Unul dintre

iluştri părinţi spirituali al şintoismului a fost Motoori. Cunoaşteţi cele două argumente ale lui Motoori în favoarea şintoismului?

— Cu toata sinceritatea, nu.

— Şintoismul nu are morală pentru bunul motiv că japonezii n-au nevoie de ea; europenii, fiind prin natura lor imorali, au nevoie în religiile lor de principii morale.

Zâmbesc indulgent în timp ce patronul izbucneşte în râs.

— Aş fi curios să cunosc, totuşi, şi părerea dumneavoastră, îl provoc pe amfitrion, cu dorinţa expresă de a-i fi pe plac.

— Nu sunt convins dacă modesta mea opinie vă va satisface curiozitatea, domnule Van Mennen, declară liniştit interlocutorul cu mâinile strânse cucernic pe genunchi. Fiind sub profunda influenţă a culturii europene, vă va fi imposibil să înţelegeţi paradoxala aventură spirituală a poporului japonez, a cărui istorie se pierde în timpuri străvechi. Admirabilele legende din cronicile *Kogiki* şi *Nihongi* s-au cristalizat pe baza arhaicelor practici liturgice şi rugăciuni ce s-au transmis din generaţie în generaţie prin viu grai. Aceste rugăciuni numite *norito* ne-au furnizat preţioase informaţii despre viaţa populaţiilor din trecut. Existau pe atunci 33.333 de zei! Pentru a ne amuza, vă informez că în prezent sunt peste opt milioane! Au trecut milenii. În Japonia contemporană descoperim patru religii: şintoismul autohton, budismul venit din India, confucianismul din China şi creştinismul răspândit de misionarii europeni. Partea stranie însă, şi cu totul neînţeleasă pentru europeni, e că japonezul, departe de a fi exclusivist, fidel, pătimaş în credinţele religioase, are, dimpotrivă, curioasa particularitate de a suprapune religii cu totul opuse. Adesea budismul şi şintoismul autohton sunt amestecate. În aceste condiţii indiferent dacă veţi accepta sau nu, vă declar că japonezii nu sunt religioşi. Se

duc rar la temple, sau deloc, se roagă puţin şi rareori din convingere. Nu ţin în secret ateismul lor, ci o mărturisesc sincer la prima ocazie. Cu toate astea morala e la un nivel foarte evoluat pentru orice cetăţean japonez. Absurd sau nu, acesta este adevărul! Oscilând între cult şi superstiţie, între real şi reprezentare mitologică, între modern şi tradiţional, Japonia evoluează pe o cale proprie, originală, impresionantă.

În ţara mea, arta de a trăi, de a gândi, de a munci sau de a lupta se confundă cu arta de a iubi natura. *Sakura*, floarea de cireş – regina primăverii – s-a născut din cenuşa vulcanilor în erupţie, iar crizantema, admirabila şi plăpânda crizantemă, mai înnobilează încă simbolic truda mulţimii de pe acest pământ insular bântuit de cutremure. Să nu vă mire astfel că tragicele contraste din viaţa socială a Japoniei sunt acceptate cu stoicism. Profunda înţelegere a veşnicei confruntări dintre bine şi rău nu reflectă altceva decât o strălucită demonstraţie ce ne ajută să interpretăm esenţa fenomenelor din viaţa poporului japonez. Simplificând foarte mult problema, ne putem referi la coechilibrarea dinamică şi care, în traducere liberă, sună cam aşa: tendinţa de a aborda şi a reduce necunoscutul la cunoscut, de a asimila situaţiile noi. Saltul calitativ s-a produs de la sine…

Am plecat de mult din ţara unde florile nu mor niciodată, unde matematica, fizica şi chimia au devenit componente vitale ale condiţiei umane, unde informatica şi microprocesoarele din generaţia a V-a au dezvăluit câte ceva din minunile inteligenţei artificiale sau a amuzantelor jocuri pentru copii… Dar sufletul meu mai tânjeşte încă după fumegosul Asama, după caişii din livada bunicii. Sunt ca un samurai bătrân care-şi trece în revistă neuitatele iubiri…

Domnul Yamada Hyo Toshiba zâmbeşte melancolic, în

timp ce liniştea ne învăluie pe amândoi. „Cam sentimental pentru vârsta lui, pentru profilul său cerebral” remarc, fără convingere însă.

— Cândva m-au pasionat studiile neurociberneticienilor japonezi, intervin politicos. Mi-a atras atenţia, în special, prodigioasa lor competenţă, uriaşul volum de experienţe.

— Mai întâi să ne golim paharele, hotărăşte amabila gazdă, înclinându-se iar în faţa mea.

Nu aştept sa mă îndemne a doua oară. Sorb alene, apreciind până la extaz, în tăcere, calitatea deliciosului rachiu.

— Japonia a dăruit omenirii remarcabile personalităţi ştiinţifice, declar convins, după o lungă pauză.

— Misterul ni se relevă în sufletul acestui minunat popor, în spiritul său inventiv, în uimitoarea sa tenacitate, calităţi izvorâte din obsesiva idee de a rămâne el însuşi în credinţe sau idealuri. Dacă nu mă înşel, am alunecat pe panta unui patriotism desuet. În orice caz, străinii n-au cum să ne înţeleagă sufletul, esenţa lui cristalizată din iluzia miturilor şi cruda confruntare cu o realitate istorică ce ne dezavantajează… Sunt cam confuz.

— Nicidecum, reacţionez spontan, prins într-adevăr de neaşteptata confesiune a domnului Toshiba.

— Sporovăiala mea nu vă poate convinge, domnule Van Mennen. Îmi permiteţi să vă ofer un exemplu concret?

— Vă stau la dispoziţie.

Patronul se ridică suplu, face câţiva paşi şi se opreşte în faţa peretelui din apropiere. Ca la o comandă cerebrală, o parte din panou dispare, lăsând să se vadă o nişă prelungă, dreptunghiulară. Molcoma spuză luminoasă din interior o scoate în evidenţă.

— Vă rog! Se întoarce gazda spre mine, invitându-mă.

Înfăşor cât mai strâns halatul, păşesc atent şi ajung lângă patron, care aşteaptă într-o atitudine evlavioasă, cu capul

plecat şi mâinile strânse pe piept.

— Acesta e altarul celor defuncţi, murmură gazda. Cultul pentru cei morţi e un principiu sacru moştenit prin tradiţii populare ce se pierd în istoria arhaică. Firida se construieşte în acelaşi timp cu locuinţa, adăpostind pe plăcuţe de lemn numele morţilor din familie. Scrierea japoneză s-a născut din alfabetul chinez. După cum vedeţi, pe aceste opt plăcuţe din lemn de cedru au fost sculptate pe verticală numele celor 28 de membri din familie decedaţi în ultimii 117 ani. Peretele din fundul firidei este acoperit întotdeauna cu o pânză pictată. Ea este de patru ori mai lungă decât înălţimea lăcaşului. Ceea ce observaţi aici este o reproducere în ulei după opera lui Ghekko: Izanami şi Izanaghi, cei doi zei – soră şi frate – care au primit cândva ordin să creeze lumea.

Admir în linişte pictura delicată, în culori pastelate. Femeia se pierde într-o togă albă ce o acoperă în întregime. Bărbatul – cu barbă lungă, neagră, e înfăşurat de sus până jos într-o pânză de culoare vişinie. Amândoi stau pe malul unui lac din care a sărit un peşte mititel.

— După câte am înţeles, fac şovăielnic, fiecare familie apelează la alte divinităţi.

— Fantezia populară a creat milioane! Familia mea a rămas fidelă acestor două divinităţi, creatorii lumii, după legendă… De pe un pod arcuit în cer, Izanami şi Izanaghi au împlântat în ocean o lance acoperită cu pietre preţioase. Când au ridicat-o, bucăţi de spumă de mare s-au desprins de pe lance, s-au solidificat şi căzând în ocean au format primele insule ale Japoniei. Naivă, duioasă, ridicolă, legenda m-a impresionat. În limba japoneză firida pentru defuncţi se numeşte niko*noma. Pe* vremea studenţiei, în cămăruţa unde am pătruns în tainele biociberneticii şi ale altor discipline ştiinţifice, mi-am construit în zid firida pentru defuncţi. Pe atunci nu eram un tip prea sociabil. Colegii m-

au poreclit „Zeul din firidă!”

— *Nikonoma kami… Din* acest exemplu, ca şi din cele ce v-am, expus anterior, aş dori să înţelegeţi că eliptica noastră biologică, destinul nostru lumesc şi, în special, cutezanţa gândirii noastre ştiinţifice, nu pot fi influenţate de aceste naive reprezentări care, în fond, au fost create tot de noi înşine când spaima ne gonea pe planeta care ne-a născut. De aceea noi, japonezii, am schimbat mitologia în istorie şi o apărăm cu un argument paradoxal: „Cine ar fi inventat o istorie aşa de ridicolă, aşa de necrezut, dacă n-ar fi fost adevărată. Am aflat târziu că pe drumul tragic al cunoaşterii, în cutezanţa gândirii noastre științifice îl înfruntăm, de fapt, pe Dumnezeu. Dar cine crede fără a cerceta, cine se înfricoşează de puterea Lui e un învins prin Spirit, acel Spirit care face parte din Universul infinit al materiei.

Domnul Yamada Hyo Toshiba, Directorul General, savantul, Preşedintele Consiliului de Administraţie, patronul milionar stăpân pe o parte din oraş s-a făcut nevăzut, a devenit o vagă amintire, n-am cum să-l mai recunosc în acest omuleţ răzvrătit, strâns în kimono, profilat ca o umbră pe firida celor defuncţi şi pe care-l simt acum egal cu mine, păşind exact pe acelaşi drum al unicei şi scurtei noastre vieţi de pe Terra. Impresia este atât de puternică, încât îl privesc admirativ, poate şi recunoscător.

— Mi-aţi citit gândurile, domnule Toshiba, reuşesc să articulez.

— Faceţi parte dintre puţinii oameni pe care-i respect, domnule Van Mennen. Pentru clarviziunea cu care aţi structurat principiile metodei de investigare a fiinţei omeneşti şi din care aţi exclus orice motivaţie de ordin divin. V-am studiat metoda ani îndelungaţi.

Îmi întinde mâna pe care i-o strâng cu emoţie.

— Vă mulţumesc!

— Performanţele Clubului sportiv Tsunami nu le vom putea reedita în anii care vin fără participarea unor capacităţi ştiinţifice creatoare. Antrenamentele sportivilor s-au diversificat enorm. În cel mai scurt timp va trebui să angajăm numeroase cadre specializate în diferite domenii medicale. Suntem informaţi că în oraş a sosit doamna Irmgard Renate Stein, cunoscută atât în ţară cât şi în străinătate pentru studiile întreprinse în psihologie şi psihiatrie. Nu comit nicio indiscreţie dacă afirm că sunteţi buni prieteni încă de pe băncile facultăţii. Vă rugăm să-i transmiteţi la prima întâlnire că suntem gata să-i oferim postul de director al secţiei de psihologie sportivă din cadrul clubului Tsunami. Sunt convins că veţi putea colabora cu rezultate strălucite.

Propunerea domnului Toshiba îmi provoacă o reală surpriză. Doamna Irmgard Renate Stein mai trecuse în ultimii ani prin oraş…

— Voi face tot ce-i posibil ca s-o conving. Vă promit! Debitez ca un automat, în timp ce bucuria revederii cu Irmy explodează în mine cu nebănuită putere.

— Vă mulţumesc pentru intenţie, declară solemn patronul. Plăcuta noastră întrevedere a luat sfârşit, domnule Van Mennen. Vă promit că ne vom mai întâlni.

— Voi aştepta nerăbdător invitaţia.

Domnul Yamada Hyo Toshiba închide capacul cutiei de pe birou şi cu acelaşi zâmbet enigmatic mi-o întinde. Iau cutia, o pun sub braţ şi însoţit de patron pornesc spre lift

Uşa coliviei cilindrice s-a închis. Liftul coboară lent, silenţios, într-o lume a tăcerii depline. Gândul revederii cu Irmy îmi înfrumuseţează viaţa, îmi şterge din memorie tot ce s-a petrecut.

2

M-am obişnuit să mai lenevesc dimineaţa în pat câteva minute cu ochii închişi, urmărind cum mi se destramă în conştiinţă dulcea toropeală a somnului. Capriciu de om în vârstă, care află în felul acesta cum bate bătrâneţea la uşă, discret şi implacabil. Recunosc asta fără ipocrizie, fără amărăciune, fără să mă alarmez din cale-afară. Senescenţa e fenomen biologic ereditar. Împotriva ei nu s-a ajuns să se facă mare lucru. După ce ai trecut peste pragul celor 48 de ani asemenea gânduri îţi aduc un soi de linişte Înţeleaptă, linişte necesară pentru acel echilibru interior după care tânjim toată viaţa ca besmeticii.

Aparenta lenevie nu mă nelinişteşte. O altă obişnuinţă mă cam îngrijorează. Plăcerea diabolică pe care o am de a mă plasa din nou în realitate numai cu ajutorul simţurilor şi al fanteziei! Am refuzat şi refuz orice intervenţie de ordin tehnic, aşa cum ar fi gălăgia prelungită a unui clopot de catedrală, gama şocurilor electrice – dispuse alandala pe tălpi – jeturile cu aer polar sau declanşarea unui strănut exploziv, capabil să te trezească chiar dacă ai fi şi surd! Aşa şi acum, când ştiu că dimineaţa mă alungă fără milă din pat, mă îndeamnă să fug după treburi, mă încăpăţânez să nu deschid ochii, efectuând rapid operaţii intelectuale, deschise atât spre lume cât şi spre mine însumi. Şi n-aş avea decât să deschid un singur ochi pentru a cerceta multiplele date apărute pe ecranul cenuşiu din perete – ecran sub a cărui banală aparenţă se ascunde, de fapt, un modern automat. Puse alături de acest monstru tehnic străvechile orologii s-ar opri din mers sub imperiul complexelor de inferioritate!

Dar nu fac nimic. Rămân cu ochii închişi, hotărât să mă respect, cu strania satisfacţie că mă redescopăr în viaţă,

conjugând la nivelul conştiinţei câmpurile perceptive şi tematice.

Ştiu însă că e târziu, trecut de şase, iar dimineaţa asta mă întâmpină calmă, cu un cer senin şi cu un soare voios, a cărui efervescenţă luminoasă pătrunde lacomă în încăpere prin fereastra larg deschisă. Toate astea le aflu pentru că sub pleoape mi-au apărut două pete galbene, intense, în timp ce pe faţă şi pe piept căldura luminii solare îmi împrăştie o senzaţie plăcută, accelerându-mi bătăile inimii. Simt, în acelaşi timp, plutind în juru-mi mireasma subtilă, fină, a trandafirilor înfloriţi. Probabil că vara care asaltează oraşul din toate părţile a ajuns şi în grădiniţa din faţa casei noastre, unde, pe un petec de pământ, Elsa creşte trandafiri galbeni şi roşii. Elsa! … Nu, nu trebuie să-mi întind mâna în căutarea ei. Elsa a. Plecat de mult la piaţă, după cumpărături. Obicei poate arhaic, dar care o caracterizează integral – este o vajnică luptătoare împotriva sedentarismului. Dar culmea virtuozităţii în materie de combativitate o atinge în discuţiile pe teme profesionale. Atacă pe oricine, acasă şi pe stradă – nici eu nu scap, în special eu – dirijând, transformând orice dialog oricât de banal într-o sclipitoare şi academică pledoarie despre ecosisteme. O dată ajunsă aici, se lansează, cu argumente ilustrate prin zeci de exemple veridice, în teorii asupra ecosistemelor – netăgăduita ei pasiune cu privire la această problematică majoră reuşind astfel să se manifeste obsesiv… „Era tehnotronică a dereglat echilibrul ecologic" „conchide ea peste tot, cu atâta vehemenţă, încât, după ani şi ani, s-a transformat într-o veritabilă spaimă pentru orice om cu vederi moderate. Sunt convins că unii se roagă în taină ca problema să se rezolve cât mai repede numai pentru a scăpa de insistenţele doamnei Elsa!

O muscă sau altă insectă mi s-a aşezat pe nas. Încerc s-o îndepărtez cu palma. În urechi mi se strecoară vag

acordurile unei melodii cunoscute. Recunosc vocea interpretului: May Way, cel care ne asasinează în ultima vreme cu melodiile lui marine. Compoziţia îmi place… Elsa trebuie să fi uitat aparatul deschis. Cântecul se întrerupe brusc. O voce bărbătească intervine grosolan, anunţând ca la circ: „Ieri seară, într-un antrenament de rutină, suedezul Lund Swenborg a atins 948 de kilometri pe oră conducând o limuzină – Super-Posse A 25 – Condor. Această viteză n-ar fi realizat-o dacă nu întrebuinţa noile pneuri „Hochdruck”! … Atingeţi viteza ideală folosind numai pneurile „Hochdruck” ¡ Reţineţi: pneurile „Hochdruck”! … Nu uitaţi: „Hochdruck”! … Şi iar începe să cânte May Way! … Nu mai pot să sufăr reclamele. Cu ochii închişi îmi smulg perna de sub cap şi o arunc în direcţia aparatului. Muzica încetează… Am pierdut şirul gândurilor. A, da! Konrad, fiul meu, în vârstă de 14 ani… La ora asta nu pot să-l caut decât în bucătărie, unde, sârguincios şi perseverent, pregăteşte micul dejun pentru întreaga familie. Evident, civilizaţia nu s-a dispensat încă de bucătării, la fel cum n-a renunţat nici la papuci. Am certitudinea că papucii au şi ajuns în picioarele lui Konrad. Într-o zi, puştiul îmi mărturisise, cu toată discreţia cuvenită, că dragostea părintească o poţi găsi şi în căldura papucilor! … Mai e ceva, trebuie să mai fie ceva… Doamna Irmgard Renate Stein n-a dat niciun semn de viaţă.

„Gata! Îmi spun. Ajunge cu lenevia.” Am deschis ochii. Lumina puternică mă obligă să clipesc repede. Mă ridic, aşezându-mă cu grijă pe marginea patului, somnoros, puţin obosit. In jurul meu nu s-a schimbat nimic. Dar în mine? … Toate sunt în acelaşi loc, şi în liniştea aceasta feerică, ameţită parcă de parfumul trandafirilor, îmi este dintr-o dată teamă să mai şi gândesc, fiind convins că până şi gândurile ar putea face un tărăboi groaznic. Îmi caut din priviri papucii, pentru a mă convinge că nu m-am înşelat. Ochii mi se opresc pe cadrul ferestrei deschise de care s-a

agăţat o eşarfă albastră de cer. Şi iar clipesc repede, încercând să-mi revin. Pe birou străluceşte în plină lumină statueta aceea africană, cioplită cu măiestrie în abanos. Fetişcana, cu trupul gol şi zvelt, stă cu mâinile întinse deasupra capului dat pe spate, cu buzele arcuite într-un surâs triumfător, dăruindu-se parcă toată soarelui şi dimineţii. Alături am pus cadoul primit cu o zi înainte de la romanticul meu patron domnul Yamada Hyo Toshiba. Cutia are capacul deschis.

— Konrad! Strig tare, întorcându-mă cu băgare de seamă spre uşa întredeschisă. Adu-mi papucii!

Nu primesc niciun răspuns. În schimb, pătrund până la mine şuviţe albastre de fum. Miroase a lapte ars! … Fug rep**e**de în bucătărie. Konrad nicăieri. Pe plita maşinii electrice laptele s-a revărsat din cratiţă, scoţând din funcţiune aparatul. Zăresc pe masă omleta cu şuncă, împărţită frumos în două porţii egale, franzela albă şi roşiile întregi, abia spălate. Dintr-odată mă simt bine dispus. Când ultimul dintre copii are numai 14 ani, tot ce se întâmplă cu el pare firesc. Aseară s-a întors acasă foarte târziu după orele 23, flămând şi cu bluza leoarcă de transpiraţie. Abia se mai ţinea pe picioare. Mi-a spus că făcuse un splendid antrenament nocturn cu bicicleta, pe pista din jurul lacului, în compania unui domn care l-a învăţat cum să ajungă mare campion… N-a mai reuşit să-mi deşire toată povestea. Elsa i-a lungit urechile şi l-a trimis direct în baie, A adormit în cadă…, Abia acum realizez că fereastra bucătăriei e închisă. O deschid larg şi rămân nemişcat, cu ochii ţintă la ceea ce se întâmplă în curte. Numai în chiloţi, călare pe bicicletă, Konrad pedalează de zor, mişcându-se într-un cerc perfect. Apa curge şiroaie pe el. Din când în când fredonează, cu glas subţire şi fals, un cântec. Nu înţeleg nimic.

— Konrad! Strig cu asprime revenindu-mi. Vino să

mănânci!

— Gata! … Vin, îmi răspunde. Dar nu se opreşte din pedalat. Gâfâie… Nu reuşesc! Domnul Hay mi-a vândut castraveţi!

— Ce nu reuşeşti?

— Să-mi dublez viteza. Uite, fii atent! Acum ar trebui să ating 68 de kilometri pe oră! Atât a atins domnul Hay aseară.

Pedalează nebuneşte. Şi cântă în gura mare:

Când fermecate valurile-şi sparg
tăcerile adânci şi-i Lună plină,
Amoeba-albastră unduie în larg;
Năluca ei se naşte din lumină…

Nu înţeleg nimic. Urmăresc cercurile pe care le face Konrad. Până la urmă, ameţit, am impresia că bicicleta de curse e o minge strălucitoare care se învârteşte nebună. Când îmi revin, Konrad e lângă mine. Îşi şterge braţele şi bustul cu un prosop uriaş, portocaliu. Răsuflă zgomotos.

— Vrei să-mi explici şi mie ce-i cu toată mascarada asta? Articulez greoi, cercetându-l posac şi circumspect.

Konrad îmi aruncă prosopul pe umăr, sare pe un scaun şi începe să înfulece din omleta cu şuncă.

— Mi-e o foame de lup! Bolboroseşte, între două înghiţituri. Mă uit la el din ce în ce mai intrigat Termină ce are în farfurie, ia şi porţia mea şi cât ai bate din palme o termină la fel de hămesit. Nu e nicio mascaradă, se întoarce spre mine, ştergându-şi gura cu dosul palmei. „Uf! Bine că nu-i Elsa acasă să-l vadă ce maniere are”, îmi trece prin minte… Îmi făceam antrenamentele pe pista din jurul lacului, continuă el. În" parcul sportiv. La ora opt fix am luat o pauză de zece minute. Lăsasem bicicleta pe iarbă. La un moment dat văd că se apropie de bicicletă un domn. Cum

să-ţi spun? … Cam slab, înalt, chel şi nebărbierit. Se uită la bicicletă, o ridică într-o mână şi văzând-o câte e de uşoară scoate un fluierat admirativ. Fug repede lângă el să văd ce vrea să facă. „A ta e, puştiule? Mă întreabă, zâmbind… Tată, ochii îi străluceau atât de tare în fundul capului, încât mi s-a făcut frică. „Un cadou. De la mama. După ce s-a întors din Anglia” i-am răspuns timid, strângând mâna pe ghidonul bicicletei. „Straşnică piesă! … Hai, nu te speria! Nu sunt un om rău… Şi m-a mângâiat uşor pe păr. Vrei să ajungi campion! … Eu am fost. Mondial. Eşti prea mititel ca să-ţi aminteşti de mine. Mă cheamă Hay, George Hay… Pe tine?” „Konrad… Konrad Van Mennen” i-am răspuns fericit. Stăteam de vorbă cu un campion. „Uite, Konrad, mi-a spus, bătându-mă cu palma pe umăr şi uitându-se împrejur. Dacă vrei să ajungi campion, îţi vând un secret. Pe gratis! Pentru asta trebuie să ştii doar un cântec. Eu nu-l mai ţin minte pe tot. L-am uitat. Dar cred că e de-ajuns cât mai ştiu din el.” Băieţii din grupa mea începuseră să plece spre casă. Am rămas singuri, eu şi el. Şi domnul Hay s-a apucat să cânte:

Când fermecate, valurile-şi sparg
tăcerile adânci şi-i Lună plină,
Amoeba-albastră unduie în larg;
Năluca ei se naşte din lumină.

„Vrei să-l înveţi? …” m-a întrebat pe urmă. Am dat din cap uimit. „Atunci, zice, trage cu urechea la mine!” A repetat cântecul de cinci-şase ori la rând. După aceea m-a pus la încercare. Am ureche muzicală, doar ştii, tată. Am redat cântecul cu exactitate. „Când intri în cursă, nu trebuie să-l cânţi în gura mare, m-a lămurit domnul Hay. Doar în gând. Uite, aşa…” A închis gura şi s-a uitat în sus. Tată… Am crezut că e nebun. Cum era să-l cred? Dar el a simţit că nu-l cred. Zâmbea. Cum să-ţi spun? … Trist, foarte

trist şi cu lacrimi în ochi. „Nu-i aşa că nu crezi? A izbucnit deodată. Dă-mi bicicleta. Ai un ceas? Fă-mi un semn când trebuie să pornesc...” Era foarte hotărât. M-am uitat la secundarul ceasului de la mână şi când am făcut semn... Tăticule, pista are un kilometru. După 48 de secunde domnul Hay sărea de pe bicicletă în faţa mea! Râdea ca un copil. „Straşnică piesă, mi-a spus. Am atins 60-70 pe oră...!” Apoi şi-a adus parcă aminte de ceva. Se uita îngrijorat în toate părţile. Eu nu ştiam pe ce lume mă aflu... „Să nu uiţi cântecul! Ai s-ajungi mare campion!” M-a mângâiat repede pe creştet şi s-a îndepărtat grăbit. M-am uitat după el până când a dispărut printre copaci...

Privesc la Konrad ca un prost.

— Găseşte şi tu o scuză mai verosimilă, îmi revin, cercetându-i reacţiile. Fel de fel de bănuieli îmi trec prin cap. Poate nu-i decât o simplă insolaţie... Te-am rugat întotdeauna să ne spui adevărul. Unde ai fost până la ora unsprezece?

— Tăticule... Pe cuvânt de onoare! Am văzut cu ochii mei! E adevărul-adevărat. M-am chinuit după aia două ceasuri. Am făcut exact cum mi-a spus domnul Hay. Mai întâi cântecul. În gând... Dar n-am atins nici 40 pe oră. Dimineaţa am... am... Ai văzut şi tu. Înseamnă că domnul Hay e un mincinos! Iar eu un nătărău!

Revolta lui Konrad e categorică. Mă face să şi zâmbesc.

— Nu te supăra! Caut să-l îmbunez. Domnul Hay a glumit. Ca să-ţi faci antrenamentele cu seriozitate.

— Nu se glumeşte aşa cu un copil! Ripostează Konrad, vehement. Sare de pe scaun şi rămâne cu ochii ţintă la ceasul electronic de pe perete. Tăticule, s-a făcut şase şi douăzeci şi cinci! Ţine papucii!

Îmi introduc picioarele în papuci şi rămân ţintuit locului.. „George Hay... George Hay, cotrobăi prin memorie, încercând să-mi aduc aminte. L-am cunoscut parcă

undeva… Cum naiba am putut să-l uit? E limpede! Clubul sportiv Tsunami…” Cu patru sau cinci ani în urmă Levin, tehnicianul, mă chemase pentru nişte testări de rutină. Câţiva pugilişti tineri… Ploua cu găleata. Tocmai traversasem stadionul în drum spre pavilion. Pe pista acoperită cu zgură neagră pedala nebuneşte un sportiv în maieu roşu, ghemuit pe bicicleta lui subţire, fără să acorde vreo atenţie torentelor ce se revărsau de sus. M-a ajuns din urmă. M-am oprit, lăsându-l să treacă, chinuindu-mă să trag pe frunte gluga pelerinei. Atletul pedala în forţă. Mi-a aruncat o scurtă privire, a frânat brusc – mai, mai să se dea peste cap – a făcut o buclă strânsă şi s-a întors, tăindu-mi calea. „Doctorul Van Mennen? Strigă, sărind de pe bicicletă. Vă cer scuze. Sunt George Hay… Vă salut! Am auzit că mirosiţi campionii mondiali după o schemă medicală proprie. Vreau să ajung campion mondial. Ce spuneţi? Aveţi puţin timp şi pentru mine? Vă stau la dispoziţie. Mă puteţi întoarce şi pe faţă, şi pe dos, ca pe un ciorap. Numai să aflu dacă e ceva de capul meu” … Înalt, zvelt, cu umeri largi, băiatul mă privea cu încredere. În ochii lui albaştri, limpezi, mari, străluceau toate candorile tinereţii. „Nu se ştie niciodată, i-am răspuns fără ezitare. Treci după-amiază pe la cabinet.” Pe chipul lui bărbătesc, dur, apa curgea şiroaie. A zâmbit larg, dezvelindu-şi dinţii albi, puternici, de animal tânăr. „O.K. Doctore! …” În scurt timp ataca titlul mondial, 5.000 – viteză, pe velodrom, cu start de pe loc. După aceea… după aceea… A, da! A dispărut în condiţii bizare. Vâlva din oraş… Tresar. George Hay îmi zboară din cap. Am întârziat! Din clipa asta, cu sau fără papuci, trebuie să calculez riguros cum trec secundele, să mă mişc dintr-o dată într-un spaţiu devenit aproape de nerecunoscut, fiindcă aşa se întâmplă când te grăbeşti, nimic nu se mai află la locul lui. Apelez la autosugestie, repetând mereu: „La ora şapte voi ajunge la clinică! … La ora şapte voi

ajunge la clinică!” Şi trec direct la acţiune, întrebându-mă, în acelaşi timp, ce mă mai poate salva. Exista o dialectică a împrejurărilor când şi în cea mai deplină certitudine se strecoară o parşivă doză de îndoială. Asta nu mă împiedică să arunc, cât ai bate din palme, pijamaua de pe mine şi numai în chiloţi să alerg spre garaj. „Maşina! … Să controlez dacă mai e la locul ei!”

De unde a apărut gândul ăsta stupid nu ştiu, dar el mă aruncă într-o stare de alarmă total nejustificată. Ca şi cum bătrâna mea Susy – o Sussey 004-l500 – model cam învechit, motor cu hidrogen lichid, decapotabilă, foarte bună pentru orice teren, rezistentă şi care nu mi-a dat bătaie de cap până acum, ar fi putut să dispară peste noapte, sau să facă explozie, sau să rămână fără roţi. Câte şi mai câte nu mi-au trecut prin minte până am ajuns la garaj, răsuflând din greu. Uf! … Suzy e aici, strălucind de curăţenie, încă frumoasă pentru vârsta ei. O mângâi puţin, ca un îndrăgostit… Şi biata Elsa care aleargă în fiecare dimineaţă atâţia kilometri pe jos! Cu o frumuseţe ca asta în garaj şi ea să meargă pe jos, ca şi cum un asemenea splendid exemplu personal ar fi exact ceea ce ne lipseşte pentru recâştigarea echilibrului ecologic… Gândul mi se pare cam ipocrit… pentru că…

„Vei ajunge la timp la clinică!” bombăne alt gând, obligându-mă să cred că mi-am făcut probleme degeaba. Şi buna dispoziţie începe să-mi dea târcoale. Mai întâi, un surâs adresat blândei Suzy, apoi recunoştinţă tuturor luptătorilor împotriva sedentarismului… Dar tocmai atunci, un al treilea gând, apărut nu se ştie de unde, îmi spulberă cu perfidie liniştea abia câştigată. Gândul mi se strecoară viclean în conştiinţă. Credeam că-l pot respinge cu uşurinţă, însă mereu se întoarce, îndărătnic, insinuant, făcându-mă să-l accept aşa cum e, absurd, prea absurd pentru ca în prima clipa să-i dau crezare. „Pneurile ţi-au cam dat de

furcă în ultima săptămână. Mai ales la roţile din spate. Dacă tocmai astăzi… o defecţiune tehnică la roţi… Cum mai ajungi la ora şapte la clinică? … Schimbă roţile! … Schimbă roţile!”

Nehotărât, dau vina pe intuiţie. Cum să mă las convins de…? Încep să cercetez cu atenţie starea tehnică a roţilor din spate. Am suficiente cunoştinţe tehnice pentru a descoperi o defecţiune. După câteva secunde, transpir. Dar gândul apare din nou, insistent, căutând să mă convingă să schimb roţile. Încă ezit, ca şi cum voinţa şi raţiunea mea s-ar opune din răsputeri unei alte voinţe şi unei alte raţiuni, mai puternice. Mă trezesc, făcând un calcul lapidar: cinci minute pentru fiecare roată… asta înseamnă zece, adică să renunţ la micul dejun! Alternativă nu există, dacă doresc să ajung la ora şapte la biroul meu din Clinica de psihiatrie.

Mă consider încă om serios. Sper că aşa mă consideră şi alţii. Aş fi incapabil să comit un cât de mic act de indisciplină, mai ales în materie de punctualitate… Alerg să mă conving dacă Elsa s-a întors de la piaţă şi-l anunţ pe Konrad – care-şi mănâncă liniştit roşiile cu pâine – că roţile din spate ale maşinii trebuie înlocuite. Nu aştept să văd ce efect a produs asupra lui această veste şi mă întorc la garaj unde, hotărât, mă apuc de treabă. Cu toată tevatura am pierdut numai opt minute!

Strâng al treilea bulon la prima roată când micul Konrad vine să mă anunţe vesel că în simulacrul nostru de grădină au înflorit şi lalelele. Mi-o dovedeşte pe loc, arătându-mi o floare roşie, mare, pe care o fixează în marginea parbrizului cu o clamă găsită aiurea. Mă cuprinde o discretă duioşie. La vârsta mea, o consider normală. Sunt un părinte uşor sentimental, uşor pasiv, dar foarte lucid de importanţa ce trebuie acordată vieţii afective a copilului. Colegii spun, mai în glumă, mai în serios, că sunt „timofil”, dar nu-i iau în seamă şi-l cam răsfăţ pe Konrad, aşa cum se întâmplă

peste tot cu cel mai mic dintre copii. Fetele, Anje şi Inna au plecat să studieze prin alte oraşe. Nu se mai întorc pe acasă decât ca să ne sărute pe amândoi obrajii, să ne aducă şi să ne recomande de fiecare dată nişte tineri arătoşi, iar după un timp să ne spună „La revedere!” …

În sfârşit, amândouă roţile sunt schimbate.

— Konrad, fug să mă spăl pe mâini, să mă-mbrac şi plecăm! Ţi-ai luat merele şi pâinea cu unt?

Nu aud ce mi-a răspuns. Când mă întorc, Konrad stă la volan şi ambalează uşor motorul.

— Sa nu te superi! Mi-o ia înainte. Suntem în întârziere!

Trece alături, mă urc şi eu şi ies in stradă, demarând violent. Mai am la dispoziţie încă 15 minute. Pe Konrad trebuie să-l las la şcoală. De acolo încă şase kilometri până la Clinica centrală.

Strada nu e aglomerată. Accelerez la maximum. Mi se pare că o zăresc pe Elsa încremenită pe trotuar, privind uimită la bolidul cunoscut care se năpusteşte spre oraş.

— Tată! Strigă deodată Konrad. Nu trecem prin grădina botanică să vedem cum au înflorit cactuşii!?

Frânez cât pot intrând pe Bulevardul „Bătrânelor Doamne” cu peste 100 la oră. Dincolo de biserica protestantă ating 135. Culoar liber. Automatele de la intersecţii n-au decât să înregistreze excesul de viteză şi să-mi transmită la birou amenzile cuvenite. Depăşesc neregulamentar autobuzul ce se îndreaptă spre Observatorul astronomic şi mă trezesc răspunzându-i lui Konrad:

— Bine! Dar numai un minut.

Rezervaţia florei tropicale e împărţită în figuri geometrice precise. Plante stranii, verticale, târâtoare, pe pământ, prin aer, amestecându-se în culori fanteziste, etalează în lumina soarelui tot felul de spiculi negri, roşii sau albi. Flori puţine. În starea de spirit în care mă găsesc nu prea am chef să-mi

formulez impresiile. Briza oceanului, molcomă, aduce în maşină miresme ciudate. Mă trezesc fixând îndărătnic ceasul de bord, urmărind cum trece afurisit de încet acel minut pe care-l pusesem la dispoziţia lui Konrad.

—…164 de specii… sunt şi cactuşi negri… Tată, priveşte! Cactusul acela l-am văzut şi la ferma unchiului Johann.

Şi Konrad continuă să turuie despre tot felul de nimicuri, bine dispus, tentat să analizeze până la nivel celular lumea aceea fascinantă. Urmează o pauză neaşteptată. Număr ultimele secunde.

— Ce legătură există între spaţiu-timp şi viteza luminii?

Tresar. Întrebarea mă buimăceşte. Privesc morocănos spre copil.

— Ce te-a apucat?

— Am citit într-un articol. Mi-am adus aminte tocmai acum. Mai scria acolo… „ne aparţinem nouă înşine din ce în ce mai puţin” … Cum vine asta?

În conştiinţa mea se produce o monstruoasă explozie. Speriate, gândurile o iau razna care-ncotro, unduindu-se toate într-un singur sistem asemănător cu fuga galaxiilor!

— Dragul meu, încep timid, căutându-mi cuvintele. Totul e foarte simplu… Tehnica se poate asemui cu un uragan care a clătinat planeta din temelii… Oamenii s-au schimbat pentru că spaţiu-timpul, din cauza vitezei câştigate… Nu, ei au câştigat timp şi bani în acelaşi spaţiu în care viteza… Noi înşine…

Un gând aiurit se strecoară cu abilitate, închizându-mi gura. Pierd contactul cu realitatea.

— Tată, în dimineaţa asta nu eşti în formă… Au trecut patru minute. Nu mergem?

Konrad mă trage de mâneca hainei. Mă priveşte cu ochii larg deschişi.

— Dragul meu… Da, să mergem.

— Îţi mulţumesc. Ai fost foarte înţelegător cu mine.

Demarez lent.

— Ţi-a plăcut? îl întreb într-o doară.

— Chiar eşti convins că domnul Hay m-a minţit?

Tac. Nu găsesc decât gânduri. Accelerez la maximum. Trebuie să câştig din timpul pierdut. Ţâşnesc pe bulevard, speriind o bătrână care înfulecă flămândă dintr-un corn mare şi alb. Am avut impresia că i-a căzut ceva din gură pe corn, sau cornul din mână. N-ar fi fost imposibil să se întâmple şi invers. Dacă rămâi cu gura căscată, poţi să te muşti de mână şi nu altfel, căutându-ţi cornul în gură! La viteza pe care am atins-o, gândul n-are timp să se cristalizeze.

Pe Konrad l-am depus teafăr la şcoală. Ne-am despărţit ca nişte buni prieteni, strângându-ne în braţe, el sărutându-mă pe amândoi obrajii, eu observând că i-au mai apărut pe nas câţiva pistrui, el profitând de moment ca să-mi şoptească:

— Atenţie! ... Barba! E cazul să te razi.

Mai flutură încă mâna deasupra capului când dispar după colţul străzii. Şi mai fixez încă oglinda retrovizoare când sunt cât pe ce să ucid o tânără. A căzut pe asfalt cu bicicleta deasupra.

Nu ştiu cum străbat o parte din oraş. Ajuns pe locul de parcare din spatele clinicii răsuflu adânc. Nu doresc altceva decât să-mi recapăt echilibrul interior. Sunt convins că am coborât calm din maşină. Cu certitudinea că am în cap cel mai perfect vid.

— Van I... Măi, băiete! Aud că mă strigă cineva. Distrat mai eşti în dimineaţa asta!

Mă răsucesc pe călcâie şi dau cu ochii de o Pezzoli-Deimler de toată frumuseţea, argintie, prelungă şi zveltă, ultimul tip. Prin portiera deschisă un bărbat corpolent, în cămaşa albă, se chinuie să coboare.

— Noël! îngân aiurit, repezindu-mă către el.

Ne îmbrăţişăm, ne sărutăm pe amândoi obrajii, ne strângem mâinile.

— N-am mai urcat în birou. Portarul mi-a spus că trebuie să pici din clipă în clipă, turuie Noël Adamovici, fostul meu coleg de facultate, băiat simpatic, plin de viaţă, mare colecţionar de anecdote celebre şi care mi-a spus cel dintâi… Van!

— Cu ce ocazie? Îmi revin din surpriză.

— Afaceri cu fructe. Import-export. La naiba! N-aveam ce căuta în ştiinţă! Am trecut să te văd. Ştii că sunt opt luni de când…

— O cafea?

— Mulţumesc! Dimineaţa numai citronadă. Capăt proporţii… Tu?

Râde cu voie bună, destins, ca orice om căruia viaţa îi merge din plin. Precis are milioane.

— Tala-vala! Recunosc în doi peri. Fac şi eu ce pot. Ce nu, mai las şi pentru alţii.

— Eisa? … Konrad? Fetele?

— În ordine, în ordine… Şi totuşi, insist, nu bem o cafea împreună? Te rog!

— Nimic. Nu te supăra! Absolut nimic. De altfel eşti în timpul programului. Cu altă ocazie. Apropo, ce-ai mai auzit de Irmgard Renate Stein? Fosta noastră colegă… Eraţi în relaţii cordiale.

— Habar n-am. Circulă.

— Sunt informat că e prin oraş. Nu te duci s-o vezi? Dacă o întâlneşti spune-i c-o sărut!

– Dacă mă invită, de ce nu? Până în clipa asta n-am nicio veste din partea ei.

— Nu te uită Irmy… Hai, pa, te sărut! Toate cele bune! O pup şi pe Esla! O să te anunţ când mai trec pe aici.

Ne îmbrăţişăm, se urcă în maşină, demarează, fluturându-şi mâna prin geamul deschis.

Noël! Ce apariţie neaşteptată! … Şi Irmy să nu-mi dea încă niciun semn… Opacă, nesuferită, proasta dispoziţie mă învăluie din nou. Constat cu stupoare că am o întârziere de numai 18 minute. O adevărată performanţă!

Mut, orb şi surd, ca şi cum aş străbate singur un uriaş pustiu, mă grăbesc să pătrund în clădire pentru a ajunge, în sfârşit, în biroul meu. Distinsa doamnă O.B.C. Turner, fidela şi buna mea secretară, mă aşteaptă. Are, ca de obicei, o ţinută impecabilă, demnă, impunând respect. Uniforma albă, sclipitor de albă, excesiv de albă, închisă la gât, nu prezintă nicio cută în plus, nicio cută în minus, iar doamna Turner, înaltă şi dreaptă, puţin rigidă, mai palidă ca niciodată dar la fel de slabă, cu buze subţiri, mă scrutează dojenitoare din spatele imenşilor ochelari cu lentile groase şi rame negre. În timp ce caut să mă aşez în fotoliu cât mai firesc cu putinţă, ea îşi trece mâna stângă prin părul cărunt, tuns scurt, băieţeşte.

— Bună dimineaţa, doamnă Turner! Îmi aduc, în sfârşit, aminte.

— Domnule Van Mennen, bună dimineaţa! Aţi întârziat 18 minute!

Glasul îi tremură.

— Da, 18…

Pe birou dosare, hârtii, prea multe hârtii. Şi tava nichelată, cu farfurioară şi ceşcuţă roşie. Cafeaua s-a răcit.

— Prima întârziere din ultimii ani. De când sunteţi director.

— Da, prima… Ceva nou?

— Vi s-au comunicat acum câteva… amenzile. Suma totală e de 780… Exces de viteză, depăşiri neregulamentare, atentat la viaţa unei tinere femei. Gaby Paillon.

Spune totul din memorie. Are o memorie prodigioasă.

— Bine! 780…

Scot din sertarul biroului un carnet de cecuri, semnez unul, îl rup din cotor şi îl împing pe marginea suprafeţei lucioase.

—Dar puteaţi să vă pierdeţi viaţa! izbucneşte doamna Turner, a cărei voce devine vibrantă.

— Evident, viaţa!

Tuşeşte uşor, ca pentru a-şi reveni. O privesc scurt, întrebător, în vreme ce-mi lipesc palmele de cristalul rece de pe birou.

— Caz urgent! Salonul 104. Vă solicită doctor Borow… Inspectorul şef Joop K.G. Va fi prezent aici la ora opt, opt şi ceva pentru clarificări în legătură cu decesul survenit azi-noapte în salonul 8.

— Cine? … Patrik?

— Da. Aveţi în mapa galbenă certificatul de deces… Sinucidere. Substanţe chimice.

— Idiotul! … Cine l-a semnat? Adjunctul?

— Fără-ndoială! Nu uitaţi să semnaţi conturile cu rente şi actul pentru achiziţionarea medicamentelor. Încă ceva.

Scoate de sub braţ mapa verde. Din mapă saltă cu două degete un plic albastru. Face trei paşi şi mi-l întinde.

Din plic extrag o carte de vizită. Îmi pun ochelarii – sunt presbit, 1,25 – şi citesc: Irmgard Renate Stein – CI. Psy 43. Proprietatea particulară – Cod 324.897. Videofon: M.P.L. 605.

Pe verso sunt bătute la maşină următoarele cuvinte: „Dragă Van, te aştept la ora 14. Nimic banal. Irmy.” Clipesc des, cuprins de o uşoară emoţie. „A avut dreptate patronul… Ca şi Noel de altfel” îmi spun, întorcând bucăţica de carton pe o parte şi alta, pentru a mă convinge parcă de realitatea acestui tulburător mesaj.

— O veche prietenă. Contramandaţi audienţele de la ora 14. Pentru… pentru ora 17. Căutaţi o justificare. Mă bazez pe fantezia dumneavoastră.

Mă ridic, îndreptându-mă spre uşa care face legătura cu pavilioanele clinicii.

— Halatul, vă rog!

Doamna Turner se grăbeşte să mi-l aducă din cabinetul steril.

— Mulţumesc!

— Beţi cafeaua mai târziu?

— Da. Şi vă rog, fierbinte!

— Staţi! Nu plecaţi Încă. Azi nu v-aţi bărbierit. Dar puteţi măcar un pieptene să vă treceţi prin păr!

Îmi întinde pieptenele, scos dintr-un buzunar.

— Crezi că mai are vreo importanţă?

Doamna Turner zâmbeşte într-un fel anume, şi tolerantă, şi ironică, şi drăgăstoasă.

— Neglijenţa nu e scuzabilă la vârsta dumneavoastră!

Îmi încheie şi un nasture de la halat în vreme ce eu mă prefac discret că-mi arunc pe spate părul rar, albit.

— Acum sunt altul! … Mai puţin urât, mai academic, mai norocos!

Surâd. Îi înapoiez pieptenele. O las câteva secunde să mă măsoare cu atenţie.

— Ah! Cum era să uit! Izbucneşte doamna Turner, total nefericită. Maurice şi băieţii lui!

— Maurice?! … Ce băieţi?

— Control pentru nu ştiu ce surse energetice. Această aripă a clădirii, camera sterilă, cabinetul dumneavoastră particular, liftul, salonul de operaţii…, mă rog, sunt foarte… Au lucrat toată noaptea. Da – adaugă după o scurtă ezitare – o echipă de trei băieţi simpatici. Maurice, dacă nu mă înşel, mai este încă în…

— Aţi controlat? Dispoziţie oficială? Parcă s-a mai făcut un control cu puţin timp în urmă. Nici două săptămâni..

— Mie nimic nu-mi scapă, domnule director. Ordin scris, ştampile, semnături… Ni s-a cerut chiar să le oferim şi o

cameră la subsol. Vor face de gardă zi şi noapte.

— Cine suportă salariile?

— Consiliul municipal.

— Bine. Să-mi prezentaţi actele acestor indivizi.

După ce mă înclin uşor, mă întorc şi ies pe coridorul îngust, obscur din cauza ferestrelor mici, zăbrelite. „Ne aparţinem nouă înşine din ce în ce mai puţin”, aud ca de departe vocea lui Konrad. O nelinişte vagă, străină, se strecoară în gândurile mele. Cu senzaţia că mi-a sărit cineva în spinare rămân în faţa uşii de la lift. Întind un deget şi ating uşor butonul cu reflexe metalice. În aceeaşi secundă îmi dau seama că, de fapt, liftul coboară.

Uşa liftului se deschide violent şi dau nas în nas cu un tip caraghios, la nici 30 de ani, cu basca lăsată pe frunte. Salopeta cenuşie îi atârnă în dezordine pe trupul firav. Mutra de cinocefal[1], ochii mici, îi dau un aer şugubăţ, dar şi de tâmpenie crasă. Câteva genţi colorate îi atârnă pe umeri şi pe braţe. Mă salută reverenţios, zâmbeşte cu gura larg deschisă şi-mi face loc.

— Să trăiţi! Domnule doctor Van Mennen.

— Bună! Dau să trec mai departe, şi nu-mi aduc aminte unde l-am cunoscut pe acest individ antipatic.

— Sunt Maurice, domnule doctor, îmi şopteşte cu glas subţire.

— Mda! … M-a pus la curent secretara.

— Am lucrat pe cinste! Nu vă faceţi griji.

— Griji? Mă încrunt.

— O informaţie, vă rog!.

— Poftim!.

— Intraţi în clinică numai pe la poarta principală?

— Evident.

— Perfect… Mulţumesc. Vă salut!

Pleacă. Stau nedumerit şi mă uit în urma lui. „Cine naiba

1 Maimuţă africană cu bot ascuţit ca de câine (n.a)

mi l-a trimis şi pe ăsta?” … Intru în lift.

3

Cu douăzeci de secunde înainte de ora opt deschid cu precauţie uşa propriului meu birou. Inspectorul şef Joop R.G. s-a şi instalat ca la el acasă, în cel mai confortabil fotoliu. Răsfoieşte febril o revistă. În alte împrejurări mi-ar fi atras atenţia profilul său dur, asimetric, bărbie uşor voluntară, fizionomia ascetică, pentru care orice endocrinolog l-ar fi suspectat de hipertiroidism. Acum însă nu-i remarc decât costumul de culoarea paiului de orez, costum a cărui linie impecabilă l-ar impresiona până şi pe cel mai distins maestru în arta modei. Ne cunoaştem de peste 15 ani. N-am reuşit să-i descifrez niciodată taina acestei pasiuni pentru eleganţa vestimentară. Nu-mi mai aduc bine aminte cu ce prilej mi-a spus în treacăt că universul în care „mişună” pune întotdeauna preţ nu pe ce are în *el,* ci pe *el!* Mă rog!… Un parfum subtil, străin pesemne, pluteşte în birou. Plăcut, bărbătesc. Prefăcându-se că nu observă prezenţa mea, Joop îşi vede liniştit de treabă. Ne-am obişnuit unul cu celălalt. Ne respectăm reciproc defectele, ciudăţeniile. Deci nu mi se pare nimic jignitor în faptul că inspectorul şef mă tratează ca pe o mobilă oarecare. Trec la birou. Actul de deces al celui ce a fost Patrik Schliemdeig se află deasupra mapei de lucru. Nu-mi fac probleme. Bolnavul - internat cu patru luni în urmă în condiţii încă nelămurite pe deplin – a prezentat stări depresive cronice. Violenţa crizei din noaptea trecută n-a surprins pe nimeni. Cum a reuşit să intre în camera de gardă şi să fure 100 de pastile de Folltimex nu e treaba mea. S-a dus după aceea în baie. L-au găsit mort în cadă.

— Ai pe aici o substanţă psihotropă? bombăne fără veste.

— Eşti cam confuz.

— Pastilă, casetă, praf, lichid… Poate să fie cu efect hipnotic sau neuroleptic. Ceva care să-mi reducă pentru o zi activitatea intelectuală şi să-mi aplatizeze stările emoţionale.

— Nu mai e nevoie. La ce ţi-ar folosi? Constat că prezinţi o diminuare serioasă a activităţii mentale…

— La ora 11 punct am o şedinţă în cadrul Consiliului municipal. Pe ordinea de zi o singură problemă: profilaxia socială. La şedinţă participă şi Ingebrigtsen Seel. El susţine referatul. De câte ori îl întâlnesc în ultima vreme, simt că ar trebui să-i modific puţin structura oaselor faciale… Din câţiva pumni. Mi-e teamă că acum o să-mi realizez dorinţa în public. Dă-mi măcar o linguriţă cu sirop! Mai am patru ani până la pensie, pricepi?

— Stare hiperagresivă! Ai devenit periculos.

— Ticălosul! Îi mut fălcile! Şopteşte Joop, ridicând în aer revista pe care tocmai o frunzărise.

— Altceva mai plăcut n-ai ce face? mormăi taciturn, văzându-i mutra prelungă schimonosită de furie şi ochelarii cu lentile groase care m-au agasat întotdeauna.

— Să lăsăm gluma! Pentru început îi aplic o amendă. 5.000. Ulterior îl acuz… Habar n-ai ce se întâmplă în elegantul lui bar. Ştii ce-i asta?

Flutură revista cu un gest dramatic.

— Reţete pentru prăjituri cu margarină?

— Maculatură indecentă. Am găsit-o în dimineaţa asta în camera nepoatei mele, singura rudă din oraş. N-a împlinit 16 ani. Îmi aruncă revista pe birou fără să se mişte din fotoliu. Seel patronează editura din umbră. Crede-mă! Şi tocmai el ţine referate despre profilaxia socială!

— E inutil să-ţi faci probleme. Fiicele mele şi-au consolidat cultura cu literatura asta. La dracu! Ne pierdem

timpul aiurea.

— Lasă demagogia! mârâie Joop, scoţându-şi ochelarii de pe nasul subţire şi neregulat. Pe fruntea înaltă, împânzită cu riduri, i-au apărut broboane de sudoare. Se ridică din fotoliu şi străbate camera cu paşi repezi. Lângă fereastră se opreşte, cu umerii largi căzuţi înainte, îşi pune ochelarii la loc. Am probe împotriva a cel puţin 15 indivizi în frunte cu Seel. Până în noaptea asta eram hotărât să-i înfund pe toţi cât mai repede… Până în clipa când am auzit de moartea lui Patrik. De atunci n-am mai închis ochii. Târfa aia nu m-a lăsat să dorm…

Când se întoarce către mine e calm, Buzele subţiri i-au ajuns ca două linii. Ştiu cât e de ambiţios.

— De când sunt implicat în afacerile tale tenebroase? Şi de când sunt paratrăsnet pentru aceste descărcări… nevrotice?

— Şi ce te faci dacă într-o noapte de insomnie începi să-ţi pui singur întrebări?

Cuvintele lui Joop mă iau prin surprindere. Dar poliţistul mă priveşte mohorât, înţeleg că nu-i arde de glume.

— Depinde, răspund în doi peri. Dacă sunt convins că merită osteneala, mă duc să fac un duş. Nu te poţi prezenta în faţa conştiinţei decât gol şi curat, mai ales la bătrâneţe!

Joop K.G. Rânjeşte nespus de trist.

— Se vede că eşti abia începător.

Ridic din umeri.

— Ce vrei, în fond?

Inspectorul se strecoară într-un fotoliu, clipeşte cu ochii pierduţi la cine ştie ce amintiri – ceea ce nu-l împiedică să pescuiască dintr-un buzunar o hârtie frumos împăturită.

— Porcăria asta cu Seel mi-a adus în minte o alta… hm! din tinereţe. Eşti convins că am avut şi eu o tinereţe, nu?

— Păi sigur, ripostez. Ai găsit şi momentul, şi locul să te spovedeşti!

— Nu-i aşa? replică el. Avusesem de gând să trec pe la biserică, dar m-am gândit că la auzul confesiunii or să fugă toţi sfinţii!

Înghit în sec, cu resemnare.

— Bine, dă-i drumul!

— Ai auzit vreodată de scandalul cu Rita Schäffer?

— Fosta campioană mondială la probele alpine… Numai de ea.

— Eram un începător, cum eşti tu acuma. Abia ajunsesem în poliţie. Şef era pe atunci unul ambiţios, lipsit de scrupule şi uns cu toate alifiile: Gerald Callman. Zdravăn, roşu la faţă, cu nas turtit, de boxer după un K.O. fatal. Dacă-l vedeai o dată, nu te mai dădeai în vânt să-l reîntâlneşti – dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar deştept al dracului; umbla vorba că are pe undeva un fişier unde îngrămădise informaţii detaliate despre toţi grangurii oraşului şi despre numeroşi alţi indivizi cu biografii interesante. Genul de informaţii care îţi deschid toate uşile la orice oră şi în orice problemă. La patru săptămâni după ce mă angajasem m-a chemat la raport. Stătea răsturnat în fotoliu, dar pe mine m-a ţinut mereu în poziţie verticală. „Ştii ce? au fost primele lui cuvinte. Omul e slab prin ceea ce ascunde. Am aici dosarul dumitale oficial.” „Să trăiţi!” am răspuns ca prostul. „Recomandări excelente ale şcolii de poliţie” a continuat el. „Da, domnule!” i-am dat înainte. „Las-o moartă, m-a repezit Callman, că ştiu bine cât respect îmi porţi. Şi mai ştiu o grămadă de alte chestii despre dumneata. Care nu sunt scrise aici.” A bătut în dosar eu un deget roşu, umflat ca un hamburger şi m-a privit cam ca pe un şvaiţer cu prea multe găuri. Mă simţeam ca un liliac în poziţie de repaos, atârnat cu picioarele de tavan – şi mă opresc aici cu toate comparaţiile. „Eu, să trăiţi…” am îngânat. „Las-o baltă, omule, a repetat el, plictisit, nu eşti aici ca să-ţi spui

părerea, pentru dumneata jocurile au fost făcute de mult. Cum dracu nu pricepi atâta lucru? Pentru oricare dintre noi jocurile se fac mai înainte, în alte părţi, nu ne rămâne decât să ne supunem. Şi, la o adică, să ne apărăm pielea. Ori să ne-o vindem cât mai scump, când e vorba să fim goniţi de la masă. Ascultă un sfat, dacă vrei să supravieţuieşti: de-aici încolo tratează-ţi conştiinţa ca pe o târfă. Pricepi cum vine asta? Apelezi la ea numai când ai absolută nevoie de un anume serviciu, în rest o tratezi cu lovituri peste bot." „Domnule inspector-şef..." am îndrăznit, dar el s-a strâmbat ameninţător, şi până să-mi dau seama că de fapt zâmbise, m-am speriat şi am tăcut. „Vrei să întrebi de ce-ţi ţin toată predica asta? Pentru că, repet, ştiu ce slăbiciune ascunzi, domnule Joop. Şi asta nu se poate, cel puţin până o să ajungi la vârsta şi poziţia mea. Dacă o să ajungi. Ai auzit despre Rita Schäffer?" „Da, domnule!" m-am grăbit să răspund. Gloria sportivă a oraşului. „O glorie, m-a întrerupt el, care n-a împiedicat-o să ajungă prin manevre încă nelămurite, moştenitoarea vestitei milionare Clelia Filipeppoli. După care a divorţat rapid de un soţ nereprezentativ şi a asediat - pentru puţin timp – inima ostenită a industriaşului Paul Schliemdeig; şi fiindcă îi rămăsese o rezervă de combativitate, s-a încurcat discret cu un tânăr cibernetician obscur de la baza sportivă Tsunami. De la această dată, milioanele strânse cu atâta sudoare de gloria noastră au început să se împuţineze şi tare aş vrea să ştiu cine o ajută să sărăcească. Misiunea dumitale, ai priceput? Scormoneşti tot, orice gunoaie, de orice fel. Indiferent cât ai să strâmbi din nas. Scotoceşte şi prin programul zilnic al ramolitului de Schliemdeig. Vezi că a mirosit legătura dintre Rita şi cibernetică. Raportezi zilnic." „Am înţeles, domnule inspector." „Şi încă ceva, Joop, m-a oprit el. Eu sunt pe ducă, băiete. O să afli altădată cauza. Am strâns un morman de poliţe pe care

plănuiam să le plătesc. Adică trebuia să le plătesc, eram silit, altfel târfa mea, pe care am tot plesnit-o până acuma, ar fi profitat că sunt bătrân şi ar fi prins glas, făcându-mi un iad din anii de pensie. Aşa că, dacă într-o bună zi o să primeşti cheile unei arhive, să ştii că acolo zac datoriile mele. Te blestem să mi le plăteşti dumneata. O să-ţi ofer dealtfel şi posibilitatea s-o faci." Am plecat din biroul lui Callman fără să fi priceput mai nimic. Aşa cum, bănuiesc, nici tu nu pricepi acuma.

— Foarte judicioasă bănuială!

— Ai răbdare, că n-am isprăvit!

— Mă şi miram să fii expeditiv.

— La două zile după convorbirea cu şeful, l-am găsit pe Schliemdeig în maşina lui, cu un glonte în ceafă. Rita Schäffer avea un alibi inatacabil, pe care însă Callman l-a demontat cu două expertize trucate şi o mărturie falsă. Când a fost condamnată la închisoare pe viaţă avea, după cum s-a dovedit, veniturile unei văduve de război. Milioanele primite de la Clelia Filipeppoli dispăruseră fără urmă. Adică în buzunarul lui Martin Doga... Bătrânul fusese însă ceva mai precaut – lăsase averea unui nepot, Patrik Schliemdeig...

— Stai, stai, moară stricată! Care Martin Doga? ... Te referi la actualul vice-preşedinte de la Tsunami?

— Nu cumva ţi s-a deşteptat interesul? Acum douăzeci de ani, numitul Doga era un cibernetician obscur al unei baze sportive pricăjite – cum foarte bine ştii...

– Da, ştiu... Iar şeful tău s-a pensionat şi a dispărut.

— Versiunea oficială. S-a pensionat cu o săptămână înainte de moarte. Cancer. Şi a avut bunul simţ să-şi aleagă pentru afacerea asta un loc în afara oraşului. Nu fără să-mi lase scaunul lui şi cifrul arhivei secrete. Şi o moştenire insuportabilă: intenţiile lui de răzbunare. Iar pe deasupra... caută la tine în birou.

— Eu?

— Tu. Ia caută.

Deschid sertarul. Hârtia fluturată adineauri de Joop a ajuns, nu ştiu prin ce tur de prestidigitaţie, între hârtiile mele. O iau, o privesc. E un cec la purtător, în valoare de 100.000.

— O donaţie? întreb aiurea. De care nu te-ai atins.

— Am primit cecul prin poştă. Într-un plic. Fără numele expeditorului. În chiar ziua când bietul Callman îşi lua tălpăşiţa.

— Crezi că el? …

— Şi azi mă obsedează gândul că poate Rita Schäffer a fost nevinovată. Callman nu-şi alegea metodele, nici nu există altele într-o lume ca a noastră. Cu o condiţie – să fii infailibil.

— Şi aşa ţi-a cumpărat tăcerea?

— Poate. Poate altcineva, adevăratul asasin. Poate un al treilea l-a plătit pe Callman. Un singur lucru nu vezi - cecul e neatins.

— Văd. Şi mi-l pasezi mie?

— Exact. Să ai şi tu la ce visa noaptea, sau despre ce vorbi singur, când te asaltează insomniile.

— Mi-e teamă că nu înţeleg.

— De aici înainte ai intrat în joc, dragul meu. Un joc făcut de alţii şi încheiat între ei… Ai avut un deces azi-noapte la clinică?

— Da… răspund greu, nedumerit.

— Patrik Schliemdeig. Moştenitorul industriaşului.

— Da…

— Un moştenitor sărac. Şi milioanele lui au dispărut.

— Nu se poate.

— Ai să schimbi actul de deces. Stop cardiac, în loc de sinucidere. Altfel sar pe noi dulăii din presă. Şi cine ştie ce hazna începe să duhnească.

— Eşti nebun?

— Cercul s-a închis, Van. După două decenii..

— Frumos cadou primesc din partea celui mai bun prieten acum când împlinesc douăzeci de ani de reale servicii aduse clubului sportiv Tsunami!

— He, he! Face Joop sarcastic. Vezi mai bine ce faci cu târfa aia a ta. Dă-i peste bot, dacă vrei să te mai bucuri de dragostea Elsei încă o săptămână. Cine l-a descoperit în baie pe Patrik?

— Sora Vivienne.

— Tânără? … Necăsătorită?

— 19 ani. Iubitul 34. Industriaş.

— 25 000. Cecul îl primeşte azi. Să-şi ţină gura. Autopsia?

— De gardă era doctorul Borow. Tot el a făcut şi…

— Cine e acest Borow? … Slăbiciuni, defecte, vicii.

— Orgolios, 28 de ani, îi plac blondele. Şi cânii lupi, alsacieni. Viciu de bază: inteligenţă sclipitoare.

— Straşnic! Joop îşi freacă mâinile ca un samsar. Paradoxala lui obişnuinţă de a poza în atitudini groteşti, de a se exprima ca un zugrav, pentru a-şi ascunde adevăratele gânduri. Seel are în bar o blondă cu pretenţii. Director comercial, contabil tehnic şi expert în materie de distracţii dubioase. Paravan. Inteligentă. Cultură solidă. Sceptică. Temperament nordic. Pasiuni sporadice pentru înot, tenis şi pisici. Ultima relaţie masculină cu chiar Martin Doga în persoană… Unde e călcâiul lui Achile? Nutreşte simpatii discrete pentru bărbaţii spiritualizaţi. Aş crede mai degrabă pentru bărbaţii sentimentali. Borow are calităţi masculine? E agreabil şi puţin sentimental?

— N-am fost niciodată… blondă!

Joop surâde. Zâmbetul îi străluceşte în colţul buzelor, transformându-se cât ai bate din palme în rânjet.

— Mi-l prezinţi. Lasă-l pe mâna mea. Curs intensiv cu metode proprii. Trebuie să reuşim să-l strecurăm în bârlogul

lui Seel. Drumurile toate trec prin inima blondei... dacă vrem să aflăm ce mai învârteşte Martin Doga. Ce ghinion! Oamenii mei sunt prea cunoscuţi. Unii n-au rezistat corupţiei. Cum stă Borow cu situaţia financiară?

— Prost, mormăi, părându-mi-se că alunec pe o gheaţă lucioasă şi sunt gata-gata să-mi rup gâtul.

— Mâine îl avansezi. Dispun şi eu de anumite fonduri secrete. Unde e în clipa asta?

— În clinică... Un medic valoros, un doctor strălucit să-şi rateze viitorul fiindcă va fi racolat în mod ruşinos. Şi cu asentimentul meu!

— Gândeşti arhaic... La naiba! Uit mereu că eşti un biet începător... Borow şi mai cum?

— Grabowichek sau Rabogriwicz, înghit în sec, puţin speriat. Dar nu sunt sigur... Copoi afurisit ce eşti! Exclam, prost dispus. M-ai compromis pentru eternitate!

— Brrr! ... se sperie blonda! Ne-ar trebui ceva mai... Mda! Angel Galium! Ce zici?

— Operetă! Bufă!

— Eşti acru ca o lămâie necoaptă! Hai, condu-mă la Borow.

Joop a pornit iute spre uşă, înalt şi zvelt, cu mişcări încă suple. Mă ridic de la birou, blestemându-mi zilele ... „Biata doamnă Turner! Îmi trece prin cap. Încă o cafea ratată!”

— A şi-nceput scleroza, bombăne din prag. Unde e revista?

— Stai cuminte! E la mine. Aş fi fost un idiot s-o las pe birou. Îţi dai seama ce-ar însemna s-o descopere doamna Turner? Şi-ar da demisia pe loc!

— Te interesează? Poţi s-o păstrezi!

Surâd. Cinismul lui Joop nu mă mai deranjează. M-am obişnuit cu el. De parcă mi-ar fi descifrat gândurile, Joop mă loveşte cu cotul.

— Când ajungi să cunoşti oamenii eşti tentat să spui că

nu le semeni. Eroare fatală, abject scormonitor de suflete!

Dau să închid uşa în urma mea şi exact în aceeaşi clipă îmi aduc aminte de George Hay.

— Bătrâne! Strig după inspector, care se întoarce, făcând o piruetă caraghioasă. Te mai reţin încă zece minute.

Reintru în birou fără să mai aştept acordul lui. Acesta vine după mine, închide uşa şi mă priveşte curios.

— Ţi-a căzut vreo idee din buzunar?

— Acum doi sau trei ani a dispărut de la Tsunami un ciclist pe nume George Hay! Atac fără nicio introducere.

— Asta-i bună! I-ai găsit bicicleta? … Că noi nici în ziua de azi n-am reuşit să aflăm cum s-a evaporat.

Îi povestesc în goană tot ceea ce aflasem de la Konrad. În timpul relatării Joop K.G. devine mai întâi atent, apoi serios şi, în cele din urmă, grav.

— Amoeba-albastră! Face el, uitându-se chiorâş la pantofii mei. Cam îndoielnic.

— Şi eu l-am suspectat pe Konrad. M-a convins că spune adevărul.

— Ce aştepţi de la poliţie? strigă, iritat la culme, bunul meu prieten. Să-l roage pe Hay să nu mai stea ascuns? Să-l bărbierească? Să ţi-l aducă plocon pentru ca tu să-l întrebi pe unde mai înoată amoeba-albastră?

— Dacă tu crezi că tipul nu merită nicio atenţie…! adaug, plin de candoare, sublim de indiferent.

Pentru o secundă privirile îi alunecă într-o parte. Semn sigur că George Hay îl interesează. Dar de ce juca în faţa mea acest teatru stupid?

— Încurcă-lume ce eşti! îşi revine Joop K.G. Scuză-mă! O să-i ordon lui Marc Palladio Deuteriu să scotocească prin oraş… Azi nu mai ajung la Borow… dacă-ţi mai trec prin cap asemenea poveşti. Ia stai! face deodată, zâmbind triumfător. La ce oră te duci la doamna Irmgard Renate Stein? La două?

Privesc zăpăcit la inspector.

— Ce dracu'! Explodez. Toată lumea se interesează de doamna Irmgard Renate Stein? Şi cum îţi permiţi să-mi controlezi corespondenţa? … La două, adaug imediat, stăpânindu-mi reacţia nervoasă.

— Aşa, băiete! Învaţă bine lecţia, altfel suntem pierduţi… Te sfătuiesc să-i aduci la cunoştinţă apariţia lui George Hay. Cine ştie ce mai iese şi de aici!

Deschide uşa şi porneşte iute pe coridor. Abia reuşesc să alerg după el. În cap mi se bat o sută de gânduri.

4

Peste câteva ceasuri pătrund în birou pentru a opta oară. M-am jurat să nu mai plec până nu beau în linişte o cafea. Nu mai reuşesc să mă gândesc la nimic altceva decât la o cafea.

Trec repede în micul meu „purgatoriu", acolo unde, ca într-un fel de criptă medicală, barbara tehnică mă împroaşcă din plin cu invizibile raze, reuşind să ucidă tot ce trebuie să fie ucis, până şi plăcerea de a zburda gol sub un duş rece. Halatul alb l-am aruncat neglijent sub lentila specială, lăsându-l în seama automatului, să-l dezinfecteze cu ce vrea şi cât o vrea. Gestul acesta a ajuns reflex. Îl repet obsesiv chiar dacă aş intra în birou şi de 15 ori pe zi.

Nu-mi mai rămâne decât să pun haina pe mine şi totul va fi în regulă. Scot din dulap sacoul tip sport, cu gaică la mijloc, grăbindu-mă să-l îmbrac. Mă aşez în fotoliu. Pot să şi jur că în clipa asta uşa se va deschide, pentru că niciodată nu voi fi în măsură să aflu cum reuşeşte doamna Turner – buna şi blânda doamnă Turner! – să ştie cu exactitate clipa când pot începe să-mi beau cafeaua! Da, până să întind

mâna, prefăcându-mă că aşez pe birou o bagatelă, uşa masivă s-a deschis şi doamna Turner îşi face apariţia, păşind demnă şi gravă ca şi cum ar oficia un ritual sacru, a cărui importanţă covârşitoare scapă profanilor laicizaţi. După câţiva paşi se opreşte, privindu-mă sever din spatele ochelarilor imenşi, cu ramă neagră. Doamna Turner obişnuieşte să intre fără să bată la uşă, fără să mă anunţe în prealabil, sfidând orice principiu elementar şi de protocol existent între un director şi secretara sa. Această aparentă familiaritate nu este altceva decât încrederea pe care i-am acordat-o de-a lungul celor peste 12 ani de când se află în clinica noastră.

— Dacă n-o beţi fierbinte, îmi dau demisia!

Mă ridic în picioare. Doamna Turnir dispune de o voce timbrată, cu inflexiuni joase, de fată bătrână, modelând cu artă şi precizie cuvintele, ea reuşind întotdeauna, mulţumită vocii, să-şi impună punctul de vedere personal, fără drept de apel.

— Am s-o beau fierbinte, răspund cu blândeţe, privind-o îndatoritor cum se apropie şi cum aşează atentă pe birou, tava metalică ce poartă cu stoicism amprenta deceniilor care au trecut de când se află cu acte în regulă în dotarea clinicii.

Din ceşcuţa roşie se înalţă aburi, şi aroma plăcuta a cafelei se împrăştie în încăpere.

— Ea patra pe care v-am făcut-o, rosteşte politicoasă, şi numai o ureche fină ca a mea poate sesiza blândul ei reproş.

— Iertați-mă! Am avut în dimineaţa asta numai sâcâieli. Mulţumesc!

Rămân cu privirile aţintite asupra ramelor negre ale ochelarilor pe care-i poartă doamna Turner. Din cele două cercuri fin cizelate încep să crească monstruos alte două, la început informe, difuze, dar treptat, treptat, ajungând ia

densităţi şi volume bine definite. Ca într-un fenomen *eidetic*, reprezentările mintale îmi sunt excepţional de vii şi de complete, ca şi cum obiectele ar fi virtual percepute de mine, dar fără perturbarea numită halucinaţie. Imaginile sunt limpezi, pregnanţa detaliilor uimitoare.

Mă aşez în fotoliu. Trag tava lângă mine, cu băgare de seamă, pentru ca nicio picătură să nu se verse pe farfurioara subţire.

— Azi n-aţi luat micul dejun. Sunteţi mai palid ca de obicei.

Îmi trec palma prin barba nerasă şi mă uit cu coada ochiului la ochelarii doamnei Turner. Stau cuminţi pe nasul secretarei. Ramele negre au dimensiunile dintotdeauna. Iar imaginile pneurilor – căci cele două imagini create de imaginaţia mea nu au fost altceva decât două pneuri – au dispărut.

— Ce să fac? Ridic din umeri. Am să mănânc astăzi ceva în plus.

Am răspuns indiferent, preocupat să găsesc o justificare, trebuie să fie una, ascunsă în forţa tensională a subconştientului. Roţile bătrânei Suzy, schimbate dimineaţa în garaj, acasă? … De ce nu? Şoc emotiv, păstrat undeva în zonele subcorticale, declanşarea subită, a vibraţiei cerebrale prin analogie directă şi simbolică…

— V-aş sfătui s-o faceţi neîntârziat!

— Poftim?

Doamna Turner trece în cealaltă parte a încăperii. Pe o măsuţă joasă se află mapa verde cu corespondenţa primită azi. Din mapă scoate un plic îngust, lung şi albastru, pe care mi-l întinde zâmbind.

— Mi-a fost adus în jurul orei 11. Curier special.

— Da?! … Sper să nu fie ceva urgent.

Iau plicul în mână fără să mă uit la el. Îl pun pe birou cu o totală indiferenţă.

— Bine, bine, o întrerup. Nu te alarma. Să vedem ce e.

Adresa de pe plic a fost scrisă cu pastă neagră, de genul celor care se întrebuinţează numai în situaţii oficiale. Caracterul uniform şi energic al literelor denotă mâna fermă a unei persoane cu un echilibru psihic perfect. Toate acestea le deduc dintr-o singură privire în timp ce din plic scot un cartonaş alb, lucios, la fel de prelung şi de îngust. Răsucesc între degete cartonaşul. Pe verso, aceeaşi mână a scris cu litere minuscule:

Hallo, Van!

Ţi-am mai trimis câteva rânduri. „O iubire fără margini e mai obişnuită decât o prietenie perfectă!” (...?) A*m nevoie de un vechi prieten ca tine. Nu uita! Te aştept la orele 14. Nimic banal!*

Irmy

Irmy! ... Au trecut parcă secole de când nu ne-am mai întâlnit. Clipesc repede, uitându-mă la doamna Turner ca un copil vinovat după ce face o boroboaţă.

— „Inima are raţiuni pe care raţiunea nu le cunoaşte”, intervine ea cu voce caldă, aproape de nerecunoscut. Asta a spus-o Blaise Pascal şi eu mă declar de acord cu el. Nu trebuie să vă jenaţi. Numai o femeie poate emoţiona un bărbat ca dumneavoastră.

— Nu cred că...

— Vă rog! V-aţi înroşit ca un rac fiert! ...Să fim discreţi şi practici. E ora 12 şi cincizeci de minute. Mai întâi vă daţi jos barba. Lavandă cât mai puţină. După aceea „o friptură în plus” la „Picardia”, restaurantul dumneavoastră preferat. Vă mai rămân aproximativ treizeci de minute ca să ajungeţi la doamna Irmgard Renate Stein, Cartierul de est, strada Aleutine numărul 7. Clinica de psihiatrie 43 este proprietate particulară. Aparţine integral doamnei, care nu-i căsătorită... Nu vă uitaţi la mine ca la o minune! Regulamentul mă obligă să vă pun la dispoziţie aceste mici

informaţii. Curierul m-a rugat să vă transmit personal plicul. Cât despre audienţele de la ora 17 nu vă faceţi griji. Trei persoane. Cazuri banale. Le-am amânat pentru mâine la aceeaşi oră. Când vă întâlniţi cu o veche prietenă, nu ştiţi niciodată ce poate interveni. Şi acum la treabă!

Docil, fără să scot un cuvânt, trec în „purgatoriu”. După zece minute revin în birou. Doamna Turner mă aşteaptă cu un uriaş buchet de trandafiri imperiali, într-o strălucitoare cutie transparentă. Mi-i întinde, surâzând.

— Vă rog!

Cu trandafirii în braţe mă înclin ceremonios, simţindu-mă ca un licean care pleacă nerăbdător la prima lui întâlnire de dragoste.

– Vă mulţumesc! Lângă uşă mă opresc şi mă întorc. Încă ceva, doamnă Turner. Transmiteţi, vă rog, la „Sussex – Service” că aş dori un minuţios control la roţile din spate ale maşinii. Ca şi la pneuri. Aştept un specialist la clinică sau acasă. De preferinţă mâine dimineaţă. La revedere, doamnă Turner.

Doamna Turner dă din cap, scotocind cu amândouă mâinile prin buzunarele halatului alb. Scoate, în sfârşit, o batistă vaporoasă cu care-şi şterge zgomotos nasul, după care încremeneşte, privind stupefiată la cafeaua nebăută de pe birou.

5

Cartierul de est se întinde pe două din cele mai cunoscute coline ale oraşului: colina Donnei Alba şi colina Urşilor. Aceste dealuri prelungi, orientate de la nord-est spre sud-vest, nu depăşesc 180 de metri înălţime. Pe firul văii dintre ele şerpuieşte un mic pârâu pierdut între maluri

înalte, zidite în piatră. Localnicii i-au spus dintotdeauna Moulou cel Leneş pentru că abia mai curge obosit la vale, aducând tot mai puţină apă în lacul de acumulare, lac modest, transformat în bază nautică.

Pe aici se înălţau cândva păduri străvechi de cedri, pini şi stejari, întâlniţi acum doar ca monumente ale naturii, monumente răzleţe, apărând nostalgic dintre albii plopi canadieni sau printre livezile cu palmieri. Tot pe aici mai întâlneai în trecut şi nişte nuci bătrâni, cu uriaşe coroane, gutui şi pruni şi meri rotaţi din fructele cărora se făcea un cidru gustos. Căprioare zvelte, porumbei şi fazani zburdau pretutindeni, însoţind fără teamă oamenii pe poteci sau prin celebrele vii aşezate simetric, în terase.

Până în timpul celui de-al doilea război mondial întreaga zonă a fost protejată, înfiinţându-se grădini şi parcuri, cabane şi complexe turistice. Pe coasta abruptă a colinei Donna Alba s-a ridicat Monumentul Eroilor. Ca să ajungi acolo trebuie să urci 86 de trepte cioplite în granit cenuşiu. Sus se înalţă un obelisc negru pe care tronează un vultur cu aripile întinse. În spatele obeliscului există minusculul cimitir de cruci dispuse în semicerc. În modesta capelă se află placa memorială.

Pe la sfârşitul războiului s-a construit în gradina Anthurium un spital pentru combatanţii întorşi acasă mai puţin întregi decât plecaseră. Ulterior, în cartier au dat buzna arhitecţii şi constructorii. După câţiva ani au apărut ca din pământ numeroase şcoli, clinici, institute ştiinţifice, complexe sportive, staţii-releu pentru televiziune, localuri de lux, un hotel internaţional, observatorul astronomic, vile particulare, baze nautice, iar printre toate şerpuiesc tot mai pretenţios modernele artere de circulaţie.

În strategia autorităţilor marile industrii n-au avut acces în acest cartier, cartierul cu cel mai scăzut coeficient de poluare atmosferică, cu cea mai blândă climă. În aceste

condiţii favorabile, horticultura şi silvicultura au trecut la un asalt impetuos. După cinci decenii, zona a ajuns o impresionantă grădină botanică. Spaţii largi au fost cucerite şi dincolo de marginea oraşului. Proprietarii de pământuri şi vile au început să se concureze, flora autohtonă fiind înlocuită în cele din urmă cu livezi de palmieri aclimatizaţi, cu plopi canadieni, cu mesteceni din tundra siberiană sau cu o luxuriantă vegetaţie ecuatorială. Sere, acvarii şi grădini policrome au împânzit spaţiu după spaţiu. Miresme stranii plutesc până departe împrejurul cartierului. Ştiinţa şi tehnica au intervenit cu promptitudine. Descoperiri uimitoare vin să confirme din când în când teza mutaţiilor genetice. Nimic nu mai pare imposibil: unii au încercat să facă experienţe pentru a determina algele marine *Laminaria* şi *Macrocystis* să producă pepeni iar alţii au ajuns la concluzia că nucile de cocos sunt un excelent mediu nutritiv pentru orhidee!

Cum e şi firesc, din tumultul exacerbat al gingaşelor pasiuni s-a născut cea mai rapidă ascensiune din întreaga istorie a produselor cosmetice. Moda feminină s-a îmbogăţit cu ornamente noi de ordine vegetală.

În acest univers ameţitor de miresme şi culori, convulsia colectivă generează patimi ascunse, psihoze. Ce mai scandal a stârnit de pildă „epidemia clorofiliană”!

Sunt ani de-atunci. Cineva din consiliul oraşului propusese organizarea unei suite de concursuri şi expoziţii ale aşa-numitelor flori tămăduitoare. Până să se adopte o hotărâre oficială, Leman, grafician *en vogue,* trădând arta computerizată, a şi creat un inedit simbol al bizarei idei: o frunză de plantă tropicală pe suprafaţa căreia alunecau boabe de rouă şi în fiecare picătură strălucea câte un minuscul soare portocaliu.

Nimeni nu şi-a imaginat însă ce va urma.

În scurt timp, au început să se vândă acţiuni. S-au

deschis bănci şi laboratoare, s-au angajat celebrităţi ştiinţifice, achiziţionându-se tehnologii ultramoderne pe sume uriaşe. Paşnica horticultură individuală a evoluat spre noi forme, cea mai rentabilă fiind afacerea la nivel industrial. Reclame delirante lansau cu promptitudine orice produs nou descoperit. Aveai impresia că orăşenii vor pieri inexorabil fără pastila „Vorax”, fără trandafirii hinduşi sau fără aşchia de lemn „Tonabetin” ale cărei efecte miraculoase nu fuseseră cunoscute până atunci în reumatism!

Populaţia oraşului aştepta perioada marilor confruntări din expoziţii aşa cum altădată se aştepta un meci de fotbal în finala cupei mondiale! Organizarea expoziţiilor a fost însoţită de o atmosferă de carnaval sud-american. Minunat prilej pentru ca tainele florei terestre să se destrame una câte una şi pentru ca oamenii să se bucure de ceea ce natura le-a dăruit cu generozitate!

Pare straniu, dar titanica muncă ştiinţifică nu are valoare decât prin rezultatul ei final. Până la cunoaşterea acestui rezultat final anumite etape din evoluţia descoperirilor ştiinţifice ne-au oferit surprize paradoxale, erori, ba chiar farse de prost gust. Profitând de împrejurări, firme anonime au introdus pe piaţă produse necontrolate suficient. Opinia publică a reacţionat violent. Firmele respective au fost date în judecată, plătind amenzi uriaşe. Scandalurile s-au petrecut cu puţin timp înaintea ultimului concurs, concursul rămas celebru prin finalul său inedit. Pentru marele premiu s-au confruntat două flori: „Trista orhidee” şi romaniţa „Zanny”.

„Trista orhidee”, cu petale de un negru intens, împrăştia în jurul ei o aromă fină, persistentă, provocând aproape instantaneu nebănuite melancolii, tristeţi vagi, însoţite de lascive amintiri. Plăpânda şi graţioasa romaniţa „Zanny” – creată în laboratoarele lui Lew Zannety, celebru industriaş

– secreta un remarcabil antibiotic.

După opt ore de dezbateri, comisia centrală a dat câştig de cauză orhideei, de unde se vede treaba că oamenii sunt dispuşi să renunţe până şi la sănătate de dragul unor sentimente frumoase!

În cea mai splendidă noapte a primăverii, când ecourile finalei nu se destrămaseră încă, o bătrână pe nume Olivia Haller a sucombat. Avea 70 de ani. Primele constatări au indicat un stop cardiac. La puţin timp după deces, pielea defunctei începu să se coloreze în verde. Ciudata reacţie cutanee a pus în stare de alarmă întreaga familie, în special pe Ludovic Haller, soţul, şi cunoscut botanist, premiat cu ani în urmă pentru coagulanţii descoperiţi din seva unor palmieri pitici.

La cererea soţului, autorităţile au intervenit. O comisie formată din medici, având în frunte pe chimiştii A. Riech şi D. Cassel, a început treaba cu tact şi pricepere. Analizele de laborator n-au dus nicăieri. Cauza rămânea încă ascunsă. Autorităţile au reuşit să-i convingă pe membrii familiei să depună cadavrul într-un container din secţia de criogenie a Spitalului Municipal. Urma ca, în funcţie de concluzia finală a cercetărilor, să se elibereze şi autorizaţia de înhumare. Pentru eventualele curiozităţi ale presei s-au confecţionat o serie de argumente stupide. Deruta părea deplină.

Chimiştii şi doctorii nu s-au dat bătuţi, reuşind să depisteze în pielea defunctei urmele unei substanţe asemănătoare cu clorofila. Descoperirea a produs vâlvă. Această substanţă a determinat stopul cardiac? Să fi existat o relaţie între încetarea funcţiilor biologice ale organismului şi apariţia pigmentului verde? Alarmaţi, specialiştii au năvălit în cartier, adunând aer în fiole, apă în seringi şi ţărână sub microscoape. S-a cerut chiar analiza unor esenţe şi parfumuri extrase din flora locală. Virusologii au alarmat

cu teste hematologice întreaga populaţie adultă, în diferite publicaţii continuau să apară articole fanteziste. Autorităţile au fost asaltate cu întrebări. Pasionanta vânătoare de toxine, viruşi, şi misterioase bacterii s-a prelungit săptămâni în şir. Comisia medicală complexă analiza zilnic rezultatele.

Viaţa continua să se desfăşoare în aceleaşi canoane cunoscute. În plin uragan de ipoteze şi nedumeriri, soprana Evelynne Wallflower moare subit, la 29 de ani, fără să cunoască altă glorie decât aceea de a aduce o nouă probă *sui generis:* fenomene identice cu ale Oliviei Heller!

Scandalul nu mai putea fi oprit. Evelynne fusese nepoata bătrânei Haller şi cel mai agreat personaj feminin din familia acesteia.

Jean Doberman, ziarist celebru, publică un articol intitulat „Epidemia clorofiliană”. Făcând o analogie între cele două decese el insistă asupra „fenomenului clorofilian” a cărui natură rămânea învăluită în mister. Solicitând intervenţia urgentă a specialiştilor, Doberman nu se dă în lături să facă şi unele aprecieri sumbre în legătură cu viitorul populaţiei din oraş.

Alertată, opinia publică a reacţionat violent. Autorităţile n-au avut încotro şi-au dat declaraţii peste declaraţii, la radio şi la televiziune, anunţând un amplu program de măsuri profilactice. Din fericire panica a putut fi stăvilită.

În dimineaţa aceea citisem întâmplător articolul lui Doberman. Noaptea, târziu, Joop K. G. m-a chemat urgent la Inspectoratul Poliţiei. Nu mi s-a părut nimic anormal.

La el în birou se afla Ludovic Haller, prăbuşit într-un fotoliu, cu chipul descompus de emoţii, trist, privind în gol. Transpirase din abundenţă. Strângea în pumn o batistă udă. Nu mi-a răspuns la salut. Era un om mic de statură, rubicond, blând şi calm, stimat pretutindeni. Moartea soţiei îl afectase profund. L-am privit compătimitor, în timp ce

inspectorul-şef îmi făcea prin aer un gest neprecis, ca şi cum mâna lui mi-ar fi indicat să mă aşez oriunde, chiar şi pe lustra din tavan!

— Daţi-mi voie să fac prezentările, ni se adresă gazda, cu ton neutru, privindu-ne pe rând. Domnul Ludovic Haller, eminent om de ştiinţă. Domnul Van Mennen, psihiatru,

M-am înclinat ceremonios. Domnul Haller mă privi pieziş, ridicând în aer pumnul în care strângea batista.

— E cum nu se poate mai nimerit! bâigui bietul om, cu voce stinsă, scuturându-şi capul ca pentru a-şi limpezi gândurile.

— Domnul Haller, se întoarse Joop către mine, a făcut o declaraţie surprinzătoare. După lege am nevoie de un martor de specialitate care să confirme că domnul Haller este lucid, într-o stare apropiată de limitele normale şi că a venit aici din proprie voinţă.

— Da, da, şopti domnul Haller, clătinând din cap, şi tamponându-şi fruntea cu batista făcută ghem. Am crezut de cuviinţă… mi-ar fi fost imposibil să nu declar autorităţilor adevărul… Moartea Evelynei m-a… Privea în gol. O lacrimă se strecura grăbită pe obrazul său palid şi lucios. Credeţi că mai e nevoie să repet declaraţia? Se adresă inspectorului, fără să-l privească.

— Nu, nu, interveni Joop K.G. Cu blândeţe. Am imprimat-o. Vrei s-o asculţi? Se răsuci spre mine.

„Vulpe bătrână!” am apreciat, în gând, lipsa de logică a întrebării. Şi cu voce tare:

— Dacă domnul Haller nu are nimic împotrivă!

Acesta mă privi dezorientat, cu ochi tulburi, încă umezi.

— Domnule Van Mennen, replică sec inspectorul. La propunerea mea, domnul Haller a fost de acord să fii chemat pentru a asculta declaraţia şi pentru a semna formularele. Mai sunt trei fotolii libere, domnule Van Mennen!

Asta însemna că trebuie, să iau loc şi să mă supun jocului exagerat de amabilităţi impus de Joop. Am găsit un fotoliu lângă perete. Lampa aprinsă de pe birou împrăştia o lumină molcomă.

— Îmi daţi voie să fumez o ţigară? Ne imploră bătrânul.

— Vă rugăm! insinuă îngăduitor inspectorul, şi începu să cotrobăie zgomotos prin birou după o scrumieră.

Haller scăpă batista lângă fotoliu. Mâinile îi tremurau. Scoase un pachet de ţigări, bricheta cu gaz şi-şi aprinse ţigara. Se ridică şi puse pachetul pe birou, aşteptând liniştit în picioare până când Joop îi oferi scrumiera găsită într-un sertar. Se reaşeză în fotoliu, cam nesigur. Fuma ca un novice. Tuşi zgomotos după primele fumuri trase în piept. Joop întârzia declanşarea minusculului aparat de lângă lampă. „Agitaţie psiho-somatică extremă. Concentrare nervoasă redusă”, bâzâi scurt computerul meu cerebral, incapabil să mai adauge ceva. Situaţia era prea limpede.

— Gata, domnilor! Declanşez, interveni protocolar inspectorul, atingând cu un deget cutiuţa metalică de pe birou. Mai întâi se auzi o tuse uşoară… „Mă numesc Ludovic Haller, botanist, fost profesor universitar. Am predat Ştiinţele naturii în Facultatea de biologie timp de 32 de ani… Soţia mea, Olivia Haller a decedat cu puţină vreme în urmă. Era… era chimistă. Aici a intervenit o pauză. Glasul domnului Haller era grav. M-am prezentat în faţa dumneavoastră din proprie iniţiativă, nesilit de nimeni… Consider că sunt lucid, în deplinătatea facultăţilor mintale. Conştiinţa mă obligă să spun adevărul şi numai adevărul. Olivia Haller şi-a dedicat întreaga viaţă studiilor şi cercetărilor din vaste domenii ale chimiei. În ultimii 15 ani a pasionat-o fotosinteza. Vă amintiţi şi dumneavoastră, desigur, ce înseamnă sinteza unor substanţe cu ajutorul luminii… Pe soţia mea o pasiona o problemă… cum să vă spun fără să-i jignesc amintirea, o problemă nebunească la

prima vedere, o idee utopică, un vis. Oare suprafaţa cutanee a organismului uman nu s-ar putea transforma într-o uriaşă uzină care să sintetizeze la nivel molecular substanţe necesare materiei noesice, materiei cerebrale? Olivia susţinea că acest plus de anumite substanţe ar fi înzecit forţa de creaţie umană. Pentru sinteză, plantele dispun de clorofilă. Olivia a descoperit o altă substanţă asemănătoare… Odiseea acestor cercetări, experienţele efectuate, rezultatele finale au fost consemnate de ea în peste o mie cinci sute de pagini… În dimineaţa de după moartea ei le-am distrus. Le-am ars. Pe toate. Ultima experienţă trebuise efectuată pe un organism uman. Olivia a convins-o şi pe Evelynne. Timp îndelungat amândouă s-au supus unui tratament complex cu anumite substanţe. Aceste substanţe modifică la nivel cutaneu structura celulară… N-am putut interveni. S-au sinucis… Peste o săptămână părăsesc oraşul. Am un văr în Australia… V-aş ruga… această declaraţie să nu devină publică…”

Inspectorul şef aşeză palma deasupra aparatului care amuţise.

— Consideraţi declaraţia satisfăcătoare? şopti, în cele din urmă, bătrânul Haller, tăcerea din birou părându-i-se, probabil, de nesuportat. Aruncă în scrumieră ţigara stinsă între degete.

Joop K. G. privi gânditor în direcţia lui:

— Da… Cel puţin pentru această etapă. În cazul când vor fi necesare şi ale declaraţii, vă vom anunţa. În orice caz, noi vă mulţumim, domnule Haller. Puteţi conta pe discreţia noastră. Sunteţi liber. Vă dorim o călătorie plăcută…

Amabil, aproape jovial, inspectorul se îndreptă cu mâna întinsă spre bătrân, ajutându-l să se ridice din fotoliu. Acesta îi căută mâna pe care i-o strânsese bărbăteşte. După ce se înclină timid în direcţia mea, domnul Haller părăsi cu repeziciune biroul. Uitase să-şi mai ia batista şi

pachetul cu ţigări.

— Am rămas fără scrumieră, bombăni Joop. A băgat-o în buzunar. Trebuia să-i lăsăm şi noi o amintire, nu? … Am să-i trimit mâine fleacurile astea. Ce stai şi mă priveşti aşa, ca pe o fantomă?

În capul meu se produsese o încâlceală de nedescris.

— O poveste ca asta poate deregla o minte şi mai solidă decât a noastră! răbufni glasul meu, cam nesigur din cauza confuziei în care mă bălăceam. Unde sunt formularele? … Şi te-aş ruga să mă laşi în pace!

Violenţa replicii nu-l clătină pe Joop. Se duse la uşă, o deschise larg şi privi îndelung pe condorul slab luminat. Trânti uşa, aprinse toate luminile, ridică batista cu două degete, luă pachetul cu ţigări, aruncându-le într-un sertar deschis.

— Mâine seară vei primi la clinică vizita lui Haller. Dimineaţa va intra în posesia unei invitaţii oficiale… Îl întorci pe faţă şi pe dos! Patru sau cinci ceasuri… Cam atât îmi trebuie să răscolesc o vilă din pod până în subsol. Avem noroc. Haller are o vilă modestă, înconjurată de o uriaşă grădină… Stătea lângă birou, cu mâinile înfundate în buzunare, zgribulit, ca şi cum prin cameră ar fi trecut pe neaşteptate un curent de aer polar. Vezi, lucrează cu atenţie. Am nevoie de o fişă completă, minuţioasă, exactă. Când deschizi un dosar ca ăsta, nu ştii niciodată cine te poate plesni peste bot!

Mi-ar fi fost imposibil să-l contrazic. După cum tot imposibil mi-ar fi fost să-i cer explicaţii. Joop demonstrase de-a lungul anilor o uimitoare forţă de analiză, intuise cu precizie unde trebuie să-şi bage nasul şi unde nu.

— Deci… cazul Haller! Bietul om!

— Dacă vrei! Olivia Haller nu era femeia care să-şi permită gafe în ajunul unei descoperiri senzaţionale. Atât. Mai departe nu gândesc. Somn uşor! … Formularele le vei

semna peste o săptămână.

Îmi întoarse spatele. Am dat buzna în stradă, inspirând lacom aerul rece şi curat al nopţii.

Peste o săptămână, Ludovic Haller a plecat sănătos spre Australia. A doua zi după plecarea lui, inspectorul şef Joop K. G. a trecut „întâmplător” pe la clinică.

— Haller m-a rugat să-ţi transmit salutări! îmi strigă, intrând bine dispus în birou.

— Ai un talent grozav să mă deranjezi cu tot felul de fleacuri, i-am replicat, deşi întâmplările bătrânului nu mă lăsaseră chiar atât de indiferent.

— L-am condus până la avion. Mi-a făcut impresia unui om pentru care viaţa nu mai valorează nici doi bani.

— M-aş mira să ai mustrări de conştiinţă… Şi cu dosarul lui ce vrei să faci?

— La vilă n-am descoperit nimic… Nici cea mai neînsemnată hârtiuţă, nici cea mai banală formulă. Defunctele au luat cu ele tot. Cu o grijă diabolică de a nu mai lăsa nimic palpabil şi care să încurce zilele celor rămaşi în viaţă! Bătrânul Haller le-a completat opera. A făcut ordine şi curăţenie. Laboratorul semăna cu o spălătorie pe unde nu trecuse încă nici măcar o vaporoasă batistă de damă. Performanţă unică! Grija perfectă de a nu lăsa urme poate ului şi pe cel mai neghiob chimist. Pe unul ca mine îl poate obliga să fluiere admirativ. Lipsa de probe este atât de evidentă, încât pe ultima pagină albă din dosarul în cauză voi scrie cu majuscule: CAZ NEÎNŢELES! Şi dosarul va trece să îmbogăţească arhiva personală a celui de faţă… Clorofila asta reprezintă a opta enigmă nerezolvată din viaţa mea. Să nu mă înţelegi greşit. Dosarul va rămâne deschis. Ca şi toate celelalte. Chiar dacă o lume întreagă mi se va împotrivi.

Torentul acela verbal mă cam strivise în fotoliu. L-am privit pe Joop cu suficiente rezerve, departe de a mă lăsa

influenţat de pledoaria lui cam confuză..

— După câte înţeleg, crezi că această experienţă ştiinţifică ar mai fi putut interesa şi alte persoane?

— Nu ştiu. Încă nu ştiu. Nu mă pot bizui decât pe timp. Sau pe şansă... Dar ne-am luat cu vorba şi am uitat să-ţi spun ceea ce era mai important. Vila şi laboratorul au fost donate de Haller unei doamne cu care ai întreţinut cândva anumite relaţii: Irmgard Renate Stein.

6

Au trecut de atunci nişte ani. Experienţele Oliviei Haller au fost date uitării. Clorofila îşi continuă opera sa binefăcătoare în viaţa cartierului de est, în timp ce eu rulez, cu viteză redusă, pe şoseaua principală a acestei întinse zone din oraş. Bătrâna mea Suzy mârâie nemulţumită sub soarele torid. Miresme parfumate mă învăluie din loc în loc şi sub năvala atâtor amintiri şoseaua nu poate fi decât pustie.

Clinica particulară de psihiatrie, condusă de Irmgard Renate Stein, se află dincolo de Colina Urşilor, în fostul parc Poney. Gândul că o voi revedea pe Irmy îmi dă o stare de spirit ambiguă, bucuria reîntâlnirii cu o veche prietenă fiind umbrită de inefabile tristeţi. Fac un efort s-o revăd în închipuire aşa cum arăta atunci, la 22 de ani. Imaginea i se decupează limpede din amintiri, capătă contur în faţa parbrizului şi apoi vine lângă mine, înfiorându-mă cu prezenţa ei. „Ne leagă încă din institut o prietenie solidă, dragă Irmy” şopteşte nesigur un gând. Mă întorc s-o privesc. Imaginea a dispărut.

Reduc şi mai mult motorul, furişându-mă vinovat în

lumea plină de farmec a trecutului, fără să mă împotrivesc amintirilor care mă ademenesc mereu cu glasuri confuze Când am cunoscut-o, purta pantaloni albaştri, strâmţi, mulaţi pe coapsele înguste şi pe picioarele lungi, de săritoare în înălţime. Bluza galbenă, fără mâneci, îi scotea în evidenţă umerii largi, rotunzi, şi braţele admirabile, cu pielea cafenie, arsă de soare. Ne-am ciocnit unul de altul pe un coridor, neatenţi amândoi pe unde călcăm. Mi-am cerut scuze. A făcut câţiva paşi… S-a întors apoi, privindu-mă curioasă şi calmă. „Nu e bine să treci mai departe fără să ştii ce laşi în urmă! rosti sec, melodios, întinzându-mi mâna. Suntem viitori colegi. Îmi dai voie să ţi-o iau înainte? Irmgard Renate Stein!” Francheţa cu care mă abordase era dezarmantă. „Van Mennen” mi-am revenit, scrutându-i chipul. Avea ochii mari, înnoptaţi, cu gene grele. Bărbia voluntară şi nasul mic i-ar fi dat o notă de austeritate dacă n-ar fi fost gura cu buze pline, roşii, trădând o sensibilitate fascinantă. O priveam, încă uşor nedumerit, când o pufni râsul. Râdea copios, cu un amuzament lipsit de orice intenţie jignitoare. Redeveni la fel de repede serioasă. „Sunt o fată ca toate celelalte. Nici frivolă, dar nici prea gravă, nici romantică, dar nici platonic-idealistă… Mă supun vieţii. Ea îmi dictează ce trebuie să fac. Să nu ţi se pară că aş putea fi altfel… Nu vrei să ne plimbăm pe undeva? Azi suntem liberi.” Scurt şi ferm îmi luă mâna şi mă trase după dânsa… Poseda o splendidă maşină „Austin”, galbenă, cu patru locuri, parcată în spatele institutului. Mi-a deschis portiera, s-a urcat la volan şi fără să mai adauge ceva a demarat violent. Conducea elegant, cu siguranţa femeii care şi-a luat carnetul, de conducere la 16 ani. Pe traseu nu mi-a acordat atenţie, de parcă ar fi avut alături o geamandură.

Nu reuşisem să-mi închei rodajul social. Eram conştient că viaţa mă întâmpină cu asprime, capricioasă, iar oamenii

trec pe lângă mine indiferenţi. Contradicţii tulburătoare îmi clătinau universul afectiv. Dragostea mai reprezenta încă pentru mine un tărâm fabulos care mă fascina. Cândva, o blondă, naivă şi cuminte îmi înlănţuise cu amândouă braţele gâtul şi se rostogolise în existenţa mea cu şoapte şi uitări de sine. Am purtat-o pe braţe până când ne-am despărţit. Orăşelul de la poalele munţilor rămăsese de-atunci pustiu. Ce căuta acum lângă mine fata aceea străină? … Irmgard Renate Stein! Un simplu capriciu? Dorinţe confuze? Nevoia unei prietenii? … Mi-am alungat gândurile. Ajunsesem pe aleea unei grădini. Noua mea cunoştinţă părea că nu se gândeşte la nimic. Cu un gest nervos a deschis portiera. Aerul rece mirosea a brad proaspăt. „Un regat pentru o şoaptă! strigă, răsucindu-se spre mine. De unde ai venit?” „De prin munţi, am îngânat, şi părul blond al iubitei de odinioară curgea în şuviţe strălucitoare între noi… E un bar prin apropiere. Dacă vrei… Ar fi poate mai vesel.” „Nu. Prefer iarba. Sau o bancă. De lemn… N-ai minţit. Miroşi încă a fân abia cules şi a munţi învăluiţi în neguri. Dacă te caut, mai ai zăpadă în buzunare. Ai uitat-o acolo din copilărie… Se prelinse suplă din maşină. Nu mă puteam mişca. Îmi întinse mâna. Vino! Pariez că de atâtea emoţii ai nasul rece!”

Am găsit banca. Pe aproape susura un pârâiaş, săltând anevoie din piatră în piatră. Umbrele serii începuseră să se adune pe sub copacii bătrâni. Fata luase din maşină o poşetă mică, neagră. O deschise. Îmi căutam lângă ea un gând. „Nu fumezi ?” mă întrebă, clipind rar. „Mulţumesc! Nu m-am putut obişnui.” Mă simţeam ca gândacul pus sub lentila microscopului. Şi-a aprins ţigara cu gesturi domoale. După ce a aruncat bricheta în poşetă m-a privit îndelung. Întunecimi delicate îi pluteau sub arcadele fine ale ochilor. Din adâncul fiinţei mele se înălţa, timidă uimirea… „Tu crezi în intuiţie?” şopti dintr-o dată, serioasă, urmărind şuviţa

fumului care se destrăma lent. „O să am timp să aflu, dacă n-am făcut-o până acum”, am răspuns evaziv, banal şi surprins. „Intuiţia a avut pentru mine rolul unui sfetnic, reluă gânditoare. Nu mă refer la clasica intuiţie feminină. Altfel.” Aruncă ţigara pe alee. Se sculă şi o stinse sub talpă. Se aşeză din nou lângă mine. „N-ai simţit niciodată cum te cheamă o amintire? ... Porneşti domol după ea, plutind ca într-o apă somnoroasă. Nu trebuie să te întrebi de unde şi de când e amintirea. Important e că se transformă în imagini. Străine sau cunoscute. Tu eşti o amintire străină.” Tăcu. Am încercat s-o înţeleg. „Subconştient? Funcţii senzoriale nedefinite? ... Fenomen oniric imprevizibil? ... Poate lipsa mea de experienţă...” Nu găseam ieşire din impas. Gândurile refuzau să prindă contur. „Van, dă-mi voie să-ţi spun aşa, susură glasul ei, pierzându-se parcă în celălalt susur, al micului pârâiaş ce aluneca șovăielnic din piatră în piatră, nu semeni cu niciunul dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut.” „De unde ştii?” „Intuiţia!” „Te poţi înşela!” „Pluteşti la suprafaţă. Toţi m-au dorit fizic. Unul singur m-a iubit cu pasiune. Şi nu mi-a cerut să trec prin patul lui. Am alergat după el ca o nebună... Idealismul în dragoste e catastrofal!” Câteva clipe am tăcut, simţindu-i tristeţea din glas. „Viaţa afectivă înnobilează condiţia umană, m-am grăbit să declar. Mai sunt şi principiile. Nu toţi bărbaţii...” „Te rog! mă întrerupse. Mentalităţile voastre masculine au un profund caracter comercial.” „Te contrazic! am protestat nu prea convins. Cred în iubire. E singura certitudine a drumului nostru spre...” „Spre ce? mă ironiză ea. Spre cine? Vezi că nu ştii?” „Ce cauţi în Institutul de Psihologie cu astfel de idei?” „Vreau să învăţ să cunosc oamenii, Van! Nu i-am înţeles până acum. Singurătatea e dezgustătoare, mă sperie. Am crescut fără mamă. Tata, un celebru fabricant de echipamente spaţiale, n-a găsit timp.. Ce prostie! Uite, îmi tremură glasul! ... Am avut o prietenă

bună. A plecat în Anglia. Sunt mereu singură. Ţi-ai imaginat vreodată cât de tristă e singurătatea unei femei? ...” Şi-a aprins altă ţigară. Seara foşnea nevăzută pe lângă noi. Nişte păsări fâlfâiră zgomotos. Îi auzeam respiraţia. „Ţi-am înţeles ochii. Porţi în ei atâta lumină! ... Nu mă înţelege greşit. N-am atins pragul exaltărilor. Doar un simplu dezechilibru afectiv. Fenomen tranzitoriu... Crezi în destin? ... Al meu... Sunt ca o dună de nisip mişcător. Zile şi nopţi vin şi trec, modelând-o mereu, schimbându-i forma, făcând-o de nerecunoscut. N-am cum să evadez. Sunt prizoniera acestei lumi. Mă întorc la ea mereu. Şi mă simt străină... Într-o lume străină. Mi-e teamă să mai cutreier singură singurătăţile...” Liniştea căzu brutală între noi, ca o sfâşiere neauzită de ape, despărţindu-ne.

O priveam curios, abia reuşind să-i descopăr umbra, să-i recunosc chipul, simţind că trebuie să-i întind mâna şi s-o opresc, să nu piară pentru totdeauna în adâncul nopţii. Mi s-a făcut frig. Parcă aş fi pătruns pe neaşteptate într-o peşteră. Mâna mi-a rămas inertă. „Ai predilecţie pentru expresia poetică, îmi auzii glasul. Dominanta afectivă... Nu mă pricep la... E o reacţie firească a personalităţii tale. În angrenajul social dur...” Confuzia propriilor idei ajunsese să mă exaspereze. De ce mă ambiţionam prosteşte să-i vorbesc? Ce rost aveau cuvintele? ... Căuta un bărbat, sperând ca în felul acesta să-şi umple cu ceva imaginarul „gol sufletesc?” „Domnişoară Irmgard Renate Stein, făcui timid, uneori viaţa ne apare ca un labirint fără ieşire. Tendinţa spre solitudine e accidentală şi firească, dacă ne gândim la dificultăţile ce intervin în adaptarea la condiţiile externe...” „Ipocrizie pedantă! izbucni, întrerupându-mă. Mă clatin! Am nevoie de forţa ta. O intuiesc!” Privi la ţigara stinsă, O aruncă. „De ce nu apelezi atunci la experienţa unui academician?” reacţionai spontan. „Vrei să mă ajuţi?” şopti, cu voce tremurătoare, învinsă parcă de propria

dorinţă de a mă convinge. Spaima urca în mine, blocându-mi gândurile. Brutalitatea destăinuirii, aparenta lipsă de logică, dorinţa finală, toate la un loc se respingeau, atrăgându-se. De ce eu? … Tocmai eu? „Sufletele oamenilor au mai multe taine decât există între cer şi pământ” îmi trecu anapoda prin cap… Cum să aplic formula SPR? — stimuli, personalitate, reacţie… Ce complicată e viaţa! „Domnişoară, sunt nepregătit. Cred mai degrabă că e vorba de lipsa cristalizării afective, vreau să spun… mă refer la fenomenul de transfigurare, de integrare progresivă a sentimentelor pe plan social…” M-am întors. Banca era goală. Domnişoara Irmgard Renate Stein considerase necesar să se retragă, să fugă, nedorind să mai afle cât de subtilă e arta de a călca în străchini!

Mi-a atras atenţia podul zvelt şi alb. Ajunsesem pe firul văii. Toropit, subţirel, Moulou cel Leneş curgea somnoros între digurile înalte de piatră. În scurt timp urcam pe serpentinele largi ale pantei. Un suflu răcoros venea dinspre pădure. Din sens invers apărură nişte ciclişti. În urma lor rulau trei maşini burduşite cu arbitri. Deasupra coloanei îşi face apariţia un elicopter. Zboară la mică înălţime, graţios ca o libelulă.

De după prima curbă îmi iese în cale un ciclist, rătăcit pesemne din pluton. Poartă maieu roşu. Pedalează nebuneşte, întins peste ghidon. Se îndreaptă direct spre mine. Claxonez cât pot, frânele maşinii scrâșnesc ascuţit. Sportivul îşi înalţă capul şi trece fantomatic, fluturându-şi mâna deasupra capului, recunoscător. Tresar! „Cu cine semăna, Doamne, cu cine? … Cu George Hay!”

Respir profund. Demarez nesigur din marginea şoselei. „În fond, mă trezesc gândind, sportul a adus adevărata faimă a oraşului nostru. Nu trebuie să negăm, desigur, nici faima expoziţiilor horticole. Dar cine şi-ar fi închipuit odinioară că în numai trei decenii vom dispune de 60 de

complexe sportive şi că numeroşi atleţi şi atlete vor câştiga titluri olimpice sau mondiale? … Şi parcă gloria profesională de unde ni se trage? Nu tot din sport?”

Trecutul mă cheamă din nou. Răscolesc prin amintiri... Revăd cu limpezime dimineaţa însorită în care m-am prezentat la Tsunami. M-a primit chiar domnul Yamada Hyo Toshiba – pe atunci şeful comisiei tehnice. Mi-a propus cu dezinvoltură să-i testez atleţii şi să-i recomand selectiv pe eventualii campioni! Propunerea mi s-a părut aberantă. Am acceptat-o, totuşi, din raţiuni cam confuze. După minuţioase investigaţii am ales 15 sportivi, descoperind metode originale pentru testarea lor. Unsprezece au ajuns campioni. În scurt timp am fost numit şeful clinicii de psihiatrie din oraş. Gloria profesională mi-a bătut la uşă. M-am făcut că n-o bag în seamă, aşa cum nici până în ziua de azi nu dau doi bani pe ea.

Irmy reapare subit, îşi face loc printre obsedantele amintiri.

Ne-am revăzut în curtea facultăţii. M-am oprit în faţa ei fără să scot un cuvânt, privind-o cu seriozitate. Sub ochi avea cearcăne adânci. A încercat să surâdă, obosită. „Hallo, Van!” mi-a spus, întinzându-mi mâna. „Hallo, Irmy!” i-am răspuns, ca şi cum ne cunoşteam de secole. „N-am dormit. Nu mai am putere” adăugă, ocolindu-mi privirile. Şi-a mutat geanta colorată pe celălalt umăr… „Cu ce te pot ajuta?” am spus simplu, descoperind în clipa aceea că eram trist, foarte trist. „Mai ai puţină zăpadă în buzunare? Fă-mi un bulgăre…” şopti, încruntându-se. „E o farmacie pe bulevard. Dacă vrei…” Nu mi-a răspuns. Am ieşit împreună pe poarta facultăţii, tăcuţi, simţindu-ne parcă jenaţi că suntem alături. Bulevardul era cenuşiu şi fierbinte. Nu reuşeam să mă gândesc la ceva anume. „Lasă-mă singură, Van!… Ne vom vedea mâine. Deschise portiera maşinii şi aruncă geanta înăuntru. În seara asta plec la munţi. Aici

simt că mă înăbuş. Mă privea cercetător, oarecum neliniştită. Am să-ţi aduc mâine dimineaţă o crenguţă de brad. Te voi aştepta în parc. La revedere!”

Frânez brusc. Simt nevoia să înghit un uriaş bulgăre de gheaţă. Şi să inspir adânc. Şi să rup crengile din toţi brazii oraşului. O maşină lungă, fumurie, trece val-vârtej, claxonând puternic. Am oprit în pantă!... În dimineaţa aceea de neuitat am reîntâlnit-o.

Pe aleea pietruită din parc se oprise o broască ţestoasă. Lumina soarelui turna printre arbori coloane strălucitoare. Irmy îmi aşezase pe umărul stâng crenguţa de brad adusă din munţi. Stăteam unul în faţa celuilalt, privindu-se neliniştiţi. „O noapte albă trece mai repede decât una cu vise” am făcut, cu voce stinsă, prima observaţie. „Nimic din ceea ce e omenesc nu mi-e străin!” mi-a răspuns, şi a surâs trist. „Nu te-am înţeles încă...” „Mă vei iubi, Van. Mai devreme sau mai târziu. Te voi iubi.” Mâna îi alunecă pe lângă trup, lipsită de puteri. Pierzându-şi echilibrul, creanga de brad se rostogoli pe pietriş. Broscuţa veni s-o cerceteze... „Ne vom întâlni mereu şi nu ne-o vom spune niciodată. Prietenia nu e raţiunea supremă a existenţei...”

O rândunică în zbor desenează deasupra şoselei volute graţioase. O ajung din urmă. Ţâşneşte pe verticală, pierzându-se în albastru. O linişte nefirească se întinde până departe în jurul meu, o linişte adâncă, densă. Şi pe care nici mormăiala bătrânei mele Suzy nu o destramă. Plutesc parcă prin oceanul acela de tăceri imaginare, fiindu-mi teamă să n-o pierd din amintiri pe Irmy, surprins până la uimire de violenţa reacţiilor subconştiente. „Tensiunile emoţionale ale trecutului, câmpul K” îmi spun, respingând însă orice tendinţă de analiză sau autocontrol. Alunec în trecut cu voluptate.

La sfârşitul primului an de studii Irmy ajunsese o studentă strălucită, severă cu ea însăşi şi cu ceilalţi. Dotată

cu un temperament tonico-energetic şi cu o prodigioasă memorie, reuşise să se impună. Impresionantul ei volum de cunoştinţe ştiinţifice, profunzimea observaţiilor i-a obligat pe toţi s-o considere, încă de pe atunci, o reală speranţă în complexul domeniu al psihologiei.

Cum era şi firesc, prietenia noastră avusese şi faze critice, determinate, în mare măsură, de dorinţa mea de a-i cunoaşte sentimentele intime. Inteligenţa cu care a reuşit să nu şi le trădeze a rămas pentru mine o enigmă, învăluită de regrete şi tristeţi. Arta cu care mi-a temperat elanurile afective a fost atât de desăvârşită încât, în cele din urmă, mă obligase s-o respect şi s-o admir în acelaşi timp, fără să mai trec prin chinuitoarele complexe ale orgoliului masculin jignit.

După cel de al doilea an de studii, personalitatea ei s-a cristalizat. Atrăgându-i atenţia, în special, recrudescenţa maladiilor psihice, organizase în paralel cu învăţătura, investigaţii şi cercetări cu caracter particular. Îşi cumpărase în cartierul de est o vilă modestă, cu un singur etaj, pe care a utilat-o de sus până jos cu aparatură ştiinţifică. Începusem s-o cunosc foarte bine. Nu prea avea obiceiul să-şi trădeze intenţiile, nici chiar în faţa celui mai bun prieten. În afara unor vagi informaţii, nu găsise de cuviinţă să-mi spună câtă încredere acorda acestor cercetări. Mai mult, vreme îndelungată accesul la vilă mi-a rămas interzis.

În al treilea an de studii, Irmy mi-a oferit noi surprize, manifestând un profund interes pentru anumite aspecte din biochimia moleculară, din electronică şi cibernetică. În perioada aceea am întâlnit-o tot mai des în compania unei studente care urma cursurile facultăţii de cibernetică, Emilia Krestel.

Pe această Emilia Krestel o cunoscusem în cu totul alte împrejurări, cu ocazia unor concerte date la clubul studenţilor. Admirabila ei voce, cultivată prin studii

muzicale, cântecele interpretate cu delicateţe şi gust artistic o impuseseră atenţiei unanime. În mod paradoxal, aceste aptitudini, care-i aduseseră recunoaşterea specialiştilor şi admiraţia publicului, n-o interesau. „Capricii trecătoare pe portativul înşelător al tinereţii” obişnuia să spună, mai în glumă, mai în serios, ori de câte ori vreo somitate muzicală încerca s-o convingă să părăsească studiile ştiinţifice pentru a se dedica muzicii.

Prietenia dintre Emilia Krestel şi Irmy se transformase însă pe negândite şi într-o importantă problemă pentru viitoarea mea profesiune. Practica medicală din clinicile sau spitalele unde aveam acces nu reuşise să mă satisfacă pe deplin. Încă de pe atunci, mă pasionase *psihologia conduitei,* ale cărei principii îmi dăduseră cheia înţelegerii şi pătrunderii în tainicul univers uman. Dar mult mai târziu aveam să descopăr labirintul ascuns în simplitatea unei definiţii: *„… studiul omului în raport cu universul şi mai ales în raporturile sale cu ceilalţi oameni”.* Căutasem înfrigurat subiecte pentru studii şi observaţii, până în clipa când am revăzut-o pe Emilia Krestel, clipă în care mi-am spus: ecce homo!

Numai aşa aş fi putut să-mi explic irezistibila dorinţă ce m-a împins să-i urmăresc evoluţia, pornind, evident, de la banala întocmire a unei şi mai banale fişe…

Emilia Krestel împlinise 24 de ani. Natura o hărăzise cu remarcabile calităţi: creolă, graţioasă, fizic desăvârşit, simetrii fizionomice pline de farmec, temperament meridional – personalitatea ei feminină fiind dublată şi de o profundă inteligenţă. Extravaganta explozie genetică avusese la origine pe Wolf Krestel, olandez, tehnician electronist la Tsunami, Julia Krestel, triplă campioană mondială în patinajul artistic şi care se trăgea dintr-o modestă familie de spanioli. Deşi încă din copilărie Emilia demonstrase superbe calităţi vocale, maică-sa visa s-o

lanseze în arena patinajului artistic mondial. Antrenamentele sportive sistematice, epuizante, îi umbriseră ani la rând viaţa. În marile competiţii, totuşi, Emilia n-a reuşit să se urce pe podium. Situaţie descurajantă, pe fondul unor relaţii tot mai încordate cu romantica sa mamă. Din cauza acestor eşecuri, în pragul adolescenţei – atunci când toată lumea rămăsese convinsă că fata vai porni pe drumul sigur al unei strălucite cariere artistice – Emilia şi-a manifestat dorinţa de a studia electronica şi cibernetica! Tatăl s-a supus acestei dorinţe. Emilia şi-a început cu pasiune studiile. Pentru a nu-şi dezamăgi familia şi prietenii, se angajase să cânte de două ori pe săptămână în barul de noapte Puk. Cântecele ei populare – în special cele olandeze – făcuseră faima barului. Idealul sportiv părea abandonat pentru totdeauna.

Emilia Krestel moştenise din partea mamei un temperament exploziv, nu lipsit de inerente pericole. Între 18 şi 21 de ani fusese implicată în câteva scandaluri amoroase, scandaluri amplificate în oraş. De pe urma lor Emilia s-a ales cu aura unei distinse celebrităţi!

Frumuseţea, exuberanţa şi tinereţea ei – ca şi toate celelalte la un loc – îl tentaseră pe un bunic din partea tatălui, fost luptător în rezistenţa olandeză în timpul celui de-al doilea război mondial, să-i găsească o poreclă justificată: Dolle Dinsdag! (Marţea nebună!). În cele din urmă porecla i se transformase în pseudonim!

Cam aşa stătuseră lucrurile în primăvara anului trei, pe când Emilia reuşise să se împrietenească fulgerător cu Irmy. Discreţia desăvârşită a bunei mele prietene nu mă împiedicase totuşi să fac fel de fel de presupuneri, toate plauzibile. În fond, prietenia lor ar fi putut izvorî din pasiuni ştiinţifice comune, chiar dacă viitoarele lor activităţi nu s-ar fi condiţionat reciproc. Pe de altă parte, Irmy manifestase un interes deosebit pentru biochimie şi cibernetică şi nu s-

ar fi împiedicat de nimeni şi de nimic pentru a-i solicita Emiliei ajutorul. Oricum, ideea apelului la aceste discipline ştiinţifice mi s-a părut mai mult decât promiţătoare. Singura dilemă, asupra căreia nu avusesem timp să reflectez, se născuse din constatarea că cele două bune prietene aveau structuri psihice total diferite... Probabil că Irmy sesizase „cumplita” mea curiozitate. Pe la sfârşitul primăverii, într-o seară splendidă, mi-a prepus s-o vizitez. Am ajuns la vilă după ora 21. În laborator, împreună cu Irmy, se aflau încă două persoane: doamna Olivia Haller şi Emilia Krestel. După ce am fost recomandat, doamna Haller s-a retras, sub pretextul orei înaintate. Fetele îmi pregătiseră o cafea şi gustări. Amândouă erau mai tăcute ca de obicei, poate chiar grave. Am atacat cu poftă ce s-a servit, sporovăind ba de una, ba de alta, remarcând parcă pentru prima dată uriaşa diferenţă dintre posibilităţile materiale ale bunei prietene şi modesta mea situaţia. Numai aparatura ultramodernă din laborator ar fi scos din minţi un academician! Tocmai sorbisem din cafeaua fierbinte când Irmy s-a hotărât să tragă mai aproape fotoliul, aşezându-se în aşa fel, încât să mă poată privi direct în ochi. „Emilia, controlează, te rog, securitatea laboratorului!” Aceasta trecu în linişte lângă un aparat scund, cenuşiu, care semăna perfect cu o veche orgă electronică. Plimbându-şi degetele pe claviatura albă, Emilia urmărea anumite impulsuri luminoase pe ecranul montat la pupitru. Lumina din laborator s-a stins până la limita unui semiîntuneric plăcut şi intim. Dolle Dinsdag rămăsese în picioare, privindu-ne glacial. Halatul alb, închis până sub bărbie, îi dădea o notă austeră, iar în lumina difuză chipul ei ars de soare părea şlefuit în abanos.

Măsurile drastice de prevedere mă surprinseseră profund, nereuşind să înţeleg la ce folosesc. Totul semăna cu o farsă. Le-am privit contrariat, pe rând, în aşteptarea

unei explicaţii. Irmy a surâs enigmatic, oferindu-mi chiar unica şansă de a mă enerva. Poate cealaltă prezenţă, a Emiliei, neaşteptată pentru mine în seara aceea, să-mi fi produs subtila şi persistenta surescitare. Oricum, în generoasa ei atitudine, Irmy îmi oferise întotdeauna prilejul de a rămâne singur... „Dragă Van, mă trezi la realitate glasul ei, blând şi ocrotitor, în discuţia noastră din această seară sentimentele se exclud. Nimic nu este aberant în măsurile de precauţie pe care le luăm. Aici, în spaţiul acesta pitoresc, original dacă vrei, stă ascunsă ideea unei descoperiri ştiinţifice îndrăzneţe. Ideea îmi aparţine. Ea mi-a ucis adolescenţa... Datorită ei am venit m institutul de psihologie. În ultimii ani am întreprins numeroase studii şi cercetări care mi-au facilitat înţelegerea în profunzime a unor fenomene, confirmându-mi pe deplin suita ipotezelor teoretice. Am fost însă obligată să apelez şi la virtuţile ciberneticii. Emily mi-a acordat ajutorul necesar, cu toate că nu cunoaşte decât parţial problematica descoperirii. Prin cercetările efectuate de doamna Olivia Haller în domeniul biochimiei, cercetări rămase în suspensie, o nouă ipoteză îmbogăţeşte radical ideea mea iniţială... Irmy se întrerupse, privindu-mă insistent, gravă, prea gravă pentru declaraţia făcută. „M-ai făcut curios” am replicat calm, fără nuanţe, cu dorinţa intimă de a rămâne în expectativă, ştiindu-mă cât sunt de vulnerabil în faţa ei. Apoi m-am întors, căutând-o din priviri pe Emilia, pentru a mă convinge parcă dacă participă şi ea la discuţie. Fata îşi aprinsese între timp o ţigară.

Pe Irmy o pufni râsul. Râdea ca odinioară, sincer, cu acel copios amuzament interior, reuşind ca prin farmec să mă tulbure. „Dragul meu, pledoaria ta a avut valoarea unui discurs academic! spuse ea, dar redeveni imediat serioasă. Important e să mă asculţi până la capăt... Orice descoperire include, în primul rând, profunda etică a creatorului ei.

Orice act ştiinţific este, înainte de toate, un act moral. Conştiinţa mă obligă să-ţi declar cu francheţe că această descoperire – sub aspect moral – mi-a ridicat multiple dileme. Mi-am imaginat... Îmi imaginez, totuşi, ce posibilităţi va deschide pe tărâm social sau... Van, îţi cunosc valoarea morală, intuiesc viitoarea ta capacitate ştiinţifică. Te-am chemat să-ţi propun colaborarea!”

Liniştea se prăbuşise dintr-o data peste mine, apăsătoare, de nesuportat. Laboratorul căpătase proporţii nefireşti, dilatându-se în toate direcţiile, pierzându-se într-un întuneric opac străin şi rece şi din care numai ochii ei – ochi imenşi străluminaţi din adâncuri – iradiau tainice efluvii. Altundeva trebuie să fi ţipat bucuria, undeva departe, acolo unde nici gândul n-ar fi ajuns, pentru a mă lăsa copleşit de tainica lor lumină. N-aveam decât visul cum să-l cuprind, minuscul, rotund şi alb ca o minge de ping-pong. „Te iubesc, Irmy, te iubesc, susura visul. Am alergat încoace sperând într-o minune. Dar totul este inutil, inutil...” Am făcut un uriaş efort pentru a nu-mi trăda dezamăgirea. „Îţi mulţumesc pentru propunere, explodă glasul meu. N-am cum să cred că ţi-aş putea fi colaborator. Am alte planuri după absolvire. Asta nu ne va împiedica să rămânem prieteni. Cât despre descoperire... vă felicit şi vă doresc succes!... Contaţi pe discreţia mea.”

Pe la sfârşitul anului trei, din cauze obscure, relaţiile dintre Emilia şi Irmy încetaseră. După încheierea cursurilor am aflat surprins că Irmy îşi vânduse vila, aparatura expediind-o spre o destinaţie necunoscută. În vacanţa de vară Irmy mă anunţase printr-o laconică scrisoare despre hotărârea ei de a părăsi institutul şi de a pleca In America unde, la dorinţa expresă a tatălui, va încerca să-şi termine studiile.

Multă vreme nu ne-am mai văzut. Corespondenţa a rămas unica noastră relaţie. A revenit în oraş după 11 ani.

Eu ajunsesem medic psihiatru. Publicasem şi câteva volume de studii complexe asupra comportamentului uman. Elsa născuse primii copii. Am aflat că după absolvire Irmy făcuse practica medicală în numeroase clinici americane, ca şi în alte părţi ale lumii. Asupra vieţii ei intime păstrase o discreţie absolută. Nu considerase necesar să se mărite.

Urmărisem de-a lungul timpului orice informaţie privitoare la activitatea ei ştiinţifică, în speranţa că nu abandonase cercetările începute cândva alături de Emilia Krestel, motiv pentru care, nu de puţine ori, am şi încercat să-i aflu intenţiile. Spre surpriza mea, Irmy a ocolit cu grijă orice discuţie asupra acestui delicat subiect, ca şi cum niciodată nu fusese vorba despre aşa ceva.

Iar într-o bună zi ne-a adus la cunoştinţă că revine acasă pentru a construi o clinică de psihiatrie, o clinică ultramodernă. Moştenise, după moartea tatălui, o impresionantă avere. Evident, ne-a consultat şi pe noi. Elsa i-a propus să-şi aleagă terenul în cartierul de est, cartier unde poseda şi modesta vilă primită în dar de la defuncta Olivia Haller.

Trecuseră de atunci opt ani. Irmy practicase medicina mai mult prin străinătate. Ne scrisese foarte rar, anunţându-ne din când în când despre mersul lucrărilor, sau rugându-mă să-i recomand specialişti pentru viitoarea ei clinică. Întâmplătoarele reveniri în oraş se soldaseră cu sporadice contacte şi mai întotdeauna Irmy insistase să nu i se cunoască prezenţa. Datorită acestor capricii, revederile noastre căpătaseră amploarea unor desăvârşite surprize.

Acum însă am aflat de la alţii că s-a întors! Neaşteptata invitaţie, bucuria reîntâlnirii se completau reciproc, provocându-mi, în acelaşi timp, o vagă nelinişte. Pentru prima oară mă trezesc gândind la faptul că mai există şi o altă doamnă Irmgard Renate Stein, o femeie străină, total

necunoscută, care a acţionat şi continuă să acţioneze după un plan riguros întocmit. Nu l-ar schimba decât dacă ar interveni cine ştie ce eveniment neprevăzut…

În această stare ambiguă pătrund cu viteză redusă pe strada unde se află Cl. Psy. 43. Un zid înalt, din cărămidă gălbuie, înconjoară uriaşul parc abia bănuit dacă nu cunoşti zona. Deasupra zidului se întind, dispuse paralel, panglici metalice albicioase, susţinute din loc în loc de tije subţiri, cenuşii, ce au în vârf minuscule sfere. Acest sistem completează, probabil, sofisticatele dispozitive întrebuinţate pentru securitatea clinicii. Sistemul mi se pare cam anacronic. Imprimă ansamblului o notă discordantă, austeră, amintindu-mi cu neplăcere de anumite instituţii cu caracter militar.

Poarta principală, după cât îmi pot da seama, se află exact la jumătatea distanţei dintre extremităţi. Nu e altceva decât o uriaşă placă de oţel şi aluminiu special, nedepăşind în lăţime şase metri. În stânga şi dreapta porţii străjuiesc pâlcuri de brazi argintii, canadieni. Lateral, poarta e susţinută de doi stâlpi cilindrici, masivi din oţel inoxidabil şi care au la mijloc mici fante orizontale dispuse paralel. Pe placa porţii – un basorelief, executat cu fineţe. Recunosc opera sculptorului american Richard Hunt, „Construcţia eroică”. Reproducerea aminteşte în linii esenţiale de fascinanta devenire a organismului uman, amestec bizar de elemente naturale şi proteze metalice, de amputări şi transplanturi hidoase, organism mutilat în războaie, cârpit, păstrându-şi însă, cu încăpăţânare, structura iniţială, rezistând eroic în spaţiul acesta mirific al Terrei. Cu senzaţia că m-am întors acasă după multă vreme, şi nu mă mai recunoaşte nimeni, aştept neliniştit să se petreacă ceva. Am oprit maşina în dreptul liniei albe care marchează distanţa maximă regulamentară, de unde trebuie să pornesc pentru a intra în clinică. Cine ştie ce sisteme

electronice complexe îmi analizează limuzina şi pe mine însumi, transmiţând instantaneu imaginile centrului de calcul. Dispecerul de serviciu le supune unui riguros control şi numai după aceea se comandă deschiderea porţii. Aşa se şi întâmplă.

Pătrund pe aleea asfaltată. Poarta s-a închis fără zgomot în urmă. Rulez foarte încet. Linişte profundă. Coloane de palmieri pitici stau ca la paradă de-a lungul aleii înguste. Din loc în loc se înalţă statui albe: nimfele pădurii în atitudini cât mai graţioase. În luminişuri largi şi rotunde, abundenţa florală, ca şi arta combinării culorilor capătă valori şi dimensiuni imprevizibile. Bătrâna mea Suzy mârâie admirativ, oprindu-se fără veste... Pornesc iar. Aleea face o curbă elegantă, răsucindu-se parcă printre pinii bătrâni, subţirei şi înalţi. Păsări nevăzute ţipă strident.

Dincolo de pădurice alunec pe sub bolta croită artistic prin haotica şi debordanta floră tropicală. Hăţişul lianelor se repede monstruos în sus, înlănţuind arbori imposibil de recunoscut. Zid verde, rareori pătruns de lumină. Frunzele mari lucesc ireal.

Când lumina puternică mă obligă să clipesc din nou, văd nu departe pavilionul central al clinicii. Bloc pătrat, cu şase etaje. Beton, sticlă şi aluminiu. Domină culoarea galbenă. Grădina hexagonală ce-l înconjură are alei radiale. Acoperite cu pietriş alb. Celelalte pavilioane, numai cu trei etaje, se zăresc printre copacii împrăştiaţi anapoda peste tot. Aceste mici pavilioane au culori diferite. Grădina pare pustie.

Am parcat maşina lângă intrare, pe peronul circular, acoperit cu dale negre de piatră. Cu buchetul de trandafiri în braţe mă grăbesc să urc cele patru trepte. Uşa masivă, metalică, s-a deschis singură. După zece paşi, făcuţi pe un coridor îngust, cu pereţi luminoşi, mă aflu în faţa altei uşi – placă omogenă de cristal fumuriu.

— Sunteţi amabil să vă spuneţi numele? răsună o voce feminină, melodioasă.

— Van Mennen… răspund, conformându-mă uzanţelor instaurate în clinică.

— Sunteţi aşteptat. Etajul al II-lea, camera 204.

— Mulţumesc.

— Suntem informaţi că nu obişnuiţi să urcaţi cu ajutorul liftului. Trei etaje. Dacă deschideţi prima uşă pe dreapta, în hol, scara interioară vă stă la dispoziţie! La revedere, domnule Van Mennen!.

— La revedere, domnişoară-robot! Nu mă pot abţine să nu închei astfel acest mic dialog protocolar.

Uşa se deschide automat. În hol mă învăluie o lumină difuză, odihnitoare. Încăperea spaţioasă frapează prin simplitate şi gust. Un covor persan uriaş, în tonuri vişinii, patru fotolii negre dispuse în jurul unei mese scunde pe care se află reviste şi ziare, iar în fiecare colţ al holului câte o vază prelungă, din ceramică roşie, în stil antic. Florile tropicale din vaze împrăştie miresme fine. Pe pereţii albi, în rame subţiri, câteva peisaje marine. Acuarele. Lumina se stinge subit. În zidul din faţa mea, între cele două panouri ale lifturilor, a apărut o nişă adâncă, semi-rotundă, feeric luminată. Pe un soclu oval de lazurit tronează sculptura lui Richard Hunt, „Construcţia eroică”, reprodusă la dimensiuni modeste. Unele elemente ale sculpturii au fost construite din materiale extrem de uşoare, policrome.

Lumina din hol s-a reaprins. Aceeaşi nelinişte vagă îmi tulbură conştiinţa. Îmi aduc aminte de nişa pentru defuncţi din apartamentul domnului Yamada Hyo Toshiba. N-am timp să reflectez asupra ciudatelor interpretări ce se desprind din cele două frapante simboluri. Mă grăbesc să deschid prima uşă pe dreapta şi să urc scările în goană. Irmy mă aşteaptă pe coridorul larg, inundat de lumina soarelui ce se revarsă prin ferestrele mari. Mă opresc

dinaintea ei, respirând iute.

— Hallo, Van! şopteşte, zâmbind cu tristeţe.

— Hallo, Irmy! îi răspund, întinzându-i trandafirii.

Mâinile noastre s-au întâlnit pe sub buchet.

— Nu mă săruţi? … Măcar pe obraji, îngână tulburată.

Mă aplec, sărutând-o tandru pe amândoi obrajii. Simt că roşesc.

— Să-ţi fie ruşine! Sunt femeie bătrână, Van!

Se uită la mine cu blândeţe şi înţelegere. Am priceput instantaneu cât de brutal sună adevărul. E căruntă. Părul, tăiat scurt, îi scoate în relief trăsăturile severe ale fizionomiei, imprimând farmecului şi frumuseţii ei o notă originală. Riduri fine i-au apărut pe frunte şi sub ochi. Nu se fardează. Obrajii, arşi de soare, netezi, arată că se bucură încă de o robustă sănătate. În ochi are aceleaşi profunde întunecimi şi aceleaşi tainici străluciri, trădându-i forţa spirituală. Ah, dacă n-ar fi nota discordantă a tristeţii…

— Nu încerca să mă minţi! Replic zgomotos. Tu şi bătrână!

— Te-ai schimbat şi tu. Eşti parcă mai… Înţelept! Eu – puţin mai răutăcioasă. Hai, să-ţi arăt cabinetul! Clinica o vom vizita cu altă ocazie.

Îmi ia trandafirii din braţe. Porneşte înainte. Merge repede, cu mişcări suple, ca o femeie care mai face încă sport. Halatul alb, croit cu eleganţă, îi scoate în relief liniile zvelte şi armonioase ale trupului. Camera 204 nu e departe. Irmy deschide uşa, invitându-mă, cu un gest rotund, să intru. Mobila din camera spaţioasă e albă. În afara covorului pluşat, albastru, a perdelei de aceeaşi culoare – ce cade din tavan până jos – şi a videofonului miniatural de culoarea zmeurei crude, totul e alb. Perdeaua a fost trasă într-o parte. Prin uriaşa fereastră se vede frunzişul neliniştit al unui plop argintiu.

— Nu crezi că ar cam trebui să închizi şi uşa, cavalere?

strigă Irmy cu voie bună, scoţând din biroul masiv o vază roşie, înaltă, acoperită cu ornamente aurii.

Am închis uşa. Mă întorc, privind uimit la fotografia în ramă metalică de pe birou. Elsa!... Elsa, tânără şi fermecătoare ne zâmbeşte amândurora...

– Aşa... arăta cam cu... acum 15 ani! mă bâlbâi, nerevenindu-mi încă din uimire.

— Evident! E o femeie deşteaptă foc, dacă a acceptat să se mărite cu tine! Spune gazda, dispărând cu vaza în cabinetul alăturat. Nu crezi că merită puţină recunoştinţă? adaugă, revenind după o vreme şi aşezând vasul cu flori pe birou.

— Dar ce legătură are Elsa cu...

— Are! Mă întrerupe Irmy. Acesta e viitorul tău cabinet. Acolo este un dulăpior unde vei găsi cele mai moderne şi costisitoare ustensile medicale din câte există. Ţi le dăruiesc. Dincoace e o mică bibliotecă. Numai cărţi de specialitate. Sper că te vor încânta. Alături e microuzina. Clinica dispune de utilaje care au înghiţit până în prezent aproape zece milioane de dolari. În ultimii ani m-am străduit să angajez o parte din cei mai buni specialişti din ţară. În toate domeniile. De la medici la tehnicieni. Ai să te convingi... Pentru a merita să conduc o astfel de instituţie şi astfel de oameni m-am pregătit aproape 20 de ani. Am profesat şi studiat, după cum bine ştii, alături de numeroşi savanţi ai lumii. Calcule riguroase mă obligă să cred că singură... Sunt singură, Van! Îţi ofer postul de director principal în clinica mea. Deschiderea oficială va avea loc peste câteva luni... Nu te rog să-mi răspunzi acum. Eu mă duc să fac la repezeală o cafea.

Aşezaţi cuminţi în fotolii, cu ceşcuţele de cafea la îndemână, ne privim în tăcere. Pe Irmy o pufneşte râsul.

— Semeni cu un câine ud, bun de dus la coafat!

— Propunerea ta mi se pare paradoxală... Ai reuşit să mă

indispui.

— Crezi? ... Destinele noastre au o lume comună: noosfera, lumea spiritului şi a gândirii. Nu în sens idealist. Ne includem în aceleaşi sisteme informative, cognitive, pe coordonate valorice bine definite.

– Sub raport etic şi moral, aparţin oraşului.

— Să subînţeleg că şi afectiv?

— Cum vrei. O activitate independentă nu mi-ar surâde.

Irmy soarbe calmă din cafea. Cutele de pe frunte i se adâncesc.

— Cafeaua e delicioasă. Reţetă proprie. N-o onorezi?

— Iartă-mă! Mi-e teamă că nu înţelegi... Uite, am s-o beau toată. Altfel mi-aş fi închipuit revederea noastră.

— Ai muncit ani îndelungaţi alături de oameni cu calităţi deosebite? insistă ea cu precauţie, fără să mai ţină cont de ultima remarcă şi aşa destul de echivocă.

— Da... Cafeaua e prea fierbinte ca să-i simt gustul. Pun ceaşca la loc. Îi stimez. Când nu-i mai întâlnesc, mă surprind uneori că le duc lipsa. Plecarea mea ar semăna cu o trădare.

— Ce complicată e conştiinţa! oftează Irmy, ironică. Erai cândva de acord cu mine asupra unui lucru: când nu cunoşti prea multe despre un bărbat, întoarce-i buzunarele pe dos. Descoperi cum a reuşit în viaţă!

— Eu mi-am cusut buzunarele şi am rămas întors pe dos!

— Van, dragul meu, să nu vulgarizăm! Irmy se ridică din fotoliu, aşează ceşcuţa pe birou, se apropie de mine şi-mi pune mâna pe umăr. Două luni îţi ajung? ... Te rog! Sfătuieşte-te şi cu Elsa... Sentimentele strălucesc atât de tare, încât au darul să ne orbească.

Mă scol în picioare, contrariat, luându-i mâna cu delicateţe, privind-o dojenitor.

— Ce-ar mai putea interveni?

— În două luni? ... Chiar şi într-o zi... Ce mă fac cu tine?

Îşi trase mâna încet, zâmbind parcă unui gând ascuns. Trece lângă birou. N-ai băut cafeaua. Păcat! S-a răcit.

— Iartă-mă! Ai ajuns să mă zăpăceşti.

Am luat ceaşca, sorbindu-i conţinutul până la fund. Irmy tresare. Se întoarce, uitându-se curioasă la mine.

— Atât de târziu? ... Ştii să ghiceşti în cafea? Ar fi nostim!

— Debitezi numai fleacuri... Dar tu ghiceşti ce propunere ţi-a făcut domnul Yamada Hyo Toshiba?

— Domnul Yamada Hyo Toshiba, repetă Irmy, care nici nu clipeşte. Mă faci curioasă. Sper că nu doreşte să-i ghicesc viitorul.

— Îţi oferă postul de director al secţiei de psihologie sportivă. M-a rugat insistent să-ţi transmit dorinţa lui. În condiţiile actuale, răspunsul tău nu poate fi decât negativ.

— Nu te grăbi... Te rog să-i transmiţi că propunerea îmi surâde. În cel mult şase zile va primi răspunsul meu.

— Bine, dar îţi complici în mod inutil existenţa ! Treaba ta. Îi voi transmite. În ceea ce mă priveşte, sper că nu ai de gând să-i baţi la cap şi pe cei din consiliul de administraţie. Ar ieşi un scandal monstru. Joop K.G. ar fi capabil să descarce în mine toate gloanţele din propriul său revolver!

— Şi cum nu vor ajunge, va apela şi la ajutorul colegilor! Irmy zâmbeşte vag. O.K., Van! Discreţie totală !

Videofonul de pe birou bâzâie prelung, melodios. Gazda întinde mâna. Micul ecran se luminează. Chipul unui bărbat slab, cu ochii adânciţi în orbite, apare dintr-o parte.

— Doamnă Stein, vorbeşte bărbatul cu glas surprinzător de profund, puteţi urca. Nimic alarmant. Evoluţie satisfăcătoare.

— Mulţumesc, Silver. În cel mai scurt timp am ajuns. Ecranul se stinge. Serioasă, dacă nu gravă, Irmy se uită la mine îndelung, gândindu-se la ceva. Deşi clinica se va deschide oficial abia peste câteva luni, mi se adresează, în cursul acestei dimineţi am fost obligată să accept cel dintâi

compromis. În urma unei intervenţii. Fără avizul autorităţilor, prima bolnavă a sosit în clinică. Eşti dispus să mă însoţeşti? … Alături sunt nişte halate. Pe măsura ta, evident… A! Să nu uit. Cu acest aparat se poate obţine legătura cu orice rezervă din pavilioanele clinicii.

Rezerva 512 se află la etajul cinci. Nicio rază de soare nu pătrunde prin fereastra acoperită cu storuri negre. O bizară lumină portocalie pluteşte peste tot, transformând pereţii de culori diferite şi complicata aparatură din jur într-un univers suprarealist.

Bărbatul înalt şi slab care ne întâmpină este cel apărut pe ecran.

E atât de slab, încât am impresia că poartă halatul direct pe schelet. Ochii vii şi fruntea enormă îl recomandă ca pe un tip care are mult mai mult creier în comparație cu ceilalţi muritori, de unde şi totala lui indiferenţă pentru muşchi!

— Doctor Van Mennen…, doctor Silver Copenhout, îşi face datoria Irmy, vorbind în şoaptă.

Silver Copenhout scoate mai întâi nişte sunete abisale, hotărându-se după aceea să apeleze şi la cuvinte, cuvinte care ajung în urechile noastre ca din profunzimea unei misterioase peşteri:

— Catamneza[2] incompletă. Electrodinamica relevă modificări funcţionale E.E.G[3]. Indice crescut de alfa cu desincronizări profunde. Bufeuri slabe de tetha. Catatonía[4] psiho-motorie în descreştere. Cord normal. Variaţii metabolice constante. Lipsa leziunilor subcorticale este evidentă. Tratamentul efectuat a diminuat, în parte, starea de anxietate.

2 catamneze=operație de sinteză şi reorganizare a datelor privind evoluţia bolnavului şi a maladiei (n.a.).

3 E.E.G.=electroencefalograma (n.a.).

4 Catatonie=sindrom complex de ordin psiho-motor implicând forma inerţiei (apropiat de catalepsie) (n.a.).

Silver se înclină fantomatic. Trece în faţa ecranului multicolor pe care oscilează linii, bucle şi curbe strălucitoare în permanentă variaţie. Aparatul ocupă un spaţiu restrâns. Trebuie să fie o adevărată bijuterie tehnică. Investighează şi înregistrează activitatea bioelectrică a organismului uman. Cabluri subţiri, policrome, dispar în centrul încăperii sub un podium metalic. Deasupra acestui podium, sprijinită în două tije, telescopice, se află o stranie carcasă cilindrică, cu pereţi transparenţi, uşor înclinată. Alături, pe suprafaţa verticală a altui aparat, se decupează un ecran lung, opalescent. Cifre, simboluri şi formule de strictă specialitate se înşiră unele sub altele din secundă în secundă. Irmy îmi face semn cu mâna să mă apropii. În cilindru, pe salteaua pneumatică specială, se află trupul gol al unei tinere fete. Pielea cafenie străluceşte vag. Electrozi minusculi îi înconjură cutia craniană, braţele şi picioarele. Trupul sculptural ar părea cuprins de o profundă relaxare dacă n-ar fi ochii imenşi, larg deschişi, care exprimă o spaimă inumană. Ca o mască rigidă, trăsăturile feţei au încremenit sub violenţa indicibilei suferinţe. Gura întredeschisă mai păstrează încă acel rictus specific strigătului de ajutor.

— Yvette! murmur, destul de uimit. I-am făcut testările cu doi ani în urmă... la Tsunami... Nefiind majoră, cei de la clubul sportiv şcolar au refuzat s-o cedeze clubului Tsunami...

— Da, Yvette Delao Gan, şopteşte Irmy. 17 ani. Elevă, sportivă de mare talent. Excelează la proba de 800 metri plat. În primăvara acestui an a înregistrat cel mai bun timp pe plan mondial. Azi-dimineaţă, în jurul orei patru şi treizeci de minute, a fost găsită într-o cameră de lux din hotelul Flashing. Alarma au dat-o părinţii fetei. În toată povestea, nimic senzaţional. Pe parcurs au apărut unele neclarităţi. Aş dori să le discutăm împreună. Dar nu aici. Scuză-mă, te rog,

un moment. Trece iute lângă Silver. Cine te schimbă pentru tura de noapte?

— Doamna Enay. La ora 21.

— Voi rămâne ca de obicei în clinică. Dacă intervin modificări, mă anunţaţi. La revedere, Silver!

— La revedere, doamnă!

Nu reuşesc să-mi întorc privirile de la chipul fetei închise în container. Când Irmy mă atinge uşor pe braţ tresar violent.

— Să trecem în camera de alături, murmură ea.

Aici domneşte o intimă atmosferă feminină. Culorile pastelate variază între verdele cald, veronez, şi acel galben inimitabil al fildeşului vechi. Mobila liliput, pernele rotunde de pe covor, veioza conică, oglinda ovală şi perdeaua grea, de brocart argintiu, arată cu prisosinţă că în acest spaţiu reconfortant îşi va petrece o parte din timp tânăra Yvette. Cazul ei mi se pare nebulos, nefiind în posesia unor informaţii complete. Aştept nerăbdător explicaţiile amfitrioanei.

Buna mea prietenă nu se grăbeşte însă. Adună mai întâi nişte foi albe de hârtie împrăştiate pe un fotoliu, ia de pe măsuţa din colţ un carnet copertat în negru, hotărându-se, în cele din urmă, să vină lângă mine.

— Părinţii fetei sunt arhitecţi, îşi începe ea explicaţiile. Au o situaţie materială excelentă. Mătuşa Yvettei este o fostă colegă. A intervenit să-i îngrijesc nepoata. Aş fi refuzat dacă... Acum fii atent! Din cercetările poliţiei reiese că Yvette şi-a achitat camera la hotel încă de ieri dimineaţa prin intermediul unui amic. Din declaraţia recepţionerei de serviciu rezultă că fata a pătruns în hotel în jurul orei 19, neînsoţită. Purta o bluză albă, fără mâneci, şi o fustă lungă, în carouri albastre. Pe umăr îi atârna o geantă roşie, tip sport, cu numeroase fermoare. Frumuseţea fetei a atras atenţia tinerei recepţionere care, de altfel, a şi recunoscut-

o. Pesemne după numeroasele fotografii apărute în revistele cu profil sportiv sau din seria emisiunilor prezentate la televiziune. Şi-a amintit că Yvette locuieşte în oraş. Prezenţa ei în hotel nu se justifica oricum. Ipoteza unei escapade amoroase a apărut de la sine. Orice recepţioneră are o etică profesională bine definită. Discreţia e o lege. Dar de data asta recepţioneră n-a rezistat curiozităţii. Dorind să afle cine e bărbatul cu care se va întâlni Yvette, a fost „cu ochii în patru”, după cum a declarat ea însăşi. Ca să fie sigură l-a atenţionat şi pe lift-boy care, la rândul său a vorbit cu femeia de serviciu de la etajul respectiv. Din acest complot al supraveghetorilor a apărut o dovadă tulburătoare, capabilă să clatine orice eşafodaj raţional... Dar mai întâi citeşte aceste însemnări. Aparţin Yvettei. Carnetul a fost găsit pe noptiera din camera ei.

Nu scot un cuvânt. Iau carnetul, trag fotoliul lângă fereastră şi-mi pun ochelarii pe nas. Literele energice, uniforme, îmi facilitează lectura.

11 iunie

Stadionul **„***Inka”. Bazinul olimpic* **–** *ora 9 dimineaţa.*

În sfârşit! Prima veste de la tine. *Corespondenţa dactilografiată îmi displace. E impersonală ca un parbriz*. *De* ce *nu mi-ai scris cu propria ta mână? Aş vrea să-ţi cunosc scrisul. Cuvintele scrise n-au cum să trădeze, nici să mintă. N-ai cum să ascunzi în scris pulsaţia unei emoţii, gingăşia privirilor, surâsul cald topit în vocale, mângâierile din singura paranteză neînchisă!*... Exag*erez! Mor de curiozitate să ştiu dacă-ţi tremură mâna când îmi scrii! Mi-a spus o colegă, care are experienţă, că un om în vârstă, aşa cum eşti tu, nu e bărbat dacă nu-i tremură mâna când scrie unei tinere fete... Poemul este ameţitor! ... De ce nu mi-ai spus că ai*

şi un copil? Şi de ce-ai semnat Shinji?! Când te-am cunoscut pe plajă aveai toate atributele unei întregi seminţii nordice... Mi-ai dat voie să-ţi spun oricum. De aceea tu eşti pentru mine Tu!
Să ştii că sunt furioasă! Paginile bătute la maşină le-am distrus, le-am călcat în picioare. Nu te speria! După ce am copiat cuvânt cu cuvânt poemul tău...

12 iunie

(Bazinul olimpic.)

Nu-mi mai aparţin. E chinuitor. Nu înţeleg tot ce ne uneşte şi tot ce ne desparte în acelaşi timp. Nu voi avea curajul să-mi fac însemnările zilnice. Sunt clipe când mi-e ruşine de ceea ce simt. Dragostea e brutală şi lipsită de pudoare.... Ah! Trebuie să mă duc să-mi fac antrenamentul. Apa e rece. N-am chef. În ultimele zile antrenorul m-a bătut la cap că-mi pierd forma fizică. Mi-a cerut urgent un test psihologic şi o bioritmogramă. Prostul! Sufletele noastre nu sunt prinse în piuliţe... Ne despărţim. La revedere, Tu!

14 iunie

Cabana noastră de pe munte – *ora 8 dimineaţa*

Ar trebui să strig: sufăr! Ar trebui să plâng… Ar trebui să mă simt atât de părăsită încât să mă sperii c-am rămas singură pe lume. Dar nu e aşa. După plecarea ta m-a cuprins o incredibilă uşurare. Ca şi cum aş fi trecut prin neştiute pericole şi aş fi scăpat ca prin urechile acului. Ce pericole puteau să mă ameninţe lângă tine? Te-ai purtat cu atâta delicateţe! … Şi ştii care-i partea cea mai nostimă? Nu-mi amintesc aproape nimic din ceea ce s-a

petrecut între noi. Singura amintire mai clară e legală de momentul când ai venit pe marginea patului şi când mi-ai spus duios: „Yvette, e o nebunie!” ... Tu te-ai ferit să mă săruţi. Mi s-a părut chiar că nici nu te interesează. Îmi mângâiai numai degetele, şoptind mereu: „Yvette! ... Mica mea Yvette”! ... Erai cam caraghios! Am un metru şi optzeci şi patru de centimetri înălţime! ... După ce ai stins lumina am închis ochii. Îţi auzeam glasul în întuneric şi m-a cuprins o dulce ameţeală. Parcă pluteam pe un ocean cu faţa în sus şi valurile domoale mă legănau... Crezi că am adormit înainte ca tu să vii lângă mine? ... Mi-e ciudă! Cum e posibil să nu-mi amintesc nimic din ce s-a petrecut în timpul nopţii? ... Dimineaţa m-am trezit cu o migrenă insuportabilă. Lumina zorilor se strecura cu perfidie în cameră. Pledul alunecase de pe mine. Fereastra rămăsese deschisă. Cu ochii larg deschişi mi-am privit singurătatea. Ai fugit ca un laş! .. Plâng. Pe creanga bradului din dreptul ferestrei stă o veveriţă şi priveşte curioasa la mine.

Yvette

21 iunie

Plaja Scoicilor albe” – *ora cinci dimineaţa*

Viaţa nu mai înseamnă pentru mine decât trecut, un şir modest de amintiri dragi printre care rătăcesc adeseori simţind cum mă cuprinde oboseala şi indiferenţa. Pe unele le caut cu spaima că le-am pierdut pentru totdeauna. Mă întorc prin zile şi nu mai ştiu unde să mă opresc. Aşa se întâmplă şi acum când vreau să te revăd. Pentru că trebuie să te revăd şi tu nu mi-ai mai dat niciun semn de viaţă. De atunci, de la cabană... Te-ai îmbolnăvit? Ai făcut un guturai?... În noaptea aceea a fost cam răcoare.

Amintirea ta mă însoţeşte pretutindeni. Am ajuns

câteodată să-mi închipui că ne întâlnim cu adevărat. M-am obişnuit să-ţi dau întâlnire dimineaţa; Plecăm împreună pe malul oceanului, ţinându-ne de mână. Îmi place să mă plimb prin nisip în picioarele goale, pe acolo pe unde te-am cunoscut. Sau să mă întind obosită pe plajă în lumina fierbinte... Ultima oară când le-am întâlnit pe plajă m-ai rugat să te acopăr cu nisip cald. Te-am acoperit până când ai dispărut sub pulberea sticloasă. N-ai mai vrut să ieşi de acolo. Am stat de veghe până noaptea târziu lângă amintirea ta îngropată în nisip... Soarele n-a răsărit încă. M-am grăbit să ajung pe plajă ca să dau nisipul la o parte şi să te rog să bei o cafea cu mine. Am adus un termos întreg....
Azi o să-l caut pe Lucky, băieţaşul cu care mi-ai trimis poemul. O să-l rog să te anunţe că în seara zilei de 25 te aştept la hotelul Flashing, camera 119... zorile sunt cenuşii. Am scris la lumina lanternei.

25 iunie

Hotel Flashing – *ora 23*

Te-am aşteptat să vii. Teama care creşte în mine are ceva dureros, insuportabil. Lucky mi-a promis că te va anunţa. Mincinosul!... Am deconectat toate aparatele din cameră. Atât de singură n-am fost niciodată.

Ora unu

Stau la pândă. Tresar ori de câte ori aud câte un zgomot. Migrena îmi torturează nervii... Mereu mi se pare că se deschide uşa şi umbra ta pluteşte, pluteşte prin aerul încăperii, dizolvându-se lin în lumina palidă a veiozei. N-am pus siguranţa la uşă. Mă împotrivesc

somnului. Am să rezist? Dacă adorm te voi simţi când ai să vii? ... Oboseala mi-a amorţit până şi mâna. Parcă am degete de piatră...
Nu mai am putere să mai gândesc şi să scriu...

Ora trei

M-a furat somnul. M-am trezit neliniştită. Tremur. Tot singură. Mi-e frică... De cine şi de ce? ... Florile din vază tu le-ai adus? ... Înseamnă că ai venit. Unde eşti? Unde te-ai ascuns? ... E ciudat! Vreau să te strig şi nu reuşesc să articulez cuvintele. Uşa de la balcon e deschisă... Spaima... dacă nu... tâmplele... ţip...

Literele ultimelor cuvinte sunt inegale, tremurătoare. Yvette făcuse un uriaş efort înaintea declanşării dureroșului şoc afectiv. „Autocontrol inconştient într-un univers presărat cu iluzii” îmi spun, şi închid carnetul încet, cu grijă, ca şi cum între paginile lui s-ar mai zbate încă sufletul necăjit al fetei.

— În camera de la hotel n-a intrat nimeni, intervine Irmy, cu voce scăzută. Declaraţiile sunt categorice. Recepţionera, băiatul de la lift şi femeia de serviciu. Starea de anxietate, această „teamă fără obiect” care apare la Yvette în ultimă instanţă, o putem justifica prin tulburarea profundă a afectivităţii. Dialogul cu ea însăşi şi cu celălalt – bărbatul în vârstă, reflectă în însemnări tocmai latura permanent contradictorie a unor sentimente neîmplinite, însoţite de perturbaţii fiziologice normale. „Jocul iluziilor” din camera de la hotel este şi el firesc. Aşteptare febrilă, oboseala tensiunii nervoase din ultima săptămână, trecere somn-veghe şi veghe-somn, în sfârşit, toată suita proceselor reflectorii. Dar... Există un „dar” categoric, Van. Violenţa şocului afectiv, manifestările care l-au însoţit. Aceste fenomene m-au intrigat şi continuă să mă intrige.

— Ce vrei să spui?

— Ipoteza cea mai plauzibilă este de domeniul absurdului. A cunoscut vreodată Yvette un băieţaş cu numele de Lucky? Dar un bărbat în vârstă, cu atribute nordice şi de care s-a îndrăgostit? …

— Fantazăm, draga mea. Orice băieţaş şi orice bărbat blond întâlnit aiurea se pot transforma în simboluri pe parcursul crizei intrată în faza acută. Îmi este imposibil să accept ipoteza ta.

— Urmăreşte-mi, te rog, ideea. În cursul dimineţii am primit copia fişei medicale întocmită de comisia Centrului sportiv şcolar. Echilibru psiho-somatic perfect. Opt ani de antrenamente psihotonice extrem de variate. Din punct de vedere fiziologic, tulburări nesemnificative, atât în perioada pubertăţii cât şi ulterior. Apariţia unei deficienţe grave într-o relaţie de tip emoţional sau afectiv este, de aceea, improbabilă. Şi iată că, în plină cristalizare a unei forme sportive strălucite, intervine acest straniu accident afectiv al cărui final dramatic a produs vâlvă. Pe data de 1 iulie Yvette urma să atace recordul mondial deţinut de kenyana Bandalgo… Aceste criterii obiective nu ne oferă nici cel mai palid indiciu asupra eventualelor posibilităţi de apariţie a crizei Singurul argument justificativ ar fi de natură externă. Acest dezechilibru neuro-psihic a fost prea rapid, chiar şocant pentru a-l analiza numai pe baza unor criterii patologice…

— Ai spus „de natură externă”? L.. La ce te referi?

— Cum îţi explici apariţia poemului? … Dacă acceptăm ideea că bărbatul există, consideri ca logică reacţia bărbatului care se adresează unei tinere fete?

— Poţi conta pe un *nu,* dar *nu* categoric!

— Atunci bărbatul poate fi un produs al imaginaţiei ei?

— Nu este exclus!

— Fără jurnal n-am fi reuşit niciodată să descoperim că

bărbatul în vârstă ajunge să se confunde cu o ficţiune! Cu o ficţiune, Van! Prin urmare poemul este creaţia fetei!

— Imposibil! Reacţionez tulburat. Cultura şi imaginaţia Yvettei nu pot înlocui autenticele *trăiri* determinate de impactul cu viaţa – experienţa vieţii. Poemul cristalizează idei şi sentimente specifice numai omului cu o profundă, matură experienţă… Deci poemul a fost scris de altcineva şi preluat de fată în acest dialog imaginativ.

— Admirabil! Exclamă Irmy, triumfătoare. Suntem de acord deci că bărbatul – element sugestiv de natură externă! — a intervenit brutal în viaţa tinerei noastre sportive, în discordanţă cu stările ei de tip emoţional sau afectiv, modificându-le până la absurd.

— Sunt gata să-ţi accept ipoteza. Cu o singură condiţie: explică-mi, te rog, metoda întrebuinţată de sadicul nostru necunoscut. Cum i-a transmis *intenţiile* lui? Evoluţia fenomenelor atestă logica permanent contradictorie a unui proces cu motivaţii psihice şi fiziologice evidente, irealul din realitate transformându-se în real pe plan imaginativ.

— Nu-mi cere imposibilul, Van! Avem şanse minime de a descoperi cauza iniţială, obiectivă. Singura posibilitate ne este oferită de analiza mediului ambiant.

— Analiza asta presupune păcătoase investigații. Pentru a-l descoperi pe Lucky sau pe bătrânul nostru maniac nu putem apela decât la serviciile lui Joop K. G. Şi la brigada lui de strictă specialitate… La drept vorbind, ca să căutăm acul în carul cu…

— În caz extrem, vom apela şi la serviciile lui. Eu am însă altă propunere. Spune-mi, te rog, concluziile testărilor efectuate de tine la Tsunami – după metoda Van Mennen, o recomandau pe Yvette ca pe o strălucită speranţă a sportului mondial?

— După câte îmi amintesc, da… Se pare că da.

— Ai o evidenţă a acestor testări?

—Dispun la clinică de un clasor ultramodern cu o capacitate de 5.000 de dosare. În două minute pot obţine orice informaţie despre orice sportiv testat. Fotografii, cronici, performanţe la zi, control medical periodic, evoluţie şi altele.

— Îmi imaginez că fiecare sportiv îşi completează personal fişa, în afara diferitelor teste la care este supus.

— Asta-i bună! Cunoşti metoda. Evident, metoda mea e puţin mai sofisticată... Subiectul trebuie să răspundă la diverse întrebări derutante. De când a înghiţit prima macaroană şi până la complexul lui Oedip! N-am cum să-ţi explic.

— Mâine te rog să-mi aduci fişa completată de Yvette.. Cine mai are acces la clasor?

— Conducerea clubului Tsunami. Antrenorii şi medicii loturilor respective numai cu aviz special.

— Clasorul poate fi dereglat, distrus?

— Da... Cred că da. Ar fi inutil însă. În clasor nu se găsesc decât copiile testărilor finale. *Originalele concluziilor* sunt depozitate într-un dispozitiv special. Securitate absolută.

— Îmi aduci *originalul* fetei?

— Va trebui să cer conducerii.

— Fără aviz! insistă hotărâtă Irmy.

—E... necesar? Întreb cam prosteşte, nereuşind să-i descopăr intenţiile.

— Aceste declaraţii ne vor ajuta să câştigăm timp, să ne formulăm o imagine cât mai obiectivă asupra ambianţei familiare şi sociale în care a trăit. De altfel Yvette îşi va reveni. A avut şanse minime, dar îşi va reveni. Dispunem de suficiente procedee pentru a ajunge să cunoaştem adevărul... Chiar dacă nu-şi va mai aminti nimic din ce s-a petrecut.

— Dacă dispui de atâtea procedee, atunci va trebui să te ocupi şi de Konrad. Azi-dimineață m-a convins că şi

adevărul poate fi vulnerabil şi contradictoriu. Chiar de neînţeles.

— Ce vrei să spui? Zâmbeşte amuzată Irmy, observând lipsa de logică a afirmaţiei mele.

— Sub ochii mei a încercat să atingă cu bicicleta 60-70 1a oră, bazându-se însă pe un cântec pe care-l fredona în gura mare. Acesta este adevărul. A crezut în el, deşi tentativa lui a eşuat. La prima vedere, putem justifica întâmplarea prin prodigioasa fantezie a copilului, declanşată de factori necunoscuţi. Dar când acelaşi copil pe care-l cunoşti foarte bine, fiind propriul tău copil – mai are curajul să-ţi declare că aceeaşi demonstraţie fusese făcută într-un parc din oraş de un anume George Hay, om în vârstă, şi că demonstraţia reuşise, te cam cuprinde îndoiala în ceea ce crezi că este purul adevăr. Konrad n-a minţit. Dar nici George Hay n-a minţit. Deci ce legătură poate exista între un cântec şi o performanţă sportivă? ... Imposibil de răspuns. Întorcându-ne la Yvette, ne punem aceeaşi întrebare: ce relaţie există între complexitatea fenomenului afectiv şi dorinţa irezistibilă a fetei de a întocmi un „ jurnal”? Aparent, şi numai aparent…

— Vorbeşti serios!? Mă întrerupe Irmy care devine gravă. Povestea lui Konrad e… reală?

Tonul cu care rosteşte cuvintele mă obligă s-o privesc mai cu luare aminte. O paloare neobişnuită îi acoperă obrajii.

— Declaraţia copilului este categorică.

— Te-ai mai consultat cu cineva?

— Cu Joop K. G. L-am rugat să-l caute pe George Hay. Individul a dispărut acum câţiva ani din arena sportivă în condiţii cam neclare. Îţi mai aminteşti de el?

— Vag, foarte vag… Interesant. Va trebui să-l consult şi pe Konrad. Dar, pentru că ai amintit de inspectorul şef Joop K. G., ia spune-mi, cum se mai descurcă? L-am cunoscut în

treacăt. E un om destul de original. Ţi-a promis că-l va căuta pe George Hay?

- Draga mea, trăiesc o zi plină de surprize în compania unei misterioase prietene, remarc maliţios, încercând să surâd cât mai agreabil cu putinţă. L-ai cunoscut deci şi pe Joop K. G.! Nu intru în amănunte… Ce să-ţi spun? După întrevederea noastră de azi-dimineaţă, inspectorul şef Joop K.G. mi-a lăsat impresia că gândeşte cam periculos pentru zilele noastre. Atât. În rest, nimic neobişnuit. Viaţa merge înainte, oferindu-ne generoasă tot felul de întâmplări neobişnuite. Ca să nu ne plictisim. Joop mi-a promis că va încerca să dea de urma lui George Hay. Crezi că e important?

— Dacă tu consideri că povestea lui Konrad e banală, George Hay nu mai are nicio importanţă. Roagă-l, totuşi, să-l găsească… Ah! Să nu uit! Din motive strict personale, începând cu data de astăzi nu voi mai părăsi clinica. Mă vei găsi la orice oră din zi şi din noapte. Cât despre Yvette… Va trebui s-o salvăm. Îţi voi comunica zilnic tot ce voi crede de cuviinţă… Bine, dar ai ajuns sâcâitor, dragul meu! Mă priveşti ca şi cum în clipa asta m-ai descoperi!

— E şi firesc, mormăi, prost dispus. Konrad, George Hay, Joop, Yvette… Ne-am obişnuit să ne dăruim celorlalţi… Dar pentru noi când mai găsim timp, Irmy? Îmi dai voie, totuşi, să te întreb: ce ai de gând să faci? Te rog, nu riposta! Viaţa ne readus unul lângă celălalt. Destin? Fie, să-l numim aşa. Te-am cunoscut atât cât mi-a fost îngăduit… Cândva m-ai sacrificat pentru o descoperire ştiinţifică pe care ai abandonat-o.

— Atât ai înţeles? şopteşte Irmy, şi nu reuşesc să descopăr din tonul ei dacă e numai dezolată sau dacă nu încearcă să-şi domine cu eleganţă tristeţea.

— Am înţeles atât cât trebuie.

— Superb pentru o destăinuire!

Ne scrutăm din priviri. Îşi domină cu autoritate sentimentele. Doar ochii îi trădează o anumită crispare lăuntrică.

— Am rămas prieteni, spun domol, atent la unda neliniştii ce tremură în adânc. Azi simt că e necesar să te întreb aşa cum nu te-am întrebat niciodată: de ce ai abandonat-o?

— Van, băiete, ce importanţă mai are? ... A fost un vis, o dorinţă utopică, o criză a personalităţii mele ştiinţifice. N-am avut curaj s-o duc până la capăt. În fond, descoperirea ne-ar fi interesat doar pe noi... amândoi. Tu ai re*fuz*at... Ai refuzat! Am întrerupt cercetările. Am rugat-o pe Dolle Dinsdag să-şi trăiască viaţa aşa cum o concepe ea. Ceea ce a şi făcut. S-a măritat, după cum bine ştii, cu Yamada Hyo Toshiba, eminenţa cenuşie a clubului sportiv Tsunami. Gloria i-a surâs ca şi în alte împrejurări, a ajuns campioană naţională în patinajul artistic şi viaţa i-a oferit altceva decât nişte deşarte ambiţii ştiinţifice...

Cuvintele i se sting pe buze. Clipeşte descumpănită, cu ochii aburiţi. Lumina tremură la fereastră, explodează în irizaţii multicolore. Nu găsesc puterea nici să respir. O simt cum se apropie, cum se opreşte lângă mine. Un parfum subtil mă învăluie. Îmi trece mâna prin păr ca pentru a mă îmbuna. Sunt ca un copil nefericit sub blânda mângâiere a zânei din povestea bunicii.

— Iartă-mă! îngân abia auzit. Am fost poate... La naiba! Viaţa e un neîntrerupt şir de întrebări chinuitoare.

Irmy se îndepărtează. Mă întorc. O descopăr lângă fereastră. Priveşte în gol.

— Viaţa, în esenţă, e o aventură destul de agreabilă, nu crezi?

Se răsuceşte spre mine. E relaxată, calmă.

— Da, viaţa...

— Nu uita să-l rogi pe Joop K. G. să ne ajute. Poate ar trebui să-l invit chiar aici.

Ochii ei mă imploră cu luciri nostalgice. O nelinişte vagă urcă în conştiinţa mea, nu o iau în seamă şi îmi spun că femeia din faţa ferestrei nu mai e cea de altădată. Gândul trece fulgerător. Încerc să zâmbesc pentru a para unda de tristeţe ce vibrează molcom, pe care o simt cum îmi leagănă amintirile vagi, pierdute.

— Ţi-am promis doar!

În clipa aceea videofonul sună prelung.

— O comunicare urgentă pentru domnul doctor Van Mennen! Se aude vocea melodioasă a dispecerei.

Pe ecran apare chipul sever al doamnei Turner.

— Vă ascult! rostesc, apropiindu-mă de aparat.

— Domnul Aby Ta-o-tou vă roagă insistent să-i acordaţi o întrevedere. Domnia-sa vă propune ora 20. Vă atrag atenţia că…

— Vă rog să-i comunicaţi că sunt de acord. Îl voi aştepta la clinică în cabinetul meu particular.

— Îmi permiteţi să transmit şi familiei dumneavoastră schimbarea intervenită?

— Dacă sunteţi amabilă… Vă mulţumesc, doamnă Turner. La revedere! … Un moment, vă rog! Anunţaţi-l şi pe doctorul de serviciu unde mă poate găsi.

— Bineînţeles, domnule Van Mennen! … La revedere!

—Nu vrei să studiem puţin datele electrodiagnozei? Întreabă Irmy, privindu-mă calmă, poate prea calmă.

— Sunt gata să te urmez! Surâd fermecătoarei gazde.

7

— Nu prea ştiu ce mă aduce la tine… Joop K. G. a insistat să trec şi să-ţi „fâlfâi” pe la nas întreaga poveste.

— Joop K. G.?! exclam, sincer nedumerit. De când

manifestă inspectorul şef pasiuni pentru performanţele sportive?

Aby Ta-o-tou nu-mi răspunde. A rămas în picioare într-o atitudine ciudată, cu umerii căzuţi şi braţele atârnându-i inerte de-a lungul corpului. Mă priveşte insistent şi grav. Ochii larg deschişi, albaştri, neobişnuit de limpezi, marcaţi de gene arcuite şi negre, par acum străini pentru chipul său de o incredibilă simetrie. I-aş recunoaşte ochii şi la adânci bătrâneţe. Nu pentru forma şi culoarea lor, pentru ceea ce exprimă întotdeauna: o anumită candoare adolescentină, cu atât mai frapantă la un bărbat ca el, înalt, atletic, viguros. Din proprie experienţă ştiu că asemenea ochi sunt caracteristici oamenilor timizi. Aby nu reuşeşte să-şi ascundă timiditatea. I-am remarcat-o încă de la primele noastre întâlniri, cu ani în urmă. Părul creţ, pieptănat altădată cu grijă, îi atârnă pe frunte în neorânduială. Arsă de soare şi vânt, pielea obrajilor poartă culoarea aramei învechite.

— Important e că ai venit, remarc volubil. E o plăcere pentru mine să mai stăm la taclale.

Nu mint. Ne strângem mâinile bărbăteşte.

— Sper să nu-ţi dau peste cap programul serii, Van!

— Lasă-te de prostii! îi reproşez, zâmbind. După cum văd, nu prea eşti în apele tale.

— E o întreagă poveste, spune nehotărât, lăsându-mi impresia că se gândeşte la cu totul altceva. Pe la două m-am trezit cu Joop acasă. Nu închisesem ochii. Eram cam prost dispus. „Am trecut să văd cum te simţi”, mi-a zis. Dar nu *asta* era. După aceea m-a supus unui adevărat interogatoriu… Curios individ! Aflase tot. Îl interesau amănuntele..

Nu înţeleg nimic. Aştept cu răbdare. Se îndepărtează tăcut, evitând cu grijă fotoliul, oprindu-se din nou. Se uită grav la mine. În ochi îi apar nişte licăriri metalice. Unde îi

mai văzusem această expresie a ochilor? … A, da! Acum patru ani, la clinică. Într-o dimineaţă Aby se prezentase la mine cu o carte de vizită. Benedict Owen, directorul Centrului sportiv oceanic, mâzgălise pe ea câteva cuvinte; „Test psihologic/ antrenamente pentru combinata Masser-Glincka-Young. Te rog! Cu drag, B. Owen.”

— De ce nu stai?

Îl împing uşor în fotoliu. Se aşează greoi, fără convingere.

— Zău, să mă ia naiba dacă ştiu pentru ce am venit! N-am nicio dovadă. I-am spus-o şi lui Joop. El nu şi nu, să trec pe la tine.

Îmi ocoleşte privirile. Apoi îşi aduce parcă aminte de ceva, îşi desface repede toţi nasturii de la haină, trage încet de nodul cravatei şi-şi aranjează cu grijă dunga impecabilă a pantalonilor.

… în dimineaţa aceea, l-am supus unor teste complexe. I-am făcut şi electroencefalograma. Printre altele trebuia să-i verific şi „unda electrică de aşteptare”. Unda ia naştere în creier. Ea nu diferă prea mult de la individ la individ, dar se manifestă într-o formă şi cu anumite caracteristici care o diferenţiază total faţă de celelalte fenomene electrice ale creierului. Exerciţiul era simplu. L-am avertizat pe Aby că în curând se va produce ceva. Tensiunea aşteptării urma să declanşeze în creierul său unda electrică. Unda electrică, apărută ulterior pe ecranul aparatului, avea caracteristici atât de particulare, încât am fost obligat să recunosc forţa de concentrare nervoasă ieşită din comun a sportivului. Dacă nu era cumva chiar unică… Atunci i-am văzut ochii. Aceleaşi licăriri metalice pluteau în albastrul lor copilăresc. Ce aştepta Aby?

— De ce taci? mă întreabă într-o doară.

— Ai remarcat?

— Când vei reuşi să nu mai fii observator?

— Adică?

— Mereu crezi că există ceva şi dincolo de aparenţe.

Ezit să-i răspund. Vocea îi este limpede, uşor marcată, parcă lui însuşi îi face plăcere să-şi audă cuvintele exprimate cursiv şi rotund într-o limbă fără cusur.

— Obişnuinţă profesională. Nu mai reuşesc să mă controlez.

— Azi-noapte am ratat doborârea recordului mondial, face senin, uitându-se cu atenţie spre colivia în care Ly îşi ciuguleşte de zor penele zbârlite… Acasă, în Pacific, am avut şi eu un papagal. Galben.

Surâde imperceptibil.

— Ce-ai zice de o cafea braziliană? Aroma ei te înviorează. Mă pricep! „Deci asta era?!”

— Fără zahăr.

— Fără… Am fost prins cu nişte treburi. Toată dimineaţa. Şi toată după-amiaza… Sunt năuc! Am o fiolă de „Martell”. Bătrân. Am primit-o cadou. Ne prinde bine la amândoi. Ai să vezi… Şi puţin suc de portocale, rece… Mă încearcă un soi de amărăciune. Regretam sincer insuccesul lui. Vrei şi puţină gheaţă la coniac?

— Treaba ta. Şi nu mai face atâta gălăgie.

— Îţi mai aminteşti ce ţi-am spus după testările alea psiho-somatice? … Când te-a trimis la mine Owen…

— De azi-dimineaţă nu-mi mai aduc aminte de nimic.

— „Eşti o adevărată performanţă a naturii umane! Atlet perfect!” Asta ţi-am spus, turui, repede şi vesel. Ştii cum ai reacţionat? Ai surâs, nici trist, nici bine dispus. Şi mi-ai răspuns enigmatic: „Pe mine m-a crescut oceanul, domnule doctor! Oceanul nu greşeşte niciodată cu fiii lui!” M-am gândit o săptămână la răspunsul tău…

— De ce nu taci?

Parcă sunt surd.

— Gata! … Domnilor, cafelele sunt servite! Caut să imit vocea gravă a unui *maâtre* care serveşte la o reuniune

diplomatică.

Mă grăbesc să reintru în cameră, împingând măsuţa joasă, cu rotile. Amfora graţioasă, opalescentă, cu „orange juice” e aburită. Peste tot se împrăştie aroma plăcută a cafelei fierbinţi.

— În ordine, Van! Eşti o gazdă ideală.

— Stai! Mai întâi coniacul…

Umplu paharele înalte, turnând până la refuz din lichidul auriu. Ciocnim scurt.

— Pentru viitorul tău record mondial, Aby!

— Pentru prietenie, Van!

Trag o duşcă zdravănă. Mă strâmb ca de obicei. El bea într-o doară, aşezând paharul la loc, pe măsuţă, cu o mişcare lentă. Pipăie după aceea cu mâna prin aer, ca şi cum ar intenţiona să soarbă şi din paharul cu suc de portocale. Se răzgândeşte, trecându-şi mâna prin păr, clipind des, fără să mă mai bage în seamă.

— E delicios! îmi vine la întâmplare să spun. Mint. Nu m-am priceput niciodată la băuturi. Îmi aduc aminte că la coniac nu se serveşte gheaţă şi nici pahare înalte.

Bunul meu prieten pare oarecum surprins.

—Am stat în cantonament patru luni. Pe ocean antrenamentele sunt dure, cu regim aspru. N-am băut până azi… Ei, bine, puţin vin! De când te-ai obişnuit să tragi câte un păhărel?

— Vârsta, băiete! parez cam stângaci. Mai adaug la asta şi o banală hipotensiune. Evident, în împrejurări ca…

— Te deplâng! Ai ajuns într-o stare de formalism cronic! … Nu crezi, totuşi, că introducerea e cam lungă? Ce-ar fi să treci la birou şi să mă asculţi.

— S-a făcut! exclam docil. Duc pe birou paharul şi ceaşca. Dacă vrei, sporovăim până dimineaţă. Elsei i-a părut rău că nu te-am invitat acasă. Konrad ar fi fost fericit să te vadă..

Îmi aleg în fotoliu o poziţie cât mai comodă. Cu paharul de coniac în mână aştept, sorbind alene câte o înghiţitură.

Uitând cu desăvârşire de prezenţa mea, cu ochii aţintiţi în gol, Aby îşi adună gândurile. Posedă ca nimeni altul această artă a izolării, fapt pentru care i s-a dus vestea că este mult mai elocvent atunci când tace! Adevărul trebuie căutat în aversiunea sa pentru publicitate. „N-am dorit să ajung campion pentru a mă face cunoscut, declarase el unor reporteri în nu ştiu ce împrejurare, ci pentru a-mi dovedi mie însumi ca sunt cel mai bun! Performanţa sportivă rămâne singura mea declaraţie!” în faţa acestei atitudini, cei mai nemulţumiţi au rămas întotdeauna ziariştii şi reprezentanţii posturilor de radio şi televiziune. A existat, totuşi, şi o întâmplare când Aby şi-a dezvăluit adevărata fire. După terminarea unui concurs dificil pe care-l câştigase, Aby s-a urcat pe dig. Apa şiroia încă pe el. Reporterii, ca de obicei, dăduseră buzna, învârtindu-se în jurul lui ca nişte fluturi de noapte zăpăciţi de scânteietoarele lumini ale aparatelor. Lumina rece a dimineţii mai plutea cenuşie pe ocean. Briza, însoţită de pescăruşi, se târa spre larg. Mici elicoptere zburau la joasă înălţime. Veliere şi zvelte ambarcaţii cu motor se grăbeau să acosteze prin apropiere. Un puşti blond, zgribulit şi somnoros, care fugise de acasă să-l vadă pe Aby, reuşise chiar din primele minute după sosire să ajungă lângă el. „Domnule, strigase băieţaşul, trăgându-l de mână, nu ţi-a fost frică să stai noaptea sub apă?” Aby a zâmbit amuzat şi, ghemuindu-se alături, a început să-i povestească ce frumuseţi ascunde oceanul şi pentru ce nu i-a fost frică. Surprinşi, reporterii au înregistrat scena, retransmiţând-o prin sateliţi lumii întregi. De atunci popularitatea lui a crescut enorm… Trecuseră ani. N-aş putea spune când ne-am împrietenit. Ne simţeam, pur şi simplu, bine împreună. Zgârcit cu destăinuirile, neplăcându-i să vorbească despre

el însuşi, Aby rămăsese în parte o enigmă pentru mine. După ani şi ani, reuşisem să mai aflu câte ceva din viaţa lui. Se născuse şi crescuse pe o insulă din Pacific. Dezvoltându-se într-un mediu în care civilizaţia nu pătrunsese total, cu brutalitate, manifesta în subconştient o vagă aversiune faţă de universul citadin, impregnat cu sumedenia elementelor nocive.

Absolvent al Facultăţii de Geografie din oraş, iubea natura ca nimeni altul. În relaţiile sociale manifesta însă multiple rezerve, francheţa sa bărbătească fiind interpretată în fel şi chip. Avea succese impresionante la femei, tulburătoarea sa frumuseţe polineziană impunându-se spontan. Dar, în mod paradoxal, femeile nu l-au interesat prea mult.

Evita cu înţelepciune orice relaţie dubioasă, având o profundă oroare pentru frivolitate. Fusese prieten bun cu o fată de la agronomie, pe nume Gwendolyn Mills. După absolvirea institutului, proaspăta ingineră a fost angajată undeva prin Africa. Din cauza carierei sportive, Aby a evitat s-o însoţească. S-au despărţit cu greu. Mult timp după acest dureros eveniment nu l-am mai văzut. Într-o zi, pe neaşteptate, m-am trezit cu el la clinică. „Iartă-mă, mi-a spus, strângându-mi mâna. E dificil să rămâi singur. Doly, fata de la agronomie, nu mi-a mai dat niciun semn de viaţă”. Nu l-am întrebat nimic. Mi-a propus să tragem o raită pe ocean… La bordul unui cuter cu vele ne-am pierdut urma în larg. Ne-am întors spre miezul nopţii. Am ajuns acasă împreună. Până dimineaţa am golit trei sticle. De atunci ne-am căutat reciproc măcar pentru a ne zâmbi în tăcere. Aby era în perioada când îşi consolida personalitatea sportivă.

Această întâmplare mi-a oferit ocazia să pătrund în universul lui lăuntric şi să descopăr structura unei sensibilităţi profunde. Numai taina legăturilor sale afective

cu oceanul a rămas pentru mine nepătrunsă.

— Îl cunoşti pe Ben Ossoli? Îi aud ca de departe vocea.

— Ossoli? … Pilotul?

Aby se înfundă în fotoliu, sprijinindu-şi coatele de genunchi, aplecat puţin înainte. Se uită, dus pe gânduri, la covor, ca şi cum ar studia cu atenţie complicata lui ţesătură.

— Ben Ossoli a zburat pe deasupra oceanului încă de pe când nu i se uscase caşul la gură, dar se lăuda – fac prinsoare! — că i-au crescut cinci tuleie sub nas! Taică'su făcuse parte din celebra formaţie a lui Philippe Lapeile, zis şi „Merçi bien”, cel care a năucit lumea acum vreo 15 ani, dacă-ţi mai aduci aminte, cu paraşutiştii ăia trăsniţi, de le umbla vestea că nu mai au instinct de conservare nici în aer, nici pe pământ. Philippe lansa campionii mondiali aşa cum lansezi bărcuţele la apă. Straşnic antrenor! Pe lava din Kilaula dacă exagerez! A turnat în aur cam două duzini de săritori cu paraşuta, la punct fix, punct mobil, pe uscat, pe apă, în condiţii omeneşti sau vitrege. Pentru astfel de performanţe trebuie să ai piloţi, ce mai vorbă, mai ales de când paraşutismul a ajuns să se complice, incluzând şi alte discipline sportive. Combinata Masser-Glincka-Young e o astfel de complicaţie. Am atacat azi-noapte recordul mondial al acestei… Naiba s-o ia!

Face un efort să-şi regăsească ideea, lăsându-se pe spate, cu ochii larg deschişi. Oboseala fizică şi nervoasă, controlată îndelung, stăpânită până atunci, pare să-l învingă. O grimasă de nemulţumire vine şi trece fulgerător, umbrindu-i chipul.

— De ce nu guşti din suc? Spun, nu prea convins că mă aude.

— Afurisit pilot a fost tatăl lui Ben! — reluă firul întrerupt, vorbind rar şi dominându-se cu încăpăţânare. Pe luminile peştilor abisali dacă te mint! Se juca, nu alta, cu orice tip de

elicopter „Foll-Fy” … Executa în văzduh un fel de dans ritual, ca vrăjitorii melanezieni chiar şi atunci când furtuna mătura oceanul. Era mai uscat decât arboretul unei pirogi papuaşe, dar veşnic pus pe harţă, cu mutra boţită şi neagră. Şi ce mutră! Toată ziua mirosea a motor încins. L-a iubit pe Ben ca pe ochii din cap. Asta nu l-a împiedicat să se poarte cu el ca un zevzec… Cât despre „Merçi bien” … Bătrân impunător, masiv, cam lăudăros. Îi plăcea să sporovăiască la un păhăruţ de coniac. Parcă-l aud cum spunea că orice aparat în mâna lui era mai docil decât un bebeluş care suge ţâţă! Şi tot el adăuga, scuipând printre dinţi nişte înjurături suculente: „Atunci când te lansezi cu paraşuta nu există noroc. Totul se bazează numai pe inteligenţă şi pe experienţa anilor blestemaţi din trecut când nu se poate să nu fi văzut măcar o dată moartea cu ochii şi să nu fi aflat că viaţa mai face, oricum, două parale…” Pesemne că taică-su l-a chinuit pe Ben ani în şir la bordul elicopterelor pentru a-i băga în cap toate tainele descifrate de el pe cărările nevăzute ale cerului. Din Ben a ieşit un as în materie. Pe bătrân nu l-a împiedicat însă nimeni să moară în timp ce culegea nuci în grădina din spatele casei. A căzut de pe scară şi şi-a frânt gâtul. Împlinise 72 de ani. Nu, nu pot să-mi explic de ce-ţi povestesc toate astea!

Se răsuceşte în fotoliu, prinzându-şi mâna stângă de reverul hainei. Se uită mohorât în direcţia mea. Agitaţia lui reflectă un început de stare depresivă, aparent nejustificată prin rezultatul concursului. Face parte din acea categorie de sportivi care ştiu să şi piardă…

— Ai dormit azi?

Întrebare formală, cu efect liniştitor, prin disociere.

— N-am închis ochii! … Nu reuşesc să mă relaxez şi treaba mă cam agasează. Caut chiar să nu mă relaxez, ca să nu pierd… În fine, nu ţine cont!

— Prostii! … Continuă! Cum te pricepi.

— Înaintea fiecărui concurs, organismul meu se scufundă cu plăcere într-un fel de linişte. E impropriu s-o numesc aşa. E o stare de relaxare complexă, condiţionată prin autosugestie după ani îndelungaţi de antrenamente psiho-tonice. Să nu te amuzi. Cunoşti metoda. Dar pentru mine această stare e ca o plutire imaterială, ca un zbor în afara gravitaţiei… Ieri după-amiază, cu aproximativ patru ceasuri înainte de concurs, adânca mea linişte prin care pluteam a fost tulburată de nişte amintiri. Explicaţia e foarte dificilă. Aceste amintiri, apărute ca din senin, erau în notă discordantă cu… nu făceau parte din… idioată treabă! Cum să-ţi explic? Am acasă un album de familie. Zeci şi sute de fotografii. De la străbunici la nepoţi. N-are importanţă. Important e că acest album mi-a apărut dintr-o dată în memorie, mi-am amintit de el, brusc, fără nicio legătură cu nimic. Îl vedeam cu ochii închişi. M-am trezit cu irezistibila dorinţă de a-l răsfoi. Imaginativ, fireşte. Trezite din adâncul memoriei, din tainica lume a uitării, imagini şi întâmplări trecute mi se perindau pe dinaintea ochilor. Amintirile mi-au produs… nu, mi-au răscolit sentimentele. Am făcut un uriaş efort. Am închis albumul. Dar, degeaba, anii copilăriei au năvălit peste mine.

Aby tace, încruntându-se. Se uită mohorât spre paharul cu coniac, clatină dezaprobator din cap ca şi cum ar răspunde. Unui gând apărut pe neaşteptate, se răsuceşte în fotoliu, pentru ca, în cele din urmă să apuce cu un gest violent paharul cu toată palma şi să-i bea conţinutul dintr-o singură înghiţitură. Cu paharul gol în mână respiră îndelung, zgomotos, reuşind să-şi domine reacţia organică produsă de alcool.

— După câte înţeleg, intervin, pentru a-l ajuta să treacă peste criza emotivă, fotografiile albumului ţi-au declanşat…

— Exact! Mă întrerupe. Fiecare fotografie în parte mi-a

declanşat o amintire sau mai multe. Amintirile erau... diafane şi vii. Tremurau luminoase până când piereau, făcând loc altora. Trebuie să înţelegi că amintirile nu erau haotice. Respectau o neînţeleasă ordine matematică, aş zice, înşiruindu-se parcă în ordinea fotografiilor din album. Ştii, începuse să-mi placă... Afurisit lucru! Să te trezeşti aşa, pe nepusă masă, spectator al propriei tale vieţi!

Zâmbeşte jenat şi pune paharul la locul lui.

— Nu-ţi face probleme. Dă-i drumul mai departe.

— Din acest noian de amintiri s-a detaşat o întâmplare petrecută cu tata... Istoria e veche. Încă din copilărie am făcut antrenamente de scufundare sub supravegherea tatei. Trebuia, de exemplu, să iau un obiect de pe faleză şi să-l ascund pe fundul oceanului, undeva. După câteva săptămâni reveneam pentru a-l găsi şi readuce pe ţărm. Învăţam astfel să mă orientez sub apă. Tata obişnuia să mute obiectul în altă parte, pentru a mă obliga să-l caut, dezvoltându-mi în paralel fantezia, perspicacitatea. Cu ocazia unui antrenament n-am mai găsit obiectul ascuns pe fundul oceanului. Uitând de rezervele de oxigen din butelii, m-am ambiţionat să-l caut. Era să mă înec. M-a salvat, tata... Aceasta a fost întâmplarea reală. În amintirea de ieri mai întâi a apărut oceanul. Verde-albastru. A apărut fără să mă gândesc la el... Sau poate... Ce mai! Valuri prelungi, domoale se revărsau pe faleza unei insule. Cer senin. Soare strălucitor. Pe faleza pustie se afla albumul. În rest, doar nisip auriu. Eu eram copil. Cu buteliile de oxigen în spate am luat albumul şi am pornit spre larg, gândindu-mă mereu unde să-l ascund. În zona insulei, fundul oceanului cobora brusc. Am înotat laolaltă cu peştii care nu se mai speriau de prezenţa mea. Câteodată mă opream, întindeam mâna şi mişcam degetele. Peştişorii se apropiau şi se uitau curioşi la degetele mele. Joaca noastră a continuat mult timp. Când mi-am amintit de album – pus în sacul special şi prins de

cureaua care-mi înconjura mijlocul – era prea târziu. Îl pierdusem pe undeva. M-am întors să-l caut, încercând să ating fundul oceanului. Înotam spre adânc fără teamă. Lumina devenea tot mai difuză. Respiram greu, ca şi cum rezerva de oxigen ar fi fost pe sfârşite sau masca defectă. Şi atunci, din adâncul apelor şi-a făcut apariţia tata. Purta în mână albumul. A ajuns lângă mine şi m-a împins cu brutalitate spre suprafaţă. Nu-mi mai amintesc decât de explozia luminii, dureroasă, zbătându-mi-se frenetică în ochi…

După aceea m-am lăsat furat de o altă amintire.

Stăteam întins pe punte, cu faţa în sus. Ne întorceam de la pescuit. Tata şi eu. Soarele cobora spre apus. La orizont cerul începuse să se coloreze. Motorul cuterului mormăia înăbuşit. Tata cumpărase un cuter alb, zvelt, de producţie japoneză. Stoluri de pescăruşi ne dădeau târcoale, asurzindu-ne cu ţipetele lor ascuţite. Tata - celebru pescar şi vânător subacvatic – trebăluia în cabina timonei. Până acasă mai aveam câteva ceasuri bune. Insula nu apăruse la orizont. Fusese o zi fericită. Tata pescuise numeroase dorade, caracatiţe comestibile şi patru rechini tineri. Oceanul era calm. Apele lui mai purtau încă reflexe metalice. Mă obişnuisem cu aceste lungi drumuri alături de tata. Deşi nu împlinisem nici 12 ani, oceanul nu mă mai înspăimânta. Cunoşteam multe din tainele pescuitului subacvatic. Tata m-a supus în copilărie unei severe educaţii. Încă de pe vremea aceea eram în stare să înot la suprafaţă şi sub apă ore în şir… Echipamentul de scufundător îmi devenise la fel de familiar ca şi geanta cu care mergeam la şcoală. Înţelegeam oceanul după culoarea cerului, după cum goneau alizeele sau după cum îşi schimba el dispoziţia în funcţie de fuga curenţilor calzi şi reci.

Pe punte, la pupa, se făcuse cald, foarte cald. Pescăruşii

dispăruseră. M-am ridicat, cu intenţia să mă sprijin de balustradă. Aerul era atât de fierbinte, încât nici mişcarea cuterului nu reuşea să producă alţi curenţi mai răcoroşi. Pe ocean plutea o linişte ireală. Am privit la apa ce se învolbura în urma noastră, apoi la cerul senin. Doar departe, spre sud, mi s-a părut că zăresc o pată neagră – nu mai mare decât ecranul radarului de navigaţie. Motorul funcţiona la turaţia maximă. Ştiam asta după zgomot şi după vibraţia simţită sub tălpile goale. Şi când o altă linişte se aşternu în preajma mea n-am înţeles din prima clipă ce s-a întâmplat. Ulterior mi-am dat seama că încetase zgomotul motorului! M-am trezit cu tata lângă mine. Tata ora un tip zdravăn, dur, cu umerii neobişnuit de largi, tăcut ca statuile din insula Paştelui. Cu glas monoton mi-a spus să trag cămaşa pe mine şi să trec în cabina timonei. Până să-i răspund, dispăruse sub punte…

În zona unde ne aflam noaptea se lăsa repede. Te trezeai cu ea pe cap ca şi cum te-ar fi aruncat cineva într-un sac. Aşteptându-l în întuneric pe tata m-a cuprins teama. După lungi minute motorul a început din nou să mârâie. Dar nu mai era acelaşi. Tata pusese în funcţiune motorul de rezervă. Întors în cabină, tata s-a apucat să controleze luminile de poziţie ale vasului, manevrând nu mai ştiu ce la pupitrul de comandă. Abia după aceea mi-a spus în treacăt că motorul principal s-a defectat şi că vom naviga cu numai şase mile la oră… La un moment dat, staţia automată de radio din cabină s-a pornit să scoată apeluri sonore nervoase. Tata a intervenit în legătură cu cei de pe insulă. Cineva de la centrul meteorologic ne-a ordonat să pornim cu toată viteza spre bază. Un nucleu ciclonic se dezvolta impetuos undeva la sud-vest şi înainta cu repeziciune în direcţia insulei. Tata le-a adus la cunoştinţă defecţiunea motorului principal, rugându-i să ni se trimită o navă rapidă pentru a fi remorcaţi. Am primit asigurări peste asigurări….

După această convorbire tata m-a strâns lângă el. „O să avem puţină bătaie de cap, băiete! Vine furtuna! Să nu-ţi fie frică. Vântul o să ne împingă spre casă... M-a mângâiat domol pe creştet, scrutând întunericul nopţii. Avea mâinile pline de unsoare. În nări mi-a năvălit un miros pătrunzător de petrol şi transpiraţie. A ieşit posomorât din cabină. Mi-am imaginat că s-a dus pe punte să controleze cele două tambuchiuri şi barca de salvare.

Nu înfruntasem încă pe ocean un taifun. Pe insulă circulau poveşti cumplite. Cu mulţi ani în urmă insula fusese devastată... Aerul fierbinte ne-a lovit din pupa. Ma-o-mi, zvelta noastră navă, a intrat în ruliu. Uşa cabinei s-a trântit cu zgomot. Mi-am pierdut echilibrul. Instinctiv m-am prins de ceva. Prin geamurile cabinei am văzut departe, pe cer, cum scăpărau fulgerele. Farul de poziţie de pe catarg arunca înainte o dâră subţire de lumină, înghiţită la numai câţiva zeci de metri de bezna uleioasă. Tata s-a întors zâmbitor. „Să nu-ţi fie teamă, mi-a spus cu blândeţe. Pe noi ne-a crescut oceanul. Oceanul nu greşeşte niciodată cu fiii lui!”

Aceste cuvinte mi-au zguduit copilăria... Apoi oceanul s-a pus în mişcare. Valuri nevăzute ne purtau în tangaj, în ruliu, ne clătinau ca pe o banană. Vântul şuiera de-a lungul punţii. Tata a luat din nou legătura cu cei de pe insulă. Un elicopter fusese trimis în direcţia noastră. Îmi mai amintesc doar că taifunul nu se declanşase în toată grozăvia lui când elicopterul a ajuns la noi. Începuse să plouă în rafale. Din elicopter a fost aruncată o scară specială. Tata m-a îmbrăţişat, mi-a spus să mă agăţ de capătul scării şi în timp ce mă legănam prin aer l-am auzit strigând: „Noroc, băiete! ...” El a rămas la bordul cuterului. Nu s-a mai întors pe insulă.

— Noroc, băiete! cârâie Ly, din colivia sa.

Aby face o mişcare violentă şi se întoarce, uitându-se

posomorât la papagal.

— Taci! strig cu asprime. Culcă-te! E târziu.

— Noapte bună, domnilor! ţipă strident Ly, şi-şi ascunde capul sub aripa zbârlită.

— Nu-l lua în seamă. E prost crescut, remarc, simţind cum mă îneacă emoţia.

Ca să nu mă trădez, sorb puţin din pahar, plec din fotoliu şi iau colivia pe care o duc în cealaltă cameră. Revin în acelaşi loc, privindu-mi cu atenţie musafirul.

— Aşa s-a dus tata, murmură Aby. Ca fiu credincios al oceanului, i-a dăruit şi sufletul, înfrăţindu-se cu el pentru veşnicie... Şi acum n-ai decât să-ţi imaginezi şi singur ce s-a petrecut cu mine ieri după-amiază.

— Te-ai aflat sub influenţa amintirilor până în clipa când ai luat startul?

— Nu. Sau nu direct. Pentru că... La naiba! Şi cele mai simple lucruri sunt foarte complicate când trebuie să le explici. Ştii şi tu că în combinata Masser-Glincka-Young startul are loc printr-o lansare cu paraşuta. Pe timp de furtună. Furtuna, după regulament, trebuie să atingă între patru şi cinci grade. Îţi mai aminteşti, desigur că în urma unor experimente la nivel planetar cei de la Global Atmospheric Research Programme au instalat în largul coastelor o platformă specială cu intenţia de a construi pe ea o staţie meteorologică. Prin nu ştiu ce intervenţii, platforma şi staţia s-au transformat în centru meteorologic, dezvoltându-se până la dimensiunile unei insule artificiale. E vorba de „Eolina”, cum a fost numită. Pe insulă şi în zonă au avut loc fel de fel de experienţe ştiinţifice. Ani la rând fenomenele care au însoţit aceste experienţe n-au atras atenţia decât specialiştilor. Ploi din cer senin, furtuni dirijate pe canale aeriene, minuscule trombe marine, curcubee care perturbau emisiunile televiziunii, sau banchize de gheaţă care se topeau învăluite în aburi. Cea mai

spectaculoasă experienţă s-a produs însă odată cu apariţia uraganului „Bella”, acum doi ani. „Magii de pe Eolina” – cum le spunem noi – s-au făcut luntre şi punte şi au deviat uraganul în larg. Experienţa n-a fost comentată. Cu câteva zile înainte de concurs m-a chemat Guy Lopez, şeful centrului sportiv suboceanic aducându-mi la cunoştinţă un fapt neprevăzut: uraganul „Poldy”! După toate calculele, acesta ar fi urmat să se apropie de coastă până la aproximativ 100 de kilometri – în jurul orei 18. Ca să înţelegi, în jurul orei fixate pentru start! „Băieţii de pe „Eolina” vor încerca să-l devieze în larg, mi-a mai spus Lopez, morocănos, adăugând: Nu rişti nimic. Profită de ocazie”. Îţi închipui ce splendid prilej pentru a doborî un record mondial mi s-a oferit, ce zici? ... Şi coincidenţa asta stranie! Amintirile despre tata, moartea lui, uraganul…

— Nu e nimic surprinzător, intervin cu blândeţe. Cunoşteai condiţiile startului. Uraganul „Poldy” a produs în subconștientul tău o reacţie, o sensibilizare a memoriei. Acest proces a înlesnit apariţia celuilalt eveniment din amintire, a celuilalt uragan în care ţi-ai pierdut părintele. Relaţia este fără echivoc. Mult mai important ar fi pentru mine să ştiu ce influenţă au avut în viaţa ta, ce sensuri, cuvintele rostite de tatăl tău la despărţirea de pe cuter, cuvinte ce ţi-au influenţat, sunt convins, starea psihică în orice concurs mai important.

— „Pe noi ne-a crescut oceanul. Oceanul nu greşeşte niciodată cu fiii lui!” murmură el, cuprins pe neaşteptate de o profundă tristeţe… Testament cu valoare morală, deviză înscrisă în universul meu spiritual prin care mă oblig să păstrez pentru totdeauna legătura cu oceanul, cu acest ocean – părinte, prieten şi duşman, frate necunoscut încă, şi care, cu aceeaşi dragoste, în lumea lui nepătrunsă mă primeşte şi mă va primi în viaţă şi moarte deopotrivă… În orice cursă, cuvintele tatei îmi sună în urechi ca un

avertisment trimis de destin. M-am hotărât să-l înfrunt, mereu şi mereu, ca singură şi supremă cunoaştere a condiţiei mele umane.

Liniştea cade tremurătoare între noi. Celălalt Aby, nevăzut, se pierde în această stranie tăcere şi trebuie să fac un efort pentru a-l regăsi aşa cum e în realitate. Mă priveşte fără să mă vadă, stânjenit.

— Continuă, şoptesc.

— Mai aveam până la start două ceasuri. Amintirile mă obosiseră. Am căzut într-un somn adânc. După 30 de minute m-am trezit complet refăcut… Ţi-am mai spus că în combinata Masser-Glinca-Young lansarea paraşutistului nu are loc decât atunci când furtuna atinge patru sau cinci grade. Pentru a evita orice risc, lansarea se face de la mică înălţime, în cădere liberă. Paraşuta o deschizi cât mai aproape de suprafaţa apei, calculând unghiul de cădere în aşa fel, încât să te scufunzi în apă în interiorul cercului alb, plutitor, care nu depăşeşte în diametru 60 de metri. Ai înţeles acum ce importanţă se acordă pilotului la lansare. Totul depinde de el.

Pentru această tentativă arbitrii din comisia centrală nu şi-au dat avizul cu una, cu două. Limita maxima mi-a fost admisă la 100 de kilometri de ţărm. Distanţa îmi convenea. Mac Feller doborâse recordul pe aceeaşi distanţă. Ne despărţeau numai 8’15” 09. O nimica toată, fie vorba între noi! …

Ca întotdeauna, dintr-o serie întreagă de variante, riguros calculate, mi s-a propus una singură: să decolăm de la Volnoir în jurul orei 18, urmând să facem joncţiunea cu frontul de înaintare al uraganului la distanţa prevăzută. Pentru o treabă mizerabilă ca asta trebuia să-mi aleg cel mai bun pilot. L-am ales pe Ren Ossoli, prieten, om dintr-o bucată, înfrăţit, ca şi mine, cu cerul şi oceanul. Arbitrul la bord a fost trimis Hans Gunther, ăla cu faţa rotundă şi

ciupită de vărsat. Cunoşti elicopterele de tip Morgan? Sunt aparate solide, cam greoaie, dar rezistente la furtună. Ben şi-a pus la punct un astfel de aparat.

Când am decolat, Hans, care e catolic, şi-a făcut mai multe cruci. Ben, zgârcit la vorbă, s-a întors spre mine, ridicând în sus degetul cel mare de la mâna dreaptă… Mica pistă de la Volnoir se află în afara radei portuare. Dacă nu mă înşel ai mai trecut şi tu pe acolo. Sub noi, faleza îngustă, altădată veselă şi multicoloră, era acum pustie din cauza alarmei pricinuite de uragan. La ora 18 şi câteva minute ajunsesem deasupra oceanului. Ambarcaţiile de securitate ne-o luaseră înainte. Vase mari şi mici părăseau portul pentru a fi ancorate în larg. Apropierea uraganului crease o animaţie ieşită din comun.

Am trecut ca de obicei lângă trapa de lansare, din podeaua cabinei. M-am obişnuit să-mi controlez cu atenţie, până în ultima clipă, costumul etanş, de scafandru autonom, husa paraşutei, buteliile cu oxigen, masca şi numeroasele aparate ale costumului. Toate păreau să fie în ordine. Am aprins şi am stins de câteva ori chiar şi farul montat la cască, deasupra frunţii. Hans se ghemuise în apropierea unui hublou. Privea neliniştit la cerul ameninţător dinspre sud-vest. Soarele cobora spre apus. Forme monstruoase de nori se buluceau pe orizont. Îmi aduc foarte bine aminte că ultima rază de soare a săgetat cabina, învăluindu-l pe Hans. Aparatele de la bord investigau suprafaţa oceanului. Mi-au atras atenţia imaginile intermitente care apăreau pe micul ecran din centrul pupitrului de comandă. Un nor cenuşiu, cu forme monstruoase, brăzdat de fulgere, se rostogolea nebuneşte deasupra apelor, grăbit să ne întâmpine, dominând, în cele din urmă, tot ecranul… Ne-am pierdut în întuneric. Prima rafală de vânt ne-a lovit dintr-o parte. Lumina roşie s-a aprins cu întârziere în tavan. Aparatul s-a clătinat puternic.

Ben sta aplecat înainte şi casca lui de pilot avea sclipiri metalice. Un fulger orbitor despică bezna şi strălucirile stranii plutiră prin cabină. Auzeam în căşti cum înjură Ben, monoton şi prelung. Hans a strigat ceva, chinuindu-se să-şi prindă centura de siguranţă. După aceea şi-a tras casca pe cap. Eu strângeam în palmă maneta trapei. „Începe dansul, băiete”! m-a avertizat Ben. Vocea lui răsuna straniu în căşti. Lumina verde a ţâşnit cu violenţă, izbindu-mă în ochi. Am împins maneta până la refuz. Trapa s-a deschis. Am trecut în cilindrul de lansare. M-am răsucit cu faţa în jos, lipindu-mi tălpile de discul catapultei, aşteptând startul. Cronometrul fosforescent din cilindru indica ora 18 şi 42 de minute. Abia la ora 18 şi 45 l-am auzit pe Ben strigându-mi: „O.K., Aby!” … N-am simţit şocul lansării. Am plutit prin spaţiu, orb şi surd. După 12 secunde plonjam în apa oceanului… Mi-am desfăcut cu gesturi reflexe centura specială pentru a mă elibera de paraşuta devenită stingheritoare şi mi-am prins labele de gâscă. În minutul următor înotam liniştit. Lumina farului de la cască se împlânta ca o lamă rotundă în apa limpede, prietenoasă, prin care înotau peşti argintii. Am zărit în faţă plasa metalică, albicioasă, prinsă la suprafaţa oceanului de cercul plutitor. Plasa se curba într-o parte şi alta. Pentru a putea porni pe traseu trebuia să mă scufund de-a lungul plasei şi, printr-un anumit loc, să trec dincolo. Locul nu era ales la întâmplare. Exista un punct de control dotat cu camere de luat vederi şi aparate speciale care înregistrau exactitatea operaţiei. Am găsit punctul, am făcut trei tururi prin faţa aparatelor – după regulament – şi conştiincios am înotat spre baliza roşie, luminoasă, care marca zona unde trebuia să iau legătura cu GUI.

Trecerea pe traseu e păcătoasă. Poţi pierde sau câştiga minute preţioase. Din cauza delfinului însoţitor… Pe traseu n-am voie să folosesc aparatele de orientare. În schimb am

la dispoziţie un delfin cu care trebuie să iau legătura după ce am fost paraşutat. Acest delfin are sarcini multiple. El e ghidul meu permanent şi tot el mă ajută să rezolv pe parcurs unele probleme neprevăzute. În combinata Maseer-Glinka-Young fără delfin eşti un om mort. La naiba! Îţi spun toate astea de parcă ai fi un novice!

L-am cunoscut pe Gill acum trei ani. Delfin tânăr, din rezervaţia bătrânului Vehel. Lui Vehel i-a mers vestea că a descoperit limbajul delfinilor. E un adevărat vrăjitor în materie de dresaj. Umblă zvonul că printre delfini se simte tot atât de bine ca şi în sânul familiei, dacă nu mai mult, pentru că şi-a obligat prin testament nevasta şi copiii să-l îngroape în rezervaţie, pe fundul oceanului… Mai toarnă-mi puţin coniac. Simt că-mi plezneşte capul! … Nu te-am plictisit cu vorbăria asta?

— Ce-ţi veni? fac, grăbindu-mă să umplu paharele. Povesteşti fluent, captivant, fără pretenţii. Unele lucruri le-am uitat. Faci foarte bine că nu treci peste detalii. Sunt necesare. Aceste detalii au declanşat, în ultimă instanţă, anumite reacţii psihice, au creat particularităţile stării tale de spirit… Lasă fasoanele şi continuă! Noroc!

Aby ridică tăcut paharul şi soarbe alene. Se strâmbă nemulţumit, aşază paharul exact în acelaşi loc, după care se întoarce, privindu-mă neîncrezător.

— Nu zău, ce naiba găseşti captivant în…? Nu vezi că mă încurc în cuvinte? … Îşi revine, considerând disputa ca lipsită de sens. Bine, reia pe alt ton. Numai să nu te-apuce sila de… concursuri. Ne-am înţeles şi ne înţelegem admirabil. Inteligent, dotat cu o memorie prodigioasă, suplu, puternic, spontan, uşor sentimental, Gill e de neînlocuit. Nu exagerez când afirm că mă iubeşte… În perioada ultimelor antrenamente m-a uluit cu câtă siguranţă se orientează pe orice traseu. Are însă şi un defect: nu-i place să stea prea mult în acelaşi loc, nu-i place

să mă aştepte, e nervos. Pentru a-i corija acest defect am apelat la forma şi culoarea balizei subacvatice, reper unic pentru întâlnirile noastre. În reflexele lui condiţionate, baliza reprezintă punctul unde mă poate găsi la anumite ore din timpul zilei. E prea complicat să intru în amănunte. Cred că mă recunoaşte şi după chip...

În ziua concursului, din obişnuinţă, Gill mă aştepta în jurul orei 18. Eu întârziasem însă peste 50 de minute. În timp ce înotam spre baliza roşie mă tot gândeam la delfin. A avut sau nu răbdare să mă aştepte? ... Gill a fost politicos. M-a aşteptat. A ţâşnit din întunericul apelor vesel că mă întâlneşte, s-a răsucit în jurul meu de nenumărate ori, lipindu-şi apoi botul de vizorul căştii, fixându-mă din priviri. Gill are ochii rotunzi, negri şi expresivi. Privirile lui sunt omeneşti. Nu te mint... L-am îmbrăţişat, l-am mângâiat – amabilităţi impuse prin dresaj – oferindu-i la urmă peştele scos din buzunarul special. Din clipa aceea intrasem amândoi în cursă. Umbra lui s-a pierdut în bezna fluidă.

Prima parte a cursei măsoară 15 mile. Traseul este întotdeauna neprevăzut, sinuos, marcat cu balize luminiscente din 500 în 500 de metri. Aceste puncte de control au la bord sisteme electronice speciale, fiecare baliză transmiţând celeilalte trecerea concurentului pe traseu şi timpul înregistrat. Fără declanşarea semnalelor în lanţ, după şase mile părăseşti cursa învins prin descalificare... GUI trebuia să le descopere, să se întoarcă şi să mă conducă pe traseu.

Totul a decurs normal. Înotul subacvatic nu străluceşte prin viteză, ci prin rezistenţă. Minutele trec chinuitor de încet. Ai mereu senzaţia că stai pe loc. Acţiunea fizică intră sub tutela subconştientului... M-am lăsat furat de anumite gânduri. Amintirile care mă asaltaseră înainte de concurs nu-mi dădeau nici acum pace, trezind în memorie alte şi

alte imagini. Chipul tatei revenea mereu. La un moment dat am revăzut albumul. Filele se întorceau singure, ca bătute de vânt. Tata a apărut ulterior. S-a aplecat deasupra albumului pentru a privi cu atenţie o fotografie pe care am îndrăgit-o toată viaţa: eu, copil, şi tata lângă mine, înlănţuindu-mi umerii subţirei cu braţul său puternic. Fotografia fusese făcută la bordul cuterului de care ţi-am amintit... Împotriva voinţei mele. Şuvoiul amintirilor m-a târât spre acelaşi moment dramatic, retrăit înainte de concurs: momentul despărţirii de tata. Am înotat din baliză în baliză fără să pot scăpa de aceste obsesive imagini din trecut.

La capătul celor 15 mile marine ne aştepta ca întotdeauna, „Labirintul lui Young”, construcţie nebunească, din tuburi cilindrice, prin interiorul cărora trebuie să înoţi până găseşti singura ieşire posibilă. Invenţia ne-a scos peri albi în orice concurs. GUI s-a întrecut pe el însuşi şi de data asta. A găsit cu precizie drumul, câştigând astfel 11 minute din cele 30 câte le aveam la dispoziţie prin regulament.

La ieşirea din labirint se află punctul de aprovizionare. Gill şi-a primit porţia de zahăr iar eu mi-am schimbat buteliile epuizate. De acolo trebuia să străbat traseul la bordul unui submersibil special pe care noi l-am botezat, mai în glumă, mai în serios, „trotineta lui Pluton”. Acest aparat nu depăşeşte patru metri în lungime, având structura metalică foarte simplă, alungită, cu prova fină, subţire, fiind decapotabil, ca să mă exprim aşa. Viteza maximă, opt noduri. Orice depăşire este exclusă prin regulament.

A doua parte a cursei se desfăşoară în linie dreaptă. Are ca scop testarea sportivului la cote maxime de adâncime. În aceste condiţii ultimul meu record n-a depăşit 132 de metri. Cota maximă urma s-o ating acum după aproximativ

20 de mile de coborâre lină, unghiul de înclinaţie fiindu-mi asigurat de automatele de la bord. Gill trebuia sa supravegheze mediul înconjurător şi să intervină prompt în caz de accident, când urma să mă scoată la suprafaţă. După efectuarea controlului tehnic am aprins şi am stins de trei ori la rând proiectorul – semnale luminoase care marcau startul. Cu viteză maximă am pornit la drum. Gill dispăruse în întunericul apelor…

În spatele parbrizului transparent nu simţeam curentul apei. Pentru a para efectele negative ale oboselii nervoase m-am obişnuit să privesc înainte, urmărind doar un spaţiu restrâns, atent cum câştig metru cu metru, secundă cu secundă. Gill se rotea vigilent în jurul meu, prieten credincios în oceanul de linişte şi singurătate.

Cum e şi firesc, în asemenea situaţii te fură gândurile. Vin şi trec alandala. Aş fi vrut să nu mă mai las prins în hora amintirilor. Orice retrăire îmi consuma o parte din energia psihică… Degeaba. Aveam încă ochii larg deschişi – te rog să mă crezi! — când o explozie orbitoare de lumină m-a obligat să-i închid. Până să-mi revin trecuseră minute bune. Îţi dai seama că treaba mă cam zăpăcise… N-am cum să-ţi explic. Am deschis ochii buimac. Apele oceanului străluceau calme în lumina puternică a unui soare ecuatorial. Mă aflam într-o barcă lungă şi îngustă, ceva între pirogă şi skif. Noga-o-te, bunicul meu, gol până la brâu, moţăia pe nişte pânze murdare în mijlocul bărcii, cu pălăria de paie trasă pe ochi. În dreapta noastră, din apele limpezi, se repezeau în sus nişte colţi stâncoşi de origine vulcanică. Era foarte cald. Eu – să tot fi avut vreo 14 ani – numai în slip, fără să-mi pese de soarele nemilos, mă chinuiam să-mi prind de mijlocul trupului o saulă subţire la capătul căreia atârna un săcuşor plin cu nisip. Colţii stâncoşi purtau numele unui monstru marin, Wy-y-ko, monstru care în timpuri imemoriale n-avusese altceva mai bun de făcut şi scufundase bărci şi

corăbii… După moartea tatei, în special vara, bătrânul mă aducea până acolo, antrenându-mă în fiecare zi, visând că voi ajunge cel mai remarcabil scufundător… La baza stâncilor, la peste 30 de metri adâncime, se afla o colonie de corali. Bătrânul îşi pusese în cap să mă antreneze până voi reuşi să ating coralii. Pe bunicul l-am iubit ca şi pe tata. S-a purtat sever cu mine, neîndurător, gândindu-se să facă din nepot cel mai puternic bărbat, cel mai iubit fiu al oceanului…

Saula îmi strângea mijlocul. Am strigat bătrânului că sunt gata. S-a târât până la mine, mi-a controlat saula cu nod special şi m-a bătut încurajator cu palma pe spate. După câteva respiraţii lungi am sărit în apă…

Cădeam vertiginos spre adâncuri. Înotam cu supleţe, privind la coralii albi-roşcaţi ce se apropiau. Lumina solară pătrundea prin apa limpede până la mari adâncimi. Presiunea apei creştea. O simţeam cum îmi apasă până la durere timpanele. Cu senzaţia că-mi explodează plămânii am atins cu amândouă mâinile blocul calcaros, am smuls câteva fire de iarbă marină şi m-am întors spre suprafaţă, desfăcând de la mijloc sacul cu nisip. Am ţâşnit din apă lângă barcă. Am inspirat adânc, lacom, aerul fierbinte. Saula, de care trăgea bătrânul, m-a smuls din loc. Când bătrânul mi-a întins mâna să mă urc în barcă, mi-am pierdut cunoştinţa…

Respiram încă greu, scrutând neliniştit raza de lumină din faţă, bezna lăturalnică, nereuşind să înţeleg imediat unde mă aflu. Gill se mişca nervos în jurul aparatului. În cele din urmă mă lovi cu botul în umăr, ca pentru a se convinge dacă mai trăiesc… Zăream tabloul de bord ca prin ceaţă… 156 de metri adâncime! Am tresărit involuntar. Dincolo de această adâncime m-aş fi aflat în pericol. Cu gesturi reflexe am împins manşa înainte. Am înţeles abia în acel moment că motorul nu mai funcţiona. L-am repus în funcţiune

nedumerit, fără să reuşesc să-mi aduc aminte cât timp am stat pe loc…

Efectele presiunii! Mi-am revenit cu greu. Bătăile cordului şi respiraţia produceau în cască zgomote ciudate**.**

În cele din urmă am înţeles. Urcam în pantă lină spre suprafaţă. Gill înota paralel cu mine. Bancuri de peşti se zbenguiau în faţa noastră.

Aby tace. Îşi duce mâna la frunte. Se încruntă şi continuă să vorbească monoton:

— M-am hotărât să păstrez viteza maximă, fără să mă mai gândesc la riscuri. După cronometrul meu aveam, deja 18 minute întârziere. Aceste minute trebuia să le recâştig în ultima parte a cursei. Vag, foarte vag, mi s-a conturat şi imaginea eşecului, dar, în plină cursă, acest gând se elimină de la sine.

În zona unde am ieşit la suprafaţă se afla şi ultimul punct de control, construit pe o platformă metalică. Mica insulă artificială strălucea în lumina farurilor de poziţie. Mi-am scos casca şi am inspirat lacom din aerul rece şi calm. O linişte absurdă plutea peste tot. Rar, foarte rar, câte un val lung, cu creasta domoală, lovea în bordurile ovale ale insulei, legănând-o uşor. Surprins, am privit în sus. Cer senin… Tipii de pe „Eolina” reuşiseră să devieze uraganul în larg!

După regulament aveam la dispoziţie zece minute. Am dus ambarcaţia la locul ei, m-am căţărat pe platformă, m-am debarasat de buteliile cu oxigen şi am băut două kilograme de lichide vitaminizate. M-am supus docil rapidului control medical – efectuat de cel mai păcătos computer din câte există – pentru a obţine fişa specială fără de care ar fi trebuit să mă duc să mă culc… Cu fişa în mână m-am prezentat în faţa „Bătrânului fante”, cum îi spuneam noi robotului de arbitraj. Acesta mi-a aruncat în obraz luminile verzi ale ochilor săi strălucitori, semnal ce-mi

asigura continuarea traseului. M-am grăbit să ajung pe platforma de start. Am sărit în apă hotărât să recâştig din timpul pierdut. Gill m-a întâmpinat cu frenezie, învârtindu-se în jurul meu ca o nălucă.

Ultima parte a cursei măsoară 10 mile. Trebuia să le străbat la suprafaţa apei. Linia precisă de înaintare spre ţărm mi-o asigura Gill. La un moment dat mi s-a părut că luminile oraşului erau foarte aproape. Uitasem însă de amintiri.

La început au fost difuze, vagi, lipsite de logică, neînţelese. Apoi s-au năpustit asupra mea – avalanşă de umbre şi lumini. Albumul, blestematul de album s-a rostogolit prin văzduh împins parcă de forţa nevăzută a unui ciclon. Fotografii, zeci de fotografii luminoase cădeau din el, împrăştiindu-se haotic pe suprafaţa apei. Fotografiile – sau aceste imagini ale lor – pluteau pe apă. Le spărgeam cu braţele, spulberându-le pe moment, dar alte umbre, şi alte lumini, şi alte chipuri se regrupau mereu şi mereu în jurul meu... După aceea pe apă s-a conturat imaginea unei insuliţe, acoperită cu o bogată vegetaţie tropicală. Un copil cu desăvârşire gol alerga pe faleza îngustă. Am continuat să înot, apropiindu-mă de acest ţărm tainic şi totuşi cunoscut. Soarele răsărise brusc la orizont. Lumina lui se difuza din zare în zare. Eu alergam pe plajă, pentru că puştiul acela eram eu!*...* Din clipa aceea n-am mai reuşit să mă dedublez. Amintirea m-a furat vicleană cu ea, obligându-mă să retrăiesc o întâmplare petrecută în copilărie...

Goneam singur în bătaia soarelui, cu intenţia să ajung în celălalt capăt al insulei unde-mi lăsasem barca. Alergam neobosit când un zgomot asurzitor se prăvăli peste insulă. Nisipul de sub mine se clătina. M-am întors speriat să văd ce se petrece. Zidul verde al junglei se pusese în mişcare. Am alergat spre ocean şi am sărit în apă. Pădurea m-a

ajuns din urmă…

Mă zbăteam nebuneşte să evadez dintre liane, ierburi şi trunchiuri de copaci. Se făcuse întuneric. Pluteam pe apă şi spaima mă îndemna să mişc braţele, să le-arunc înainte, să înot, apărat acum de oceanul cel mare şi puternic… M-am lovit de Gill, revenindu-mi. Mi-am adus aminte că mă aflu în cursă. Gill plutea pe apă fără să se mişte. Cum încercam să înaintez mi se aşeza în cale. Am vrut atunci să-l ocolesc. Degeaba. Gill se încăpăţâna să mă oprească din drum. Am înţeles că ceva nu e în ordine. M-am sprijinit cu braţul drept de Gill şi am privit curios în toate părţile. Noaptea calmă plutea pe ape. M-am uitat spre ţărm. Ar fi fost normal să zăresc luminile oraşului. Ei, bine, dispăruseră. M-am întors intrigat:, privind şi în partea cealaltă. Abia acolo le-am revăzut, în spatele meu, în sensul invers al direcţiei mele de înaintare. „Gill, băiatule – am mormăit, îmbrăţişându-l – fără tine m-aş fi întors de unde am plecat!” … Mi-a fost imposibil să-mi explic… Probabil că în timp ce mă bălăceam printre amintiri făcusem calea-ntoarsă.

Cam asta e tot, dragă Van! Când am ajuns la linia de sosire aveam 48 de minute întârziere… Un eşec de zile mari… Ruşinos! Şi să mă ia naiba! Acum sunt mai nedumerit decât înainte. Pe cuvânt!

Mă uit la Aby cum se întinde, lăsându-se pe spate în fotoliu, sprijinindu-şi capul de spătarul înalt şi moale.

— Cafeaua s-a răcit? articulează greoi, fără să se mişte, închizând ochii.

— Nu vrei să te culci? îl întreb prosteşte, convins că nu mai rezistă.

— Bună idee! Noapte bună!

Îmi amorţiseră picioarele. Mă ridic încet. Aud cum îmi trosnesc încheieturile genunchilor. Mă simt de parcă aş fi făcut un duş cu apă rece complet îmbrăcat. Şi acum aştept să mă usuc. Nu îndrăznesc să mă mişc. La urma urmei ar

trebui să caut ceva, să aflu ceva, să descopăr ceva. Dar ce? … Aby Ta-o-tou doarme tun. În cap n-am nimic. Găsesc totuşi un gând salvator care mă îndeamnă să deschid larg fereastra. Ceea ce şi fac. Din adâncul nopţii dau năvală în cameră tot felul de zgomote. Şi puţin aer. De aer am nevoie. Inspir profund, în speranţa că mi-aş mai putea limpezi o parte din gânduri. Fără rezultat. Sting lumina. Acelaşi vid sub frunte. Trec în camera de alături, păşind ca pe sârmă. Caut comutatorul pe care nu-l găsesc. În sfârşit! Lumina e groaznică. Ochii mă dor. Doamna Turner lipseşte. Nu are obligaţii de serviciu până la ora asta… Ce obligaţii? Ar fi avut una singură: să-mi servească o cafea! Poate mai multe… Nişte cafele care nu se beau… Cafeaua doamnei Turner declanşează în memorie o amintire din care cafelele nu lipsesc. Fenomen asociativ… La Aby, albumul a declanşat toate amintirile copilăriei. Uraganul îi aduce aminte de un alt uragan. Suita amintirilor e spontană. Celelalte reproduceri ale unor fapte memorate s-au manifestat însă ca o sistematica explorare a memoriei… Sistem… sistematic… sistematică… sistemul sistemelor…

Un apelativ sonor, arhicunoscut, mă face să tresar. Trec lingă aparat şi casc de-mi trosnesc fălcile.

— Bună, dragul meu!

— O.K., Elsa! … Cum se simte Konrad?

— Doarme. A venit vesel şi liniştit de la şcoală. A făcut rost de un trei la muzică…În catalog…

— Rost? … Trei? … La muzică?

— Ce te miri? Nu i-ai promis că dacă face rost de un trei în catalog va intra în posesia altei biciclete? … Arta ta psiholo…

— Nu-mi amintesc. Dar, dacă spune el…

— Ce faci? Multă bătaie de cap?

— Aby… Eşecul din ultima lui cursă… Asta îmi complică…

— Am înţeles… Dacă vii târziu, nu aprinde lumina. Pa!

— Noapte bună, dragă!

Biata Elsa! … Trei la muzică… Întâmplare demnă pentru vârsta amintirilor… Amintiri… Prin urmare un uragan… Albumul… Nu, catalogul… Altă amintire… Albumul.. Albumul… Dacă stau singur în faţa albumului… Alt apelativ sonor.

— Ce doriţi, doamnă?

— Iertaţi-mă! Nu vorbesc cu domnul Van Mennen?

— Ba da, doamnă Turner! Vă ascult.

— Eram îngrijorată.

— De ce, doamnă Turner?

— Aţi băut cafelele? ’

— Nu. Din cauza asta bunul meu prieten Aby a adormit în fotoliu.

— Vai! … Să nu-şi piardă din forma sportivă. E groaznic şi incomod. Ar fi trebuit să-şi desfacă măcar şireturile de la pantofi…

— Nu vă alarmaţi. N-are şireturi la pantofi.

— Sunteţi convins că doarme?

— Pentru orice eventualitate am comandat un dormitor cu două paturi suprapuse…

— Cu… La ora asta? Trebuia să-l invitaţi în dormitorul din…

Pic de somn. Aştept paturile din moment în moment.

— Noapte bună, domnule director!

— Noapte bună, doamnă Turner!

Stau în mijlocul încăperii şi mă uit prosteşte pe pereţi. Lumina mă agasează. O sting. Pipăi după fotoliu. Mă prăbuşesc în el. Trag întunericul peste mine şi nu mai vreau decât să dorm. Iar dacă vreo amintire… Îi crăp ţeasta…

8

Sunt tot în fotoliu. Strâmb, amorţit, cu bărbia în piept. Am gura uscată şi mă doare ceafa. Mi-e teamă să mă mişc. Nu-mi simt picioarele. Probabil că mai sunt încă în posesia lor. Din zona videofonului ajung până la mine o serie întreagă de sunete stridente care mă trezesc de-a binelea. Întind mâna, pipăi aparatul şi apăs la întâmplare pe primul buton.

— Băiete, felicitări! Dormi ca un tăietor de lemne din epoca elisabetană ! Nu-mi dai şi mie reţeta?

„Doamne! … Joop! Şi ce voce catifelată! Parcă ar toarce un motan… Când îmi vorbeşte aşa sunt în pericol!”

— Reţeta?! În sfârşit, îndrăznesc să mă mişc. Îmi frec ceafa amorţită cu palma. Întunericul din cameră mi se pare străin. Mă holbez la ceasul cu cadran fosforescent de pe birou. Unu şi patru minute! … La naiba! strig. Nu pot să am şi eu o noapte liniştită? … Aprind veioza. Mă uit cu cruzime la interlocutor. Nici asta nu-l sperie. Brutalitatea cu care intervii în viaţa paşnică a unui om e… e sinistră!

— Iartă-mă! Regret sincer… Eu nu mai ajung să dorm decât pe covor, cu pantofii sub cap. Oribil! O adevărată tortură! … Tu cum reuşeşti să dormi în fotoliu? Elsa îţi cunoaşte metoda? … Dacă nu e secretă, poate mi-o împrumuţi… Acum mi-ar prinde bine. N-am închis încă ochii. Mă plictisesc singur. Ce-ar fi să ne plictisim în doi? Tu în fotoliu şi eu pe covor…

— Dacă nu mă laşi să dorm, chem poliţia ! Ce mai vrei?

— O plimbare prin aerul nopţii e un tonic excelent. Până la mine pierzi 12 minute. Te aşteaptă în schimb o splendidă distracţie. Am uitat cum se dansează tango-ul nocturn! Te pricepi la dans?

— Blestematule! urlu şi trag câţiva pumni prin aer.

— O.K., băieţaş! Eşti în formă. Mi-ai turtit nasul! By!

Clic! … Mă uit furios prin cameră. Sar în sus. Sunt în cămaşă. Mi-e frig. Alerg în vârful picioarelor. Simt cum mi se înfig în tălpi patru mii cinci sute douăzeci şi trei de ace. Plus câte patru cuie în fiecare călcâi.

Sunt iar în formă. Am chiar puterea să deschid uşa care mă desparte de Aby. Zâmbesc. Bunul meu prieten doarme pe covor cu hainele sub cap. Doarme dus, fără să-i pese că mai sunt şi alte nenorociri pe lumea asta! Să pleci, de exemplu, în toiul nopţii cu maşina pentru că eşti invitat la dans!

Închid la repezeală fereastra în timp ce un gând sadic mă amuză copios. Cum se va comporta doamna Turner dimineaţa când va descoperi musafirul de pe covor? Greu de imaginat… Sunt într-o dispoziţie nebună. Îmi vine să fluier. Descopăr că o porţie de somn în fotoliu îţi dă o altă perspectivă asupra vieţii. Îmi caut haina. O găsesc lângă birou. Aby e totuşi într-o situaţie delicată. Cu certitudine se va trezi în jurul prânzului. Va trebui să mă întorc până atunci ca să bem împreună o cafea tare. Şi va trebui s-o aştept pe doamna Turner care-şi va prezenta a 35-a demisie!

Sting lumina, închid prima uşă, o închid şi pe a doua şi cobor în curte. Trec pe la portar, anunţându-l că domnul Aby va lucra toată noaptea în birou. Raport urgent! Tipul e pe jumătate adormit şi nu înţelege nimic.

Bătrâna mea Suzy mă primeşte somnoroasă. Mi se pare că la ora asta motorul mârâie nepoliticos. Ies în stradă în plină viteză. Nu mă sinchisesc de nimeni şi accelerez mereu. Arterele oraşului sunt pustii. Mă înfund pe străzile înguste şi mă surprind că fredonez un tango la modă: „Remember my”.

Vila. Modestă, cu două etaje, acoperită cu iederă de jos până sus, seamănă cu o cazemată care în timp de pace a ajuns azil de bătrâni. Parchez pe peronul larg, printre

maşinile de intervenţie ale căror echipaje dorm pe undeva, în faţa intrării e o maşină portocalie, Inzi – Mitzura – 2800, a cărei linie elegantă îmi taie respiraţia. Are portierele deschise. Bătrânul locotenent Eduard Finster se foieşte în jurul ei cu un minuscul aparat în mână.

— Salut, don' doctor! bombăne, ridicând două degete la chipiu.

E morocănos. Uniforma albastră plesneşte pe el, în special în zona abdominală. În baia de lumină pare respingător.

— Vezi ce faci cu gâlma aia! Te paşte congestia cerebrală!

— Floare la ureche pe lângă scrânteala lui Cliff! îmi răspunde, apelând la acelaşi limbaj colorat cu care mă obişnuise. A fost ogar de nădejde. Dacă vă pică în mână, aruncaţi-l în infernul unde sunteţi şef şi puneţi-i rotiţele la loc.

Cu un gest caraghios se pocneşte cu aparatul din mână în creştetul capului. Devin subit atent şi-l întreb fără să-mi pot controla reacţia surprizei:

— Oldmimd Cliff? Sergentul? Mi-a făcut întotdeauna o impresie excelentă! Născut pentru poliţie…

— E sus. D-aia v-a chemat şefu', să-l scoateţi din flegmă… În poliţie nu e sănătos s-o faci pe căposul! Eu i-am spus: atenţie la cutia de viteze, cârlănaşule!

Depăşesc în goană scara de la intrare. Pătrund în pas alergător pe culoarul îngust, luminat feeric. Un tânăr ofiţer de serviciu se uită somnoros la mine şi sare ca ars din fotoliu, bătând din călcâie. Valuri de fum de ţigară mă întâmpină peste tot. Urc neobosit încă 22 de trepte. La etaj dau buzna în camera spaţioasă a cărei uşă e deschisă. Cei patru bărbaţi din încăpere nu se prea sinchisesc de prezenţa mea. Din cauza fumului gros, cu miros acru, dezgustător, abia mai respir. Tâmpenia lui Joop care nu

suportă ferestre deschise când face cercetări! Mă uit pe rând la toţi. Stau nemişcaţi şi privesc în aceeaşi direcţie: videofonul masiv de pe biroul şefului. În mod reflex rămân pe loc, cu ochii ţintă pe ecranul cenuşiu, fără imagine. Joop K. G. e în picioare, în cămaşă, cu cravata desfăcută la gât. Când cu mâna dreaptă, când cu mâna stângă trage de bretelele roşii şi acestea scot sunete seci, lovind cămaşa udă de transpiraţie, întinsă, sub care se văd pectoralii bine reliefaţi. Singura lampă aprinsă de pe birou împrăştie puţină lumină gălbuie, dar cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii zac în întuneric. Pe celelalte mese stau aruncate scrumiere ticsite cu rămăşiţe de ţigări, ceşti încă pline şi chipiurile ascunse printre hârtii şi mape în culori.

Mai întâi îl descopăr pe Marc Palladio Deuteriu, şeful brigăzilor de urmărire, bondoc, sobru, pierdut în fotoliu, ştergându-şi faţa unsuroasă cu celebra lui batistă neagră. Uniforma impecabilă îl incomodează vizibil, îl chinuie, pentru că apa curge şiroaie pe el, i se revarsă peste guler, dar rabdă cu stoicism, fiind îmbibat până în hematii cu disciplina militară. La pupitrul său metalic, printre forme aerodinamice, moţăie indiferent bătrânul Cen Li Huang, în maieu, gata să intervină în orice moment cu aparatura lui sofisticată, misterioasă, care analizează din secundă în secundă pe cel chemat pentru interogatoriu, pentru declaraţii, pentru cine ştie ce informaţie, eliberând la ordin fişa lui psihologică, sau pagini dactilo sub care se va pune semnătura, sau banda pe care auzi până şi zgomotul produs de metabolism, sau pelicula foto cu radiografia stărilor emoţionale pe baza cărora se caută cu consecvenţă adevărul şi numai adevărul. Şi, în sfârşit, dau şi peste Cliff. Zace inert într-un fotoliu de lângă perete. Nu-i zăresc decât chica originală, cu păr negru şi creţ, pentru că stă ghemuit, cu bărbia căzută în piept; ori poate doarme, deşi atitudinea sa fizică e alta, de abandon total, cu ţigara aprinsă uitată

între degete, de parcă s-ar fi pierdut într-o noapte ploioasă de octombrie şi acum ascultă cum îi plâng în urechi tristeţile toamnei.

— Cine l-a numit pe idiotul ăsta medic legist? se întoarce Joop către mine, şi întrebarea lui calmă mi se pare foarte firească în toată harababura asta din care nu înţeleg mai nimic.

— Depinde la cine te referi, răspund, aşezându-mă pe cel mai apropiat colţ de birou.

— Clim! … Ne obligă să-i aşteptăm rezultatul autopsiei de parcă… Se întrerupe brusc şi zbiară: Aerul condiţionat funcţionează?

— La maximum, răspunde cu voce subţire Cen Li.

— Unde putem face o cură de dezintoxicare? aruncă mieros, zâmbindu-mi cam anapoda. Cliff! Deschide, te rog, fereastra!

— Po… poftim? Care fereastră? se bâlbâie bietul sergent, sărind din fotoliu.

— Deschide fereastra, băiete! În noaptea asta avem nevoie de aer. Aer care să ne oxigeneze conştiinţa.

— Am înţeles! Fereastra!

Cliff execută ordinul cu exactitate. Îi văd chipul colţuros, tuciuriu, bărbătesc, aspru, ochii înfundaţi în orbite — de parcă n-ar fi dormit o săptămână — barba nerasă şi-mi dau seama că mişcările sale fizice sunt ca ale unui automat. Doar câteva secunde ochii noştri se întâlnesc şi remarc alarmat că nu mă recunoaşte. Rămâne în picioare şi aşa mi se arată şi mai înalt, şi mai atletic, deşi umerii largi îi cad înainte ca după un efort epuizant.

— Cine mai scoate fum îl arunc în iad! ameninţă Joop, trântindu-se zgomotos în fotoliu. Van, ciuleşte din urechi! O s-avem de furcă… Ai auzit de Alvin Brüg Reissenauer?

— Treci pe bulevard! mormăi, intrând în atmosferă.

— Aseară l-a pus naiba să sară cu prăjina 8,78 metri! Nou

record mondial. Pe stadionul Mondena. 35.000 de spectatori. Mondena aparţine de clubul sportiv Tsunami. Alvin, membru al aceluiaşi club. După triumf au intervenit nişte porcării drăguţe… Te-am chemat să…

— Brigada a IV-a raportează! intervine Cen Li.

— Ascult! bombăne Joop, prost dispus.

— „În tot cartierul de nord nu există vagabond cu semnalmentele primite. Locotenent Diaz” … Nicio literă în plus, adaugă Cen Li.

— Domnul Van Mennen ne-a pus pe drumuri, remarcă Joop, uitându-se pieziş la mine..

— Se caută un om, nu o pisică! intervin băţos, şi în faţa ochilor îmi apare chipul bietei Yvette.

— Pentru un vagabond psihopat care trăieşte *à la belle étoile?*[5] continuă sarcastic inspectorul.

— Te rog! mormăi cu subînţelesuri.

— Evident, ne ghidăm după anumite principii umaniste, se dă bătut Joop, înghiţind în sec… Prin urmare te-am chemat să ne ajuţi. Noi ne-am spart capetele până acum. Fără rezultat. Cliff a avut fericirea să fie martor principal. Dar mai întâi ascultă declaraţiile unor indivizi care… Dacă nu intri pe fir, întreabă-ne fără mofturi. Bătrâne, eşti gata?

— Gata, domnule inspector!

În secundele următoare plutiră printre noi tainice şoapte, ţipete de copii speriaţi şi un straniu fâlfâit de aripi, „Orga misterioasă” dirijată de Cen Li ne prezenta preludiul. Marc flutură prin aer celebra lui batistă neagră în timp ce imaginaţia mă aruncă nemiloasă lângă acel teribil corb îndrăgit de Allan Poe.

Robot: „Declaraţia domnului Daniel Tief – răsună vocea metalică – reporter la revista Sport. Declaraţia a fost luată de agent M.P.O. 29 în jurul orei 21 şi 14 minute în incinta

---

5 Sub cerul liber. (n.a.)

barului Hindus. Banda originală. Lipsă ambianţa sonoră din local.

Prima întrebare – agent M.P.O. 29: „Aţi fost prezent pe stadionul Mondena când Alvin Brüg Reissenauer a doborât recordul mondial?”

Primul răspuns – Daniel Tief: „Da. L-am urmărit cu sufletul la gură!”

A doua întrebare – agent M.P.O. 29: „Ce impresie v-a produs doborârea recordului?”

Al doilea răspuns – Daniel Tief: „Recordul lui Alvin este incredibil, stupefiant, inuman! El depăşeşte cu 60 de centimetri vechiul record!”

A treia întrebare – agent M.P.O. 29: „Ce declaraţii a făcut Alvin Brüg după concurs?”

Al treilea răspuns – Daniel Tief: „Concursul s-a încheiat în jurul orei 17 şi 45 de minute. Alvin a refuzat să facă declaraţii. Părea chiar că recordul l-a dezamăgit profund… Nătărăul!”

Robot: Celelalte întrebări şi răspunsuri inoperante pentru anchetă. Declaraţiile continuă.

După opt secunde.

Robot: Declaraţia domnului Iosif Edelstein, tehnician secund, specialist în echipamente sportive. Declaraţia a fost luată de agent A.Q.S. 88 în apartamentul domnului Edelstein de pe strada Orfeu 45 în jurul orei 22. Banda originală. Lipsă vocea fetiţei care doreşte să intre în baia ocupată de alt membru din familie.

Prima întrebare – agent A.Q.S. 88: „Aveţi observaţii deosebite în privinţa comportamentului său din perioada antrenamentelor cotidiene efectuate înainte de concurs?”

Primul răspuns – Iosif Edelstein: „În ajunul concursului, în plin antrenament, Alvin a început să fredoneze până la obsesie un cântec. Îi plăcea muzica. Putea fi considerat meloman. Dar niciodată în trecut nu l-am mai auzit

manifestându-se atât de curios.”

A doua întrebare – agent A.Q.S. 88: „Cântecul vă era cunoscut?”

Al doilea răspuns – Iosif Edelstein: „Nu. Total necunoscut. Mi-a atras atenţia ciudăţenia textului dedicat unei amoebe albastre! … Mă rog, nu-mi place muzica uşoară. Întâmplător am memorat şi două versuri… Amoeba-albastră unduie în larg. /Năluca ei se… se naşte din lumină. Metafora este evidentă.”

A treia întrebare – agent A.Q.S. 88: „Ce ne puteţi spune despre evoluţia performanţelor sale sportive?”

Al treilea răspuns – Iosif Edelstein: „Ascensiunea lui Alvin a fost fulgerătoare. Nici patru luni de antrenament pentru atacarea recordului mondial.”

Robot: Celelalte întrebări şi răspunsuri inoperante pentru anchetă. Declaraţiile continuă.

— Stop! Strigă Cen Li. Brigada a II-a raportează!

— Ascultăm, bătrâne! Mormăie Joop.

— „În cartierul de sud vagabonzii în creştere cu 3%… George Hay nu răspunde la apel! Epaminonda.” Semnul exclamării după apel, intervine Cen Li.

— Dragă Marc, băieţii tăi urmează şi cursuri literare? întreabă maliţios inspectorul şef.

— E un fantezist notoriu. L-a plictisit stereotipia formulelor regulamentare, răspunde acesta, fluturând deasupra capului batista neagră în speranţa formării unor curenţi de aer ceva mai răcoroşi.

— Cen! Declaraţiile! … Fantezist! De mâine îi ordoni să prezinte raportul în versuri! Clar?

— Excelentă idee! fandează Marc, uitându-se posomorât la comandant. Sonetul ar fi forma cea mai potrivită…

Robot: Declaraţia domnişoarei Carnea Ponny Colmans,

medic fiziolog stagiar, angajată a secţiei de higienă sportivă din cadrul complexului Tsunami. Declaraţia a fost luată de agent G.I.T. 37 în camera de gardă a spitalului de fiziologie experimentală în jurul orei 23 şi 11 minute. Banda originală.

A şasea întrebare – agent G.I.T. 37: „După concurs Alvin Brüg s-a supus controlului medical?”

Al şaselea răspuns – Carnea Ponny Colmans: Da. În general, controlul se efectuează după baie şi masaj. Alvin a manifestat o stare nervoasă neobişnuită. Din cauza asta l-am examinat formal. În clipa când a părăsit cabinetul l-am surprins făcând o declaraţie ciudată: „Recordul nu-mi aparţine! Sunt un impostor!”

Robot: Celelalte întrebări şi răspunsuri inoperante pentru anchetă. Declaraţiile continuă.

— Marc! Strigă inspectorul şef. Am ajuns să văd negru înaintea ochilor! Înghite batista, dă-i foc sau apelează cu încredere la batistele noastre.

Robot: Declaraţia domnului Aimir Gonzal Simbala, maseur de culoare, fost luptător. Declaraţia a fost luată de agentul L.O.L. 73 din staţia de metrou Olimp. Lipsă ambianţa sonoră.

A noua întrebare – agent L.O.L. 73: „Ce ne puteţi spune despre familia lui Alvin?”

Al nouălea răspuns – Aimir Gonzal Simbala: „S-a căsătorit în urmă cu patru ani. Nu şi-a iubit nevasta. N-a avut copii. S-a încurcat cu o dansatoare pe nume Edith. Fata îşi câştiga pâinea dansând prin barurile de noapte din oraş.”

A zecea întrebare – agenta L.O.L. 73: „Alvin a fost un băiat de viaţă?”

Al zecelea răspuns – Aimir Gonzal Simbala: „Îi plăcea să bea după fiecare concurs. Contrar obiceiului, a părăsit complexul sportiv foarte repede. După aproximativ 40 de

minute. Părea, cum să vă spun, în pragul disperării. Îşi cumpărase o limuzină nouă. Splendidă jucărie! A dispărut în plină viteză, lăsându-i pe toţi în derută. Sunt convins că s-a dus la Edith să toarne pe gât o sticlă de coniac vechi.”

Robot: Celelalte întrebări şi răspunsuri inoperante pentru anchetă. Ascultaţi în continuare…

— Stop! Brigada I-a raportează! intervine din nou bătrânul chinez cu glas piţigăiat.

— Suntem mai mult urechi decât ochi, dragă Li!

— „Cartierul de vest. Ora două şi un minut. Individul în cauză dispărut fără urmă. Loyd.”

— Ne învârtim în jurul cozii! bombăne Joop, scărpinându-se cu delicateţe pe piept şi smulgându-şi un fir de păr la care se uită admirativ. Dragă Van, mi se adresează condescendent, nu ţi-au amorţit fesele pe birou? Vino lângă mine! Ai aici un fotoliu comod. Am nevoie de capul tău limpede.

— Mai aveţi şi alte surprize? întreb cu tonul cel mai banal din lume; simt cum mi se învârteşte capul şi mă las cu băgare de seamă în fotoliu.

— Bătrâne, sună alarma la parter! strigă inspectorul şef, ridicându-se brusc din jilţ şi întinzându-se fără jenă. Comandă lichide reci, cafele tari şi puţin coniac. Băieţi, afumaţi-vă în voie! … Viaţa e frumoasă oricum, schimbă el tonul. Şi nu lipsită de surprize, dragă Van! Scurt pe doi! Antrenorul lui Alvin a refuzat să facă declaraţii. În schimb maică-sa ne-a adus la cunoştinţă că fiul ei a fost bun prieten cu George Hay! N-ai nimic de zis?

Ridic din umeri impasibil în vreme ce-mi spun: „unde naiba vrea să ajungă?” Dar mă răzgândesc şi, răsucindu-mă în fotoliu, mă uit la el întrebător:

— Nu înţeleg!

— Te-am căutat acasă. Târziu, după miezul nopţii. Am

stat de vorbă cu Elsa... Ba de una, ba de alta. Mi-a spus o groază de poveşti. Una am auzit-o chiar de la tine.

„Deci asta era!”

— Te referi la întâmplarea lui Konrad? mimez uimirea.

— Dar la care alta? se îngrozeşte inspectorul. Să ne gândim puţin la ceea ce s-a întâmplat. Deci Konrad, fiul tău, îl cunoaşte întâmplător pe George Hay. Acesta îi divulgă „taina” cum poate ajunge campion. Şi taina străluceşte nevinovată având drept muză o amoebă albastră! Ce păcat că n-avem şi partitura!

Se face linişte. Marc nu mai poate rezista. Batista lui neagră fâlfâie prin aer prevestitoare de rele, oprindu-se sub propriul său nas pe care curg picături fine de apă. Cliff aprinde altă ţigară. Cen Li se întoarce şi îi văd ochii oblici, pometţii lucioşi ai obrajilor şi mustaţa care se curbează elegant într-o parte şi alta a gurii. Inspir adânc. Simt cum mă copleşeşte emoţia.

— Confirmarea Elsei era necesară? îl atac brutal. Să lăsăm prostiile... După câte am înţeles, Alvin... De altfel, dacă n-ar fi intervenit acest episod dramatic... Pe dracu?! N-am dat importanţă întâmplării lui Konrad. O simplă explozie imaginativă frecventă la vârsta pe care o are. Alvin a fredonat acelaşi cântec. Într-adevăr, relaţia e stranie.

— Numai aparent, remarcă Joop cu gravitate. Maică-sa a recunoscut că Alvin l-a întâlnit pe George Hay dimineaţa. Unde, n-are importanţă. În plopul din spatele casei! ... Prin urmare. George Hay este acel heruvim care poartă cheia succeselor! I-a pasat amoeba!

— Vrei să spui că George Hay a trădat taina şi bunului său prieten încurajându-l pentru concurs!

— În acest moment ştiu că nu ştiu nimic! O ipoteză.

— Splendidă ipoteză!

Tac. Tace şi el. Simt forfota gândurilor. Intervin energic. Puţină ordine nu strică. Îl revăd pe Aby. Doarme tun! „De ce

naiba mă gândesc la Aby? Asta e problema”.

— Ia spune-mi, de ce l-ai trimis pe Aby la mine?

Joop K. G. se întoarce brusc, de parcă aş fi scos o armă primejdioasă din buzunar.

— Aby? … Ca să se liniştească, bătrâne! Cu amintirile lui neroade crede că poate justifica o înfrângere? L-ai dădăcit cum trebuie?

„Minte ca un porc! Îmi spun. Dar cum minte un porc?”

— Povestea lui e cât se poate de încâlcită, remarc anapoda, şi sub frunte mi se cască un gol imens, atât de imens, încât mi se face teamă…

Trei poliţişti purtând în mâini tăvi metalice se grăbesc să pătrundă în cameră.

— Băieţi, mai întâi faceţi puţină curăţenie, ordonă grijuliu comandantul.

Subalternii pun tăvile pe birou, ies şi revin zeloşi şi după cinci-şase minute ne servesc din cele aduse: ceşti, pahare, sticle aburite şi sticluţe. La fel de tăcuţi dispar pe uşa deschisă.

Medităm în tăcere, sorbind din băuturile reci. Cafelele sunt încă prea fierbinţi.

— Recunosc, alte probe nu avem, reia discuţia Joop. Nu-ţi fac imputări, Van! Oricare dintre noi ar fi gândit la fel… Şi pentru că tot suntem în pauză iar doctorul Clim a uitat cu desăvârşire de noi, ce-ar fi, dragul meu, să ne povesteşti încă o dată întâmplarea lui Konrad…

„Ca s-o imprime, măgarul!” îmi spun.

Relatez pe scurt cum s-a întâlnit fiul meu cu George Hay. Nu pomenesc nimic despre pneuri..

— În sfârşit, cartierul de est! izbucneşte zelos Cen. Brigada raportează!

— Ce naiba mai aştepţi? Intervine nerăbdător Joop.

— „Nicăieri de aproape! Lulu.”

— Ăsta e raport, dragă Marc? întreabă şeful după o lungă

tăcere ameninţătoare.

— Rebus… Cifru secret! Aruncă şeful brigăzilor de urmărire, tamponându-şi nervos fruntea înaltă şi palidă.

— Perfect! Ne ocupăm de o treabă atât de secretă, încât nici noi nu mai reuşim să aflăm ce facem! Zâmbeşte sarcastic Joop. Superb pseudonim! Lulu! … Ce spui că e ăsta? Rebusist?

— Nu. Locotenent.

— Ia să-i arzi o amendă pentru indisciplină! Ai înţeles?

— Am înţeles. Poate rămânem fără ofiţeri, mârâie Marc Palladio Deuteriu, înfruntându-l cu demnitate pe şef.

Joop dă din cap reprobator, considerând discuţia încheiată şi fără să mai acorde atenţie replicii primite. Mă obişnuisem cu aceste treceri rapide de la o idee la alta

— Semn distinctiv al unui dinamism spiritual neobişnuit – dar care la Joop K. G. se transformase în metodă, scurtele dialoguri adiacente nefiind altceva decât „pauze de concentrare”. Foarte puţini subalterni rezistaseră acestui ritm de gândire aparent haotic, impus în acelaşi timp cu „principiul competenţei”, principiu pe care inspectorul şef l-a aplicat cu cruzime. Bazându-se pe „infailibile criterii de selecţie” el a reuşit să strângă în jurul său numai oameni cu convingeri ferme, străluciţi profesionişti.

Fin analist, neîntrecut tactician, Joop K. G. a mai înţeles însă că fără o impecabilă organizare, fără disciplină, întreaga „maşinărie” riscă să prezinte grave slăbiciuni. Pentru a-şi atinge obiectivele nu s-a dat în lături de la nimic, n-a uitat nimic. Forţa instituţiei pe care o comandă a rămas, în acelaşi timp, suficient de ignorată. După ani îndelungaţi, chiar şi Consiliul municipal era departe de a înţelege ce ascunde „maşina de creiere vii” existentă în dotarea poliţiei locale.

Sunt la capătul puterilor. Toate îmi trec alandala prin cap. Încerc să mă gândesc la situaţia în care mă aflu. Nu

descopăr nimic alarmant. Întâmplarea lui Konrad s-ar putea să fie „pista falsă” exploatată de Joop.

— Aşadar, magii din cele patru vânturi ne-au dezamăgit! psalmodiază inspectorul şef, ridicându-şi mâna în aer. Van, ce-mi recomanzi pentru pleoapele lipite?

— Somn! răspund morocănos, fără ironie.

— Nu. Cafeaua e singura noastră salvare! Atenţie! Drepţi! comandă vesel. Goliţi ceştile! Cafeaua ne va alunga somnul, ne va aduce speranţe!

Ne supunem cu plăcere ordinului, urmărindu-l pe şef cum îşi goleşte ceaşca dintr-o singură înghiţitură.

— Sunt cam neliniştit în privinţa lui Clim, remarcă Palladio, uitându-se lung în ceaşca golită. Această întârziere, dacă-mi permiteţi, mă cam calcă pe nervi!

— Clim face parte din categoria mieilor pedanţi, intervine şeful. Până nu face bucăţele un cadavru nu-şi pune semnătura pe certificat. Una e decesul şi alta autopsia şi înhumarea. Să nu ne grăbim, dragă Marc! … Sergent Cliff, stinge ţigara! Prezintă-ţi scheciul! Şi fără trac! Nu-l ai spectator decât pe doctorul Van Mennen. Noi va trebui să ne gândim ce facem cu tine şi, în special, cu presa. Intrăm la apă dacă nu căscăm bine ochii!

Oldmund Cliff se scoală în picioare, stinge ţigara în grămada de chiştoace din scrumieră şi priveşte în direcţia mea, încercând să surâdă. Grimasa lui e dureroasă. O compătimesc înainte de a afla despre ce e vorba.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule doctor! Mi se adresează, înclinându-se stângaci.

— Poţi să stai în fotoliu, îi recomand plăcut surprins, cunoscându-mi-se oroarea pe care o am pentru disciplina militară instaurată în poliţie.

— Cum doriţi. Vă mulţumesc! Şi rămâne nemişcat, uitându-se ţintă la comandant.

— Anarhie civilă! bombăne Joop, frecându-şi ochii cu

amândouă mâinile. Sergent, lasă mofturile!

— Am înţeles! se grăbeşte Cliff, relaxându-se în fotoliu… Cum să vă spun? continuă nehotărât. Pentru noi tura de noapte începe în jurul orei 18. Ieri seara, ca de obicei la ora aceea, mă şi aflam la volanul maşinii în piaţeta din faţa Facultăţii de ergonomie. Avem în dotare automobile Holl-Fress MEP-001. Am pornit cuminte pe traseu. Forfota din pragul serii vă este cunoscută. Aglomeraţia maşinilor, oameni în mişcarea lor imprevizibilă, copii, câini şi pisici. Coeficientul întâmplării creşte vertiginos pe metru pătrat, indiferent dacă te afli în stare de repaus sau goneşti cu viteze nepermise. Sunteţi la curent cu munca noastră. Explicaţiile vi se par, probabil, caraghioase… Trebuia să străbat bulevardul îndrăgostiţilor, să mă înscriu pe artera Nord – ZO 41 şi, depăşind staţiunea cu ape minerale Stromb, să pătrund până la kilometrul 835 în zona viticolă „La Pointe du jour”.

Psihoza relaxării, obsesia stress-ului cotidian pompează mereu în direcţia asta, din întreaga ţară şi din străinătate, oameni transformaţi în turişti, în bolnavi, în alpinişti, pescari, pierde-vară, oameni mai mult sau mai puţin întregi la cap, la trup sau la suflet, oameni gata să creadă în iubirea eternă, în frumos, în minciună, în adevăr, în Dumnezeu, în revoluţie, în orice, numai să creadă în ceva, şi ceilalţi, oamenii care nu mai cred în nimic, oamenii care vin în viteză, care trec în viteză, dornici să nu vadă nimic, să nu audă nimic şi care nu mai simt cât de paşnică poate fi natura, cât de darnică în comparaţie cu zăpăcita specie umană… Şi toţi aceşti oameni sunt gata să finanţeze poliţia pentru a li se asigura liniştea; toţi aceşti oameni cred că poliţia e plătită să nu se mai ciocnească între ei, să nu se rostogolească în şanţ, peste parapet sau în râu şi tuturora li s-a băgat în cap că noi trebuie să le păzim viaţa şi punga.

N-are importanţă dacă sunteţi sau nu de acord cu cele ce

v-am debitat. Ieri seara însă întreg eşafodajul a sărit în aer! M-am surprins gândind exact invers! De ce? … Întrebarea asta mi-am pus-o şi eu. Daţi-mi voie să ridic frumuşel din umeri: nu ştiu! Cert e că aş fi dorit să nu fiu observat, să mă pierd necunoscut pe bulevard, strecurându-mă anonim printre oameni şi maşini. Alunecasem într-o stare confuză când cu plăcere aş fi dat dracului uniforma, automobilul şi blestemata asta de meserie care mă obliga să alerg după cetăţeni pentru a-i pedepsi când greşeau. Închipuiţi-vă prin ce criză am trecut! Aş fi fost capabil să-mi schimb limuzina cu cel mai banal cărucior pentru sugari numai să mi se piardă urma. Cu câtă cinică savoare mi l-am şi imaginat pe celălalt Cliff, paşnic, între ouă răscoapte, meditând cu pipa în gură, în maieu şi în chiloţi, asupra ordinii publice!

Mi-am revenit în preajma barului Nuhiva. O fetişcană blondă, subţire ca o trestie, elegantă şi fermecătoare îmi făcea semne disperate cu mâna. Am frânat, oprindu-mă regulamentar în marginea bordurii. Geamurile erau deschise. Am salutat-o politicos. „Ce s-a întâmplat, domnişoară? … „Domnule poliţist, a gungurit fetiţa zâmbindu-mi ademenitor. La ora asta am voie să beau coniac Martell? Aş prefera simplu. Nu-mi place zahărul! Am demarat indiferent şi tăcut. „Stare civilă neclară, mi-am spus. Salt în absurd într-o existenţă absurdă!” Mi s-ar fi permis să-i trag două perechi de palme şi s-o trimit acasă? Nu. Ar fi fost un act imoral!

Am şerpuit prost dispus printre maşini, oameni şi animale scoase la plimbare, puse pe joacă.

Şansa a fost poate de partea mea. Atât la dus cât şi la întors n-am avut necazuri. La orele 19,35 am parcat în faţa Facultăţii de ergonomie. Aveam la dispoziţie o pauză de zece minute. Am ascultat muzică şi numeroasele comentarii făcute pe marginea senzaţionalului record stabilit de Alvin Brüg Reissenauer. Ca orice tânăr poliţist

sunt şi sportiv amator. Am realizat câteva performanţe în nataţie. Recordul lui Alvin m-a surprins şi m-a încântat în acelaşi timp.

Mă pregăteam să reintru pe traseu când am primit o comunicare urgentă: „Atenţiune G.A.D. 159! Spre artera ZO-41 se îndreaptă limuzină Puma-Ford 001-2800. Indicativ 3266, culoare albă. Viteză neregulamentară periculoasă. La avertismentele automatelor a refuzat să oprească. Solicităm control pentru consum de băuturi alcoolice. Conduce Alvin Brüg Reissenauer!”

Ar fi necinstit dacă v-aş declara că am plecat pe urmele lui Alvin cu plăcere sau tulburat de anumite curiozităţi şi emoţii. M-am supus ordinului sub imperiul acelui automatism care face cinste oricărui profesionist. Aglomeraţia de pe bulevard m-a obligat să apelez la sirenă, element dezgustător care înainte îţi deschide cale liberă şi în urmă seamănă teama. Nu străbătusem nici opt kilometri şi mă trezesc în spate cu Gee Harrison, puşlamaua cu mutră de şoricar obez, jurnalist de duzină pus pe căpătuială despre care s-a bârfit că are proptele zdravene în redacţia lui Cervi, alt ticălos ce manevrează afaceri dubioase. Pe Harrison pusesem ochii încă de pe vremea scandalului Gongo – scandal cu stupefiante, şase morţi şi 18 milioane fraudă – când javra asta a făcut declaraţii false si bătrânul locotenent Ronny a înfundat puşcăria pe cinci ani. Pesemne aflase încotro gonesc şi accelerase nebuneşte, cu gândul să intre în plasă, cum s-ar spune, de unde n-ar mai fi reuşit să mă piardă. L-am lăsat să-şi facă treaba. Limuzina lui, o Lambda serie ’87, parcă zbura, nu alta! Privindu-l prin oglinda retrovizoare mi-am spus că ar cam fi momentul să scap oraşul de el... în arhiva noastră zace un dosar voluminos căruia îi vom da curs după ce vom strânge toate probele posibile şi imposibile. Printre cei urmăriţi se afla şi Harrison, fie-i ţărâna uşoară! Poate ar fi meritat să se

chinuie în puşcărie, dar soarta nedreaptă a locotenentului Ronny, două participări la crime şi alte porcării au fost probele evidente care mi-au liniştit conştiinţa.,.

Gee Harrison se afla cam la 40 de metri în urma mea. Se proptise zdravăn în volan, sigur pe el, conducând cu precizie maşina cu motor electric. Am accelerat până la 140. Ca de obicei stopurile fuseseră blocate. Orice maşină circula pe banda din dreapta... Depăşisem Parcul paraşutiştilor. La capătul parcului am intrat în curba aceea periculoasă care se termină în piaţeta obeliscului alb. Cu puţin înainte de obelisc am frânat brusc, oprindu-mă în diagonală pe cele două benzi, dar numai trei secunde, după care am ţâşnit în drumul meu. Gee n-a avut altă alternativă. În dreapta şoselei, pe ambele benzi circulau maşini în lanţ. Singura posibilitate de salvare i se oferea pe culoarul îngust din stânga, între obelisc şi maşina mea. Deşi a frânat la timp, încercând să mă ocolească, n-a mai reuşit să redreseze. S-a făcut praf în blocul de calcar!

Vă reamintesc, domnule doctor, că pe acest traseu, după orele 19, nu se circulă decât cu 60 la oră. Cu toate că Harrison beneficia de un permis special de circulaţie, în zona respectivă permisul nu avea valoare. Excepţia nu a fost admisă decât pentru poliţişti şi în anumite cazuri grave şi pentru alte organe de stat. Se mai ridică problema pentru ce n-am intervenit în clipa constatării ilegalităţii comise de jurnalist. Oricărui poliţist aflat în misiune i se interzice prin regulament să intervină în alte cazuri care nu au legătură cu misiunea primită. Chiar şi în accidentele tragice. Singura obligaţie rămâne aceea de a anunţa centrala. Ceea ce am şi făcut în timp ce goneam după campion.

Pe Alvin l-am prins din urmă cu şase kilometri înainte de a intra în staţiunea Stromb. Purta o cămaşă albă. Din cauza geamurilor deschise ale maşinii părul blond îi flutura în dezordine pe cap. Depăşise 140. Prin diferite semnale şi

comunicări radio l-am avertizat să oprească. A mărit viteza. Teribilă maşină! La peste 200 pe oră l-am pierdut din vedere pe serpentinele din zona viticolă. La apusul soarelui pe asfalt apar umbre şi lumini înşelătoare iar la viteza pe care o atinsesem jocul lor era năucitor, primejdios. Am redus din viteză şi m-am hotărât să nu-l mai urmăresc decât 25-30 de kilometri. „În definitiv, mi-am spus, a băut în cinstea recordului! Tot în cinstea acestui record merită să plătească amenda maximă: 15.000”. Nu trebuia să fiu prea pesimist pentru a gândi că la cea mai mică neatenţie orice accident i-ar fi fost fatal. La drept vorbind, goana lui Alvin mi s-a părut nefirească, lipsită de sens, chiar dacă băuse un pahar în plus, pahar ipotetic până la proba concludentă. Euforia succesului? Dar care nătărău îşi pune viaţa în pericol, aşa din pură distracţie? Mai mult, nicio clipă pe parcurs nu mi-a făcut impresia că n-ar fi fost stăpân pe sine, pe volan. Să nu-mi luaţi în nume de rău, dar sunt situaţii când din instinct, din intuiţie, subconştient, spuneţi-i cum vă place, îl simţi pe omul pe care îl urmăreşti, îl analizezi, faci cunoştinţă cu el fără să-l ai aproape, fără să-l fi întâlnit vreodată, îi descoperi anumite calităţi şi defecte, pătrunzi în lumea lui neînţeleasă până atunci şi tremuri la gândul că spaima care-l strânge de gât ar putea fi propria ta spaimă, curajul său obligându-te să-l admiri, ura provocându-ţi aceeaşi ură… Cu Alvin s-a întâmplat la fel. L-am simţit cum goneşte cuprins de furie, hotărât, cu un scop precis. Refuz să accept ipoteza băuturilor alcoolice.

Am trecut cu bine de cabana Uruk, intrând cu peste 90 în bucla strânsă ce anunţă panta periculoasă a dealului Colhilda. Umbrele nopţii apăruseră pe neaşteptate. Stejarii bătrâni care străjuiau şoseaua îşi împreunau deasupra mea coroanele lor uriaşe. Imediat după curbă se află poiana Căprioarei. Pe pajişte, la 30-40 de metri de şosea, răsturnată, zăcea limuzina lui Alvin. Am frânat cât am putut

şi m-am întors, concentrând luminile farurilor pe locul accidentului. Alvin pierduse controlul maşinii? Întrebare şi răspuns în acelaşi timp. Mai mult decât probabil că nu avusese timp nici să frâneze. Pe asfalt nu erau urme de pneuri! Am pornit să urc în pas alergător panta lină. Porţiunea de teren fusese defrişată cândva. Iarbă, flori sălbatice şi tufe de ferigă. Mai aveam poate 15 metri până la limuzina răsturnată când aceasta a dispărut, a dispărut fără urmă! Am continuat să alerg în virtutea inerţiei şi m-am oprit chiar pe locul unde fusese maşina, cu senzaţia că plutesc deasupra pământului şi din clipă în clipă ar fi trebuit să se petreacă şi o altă minune, tot sub ochii mei uimiţi de neînţelegere, dar ştiam că gândul neîncrezător o va goni înainte să apară în preajmă sau sub tălpile mele, în iarba strivită. Secunda, minutul acela a avut darul să mă dezmeticească, să mă arunce din nou în contact cu o situaţie neîndoielnică: limuzina se evaporase! Iarba verde strălucea în lumina farurilor, un roi de ţânţari năvăliseră lacomi pe urechile mele iar logica de netăgăduit a întâmplării m-a readus pe pământ. „Iluzie optică! Halucinaţie!” Am reuşit să-mi păstrez calmul. În pas alergător am revenit pe şosea. O cucoană în vârstă la volanul unei maşini elegante, se oprise curioasă, aşteptându-mă cu portiera larg deschisă. „Sunt urşi în pădure?” m-a întrebat de parcă mă cunoştea de când lumea. „Sunt! i-am răspuns grosolan. Dar la ora asta dorm în copaci!” … Am ţâşnit înverşunat pe urmele lui Alvin. Asupra crizei nervoase urma să meditez la întoarcerea din misiune.

După opt kilometri l-am găsit pe Alvin în maşina răsturnată lângă şosea. Sucombase la volan, ţinându-şi cu amândouă mâinile capul, ca şi cum în craniu îi explodase ceva. M-a impresionat spaima de pe chipul său împietrit. Am luat legătura cu centrala. În 12 minute un elicopter

ateriza la locul accidentului. La orele 20 şi 30 de minute 115 agenţi porneau după toţi cei ce veniseră în contact cu fostul campion Alvin Brüg Reissenauer. Înainte şi după concurs.

Nu mai am nimic de adăugat. Tot ceea ce vă rog, domnule doctor, e să-mi spuneţi dacă mai sunt apt pentru profesiune. Sunt gata să mă supun oricăror examene medicale.

— Fereastra e deschisă? întreb în şoaptă, fără să clipesc şi fără să mă mişc din fotoliu, nereuşind să-mi smulg ochii de pe chipul sergentului Cliff.

Nu-mi răspunde nimeni. Au adormit? … Oboseala chinuitoare din mine picură laolaltă cu apa sărată, cu toxinele eliminate, se evaporă prin porii epidermei, eliberându-mi gândurile ce au acum transparenţa cristalelor de siliciu. Chipul întunecat al sergentului Cliff se confundă cu o mască rigidă din care viaţa s-a scurs. Doar ochii – într-un splendid şi ultim efort de voinţă – doar ochii i-au mai rămas larg deschişi, ca în aşteptarea clipei supreme când îi va fi fost dat să afle taina celor ştiute şi neştiute, îl simt răsucit în el însuşi, blând şi dârz în acelaşi timp, gata să înfrunte cu demnitate şi curaj lumea, la vârsta când în ochi i s-au aprins lucirile tăioase ale urii împotriva celor nedrepţi, împotriva celor care nu iubesc adevărul. Privesc în ochii lui Cliff cu curiozitatea unui înţelept, a înţeleptului căzut în uimire şi ale cărui palme bătucite au pipăit sufletele oamenilor, pătrunzându-le înţelesul, dar nu mă încumet să deschid gura, speriat de ceea ce se petrece în mine, în teama stupidă de a nu rosti cuvinte fără noimă. „Criză sentimentală!” îmi şopteşte amical un gând. Îl dau dracului fără remuşcări. „Exaltare! Lipsă de control în comportament!” năvăleşte un altul.,. Ia lăsaţi-mă în pace! Nu vă e ruşine? Cliff ăsta e un om straşnic!” răspund ursuz, cerând ajutor altui gând, ceva mai isteţ….

Pierdut contactul cu realitatea. Unda exaltării trece ca o boare fierbinte. Mă strecor năuc printre scheme ştiinţifice. Formule cu iz academic, principii şi canoane sofisticate. Ochii lui Cliff ard în găvane, strălucitori. Mă cufund liniştit în lumina lor şi pipăi cu mâini nevăzute strania frumuseţe a sufletului său!

— Băiete, s-o lăsăm baltă! Murmură domol Joop. K.G., apărut parcă dintr-o altă lume, cuminte şi paşnică. Nu eşti primul care se holbează la cai verzi pe pereţi! Doctorul Van Mennen o poate confirma. Până şi celebrul Aby Ta-o-tou s-a rătăcit printre ele… Cât despre Gee Harrison… Inspectorul şef se ridică anevoie din fotoliu, vine lângă birou şi punându-şi amândouă palmele pe suprafaţa lucie ne priveşte grav, îndurerat pe neaşteptate. Domnilor, face cu glas vibrant, în urma unui tragic accident, moartea, nemiloasa şi cruda moarte a smuls dintre noi pentru totdeauna pe cel mai strălucit reprezentant al presei locale, pe Gee Harrison. A pierit fulgerător, în floarea vârstei, în plină şi rodnică activitate. Profund îndureraţi, cu regrete eterne, să păstrăm un moment de reculegere în amintirea celui care a fost Gee Harrison!

La fel de grav Joop K.G. îşi pleacă fruntea. Marc Palladio şi Cen Li îi urmează pilda, ridicându-se posomorâţi în picioare. Cliff se uită la şef cu admiraţie. Trăsnaia inspectorului mă cam derutează. N-am încotro şi trec la verticală cu privirile în podea. „Orga cu minuni” a bătrânului chinez începe să cârâie nervoasă. Nimeni nu îndrăzneşte să se mişte. În cele din urmă Joop K.G. oftează zgomotos şi se aruncă în fotoliu. Cen Li se repede să descifreze luminile policrome apărute pe ecrane şi avalanşa semnelor. Cad în fotoliu cu senzaţia că axa Terrei îşi caută o nouă înclinaţie.

— Marc! S-au descurcat băieţii din redacţie? Sper că articolele noastre au ajuns la timp în tipografii?

— La ora asta au şi fost tipărite pe prima pagină. Trei cotidiene şi Buletinul criminalistic vor deplânge academic soarta lui Harrison.

— Cervi va face feţe-feţe, ce zici? … Porcul! … Iartă-mă, dragă Van! Tactica unei bătălii nevăzute. Ne scoate peri albi! Dacă nu mă-nşel, aşteptam din partea ta o confirmare. Cliff!

— La prima vedere arată ca o simplă tulburare a percepţiei… Apariţia unei imagini de tip perceptiv, domnule Cliff, noi o numim percepţie fără obiect. Efectul supratensiunii nervoase în care te găseai. Nu-ţi face griji! Eşti sănătos, normal, om de nădejde. Poliţia are nevoie de asemenea oameni. Somn, mâncare bună şi… treci la treabă… Vei fi un excelent profesionist.

Cliff nu se dă însă bătut cu una, cu două!

— Maşina răsturnată din timpul halucinaţiei avea exact aceeaşi poziţie cu limuzina în care l-am găsit pe Alvin! insistă hotărât.

— Pură întâmplare! remarc domol şi mă trezesc făcând o relaţie stupidă între acest fenomen şi celelalte, petrecute în aceeaşi perioadă: pneurile bătrânei mele Suzy, George Hay, Yvette, Aby… „Să existe vreo legătură între ele?”

— Sergent Cliff, intervine Joop cu glas schimbat, îţi cedez camera mea. Duş fierbinte, mâncare şi odihnă. La şase te prezinţi la ordin… Stai! Nu-ţi dai jos barba.

— Am înţeles! La şase la ordin. Nu-mi dau jos barba. Cu ţigara aprinsă între degete, sergentul Cliff îşi ia chipiul de pe birou, se înclină în faţa noastră şi dispare.

— Băiat de viitor! face Marc, uitându-se după el. Ce naiba e cu medicul legist? adaugă, parcă fără nicio intenţie.

— M-am săturat! Bătrâne, legătura cu spitalul!

— Nu mai e nevoie, răspunde Cen Li. Aveţi legătura! Joop K.G. sare ca ars din fotoliu, ca şi cum oboseala i-ar fi dispărut cât ai bate din palme. Videofonul bâzâie îndelung.

În cele din urmă se hotărăşte să se aprindă. Pe ecran, cu spatele la noi, apare un bărbat pirpiriu, în halat alb, gesticulând nervos. Hălăciuga de păr negru, tăiat scurt, i s-a zbârlit pe creştet. Se întoarce şi dă cu ochii de Joop. Pe figura sa prelungă, ascetică, cu buze subţiri, ies în evidenţă nişte ochelari imenşi. Nu pare deloc încântat că-l zăreşte pe inspector.

— Sunt dezolat, domnule comandant, zice, trecându-şi mâna prin părul răvăşit, cu atitudinea omului care are în faţă un perete. Mi-a fost imposibil să semnez certificatul de deces şi înhumare fără efectuarea autopsiei. Cadavrul lui Alvin Brüg a dispărut din morgă!

— A dispărut! repetă Joop, muşcându-şi buzele.

— Se pare că dispariţia lui a intervenit după ce specialiştii dumneavoastră l-au depus în incinta spitalului, continuă să peroreze Clim imperturbabil. Am întreprins personal cercetări minuţioase. Evident, cu toată discreţia. E în joc onoarea noastră!

— Mă… pe onoarea voastră! se dezlănţuie inspectorul şef, furios la culme.

— Vă priveşte! … Am întors pe faţă şi pe dos 135 de oameni, copii, femei, tineri şi bătrâni. I-am deranjat din somnul lor veşnic! Sacrilegiu! O adevărată ruşine!

În faţa unui asemenea argument Joop K.G. se calmează pe loc.

— Sper că le-ai cerut scuze şi în numele poliţiei locale? Vorbeşte grav, frecându-şi cu două degete nasul subţire.

— Amănunt nesemnificativ, domnule inspector! Mai păstrăm încă destule relaţii cu aceste suflete, chiar dacă unele au şi ajuns în iad! Nu doresc să fiu bârfit şi pe lumea cealaltă! Mi-ajunge bârfa din spital…

— Şi cu sufletul lui Alvin n-ai luat legătura ca să aflăm pe unde zace ca pământean? intră în jocul celuilalt, Joop.

— Nu. Şi n-o voi face. A fost nepoliticos. În locul său mi-a

lăsat un bărbat gol puşcă şi a cărui identitate ridică probleme.

Joop K.G. Se întoarce jalnic spre noi ca pentru a ne cere un ajutor de care are absolută nevoie.

— Vrei să insinuezi că în locul lui Alvin ai găsit alt cadavru? reuşeşte să articuleze în cele din urmă, cu voce stinsă.

— Domnule inspector, morţii au parte de somnul veşnic! Îi invidiez! Eu jinduiesc măcar după şase ore de somn. De alaltăieri n-am mai dormit. N-am timp de glume. Repet: în locul lui Alvin am dat peste un bărbat necunoscut. Vârsta, 35-40 de ani, atletic. După indicii Yukodawa, fost sportiv. Ciclist, fondist sau săritor în lungime. Caracteristici fizionomice derutante. Chel, cu barba nerasă de cinci zile. Oamenii sunt primiţi la noi cu bunăvoinţă!

I-am făcut autopsia. Semnele patognomonice ale morţii neconcludente. Între opt şi unsprezece ore, dacă luăm în consideraţie momentul când l-am invitat pe masa de disecţie, adică ora unu şi şase minute. Dar să mă ia naiba dacă toată ştiinţa medicală poate constata de ce-a murit ăsta! Pe cuvânt de onoare! Proces inhibant instantaneu cu aderenţe subcorticale? Blocarea centrilor nervoşi? Cauza, unde e cauza? Stop cardiac fără urme patologice? … Am asaltat laboratorul, automatele cu analize peste analize. Normal peste tot. Un mort sănătos tun! Ce trec în actul de deces?

Liniştea care cade între noi e sinistră. Un gând obscur vine tiptil, pleacă şi nu se mai întoarce. Stau la pândă ca un ogar flămând, gata să-l înhaţ. Apoi o văd pe Yvette. Sare veselă de pe un birou pe altul şi-mi face semne prieteneşti cu mâna. Strâng din pleoape până când, din întuneric, năvăleşte spre mine o umbră călare pe o bicicletă. Mă aplec într-o parte şi o simt cum trece ca o pală de vânt îngheţat

pe deasupra mea. „Insight!”[6] îmi murmură la ureche afurisitul de gând care mă trăsese pe sfoară cu câteva secunde mai înainte. Inspir adânc şi strig:

— George Hay!

Joop tresare, răsucindu-se uimit spre mine. Înţelege.

— Cen Li! ordonă calm, relaxându-se, o copie după fotografia lui George Hay când era în glorie la Tsunami. Doctore Clim, un moment, vă rog!

Plim-plam… Rrrrop-rrrrop! Manevrează bătrânul chinez aparatura sa diabolică. După 15 secunde se apropie de comandant şi-i întinde fotografia lucioasă, 18/24. Joop se întoarce şi o bagă sub privirea doctorului.

— Nu cumva „mortul sănătos tun” seamănă cu ăsta, domnule Clim?

Acesta priveşte cu atenţie fotografia şi exclamă în aceeaşi secundă:

— El e! … De ce mi l-aţi trimis atunci fără acte în regulă?

— S-a grăbit să ajungă la dumneavoastră şi n-a avut unde să-şi pună portofelul, remarcă Joop, maliţios, azvârlind fotografia pe birou. V-aş ruga să vă păstraţi calmul, domnule Clim. Mai avem câteva probleme de rezolvat.

— Vă stau la dispoziţie!

— George Hay e în siguranţă? Vreau să spun, nu poate să se facă nevăzut ca şi Alvin Brüg?

— Slabe speranţe! L-am închis într-un seif de oţel la -80°! A doua oară nu mă mai păcăleşte nimeni. Cod şi sistem de alarmă. Un mort dispărut e mai periculos decât şapte indivizi în viaţă!

— Avem de-a face cu profesionişti rafinaţi. Ochii în patru! În cercetările făcute de dumneavoastră pentru recuperarea lui Alvin v-a însoţit cineva?

— Nu. Moş Carpenter doarme dus la ora asta.

---

6 Insight (lb. engleză) = act brusc de surprindere sau înţelegere a unei relaţii sau situaţii – intuiţie intelectuală (n.a.)

Domnişoara Armande, asistenta mea, nu poate suporta frigul din catacombe.

— Perfect! Reprezentanţii presei au acces în morgă?

— Gazetarii?! Nici pomeneală! De când cu afacerea Pake orice permis a fost anulat… Indivizi lipsiţi de scrupule! Vă amintiţi de moartea bătrânului Swensen? În ajunul, alegerilor a făcut un infarct suspect. L-au adus aici. Nu băgasem bisturiul în el când m-am trezit cu Paul Richter de la „Quo”. Catolic până în măduva oaselor! N-avea autorizaţie. „Domnule doctor – mi-a şoptit la ureche – a fost ucis! Sfântul Anton m-a trimis la dumneavoastră. Dumnezeu e analfabet în materie de politică şi de afaceri! Nu plec până nu-mi confirmaţi. Am articolul pregătit. L-am dat afară! Şi-a permis să mă înşele! Gol puşcă, s-a ascuns printre morţi. L-am ţinut acolo o noapte întreagă. A doua zi l-am expediat direct la psihoterapie cu urechile degerate. În palatul morţii sunt singurul stăpân! Şi lui Dumnezeu îi cer permisul! Dacă nu-l are…

— Bine, bine! face nerăbdător Joop, întrerupându-l. Atunci unde stau reprezentanţii presei?

— În sala de comunicări. Direcţia le-a pus-o la dispoziţie. Beau cafele, coniac şi bârfesc morţii! Mi-a şoptit asistenta că sunt patru sau cinci în frunte cu o doamnă care reprezintă, dacă nu mă înşel, interesele clubului „Tsunami”. Mama defunctului şi membrii din familie sunt în capelă. Au şi pregătit sicriul, coroanele… Dacă-mi ordonaţi, le aduc la cunoştinţă dispariţia cadavrului! Bieţii oameni! Să se trezească fără mort!

— Vă rog să nu faceţi niciun pas ! V-aţi gândit vreodată ce s-ar întâmpla dacă n-aţi mai rămâne medic legist? Stăpân peste imperiul morţilor?

— Viaţa fără morţi n-ar avea niciun farmec pentru mine, domnule inspector!

— Vă felicit, domnule Clim! Tot morţii sunt mai de

treabă! Dacă vreţi să rămâneţi medic legist, vă ordon ca din clipa asta să vă puneţi lacăt la gură! Nici Dumnezeu nu trebuie să afle despre dispariţia cadavrului! Sper că s-a priceput!

— Discreţia ne caracterizează, domnule comandant! Nu vă cer explicaţii. Presiunea morală la care mă supuneţi este inutilă.

— Vi le-aş oferi dacă aş găsi şi eu o explicaţie! … Acum, vă rog, fiţi atent! Nici presa şi nici familia îndurerată nu trebuie să afle ceva despre dispariţia lui Alvin. După câte am înţeles, George Hay se găseşte într-o boxă specială.

— Se poate odihni acolo încă o viaţă!

— Pentru scurt timp nimeni nu mai pătrunde la el. Cauza morţii fiind necunoscută, hotărârea are baze legale. Cum veţi proceda însă dumneavoastră. Anunţaţi pe reprezentanţii presei şi pe membrii familiei că peste o oră vor primi cele de cuviinţă. Presa, rezultatul cercetărilor noastre, familia, certificatul de deces şi înhumare. Între timp va sosi la dumneavoastră un delegat oficial din partea poliţiei. Până aici e totul foarte clar!

— Limpede, domnule comandant! Dar nu uitaţi că e vorba de George Hay, nu de Alvin Brüg Reissenauer!

— Excelent! izbucneşte Joop. Mi-aţi anticipat ideea! În declaraţia pe care o vom face împreună presei şi celorlalţi vom omite dispariţia lui Alvin. Ne vom referi la el ca şi cum n-ar fi dispărut dintre noi!

Maxilarul inferior al doctorului Clim cade cu repeziciune în jos. Revine în poziţia normală cu greutate.

— Ideea dumneavoastră este… desigur, este o idee! găseşte de cuviinţă să fie de acord, clipind nedumerit. După câte înţeleg, vă asumaţi toate riscurile Cauza nu poate fi decât nobilă!

— Va fi şi mai nobilă dacă-mi veţi acorda şi în continuare nepreţuitul dumneavoastră ajutor. Mi-aţi fost recomandat

ca un redutabil chirurg estetician!

— Chirurg da, estetician mai puţin, se grăbeşte să adauge cu precauţie Clim, pe chipul căruia încep să alunece broboane de sudoare.

— Vă trimit urgent fotografiile lui Alvin Brüg! În cât timp credeţi că-l puteţi aranja pe George Hay să semene cu el? …

— În… În… se chinuie să articuleze medicul legist, îmi cereţi un lucru imposibil! Geme neputincios. Ar trebui să scalpez… Părul! George Hay are un început de chelie… E împotriva legii! Voi face contestaţie! … Celelalte materiale… vreau să zic masca, epiderma necesară, tot de la mort, de la Hay… Dar culoarea ochilor? Caută o salvare.

Privesc stupefiat la cei doi bărbaţi. Am senzaţia că sunt spectator într-o sală anonimă unde se prezintă un vodevil de prost gust. „Criză profesională!” sunt gata să-l încondeiez pe Joop K.G.

— Domnule doctor, vă rog să fiţi realist! În locul lui Alvin va trebui să-l înmormântăm pe George Hay!

Pauza lungă ameninţă să ne zdruncine nervii. În mâna lui Marc Palladio şi-a făcut apariţia batista neagră. „E îngrozitor!” Fac remarca şi mi se pare că vorbesc singur.

— Vă mulţumesc! Intervine cordial Joop, ca şi cum celălalt îşi dăduse entuziasmat consimţământul. Până vă soseşte delegatul şi fotografia puteţi medita asupra operaţiei. Dar nu mi-aţi răspuns în cât timp o veţi putea efectua.

— În două ore! se predă Clim, luptând vizibil cu el însuşi.

Ecranul se stinge. Mă uit la pata cenuşie golită de gânduri şi simt cum mă usturăochii. Aş vrea să înjur copios.

— Stimate domnule Van Mennen! Strigă Joop, executând o piruetă de balerin. Sublim şi grotesc! … Morţii îi dăruiesc paradoxala sete de viaţă! Superbă antiteză! … Mai poate fi

vindecat? Dar eu? … Nu aşteaptă să-i răspund. Ce să-i răspund?… Marc! bombăne taciturn inspectorul şef, întinzându-se cu voluptate.

— Vă ascult, domnule comandant! răspunde calm acesta, iar batista dispare în chip miraculos.

— Actele lui Alvin sunt aici?

— Dosarul e pe biroul dumneavoastră. Precizaţi!

— Avem nevoie de fotografia lui Alvin. În culori. Ar fi fost excelentă una din profil.

— Din fericire sunt destule. Purta în maşină câteva duzini.

— Cei de la parter să execute şase fotografii 18/24. Color! În zece minute să le am. Un moment! Caută prin dosar şi fă-mi rost de semnătura lui Alvin.

— Am înţeles!

Marc Palladio Deuteriu înhaţă dosarul şi dispare în vârful picioarelor. Trebuie să mă mişc. Părăsesc fotoliul cu greu, rigid. Mi-e silă să mă uit la amfitrion. Trec la fereastra deschisă. Inspir profund din aerul fierbinte al nopţii. Parcă au trecut secole de când n-am mai văzut cerul. „Clim e mai întreg la cap decât noi, zevzecule!” îmi spun, şi stelele mi se par desuete, palide. „Uite, nu m-am întrebat niciodată care-i steaua lui Konrad!” Asociaţia mi se pare ridicolă. Reuşesc să descopăr un nor alb. Nu poate fi decât alb şi pufos. Ce halat purta Irmy? … Ce memorie slabă am! „Hallo, Irmy! Ce cauţi în halat alb printre stele? Pe Yvette ai lăsat-o singură?” … Tresar. Spaima ei… Spaima lui Alvin… Va trebui să trec pe la clinică să-l văd pe Aby. Dacă spaima l-a schimonosit şi pe el? Mi se face frig. Teama urcă în mine, dureroasă, îmi pipăie conştiinţa, aleargă după un gând tremurător care s-a ascuns în puful norului alb şi Irmy va întinde mâna şi-l va prinde să mi-l aducă zâmbind într-o noapte cu stele palide, desuete… Am s-o rog pe Elsa să mă ierte c-am întârziat atâta. A trebuit s-o aştept pe Irmy…

— Hallo, Van! … Cum poate fi convinsă o mamă iubitoare să-şi îngroape cât mai repede fiul?

Mă întorc surprins, revoltat, gata să-l iau la palme. Dau peste figura chinuită a bunului meu prieten, inspector, care, în clipa asta, mi-e total antipatic, îl resping ca pe o arătare hidoasă, îl urăsc pătimaş, cu toată fiinţa.

— Mi-e silă! îi arunc în obraz.

— Haide, haide! mârâie printre dinţi. Şi mie mi s-a făcut silă de mine, de toate astea. De la bufonada verbală pe care o afişez ca orice actor prost, până la modesta funcţie pe care o exercit în numele adevărului şi al dreptăţii… Adevărul despre noi înşine! Încerc să fac acest pas pentru a cunoaşte chipul nevăzut al adevărului, chiar dacă acest chip e hidos, respingător, cioplit de nişte oameni asemănători nouă, dar mai abjecţi, mai dezumanizaţi. Vei înţelege altădată, dacă nu va fi prea târziu.

Se lasă în fotoliu, părăsit de puteri. Închide ochii, relaxându-se. Îi respect minutul *odihnei furate*.

— Voi evita să-ţi răspund. Trecem prin fazele alienării – conştienţi sau inconştienţi. În faza în care mă aflu, mi-ar fi imposibil să mă declar cel mai înţelept om din oraş. De aceea şi rămân alături de tine. Îţi atrag, totuşi, atenţia că „fiecărui prezent îi este practic cu neputinţă să aprecieze prezentul prin prisma viitorului şi să-l înţeleagă cu adevărat”. A spus-o altul înaintea mea. Punct! … Cât despre mamă şi fiu… Din punct de vedere psihologic e o aberaţie! Au fost împrejurări când mamele n-au acceptat să-şi îngroape fiii. Aşa mort cum e mama vrea să-şi mai păstreze fiul lângă ea, un minut, o oră. Sau să fie îngropată în acelaşi timp cu… La naiba! E inuman… Intervenţia mea e absolut necesară?

— O simplă „anestezie psihică!” Bineînţeles după şocul cauzat de lectura testamentului… Tot eu va trebui să scot din mânecă şi testamentul lui Alvin. Ceva în maniera

testamentului lui Pirandello. Luigi Pirandello! … Marele dramaturg a cerut să fie însoţit pe ultimul său drum de un câine. Alvin va solicita prezenţa mamei. Numai mama va avea dreptul să asiste la înmormântare… Soţia nu contează. A fost asasinată moral. Cât despre Edith, prietena lui… Dama a refuzat să facă declaraţii. S-a referit la Alvin ca la un individ necunoscut. Suspectă atitudine! Am trecut-o sub observaţie… Deci înmormântarea se va face discret, modest, aşa cum a trăit şi Alvin Brüg în cătunul din munţi unde a văzut lumina zilei, îndrăgind încă din fragedă pruncie natura, oile şi urşii cu care s-a luptat ca să-şi dezvolte muşchii! … Şi va mai trebui să-l sculăm din pat pe Molnar Baci, avocat anonim, să-l machiem. Să-l îmbrăcăm în negru şi să-l trimitem la spital ca să predea mamei îndurerate testamentul fiului ghinionist. Sub influenţa ta nefastă, mama va accepta să-şi îngroape fiul în cursul dimineţii. Presa sportivă, colegii de club, corifeii urbei vor fi încunoștințați ulterior despre înmormântare. N-au decât să comenteze pe larg spiritul de prevedere manifestat de acest misterios atlet dispărut în culmea gloriei… Să aibă atâta spirit de prevedere, încât să anticipeze dispariţia sa, fie din cauza vitezei excesive, fie din cauza alcoolismului. Ei bine, dragă Van, n-a fost amendat niciodată pentru exces de viteză! Informaţii certe. Iar la locul accidentului medicul legist n-a putut constata urme de alcool. În acelaşi timp, doctorul n-a fost capabil să afirme dacă Alvin sucombase sau nu. Între moartea aparentă şi moartea clinică e o… Ce-i cu tine? Ai altă părere?

Îmi caut disperat ochelarii. Fug spre uşa deschisă cu intenţii nesigure. În pragul uşii mă răzgândesc. Revin lângă inspector cu ochelarii pe nas, uitându-mă curios la el, de parcă atunci l-aş descoperi acolo..

— Am cunoscut un caz asemănător, şoptesc – şi realizez că glasul îmi tremură. O fată. Yvette. Sportivă de

performanţă. Aceeaşi spaimă în momentul accidentului

— Accident de natură psihică – aceeaşi moarte aparentă. A fost internată în clinica doamnei Renate Stein. Fata va fi salvată.

— Bătrâne, greu te mai laşi tras de limbă! Oftează gazda. Stimata doamnă mi-a adus la cunoştinţă cazul. În scris. A făcut-o din motive pur legale. Clinica nu funcţionează încă oficial… Yvette! Deci n-ar fi exclus ca Alvin să fi ajuns la spital în viaţă?

— Tot ce e posibil.

— Deci goana atletului pe şosea a fost urmărită şi de alţi indivizi. Băieţii noştri îl depun pe Alvin la morgă dar, (pentru a nu fi readus la viaţă… Genială substituire! Doamna Renate Stein l-a cunoscut pe George Hay?

— Discuţia noastră seamănă cu un interogatoriu!

— Nu seamănă! Este! Trebuie să controlez autenticitatea informaţiilor… Ce tango preferi! Ţi-am promis că ne vom distra… Prea multe coincidente. Cum a ajuns George Hay la Konrad?

— Să dau o fugă să-l întreb.

— Prea multe coincidenţe. Deci George Hay se întâlneşte întâmplător cu fiul tău, Konrad, nu scapă ocazia să-l vadă pe Alvin şi reapare subit în locul acestuia. Superbă maşinaţie! … Apropo, roag-o pe doamna Renate Stein să-mi facă o amplă declaraţie în cazul Yvette.

— Verbală?

— Nu, în scris… Mă întreb dacă nu mai sunt cumva şi alte coincidenţe. Tu ce crezi?

Joop se uită pe pereţi. Ştiu că am căzut în cursă. N-am încotro.

— Ai aflat. Aby Ta-o-tou a atacat recordul mondial. L-ai trimis la mine. Mi-a povestit cauzele eşecului. Pe traseu a avut numeroase halucinaţii sub forma unor amintiri din copilărie. Retrăirea acestor amintiri a fost atât de puternică,

încât a pierdut controlul asupra cursei. Deşi nu există nicio relaţie logică între fenomene, întâmplarea lui Cliff e de natură să mă pună pe gânduri. Va trebui să-i supun pe amândoi unor profunde investigaţii, cu toate că sunt pe deplin convins de inutilitatea lor. Mi-e imposibil să exprim pe moment un punct de vedere.

— Tam-tarara-taram-ta-ta! — face Joop. Întreaga poveste e halucinantă. S-a declanşat brusc aşa cum se declanşează o epidemie… Să mă ţii la curent cu cercetările tale… Chiar nu-ţi trece nimic prin cap?

— Cu capul pe care-l am la ora asta poţi juca popice!

— Ce-ar fi să stăm la taclale despre viaţa acestei doamne Renate Stein? În cursul zilei de mâine. E important… Te rog să nu-i şopteşti nimic despre rocada de la morgă. Dacă mai apar şi alte cazuri, va trebui să informăm organele superioare. Hm! … Mă tot întreb dacă Alvin Brüg ne va fi restituit aşa cum s-a procedat cu George Hay. Apariţia lui George Hay este bizară, are o semnificaţie precisă… Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă Alvin Brüg ar fi expediat direct pe adresa Consiliului municipal. Prin poştă! După manevra pe care o pun la cale, aş fi destituit, aş dispărea fără urme…

— Dacă dispari, să ştii că nu vreau să te mai văd niciodată! Fac pe ambiţiosul. Te laşi furat de imaginaţie. Mă rog, te priveşte! … Cu mama lui Alvin cum procedăm? Sunt împotriva hipnozei. O substanţă chimică va avea acelaşi efect. După lectura testamentului bătrâna va resimţi un şoc. Îi voi recomanda un calmant. Pastila o va lua de la mine. Mă întreb dacă prezenţa mea este obligatorie.

— Este. Vei avea timp suficient să te odihneşti în cursul dimineţii… Joop părăseşte fotoliul şi începe să se mişte cu paşi mari prin birou. Ochii i s-au dus în fundul capului. Cen Li! strigă. Transmite! … Ordin către Molnar Baci: în 30 de minute te prezinţi la sediu! … Ordin către maestrul grafolog

Simonide: în 30 de minute te prezinţi la sediu cu cele necesare. Computer AMF 0015! Urmează dispoziţii… Semnează-l pe Marc Palladio. Încheiat. Cum stăm, Marc? îl atacă pe şeful brigăzilor de urmărire care tocmai intră, purtând în amândouă mâinile hârtii, dosare şi câteva mape galbene, lungi, din material plastic.

Marc Palladio nu răspunde. Pune pe birou tot ceea ce a adus.

— Aveţi aici fotografiile. Sunt excelente.

Joop scoate din mape cele şase fotografii. Le scrutează cu atenţie, se gândeşte îndelung.

— În regulă. Le expediezi pe loc. Maşină particulară. Pe cine ai ales?

— Jos aşteaptă Ronald. Bătrân slăbănog, criză astmatică. Îl va însoţi Liza Gorman, fată bătrână, nemăritata, care-l îngrijeşte. Fotografiile vor ajunge la doctorul Clim prin intermediul lui Victor Fornade, medic de serviciu aflat în camera de gardă. Tot Victor va răspunde şi de dispariţia materialelor. Hârtie specială. Se vor dizolva în orice cadă cu apă… Propun să se trimită numai două fotografii. În altă ordine de idei… Am dat dispoziţiile necesare pentru elicopter. Va aştepta pe pista numărul opt la trei kilometri vest de spital. Bătrâna va fi condusă acolo cu maşina spitalului. Sicriul ce va purta carpul neînsufleţit al lui Alvin va ajunge în acelaşi punct pe o altă rută, simulându-se transportarea unui mort oarecare. În elicopter va fi transportat şi modestul monument cioplit în piatră albă. Comanda o vom face meşterului Lampert, vechi colaborator. Bătrânul dispune de un adevărat muzeu de monumente funerare. Vom apela la cel mai simplu epitaf: „Aici odihneşte Alvin Brüg Reissenauer, gloria, cătunului Vellemonid”. Data naşterii, data morţii. Să sperăm că doamna Reissenauer nu va avea nimic împotrivă. Vom adăuga zece coroane artistice din partea populaţiei

oraşului, ca şi din partea administraţiei urbei. În raportul pe care-l înaintăm astăzi vă rog să specificaţi şi acest lucru. Elicopterul va zbura deasupra şoselei, urmând cu stricteţe acelaşi traseu. Opt echipaje din brigada specială vor patrula în permanenţă pe şosea în ambele sensuri. Alte două echipaje vor participa cu discreţie la înmormântare, amestecându-se cu populaţia din cătun… Am lăsat la urmă celelalte detalii care nu sunt lipsite de importanţă. Sicriul şi îmbrăcămintea decedatului vor fi duse la morgă la cererea medicului legist. Oamenii de serviciu din spital vor primi alte sarcini. Îi vom înlocui cu băieţii noştri. Pentru orice eventualitate, mortul va fi acoperit în întregime cu un voal negru. Ca de obicei, sicriul care va purta rămăşiţele pământeşti ale lui Alvin Brüg va fi readus în capelă pentru efectuarea slujbei religioase. Acest moment va fi cel mai dificil. Din informaţiile primite până acum rezultă că printre membrii familiei aflaţi în capelă nu s-a rătăcit niciun străin. Am deplasat în jurul capelei şi în jurul spitalului suficiente forţe pentru a depista la timpul oportun prezenţa oricărei persoane suspecte. După cum observaţi, farsa noastră a fost pusă în scenă cu destulă migală. Ne este însă imposibil să anticipăm unde, când şi cum vor descoperi ceilalţi această manevră. Nu sunt excluse nici reacţiile spontane. Undeva, pe acest traseu sinuos dintre capelă şi cimitirul din Vellemonid. Va apare elementul necunoscut care ne interesează… Mai aveţi ceva de adăugat?

Joop K.G. introduce în mapa galbenă fotografiile pentru spital. Pe celelalte le împinge pe colţul biroului. Închid ochii. Mă cuprinde o tainică tristeţe. Îl aud pe comandant cum continuă să vorbească efervescent inepuizabil:

— Lothar Wentz e la pescuit?

— S-a întors cu buzele umflate! Ploaie şi vânt. Ca pensionar îşi descoperă în fiece săptămână noi zone reumatice. Acum îşi tratează genunchii. E convins că

bătrâneţea începe de la picioare.

— Ce-ar fi să-i bagi în buzunar un cec de 5.000 de dolari şi să-l expediaţi până la sir Nobleminded? Pe moşia bătrânului există şi o minunată crescătorie cu zece păstrăvi pe metru cub. Altitudine convenabilă, soare, climă blândă. Durerile reumatice dispar de la primul păstrăv scos cu lanseta pe mal... Sir Nobleminded a fost directorul arhivei naţionale ani în şir. A avut acces pretutindeni.

Toată viaţa n-a ţinut cont de uzanţe şi prejudecăţi. A tratat pe toţi oamenii în mod egal. Această rară calitate, ca şi funcţia îndeplinită, i-au permis să atace cu curaj arhiva tribunalului suprem unde a răsfoit dosare secrete. Pe la 50 de ani nevasta i-a fugit cu un cântăreţ obscur. N-a avut copii. A înfiat un nepoţel şi şi-a băgat în cap să-l facă milionar. Obsesia asta bolnăvicioasă a scos la iveală pragmatismul feroce care zăcea în el în stare latentă. Din încrucişarea pragmatismului cu eşecul căsătoriei a ieşit un potlogar zgârcit care n-a mai dat doi bani nici pe viaţă, nici pe oameni. A făcut afaceri dubioase, şantaj, negoţ cu actele arhivei. Genial cunoscător de legi, oportunist în politică, s-a strecurat cu talent şi inteligenţă pentru a ieşi la pensie milionar. Şi basma curată! … Mi-a făcut, contra cost, servicii preţioase. M-a simpatizat. A rămas convins că am stofă de escroc internaţional! Din cauza zgârceniei toată lumea îi spune „Domnul generos!”

— Sir Noble-minded! Adevăratul său nume n-are importanţă... Individul se bazează pe o memorie prodigioasă. Lothar se va duce la el ca pescar sportiv, cu o recomandare din partea mea. Să nu se bazeze însă pe asta. Să-i fâlfâie pe la nas şi cecul. Ordin pentru Lothar Wentz: să-l descoasă pe individ cu perseverenţă şi să intre în posesia unor informaţii cât mai complete asupra clubului sportiv Tsunami. E expert. Să se tocmească... în fond, pentru bătrân viaţa nu-i decât o negustorie ordinară. Omul,

abject comerciant cu el însuşi şi cu ceilalţi. Wentz să-l trateze de la nivelul aceloraşi principii filosofice… Jucăria a funcţionat?

— Impecabil! Răspunse Marc Palladio taciturn, scoţând din buzunar un aparat miniatural. Predau caseta domnului Lothar…

— Aşaaa! Face Joop K.G., întinzându-şi picioarele şi lăsându-se încet pe spate. Cliff, prin inteligenţă şi înclinaţii, are stofă de spărgător. Marc, tu ce zici?

Marc se uită lung la comandant.

— Ipoteza dumneavoastră merită toată atenţia!

— La dracu'! M-am chinuit de pomană să vă scot servilismul din cap! Cliff va ajunge cel mai bun poliţist. Nu uita!

Deschid ochii şi-l fixez pe Marc Palladio buimac, sub influenţa unui şoc emoţional profund.

— Viaţa oraşului a ajuns să semene cu un uriaş ciclotron, bombăne Joop, ca şi cum ar purta dialogul cu el însuşi. În locul nucleelor grele gonesc pe traiectorii eliptice destine omeneşti, conştiinţe umane supuse continuu celui mai ciudat bombardament: bombardamentul cu idei! Ideile au produs în conştiinţe mutaţii imprevizibile, au schimbat ireversibil soarta planetei… Ce ne facem însă când suntem bombardaţi cu idei monstruoase care ne cam mutilează echilibrul moral? … Van, ce-ar fi să te mai gândeşti la problema asta? Nu, nu, poţi să-mi rămâi dator cu răspunsul – dacă până atunci nu vei călca şi tu pe urmele lui Aby, sau Cliff… Apropo, Aby în ce club „se scaldă”?

— A activat în clubul Pax împreună cu Yvette, răspund monoton, nereuşind să descopăr la ce s-a referit Joop. Fata se află încă sub patronaj şcolar. Cât despre idei…

— Pax şi Tsunami n-au excelat în relaţii amicale, trece Joop peste mine. Ce-ar fi s-o lăsăm baltă? Cu asemenea idei sunt în pericol să-mi prezint demisia! Concurenţa trusturilor

sportive ne ameninţă liniştea... Dacă nu purtăm botniţă!

— Domnule comandant, timpul trece! îşi permite Marc Palladio.

— Trece în favoarea noastră, băiete! Bătrâna oboseşte, familiştii dorm cu ochelarii pe nas, reprezentanţii presei mai golesc încă o sticlă... Clim sper că şi-a făcut rost de materia primă necesară operaţiei. Perfect! Mai avem 16 minute până la ora patru, face Joop, aplecându-se peste birou şi consultând ceasul. Îmi mai odihnesc ochii, mi se adresează. Noaptea, lentilele ochelarilor îmi produc migrene. Lumina puternică e un coşmar... Marc, în brigada specială au hibernat doi profesionişti în spargeri artistice!

— Cu viitorul preconizat lui Cliff, vom avea trei!

— Cliff va prelua comanda! ... Îi scoli, îi aduci la sediu şi le prezinţi schema acţiunii...

— Domnule comandant, intervine Cen Li, vi se solicită urgent prezentarea raportului cu privire la vizita efectuată în barul Puk!

— Să-mi fie prezentat la ora nouă dimineaţa! ... Pe Aleea Florilor mov, la numărul opt, reia discuţia întreruptă Joop, se află o vilă în stil gotic, o bijuterie cu un singur etaj. În ea locuieşte un anume Peter Kostrakiewicz, doctor în ştiinţe economice, specialist în manevre contabile, girant singular în tranzacţiile financiare ale companiei „Stiplex”. Compania se ocupă aparent cu finanţarea birourilor de pariuri din oraş, în special în domeniul sportiv. Domnul P.K., în vârstă de 67 de ani, ţine contabilitatea uraganelor financiare care trec prin birouri înainte şi după fiece concurs... Baza companiei o formează secţia de inteligenţă artificială a cărei capacitate atinge 400 de creiere! Numeroşi specialişti conduc această uzină-calculator, urmărind cu ambiţie evoluţia fiecărui sportiv de performanţă. Progresul şi regresul atleţilor, forma atinsă sunt analizate la milimetru, la secundă şi banii se scurg în buzunarele lor ca apa în

cadă. Domnul P.K. a atins vârsta când a fi tipicar nu mai e o ruşine. Registrele contabile – bloc-memorii electronice, oglinda fidelă a tranzacţiilor financiare – sunt în siguranţă în propria sa casă. Vila a atins parametrii unei uzine moderne, fiind electronizată la centimetru pătrat. Sistemul de alarmă îi conferă dreptul de a se considera inexpugnabilă. În ultimii ani specialiştii noştri au studiat-o şi au ajuns la concluzia că putem pătrunde la comorile secrete ale companiei „Stiplex”. Având încredere doar în el însuşi, domnul P.K. locuieşte singur. Cine îi găteşte, cine îi spală lenjeria şi cine îi face curăţenie n-am aflat încă. Cert e că domnul P.K. are încredere neclintită în vila-seif. Nu găseşti acolo nici paznici, nici câini şi nici pisici. Grădina e o încântare. Se sapă singură, se udă singură şi florile au un parfum discret. Domnul P.K. e un maniac în materie de punctualitate. La ora şapte fix maşina lui iese pe poartă, care se deschide singură şi tot singură îşi vede de treabă… Acum doi ani cineva din brigada specială şi-a cumpărat în spatele acestei proprietăţi o vilă cu parc. De la el se poate ajunge în grădina domnului P.K. unde arbuştii şi tufele se înalţă până sub ferestre. La această capodoperă şi-au bătut capul alţi specialişti şi numai neutralizarea sistemului de alarmă din grădina domnului P.K. ne-a costat o groază de bani…

Cum vor proceda băieţii: şase „fantome” vor controla aleea. Cliff le va asigura spatele. Cei doi specialişti care au studiat pe îndelete vila vor pătrunde în cazemata de la parter. Operaţiunea va începe la ora şapte şi douăzeci, timp în care domnul P.K. va ajunge la sediul companiei. Ce urmărim? Să aflăm cotele pariurilor impuse în ultimii ani şi sumele investite. Oraşul dispune de 118 cluburi sportive unde activează 1562 de atleţi de performanţă. Fiecare sportiv trebuie să aibă rubrica sa specială în care au fost trecute concursurile la care a participat. Oscilaţia cotelor de pariuri, sumele investite, câştiguri şi pierderi. Sunt convins

că astfel de rubrici au avut şi au încă atât Aby cât şi Alvin Brüg. Din analiza minuţioasă a fiecărui sportiv şi a fiecărui concurs, din ultimii ani, în funcţie de cotele impuse şi de sumele investite, s-ar putea afla un tulburător răspuns la o şi mai tulburătoare întrebare: au fost sau nu cunoscute cu anticipaţie eşecurile şi recordurile? De exemplu: eşecul lui Aby a fost cunoscut anticipativ? Dar recordul lui Alvin? În funcţie de cotele impuse şi de sumele investite, ce câştiguri a realizat compania? … Dacă au apărut câştiguri şi într-un caz şi în celălalt înseamnă că performanţele atleţilor sunt controlate! Şi câştigurile sunt fabuloase! Zeci şi zeci de milioane… Cum sunt controlate? Asta e altă problemă… Dragii mei, la ora asta maşinăria s-a declanşat. Jocul se anunţă periculos… Marc, bagă cutia în gură!

— Aveţi în dosar o chitanţă scrisă de mână. Alvin a predat nişte materiale sportive. Am găsit-o printre documentele maşinii. Avocatul şi grafologul cred că s-au prezentat la ordin. Va trebui să le dau instrucţiuni precise şi să trimit fotografiile la spital.

Marc Palladio Deuteriu e stană de piatră, deşi apa curge şiroaie pe el. Alerg după nişte gânduri care se ascund cu dibăcie. Aş fi dorit să fiu lângă Elsa şi s-o privesc cum doarme liniştită.

— Poftim! îi întinde Joop hârtia găsită în dosar. Un moment, Marc! După întrevederea cu avocatul nostru, bătrâna va intra pe mâna lui Van Mennen. Convoci exact în acelaşi timp şedinţa de comunicări urgente cu reprezentanţii presei, radio-ului şi televiziunii. Voi prezenta personal comunicările. Van, caută s-o convingi pe doamna Reissenauer de necesitatea intervenţiei organelor de poliţie pentru cercetări în legătură cu moartea fiului ei. Insinuezi cu abilitate ca în afara membrilor din familia şi a unui poliţist în civil nimeni să nu aibă acces în capelă. Va trebui s-o convingi în final ca înmormântarea să aibă loc în cursul

acestei dimineţi conform testamentului. Găseşte şi tu o formulă elegantă pentru a o obliga să accepte sprijinul nostru, transmiţându-i condoleanţe din partea oficialităţilor orăşeneşti, asigurând-o de întreaga noastră compasiune… În prima şedinţă voi comunica asistenţei dorinţa expresă a doamnei Reissenauer ca poliţia să întreprindă cercetări. Voi completa cu un punct de vedere foarte evaziv, exprimându-mi îndoiala în privinţa cercetărilor, natura accidentului fiind minuţios analizată iar concluzia impunându-se de la sine: exces de viteză. După care voi solicita celor prezenţi să respecte durerea familiei, slujba religioasă şi să nu tulbure atmosfera din capelă. Luaţi măsuri ca ordinea să fie respectată, Marc! După oficierea slujbei religioase voi organiza o a doua şedinţă în care le voi aduce la cunoştinţă conţinutul testamentului. Între timp elicopterul va decola… Sunt de acord cu planul propus. Executarea! … Să sperăm că totul va decurge normal. Noroc!

Marc Palladio Deuteriu se înclină uşor, îşi ia chipiul de pe birou şi dispare grăbit. Privesc în urma lui cu senzaţia că nimic din ce se întâmplă nu are vreo legătură cu universul în care respir.

— Evenimentele m-au depăşit, îngân, şi-l caut pe inspector în speranţa că observaţia va fi confirmată.

Cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, Joop K.G. A alunecat într-o stare de subită somnolenţă. Cutele de pe frunte i s-au adâncit. Un rictus dureros i-a apărut în colţul buzelor subţiri. Barba nerasă îl îmbătrâneşte.

— Marc Palladio, Cliff şi toţi ceilalţi, băieţi unul şi unul… Trec inimoşi dintr-o acţiune în alta, îşi pun pielea în joc pentru ca viaţa să nu mai fie tulburată de excese… Puah! Nătărăii de sus vor să mă convingă că gloria îmi aparţine, că aceşti oameni minunaţi sunt simple piese mecanice puse în mişcare de fantezia mea extravagantă, de voinţa mea inumană, de inteligenţa mea diabolică, de curajul meu

nebunesc... Cliff a plâns intr-o zi în faţa unui copil ucis dintr-o eroare de calcul. S-a crezut vinovat. Eroarea nu-i aparţinea. Ia spune-mi, tu cum te prezinţi în faţa acelui super-ego[7] tiranic? Te speli pe dinţi înainte? Joop deschide ochii, se ghemuie în fotoliu şi mă priveşte cu ochi sclipitori. Ştii cum procedez eu? Trag pijamaua pe mine, sting lumina şi vorbesc singur, în pat, în fotoliu, lângă fereastră, în baie, cu siguranţa că voi fi ascultat, auzit, înţeles. În întuneric parcă-mi spulber materialitatea şi mă confund cu acel ceva născut din propria-mi fiinţă, acel ceva ce-mi chinuie sufletul, încolăcindu-se monstruos pe fiece gând, gata să-mi ucidă clipa în care mai cred, simţind cum mă pierd în golul clipelor pierdute... „Cenzor scârbos, şoptesc, tu îmi cunoşti spaimele, mâlul laşităţii depuse în celule şi oase, nu mai dai nici cinci parale pe îndoiala care-mi răpeşte din somn, din linişte, din bucurie, taci când mă mint, jubilezi când îi mint pe ceilalţi, te faci că nu observi cât egoism mai zace în biata mea făptură supusă aceloraşi legi de autoapărare, zâmbeşti ironic atunci când plâng, când mă revolt, când sunt cuprins de deznădejde şi-mi râzi în nas atunci când vreau să fiu un om ca toţi ceilalţi; mă sufoci cu imperativele tale morale şi nu înţelegi că şleahta ticăloşilor deghizaţi în fiinţe omeneşti vor să mă strângă de gât pentru că m-au numit să le apăr dreptatea... Alo, pricepi? Dreptatea, visul neîmplinit al unor oameni care mai cred, mai speră în aşa ceva. N-au cum să le intre în cap că odată ajuns aici pătrunzi în viaţa ascunsă a oraşului, în mocirla nevăzută a oamenilor şi că ajungi să nu mai speri, să nu mai crezi...” Nu îi aud glasul. Mă lasă să mă înec în întuneric, în somn, unde nu-i mai dau de urmă. În ultima vreme crizele s-au înmulţit, Van. Ce m-aş face fără aceşti oameni minunaţi, încrezători, strânşi în jurul meu? Şi acum

---

7 Super-ego = instanţă psihică postulată de psihanaliză; semnifică imperativele şi inhibitivele morale (n.a.)

aceste fenomene neînţelese. Alte destine omeneşti sacrificate în convulsia generatoare de tragedii… Uite, cu puţin timp în urmă, doamna Irmgard Renate Stein mi-a făcut cadou un cec de 400 000 de dolari. Nu te speria! Nu pentru interese personale. Pentru a acoperi anumite cheltuieli cu caracter social, umanitar. A făcut însă o remarcă: „Să bagi mâna în ei numai atunci când vei fi convins că nu mai eşti dator nimănui!” Tu ce crezi? Tare m-aş duce să-i arunc hârtia pe birou şi să-i spun: „Stimată doamnă, v-aţi înşelat! Pielea mea valorează mult mai puţin în jocul ăsta murdar. Daţi-mi o şansă. Am mai rămas dator faţă de mine însumi!” Scârboasă treabă, bătrâne! O asemenea datorie n-o achiţi cu una, cu două… În noaptea asta am cam înţeles unde vrea să ajungă… Bine, bine, văd că îţi pică nasul de somn. Aţipim o jumătate de oră? Te trezesc eu. Noapte bună!

9

Nu s-a schimbat nimic. Strada e la fel de cenuşie, plicticoasă, plopii tremurători foşnesc neauzit, gardul scund, din plăci metalice verticale, marchează stupid un spaţiu al nimănui iar blocul central al clinicii se înalţă murdar în lumina posacă a dimineţii. Viaţa – neliniştita şi inepuizabila viaţă – a pus în mişcare oraşul. Oameni şi maşini se scurg mereu sub imperiul aceluiaşi matinal impuls. Suzy se prelinge docilă prin poarta deschisă. Din obişnuinţă ridic mâna şi răspund la salutul portarului, parchez lângă celelalte turisme, cobor, merg, urc scările, ajung în birou. Nu ştiu pentru ce m-am întors şi ce caut, dar îmi spun că ar trebui să fac ceva, poate să apăs pe clanţa uşii pentru a mă convinge dacă Aby Ta-o-tou mai doarme

încă pe covor, sau cel puţin să iau legătura cu Elsa pentru a o convinge că sunt întreg şi că voi încerca să-mi văd liniştit de treburi. Voi încerca... Sunt mahmur. Indispoziţia e atât de profundă, încât o simt cum mi s-a cristalizat în trup până la nivel celular, blocându-mi centrii nervoşi. Stau nemişcat, golit de gânduri, mohorât, şi aştept să pătrundă până la mine – prin transparenţa liniştii ce mă înconjoară – semnele fireşti ale unei vieţi până mai ieri înţelese şi căreia m-am supus implacabil, omeneşte; aştept din clipă în clipă să se audă un cuvânt, o uşă trântită, să ţârâie aparatul, să apară demnă şi fantomatică severa doamnă Turner pentru a mă întreba condescendent ce caut cu noaptea-n cap la clinică, şi de ce nu m-am ras, şi dacă n-aş dori să beau o cafea fierbinte, fierbinte... „Nu, mulţumesc, doamnă Turner. Poate mai târziu. Acum v-aş ruga să-mi faceţi rost de o ploaie însoţită de descărcări electrice, cu tunete şi vânt în rafale. Dacă nu vă e la îndemână, apelaţi la orice zgomot posibil. Uite, v-aş sugera să vă scoateţi pantoful din picior şi să-l aruncaţi în geamul închis.” Curios gând! Mutra mea tâmpită ar reuşi s-o convingă oare pe doamna Turner că nu glumesc? „Vă înţeleg – parcă aud vocea ei melodioasă şi calmă – vă înţeleg perfect. Liniştea asta poate enerva şi un rinocer. Pentru gândurile dumneavoastră dinamice e lipsită de conţinut. Doriţi un zgomot cu efecte vibratorii pentru a sparge starea de catalepsie intelectuală în care aţi eşuat. Regret, nu vă pot face rost de o ploaie cu tunete şi fulgere şi e păcat să distrugem geamurile. V-aş ruga să vă mulţumiţi cu un strănut...” Tresar. Pierd legătura cu doamna Turner. Cel mai apropiat fotoliu mă atrage cu forţe irezistibile. Drumul până la el mi se pare infernal. Mă împiedic de colţul biroului şi lovitura îmi produce dureri ascuţite în picior. Mă aplec şi-mi frec disperat glezna, căutând, în acelaşi timp, să mă aşez undeva. Oboseala fizică îmi apasă umerii. Îmi frânge mijlocul. Cad pe jos într-o

poziţie nu tocmai decentă, dar consider poziţia ideală. Durerea mi-a dispărut. Inspir adânc şi-mi pipăi cu palme reci fruntea încinsă, tâmplele umede. Simt sub degete pulsaţia neregulată a inimii. Încremenesc aşa, suspendat în acelaşi vid mental, incapabil de a gândi şi de a înţelege ceva. „Stare de prostraţie!” se bâlbâie firav un gând apărut ca din senin. Plonjez buimac în realitate. Fac un efort şi mă ridică de pe covor, clătinându-mă. Cad pe fotoliu cu pumnii strânşi. „Protestez, Joop! Protestez!” îngân revoltat, în timp ce pe peretele din faţa mea apar ochii bătrânei doamne Reissenauer, ochii imenşi, strălucitori, aburiţi de tristeţe. Din ei se preling lacrimi rotunde, cristaline, se rostogolesc peste pleoape, curg pe perete în jos. „Iertaţi-ne, stimată doamnă! Este dorinţa fiului dumneavoastră” aud glasul lui Joop K. G. „Dar nicio clipă nu m-am îndoit de autenticitatea acestui testament căzut ca din cer!” … Vocea doamnei Reissenauer se stinge.

„Trebuie să dorm… să dorm”. Mă furişez prin cameră ca un hoţ, apăs clanţa uşii cu băgare de seamă şi trec în cealaltă cameră, închizând uşa în urma mea. Aby Ta-o-tou doarme relaxat, cu faţa în sus. Îmi scot haina şi alunec fericit lângă bunul meu prieten, îndesându-mi haina sub cap. Pleoapele mi se lipesc instantaneu… Cerul senin străluceşte în soare. Un elicopter graţios ca o libelulă zboară pe deasupra munţilor împăduriţi. „George Hay, să-ţi fie ţărâna uşoară… uşoară… uşoară!” mai apucă să murmure şi ultimul gând.

— Domnule doctor, vă rog să vă treziţi!

Şoapta tremură în urechea mea, se pierde în spaţii nedefinite şi reapare subit în conştiinţă unde explodează bezmetic. Ies cam şifonat din mreaja somnului scurt într-un soi de letargie apatică, nu mă îndur să deschid încă ochii. Am recunoscut vocea doamnei Turner – mi-ar fi imposibil s-o confund cu alta – şi realizez cu întârziere situaţia penibilă

în care mă aflu. Tac pentru a câştiga timp, timp necesar pentru a-mi limpezi gândurile. „La urma-urmei nimic nu se mai poate schimba!” îmi spun cu suficientă înţelepciune, răsucindu-mă anevoie pe covor, clipind nesigur, dornic s-o descopăr cât mai repede pe doamna Turner, singura secretară din lume capabilă să mă înţeleagă în clipa aceea, gata să-mi ofere un ajutor dezinteresat. O zăresc, în sfârşit, lângă birou, demnă, puţin rigidă, fixându-mă dojenitor din spatele ochelarilor imenşi. Degetele subţiri şi prelungi i se mişcă spasmodic pe mapa de serviciu strânsă în mâini.

— Bună dimineaţa, doamnă Turner! mormăi, sfios, căutând un surâs. Vă cer scuze! Am căzut la datorie! Domnul Aby Ta-o-tou vă poate confirma. Amândoi am dormit minunat!

Durerea ascuţită din umăr mă obligă să mă strâmb şi să mă răsucesc pe partea cealaltă.

— Bună dimineaţa, domnule director! îmi răspunde impasibilă, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai normal decât să-şi găsească şeful întins pe covor. Domnul Aby Ta-o-tou şi-a cerut scuze înaintea dumneavoastră. A părăsit clinica la ora opt şi trei minute, rugându-mă să vă transmit cele mai sincere mulţumiri pentru condiţiile excelente oferite în timpul nopţii! V-a asigurat că va lua legătura cu dumneavoastră în cursul zilei de mâine. E ora zece şi unsprezece minute. Nu mi-am prezentat demisia din cauze obiective. Presa, radioul şi televiziunea au relatat pe larg toată tragedia. Sărmanul Alvin! … Atât de tânăr! A presimţit că va… Să-şi facă un testament în plină glorie sportivă! Aţi avut pe cap probleme serioase. Sunt convinsă că v-aţi prăbuşit din picioare. Aţi răbdat de foame… Am fost obligată să vă trezesc. Pentru micul dejun!

Înghit în sec şi mă ridic oftând. Doamna Turner se grăbeşte să pună mapa pe birou, apoi se repede să-mi ridice haina pe care o flutură prin aer ca pe o cârpă de

bucătărie.

— Vă mulţumesc!

Iau haina, o îmbrac, fac primii paşi cam nesigur. Îmi aduc aminte de ochelari şi-i caut nerăbdător. Nu-i găsesc. Privesc în toate părţile.

— Ce căutaţi?

— Ochelarii. I-am uitat dincolo, pe birou.

— Îi aveţi pe nas! … Nu vă dor coastele?

— Cine m-a înlocuit? … Hm! în zăpăceala asta…

— Doctorul Samuel. După ce v-am descoperit pe covor, am luat măsurile cele mai drastice! Nu vă alarmaţi. Totul decurge normal. Doamna Elsa v-a trimis o cămaşă de schimb, roşii proaspete, cornuri calde. Konrad vă sărută pe nas…

— Mda! … E gluma lui preferată.

— Controlul tehnic al maşinii dumneavoastră s-a efectuat la ora şapte şi patruzeci de minute în curtea clinicii. Negăsindu-vă acasă, tehnicianul s-a prezentat aici. A întors maşina pe dos. Nicio defecţiune. Chiar şi pneurile schimbate de dumneavoastră în garaj sunt utilizabile. Doamna Irmgard Renate Stein v-a transmis că starea pacientei evoluează în condiţii optime.

— Vă rog să-i comunicaţi urgent că o voi vizita la ora 16.

— Am memorat. Domnul Joop K.G. vă aşteaptă în birou de peste 31 de minute. A comandat 26 de ziare. I-au sosit. E nervos. Le citeşte şi înjură fără să-şi ceară scuze. Luaţi micul dejun împreună?

— Comandaţi porţii duble.. Preparaţi vă rog două cafele mari. Ziua abia a început… Rugaţi-l pe domnul Joop K.G. să înjure cât poate până îmi completez toaleta de dimineaţă. Dumneavoastră vă puneţi vată în urechi. Vă mulţumesc!

Doamna Turner se încruntă maiestuoasă.

— Dar înjură oribil, feroce, cu patimă…

—Deformare profesională, stimată doamnă Turner, în

poliţie, un şef care nu ştie să înjure nu are prestanţă. Lege clasică…

Doamna Turner continuă să mă fixeze cu priviri stranii…

— Nu voi înţelege niciodată duritatea bărbaţilor!

— Nici eu! fac dezinvolt şi mă grăbesc să mă furişez spre uşă. Probabil că nu e vorba decât de o banală criză nervoasă, adaug, cu intenţia tardivă de a-l scuza pe inspector.

În clipa aceea îmi revine în minte tot coşmarul nopţii trecute – într-o explozie năucitoare de imagini şi vorbe neînţelese. O migrenă afurisită începe să-mi dea târcoale.

— Nu uitaţi consultaţiile, intervine secretara.

— Ce caută Joop aici? strig, pipăindu-mi fruntea cu degete reci.

— Pe dumneavoastră! clipeşte biata femeie.

— Locul lui e la poliţie!

Intru în birou gâfâind. Joop K.G., întins pe burtă pe masa mea de lucru, studiază atent un articol apărut în chenar negru pe prima pagină a cotidianului „Hidalgo”. Alte jurnale zac aruncate prin toată camera.

— Nu pot să-mi văd de treabă în linişte? fandez arţăgos, călcând ostentativ ziarele de pe covor.

— S-a comis vreun atac terorist? îmi dă replica poliţistul, răsucindu-se suplu şi sărind în picioare.

Se uită la mine jovial, relaxat, de parcă a dormit zece ore neîntors. Observ în goană că e ras proaspăt şi poartă cel mai dichisit costum matinal – din garderoba poliţiei, evident! Îi cade ca turnat.

— Ai început să mă oboseşti. Pe unde treci, laşi în urmă numai nenorociri!

După această judicioasă afirmaţie încep să mă deconectez. Împăturesc gazetele împrăştiate prin cameră cu migala unui maniac.

— Ordinea şi logica acţiunii! remarcă Joop. Ce-i cu tine?

Nu mai duci la tăvăleală?

Strânge în mâini ziarul de pe fotoliu, îl azvârle în sus ca pe o minge, urmărindu-i traiectoria. Mă feresc la timp.

— Cred că nu pentru asta te-ai ostenit să vii încoace! mârâi. Ia spune, în jocul tău bizar mie ce rol mi-ai rezervat?

Câteva clipe poliţistul rămâne perplex.

— Superb! exclamă apoi. Joc bizar! … Subtilă idee!

Vreau să-i răspund. Cu un gest energic îmi face semn să tac. Trece la fereastră şi îşi consultă ceasul de la mână. Se aude cum strănută cineva. Pe cadranul ceasului se aprinde un punct luminos.

— Inepuizabila ta mascaradă!

— Aiurezi, dragă! mă repede, parcă citindu-mi privirea întrebătoare. Ai tocmai starea potrivită unei plimbări. Ia du-te să iei puţin aer, altfel la noapte o să visezi urât. Îţi chem un elicopter.

— Am consultaţii, nu pot! protestez, încercând să ghicesc ce vrea să-mi spună cu semnele agitate ale mâinilor.

— Le amâni.

— Şi la ora patru merg la doamna…

— Renate Stein. Până atunci, te întorci. De altfel o să mergem împreună. Am ordin de la şefii mei să mă ocup niţel de această distinsă persoană.

— Ordin?!

— Iar tu o să-mi înlesneşti intrarea acolo, ca de obicei. Vin să te iau la patru fără zece.

— Ca de obicei?!

Înşfacă teancul de ziare şi iese. Doamna Turner îşi face apariţia în prag. După compătimirea din ochii ei îmi dau seama că a auzit totul.

— Ce să-i transmit soţiei dumneavoastră?

— Un sărut. Consultaţiile se amână pentru ora două.

— Poate vă prinde bine o plimbare! Încearcă să-mi dea ori să-şi dea curaj.

Îi zâmbesc recunoscător şi ea mă răsplăteşte cu o pilulă calmantă – din gratuităţile rezervate personalului clinicii – suficient de amară încât să-ţi taie pofta de a mai fi bolnav.

Pilula nu ajunsese încă unde trebuia când din plafon, din pereţi, din clanţa uşii sau de sub picioarele noastre răsună o voce de bărbat care mi se pare destul de cunoscută:.

— Domnule doctor Van Mennen, Consiliul clubului „Tsunami” vă mulţumeşte pentru abnegaţia cu care apăraţi interesele instituţiei!

Mă înclin adânc, rămân în poziţia asta şi întreb:

— Doamnă Turner, dumneavoastră aţi auzit ceva?

— Domnul Yamada Hyo Toshiba e prezent peste tot! îmi răspunde senină. Atenţia cu care vă înconjoară este…

Fug din birou cu spaima în suflet.

Aerul condiţionat din elicopter mă înviorează. N-am chef să mă gândesc la ceva anume. Efectul pastilei?! …

Mă uit la pilot din obişnuinţă. Un tânăr imberb, prea serios pentru vârsta lui.

— Domnule Van Mennen, aştept!

— Poftim?

— Încotro mergem?

— Indiferent.

— Vă propun o zonă împădurită. Oxigen.

Decolăm vertical. În carlinga transparentă năvăleşte lumina soarelui, orbitoare, insuportabilă. Închid ochii. Ascult cum toarce motorul. Mi se face somn şi mă relaxez. Nu ştiu cât timp a trecut când aud vocea gravă a junelui însoţitor:

— Binevoiţi să vă uitaţi, domnule. Pădurea Gonal.

Numeroase poiene cu flori colorate şi pui de căprioară, fazani, iepuri albi. După tonul lui s-ar părea că şi eu mă număr printre exemplarele acestei faune şi e cazul să-mi găsesc adăpost. Aici. Profetică intuiţie!

— Admirabil! mormăi în barbă.

Motorul tuşeşte scurt. Pentru câteva clipe aparatul cade

în gol..

— Ce s-a întâmplat?

— O pană. Deloc gravă. Dar va trebui să aterizăm cât mai curând! Până termin vă puteţi mişca prin împrejurimi.

Stejarii, de un verde închis, vin spre noi cu repeziciune. Elicopterul se clatină graţios pe deasupra coroanelor uriaşe şi se apropie de pajiştea acoperită cu flori albe, galbene, portocalii, roşii, sau albastre. Aterizăm uşor pe panta lină. Pilotul se grăbeşte să-mi deschidă uşa. Aerul dă năvală, aromat, rece, încărcat cu oxigen. Inspir adânc şi sar cu băgare de seamă în iarba deasă.

— În jumătate de oră sunt gata!

— Perfect! rostesc, mulţumit de întâmplare.

Mă îndepărtez, uitându-mă cu atenţie pe unde calc. Margarete pitice, romaniţă, bujori roşii ca sângele şi tulipe cu petale galbene. Din când în când bâzâie câte o albină. Câţiva pui de căprioară fug şi dispar în pădure. Cel mai bun lucru e să mă întind pe undeva. O porţie de somn nu mi-ar strica.

În marginea pădurii văd o potecă. Mă îndrept alene spre ea. Când ajung în umbra stejarilor simt cum mi se închid ochii. Iarba deasă şi subţire e prea tentantă. În primul luminiş nu mai rezist Mă întind cu faţa în sus printre bujorii înfloriţi. Mireasma lor are asupra mea efectul celui mai pur anestezic. Adorm pe loc…

Cineva mă trage de nas.

— Prea stimate domn – aud ca de departe o voce – gata, sus! Ai dormit destul!.

Deschid ochii şi clipesc buimac, răsucindu-mă anevoie. Joop K.G. — aşezat pe iarbă lângă mine – zâmbeşte trist. Ţigara stinsă îi atârnă în colţul gurii.

— Nici aici nu scap de prezenţa ta?!

E răcoare. Îmi trec limba peste buzele uscate.

— Ce spui de natura asta? replică el. Copleşitoare,

tainică… Ne ocroteşte! Până şi de urechile indiscrete. Bea o gură de aici!

Scoate flaconul plat din buzunar. Îl iau şi trag două gâturi zdravene. Alcoolul îmi frige beregata. Joop bea şi el şi introduce fiola cu coniac în buzunar.

— De ce m-ai cărat încoace? La două am consultaţii.

Îşi aprinde o ţigară. Pufăie zgomotos.

— Te apuci să vorbeşti vrute şi nevrute! Mă dojeneşte. Fără să ţii cont unde te afli.

— Adică?

— N-ai băgat de seamă că în clinica voastră a crescut îngrijorător consumul de curent?

— Exprimă-te limpede!

— Funcţionează clandestin o groază de aparate.

— Medicale?

— Nu, dragă! De transmis la distanţă sunete şi imagini. Mai ales din cabinetul tău.

— Prostii!

— O ştiu de la Maurice.

— Chevallier?

— Celălalt, electricianul. Om de încredere. De câte ori mi se ard siguranţele, pe el îl aduc să le repare. Dacă ai nevoie vreodată…

— Mă calci pe nervi, înţelegi?

— Cum să nu! Atunci să ne continuăm discuţia!

— Cine dracu’ să-mi fi pus microfoane şi camere de luat vederi? Mint cu neruşinare.

— Hei, hei! Fără vorbe urâte, dragă!

— Nu sunt „dragă” cu tine!

— Va să zică, unde rămăseseşi? A, da! „Un joc bizar” … Frumos spus, îmi place!

— Poliţist de operetă! Fără pic de umor, nici de bun simţ. Misterele Parisului în cabinet la mine! Auzi!

— Fericit om eşti, doctore!

— Ei bine, „joc bizar”! Murdar ar fi fost mai potrivit, dar mă handicapează educaţia, nu pot vorbi decât pe ocolite. Mă împingi la tot felul de…

— Porcării. Aşa le zice la noi, în poliţie.

— Mulţumesc! Fără să mă întrebi, cel puţin!

— Ceilalţi te-au întrebat?

— Ceilalţi?

— Patronii tăi de la Tsunami. Cum ai ajuns pe statul lor de plată?

— Foarte simplu. După ce îmi pusesem la punct metoda de testare psihologică a sportivilor mi s-a oferit un salariu substanţial şi postul de şef al clinicii.

— Deci ţi-ai exercitat dreptul la opţiune? Îmi râde în nas.

—Exact! răspund, ceva mai nervos decât ar fi presupus replica. Oamenii cei mai umani ţin la dreptul ăsta, care exclude hazardul oricărui joc.

— Oamenii cei mai umani umplu bibliotecile şi cimitirele, doctore.

— L-ai citit pe Malraux?

— În lipsă de ceva mai bun. Şi tare aş vrea ca tu, unul, să rămâi în bibliotecă până la adânci bătrâneţe. Dar, apropo, sportivii pe care i-ai testat, de ce au rămas la Tsunami?

— Optzeci şi cinci la sută dintre ei sunt campioni.

— Şi? Nu mai există alte cluburi?

— Tsunami dispune de surse financiare uriaşe.

— Deci ne-am întors la libertatea opţiunii! Bravo!

— Eşti caraghios! Ai vrea să fugim de cine plăteşte mai bine?

— Sau câştigă mai bine. Unii fug. Dar se opresc tocmai pe lumea cealaltă.

— George Hay…

Joop priveşte curios la mersul voinicesc al unei furnici pe pantalonii lui. Întinde un deget, furnica îi ajunge pe unghie şi el o suflă în iarbă.

— A murit nevinovat! rosteşte într-un târziu. Merita o groapă, oricum. Iar Alvin Brüg, de acolo de unde se află, nu va reclama substituirea. Au fost, după câte ştiu, prieteni buni.

— Ai trişat cu dezinvoltură.

— Am riscat enorm. Jocurile erau făcute. Şi altfel n-aş fi putut cunoaşte cărţile celorlalţi. Mi-a venit rândul să servesc, mi-am aranjat un care de aşi. Pe masă e cea mai mare miză strânsă vreodată şi acum mă prefac abil că filez cartea şi aştept să văd cine plusează. Chiar, cine va plusa?

Ridic din umeri, cu senzaţia că mi s-a inoculat sub ţeastă un lichid fierbinte, care din clipă în clipă mă va paraliza.

— Mai avem de băut? Şoptesc.

— Nu ne salvează.

Beau până la ultimul strop.

— Dă-mi şi o ţigară.

Fumăm în tăcere. Pădurea nu mai există. În pustiul din jur văd numai ochii trişti ai lui Joop, dincolo de lentilele groase în care îi tremură fărâme de lumină.

— E un joc unde, până acum, toată lumea trişează pe toată lumea. Până să-l învăţ, am pierdut tot – linişte, cinste, respect faţă de mine însumi, încredere în oameni… Din păcate, arhiva lui Callman nu mai face doi bani. Şantajul s-a anulat prin şantaj. E nevoie de altceva.

Mă simt din ce în ce mai rău şi nu ştiu dacă medicina mea e în stare să-mi ofere vreun leac. Încerc să mă consolez că e doar oboseală, dar maladia fără nume vine din afară şi mă cuprinde parcă prin ricoşeu, e reflexul unei degradări care cuprinde lumea.

— Am aruncat o momeală, continuă poliţistul, şi culmea e că mi-a răspuns altcineva decât mă aşteptam.

— O momeală îngân neatent.

— Înmormântarea lui Hay cel travestit în Brüg. N-ai văzut ziarele?

— Ziarele?

Joop K. G. Îşi scoate ochelarii, îşi masează cu delicateţe pleoapele înroşite, după care clipeşte îndelung, se strâmbă ca şi cum lumina ar fi devenit dintr-o dată insuportabilă.

— Articolele sunt impecabile. După ce le citeşti îţi vine să plângi şi să te duci la prima biserică. Ai impresia că Brüg nu trebuia decât să moară pentru ca gloria să se năpustească asupra lui.

Face un gest brusc, izbind iarba cu piciorul. Ridurile de pe frunte i s-au adâncit.

— Bine că nu dai în mine! Poate o să te înduri mai târziu.

— Toshiba şi Martin Doga au declarat că vor acoperi prăjina lui Alvin cu aur şi o vor transforma în monument naţional. Cât despre stadionul UM 15… Începând cu data de astăzi se numeşte Alvin Brüg!

— Foarte frumos!

— Băiete, în marea lor majoritate, articolele au în structură elemente comune, fie pe plan literar, fie în stil, deşi poartă semnături diferite: Finks, Alejo Navarra, Petre Petrof, Spaulding… Mă rog! Le-am analizat. Îţi dai seama ce ordinatoare avem. Articolele aparţin aceluiaşi creier electronic, maşină cu numere de hazard sau creier uman. Azi dimineaţă am primit şi alt raport. Toţi autorii au fost plătiţi din bugetul clubului Tsunami.

—Fantastic! intervin cu glas subţire. Vă trebuie un calculator ca să ajungeţi la o concluzie de bun simţ? E normal. Tsunami a apelat la cei mai buni ziarişti.

— Atunci s-o luăm altfel. Vizita la doamna Renate Stein a rămas la aceeaşi oră?

— Da.

— Mergem amândoi. Cu maşina ta.

— E cazul?

— Nu începe iar! Pe drum să-mi spui cu ce se ocupă în ultima vreme această fermecătoare doamnă. De pildă,

dacă ţi-a vorbit de nu mai puţin fermecătoarea soţie a domnului Toshiba.

— Dolle Dinsdag?

— Erau foarte bune prietene cândva.

Joop se trânteşte înapoi în iarbă. În mână i-a apărut o cutie metalică plată, cu reflexe albastre. Tabacheră, calculator, aparat de ras, armă laser, talkie-walkie sau toate la un loc.

Clic! Sare capacul aparatului. Tresar. E o tabacheră. Ţigările sunt înşiruite frumos. Într-un colţ străluceşte o brichetă minusculă, argintie.

— De ce nu apelezi chiar la serviciile doamnei Stein?

Din marginea tabacherei începe să se furişeze în sus o ţigară. Joop o prinde între degete. După nici două secunde bricheta se aprinde singură. Inspectorul, cu ţigara aprinsă, pufăie satisfăcut.

— Ştii ce nostimă e jucăria asta? Mă distrez cu ea ca un copil… De unde fac rost şi de o scrumieră? Râde singur, ca de o glumă bună. Numai şase ţigări sunt reale, continuă degajat. Celelalte au funcţii tehnice, într-un dispozitiv afurisit de complex… Ai fost din plictiseală la barul lui Seel?

— La naiba! Întreci orice limită! Ce mai e şi cu Seel? Nu şi-a făcut rugăciunea de dimineaţă? … Nu. Nu frecventez astfel de localuri. Eşti mulţumit?

— Vorba vine, bar. E cea mai rafinată speluncă din oraş, continuă Joop, făcând abstracţie de răspunsul meu. Trei etaje, subsol pe două nivele, parc în stil englezesc, şase piscine, 148 de salariaţi, 50 de maşini la dispoziţia clienţilor, distracţii legale şi ilegale, orchestră, balet, oameni de gardă, organizare perfectă. Seel nu admite scandalul, nu încurajează violenţa. Îşi achită impozitele la timp. Numeroşi cetăţeni onorabili trec pragul „bâlciului” cu minuni. Aparent, nu i se poate reproşa mai nimic. Dar ştim, la ora actuală, că participă la tranzacţii cu obiecte de artă,

bijuterii, valută, că dispune de tripouri şi case de toleranţă în afara legii. Investeşte sume importante în societăţi industriale. Paradoxal e că participă frecvent la viaţa urbei, e cunoscut ca filantrop, sprijină dezvoltarea ştiinţei şi sportului, e numit în funcţii politice şi administrative şi e simpatizat la diferite nivele de oameni influenţi.

Acum trei ani am pus ochii pe un fost avocat ieşit la pensie. Să-i spunem domnul Kreek. Celibatar convins, ţinută impecabilă, tip cu mult şarm, agreabil, cult. În relaţiile sociale foarte precaut, însă cu evidente slăbiciuni pentru femei. Femeile l-au costat o groază de bani. Descoperind această mică fisură, l-am şantajat cu delicateţe pe domnul Kreek, propunându-i să ne ajute. Contra cost, bineînţeles. N-a avut încotro. Şi l-am trimis în coasta lui Seel. Ne-a dovedit că e om de caracter, consecvent cu obligaţiile asumate... De două ori pe săptămână primim informaţii de la el. Rapoarte verbale. Ultimul raport este tulburător. Nu vrei să-l asculţi? ... Am uitat. Domnul Kreek are veleităţi literare. Nu suportă conciziunea unui raport oficial.

Alunec în mreaja somnului. Abia mă îndur să deschid gura.

— Nu mă interesează domnul Kreek. Nici afacerile lui Seel.

— Dragul meu, insistă Joop – al cărui glas capătă inflexiuni grave – mai află şi tu ce se petrece în lume!

„Păcat! răsună o voce agreabilă din tabachera aşezată în iarbă. Am la dispoziţie un parc englezesc în care s-ar putea rătăci până şi fantezia lui Walter Scott. Sunt singur. Paşii mă poartă pe alei încă pustii. Fumez. E prea devreme, nici zece seara. Băutura n-a avut încă timp să trezească din amorţeală romantismul frivol pentru a goni perechile din saloane. E o noapte care poate răscoli singurătatea unui bărbat. Doar pe banca de lângă havuz, în lumina gălbuie a

felinarului se odihneşte un bătrân scorţos, cu bust drept şi faţa albă ca o coală boţită de hârtie. De braţul lui – sau de buzunarul lui, totuna – s-a agăţat o femeie plinuţă, cu umerii goi. Tristeţea mea trece pe lângă tristeţea lor şi se pierde în întuneric.

Pătrund în local. Domnul Carol Bloomfield, portar cu vechi state de serviciu, surâde ceremonios – pierdut în uniformă şi între pereţii de cristal – se înclină şi îmi cere, contrar uzanţelor, permisul. „Domnule avocat, vă cer scuze. Ordin.” Cercetează cu atenţie cartonaşul verde. „Aveţi acces în salonul imperial. Vi s-a rezervat un loc în zona coloanei a VIII-a, în compania doctorului Pernod.” „Nu bănuiam că mă bucur de atâta apreciere”, remarc insolent. „Domnul Seel vă consideră binevenit. La ora 22 şi 30 de minute ne va onora cu prezenţa doamna Dolle Dinsdag, domnul preşedinte Yamada Hyo Toshiba şi domnul director adjunct Martin Doga. În cinstea acestui eveniment s-a organizat un program special. Vă doresc „amuzamente” cât mai plăcute!” … Nu prea eram convins că urarea lui mă va ajuta să-mi schimb starea de spirit. Contrar obiceiului primisem o dispoziţie expresă: „Urmăriţi cu precădere reacţiile celor prezenţi în sală!” Reacţii la ce? … Prin prezenţa şefilor de la Tsunami seara se anunţa plină de neprevăzut. M-am obişnuit să aştept evenimentele fără să-mi fac scheme antecalculate.

Pe Toshiba şi Martin Doga i-am mai întâlnit cândva. Fără-ndoială, amândoi sunt slăbiciunea domnului Seel, dar mult mai probabil că doamna Dolle Dinsdag – Marţea nebună – se bucură de cea mai înaltă apreciere. Cu ani în urmă a cântat în acelaşi local. Succesul cântecelor ei olandeze nu e încă uitat… Sala ovală o cunoaşteţi. Ambianţa e cam austeră, dar plină de gust şi distincţie. În partea opusă a sălii se înalţă un podium circular, negru, pe care orchestra lui Şteff Gruzinschi tocmai atacase în surdină valsul

„Povestiri din pădurea vieneză” …

Salonul e aproape plin. Bărbaţi de diferite vârste şi femei, multe femei tinere. Mă strecor dezinvolt spre masa unde mi s-a rezervat locul. E la marginea salonului, în dreapta. Pernod n-a sosit încă. Iau loc în aşa fel, încât să pot urmări toată mişcarea dimprejur. Chelneriţa se apropie cu demnitatea unei jivine de rasă. Zâmbeşte, recunoscându-mă. E Norma. O privesc nu fără invidie. Fracul alb, mulat pe coapsele fine, îi scoate în evidenţă trupul sculptural. „Bună seara, domnule! … Singur?”. „Bună, Norma! Singur. Ce vin îmi recomanzi în seara asta la friptura cu salată verde?” „O sticlă de Alciz-Faroum, demi-sec?” „Fie… Mulţumesc, Norma.” Se îndepărtează, legănându-se uşor.

Chiar în acest moment îşi face apariţia domnul Seel în persoană. Înalt, uscăţiv, distins. Se înclină ceremonios în direcţia unor impozante doamne, surâde dirijorului şi se retrage la fel de distins, pierind după perdelele ce cad în falduri graţioase.

La masa învecinată îl recunosc pe Jimmy, cascadorul. Seamănă cu Yves Montand în anii lui de glorie. La ora unu fix ne va părăsi pentru a coborî în saloanele din subsol. E un pocherist incorigibil. Pipiţa roşcovană din faţa lui e Lola Polevici. Preferă bărbaţii căsătoriţi. Pe Jimmy îl iubeşte cu adevărat.

Norma se întoarce, pune sticla în frapieră. „Sifon, apă minerală?” „Apă minerală” spun, urmărindu-i mişcările elegante. Uf! … Toarnă vin în cupa de cristal, apa în celălalt pahar, zâmbeşte senină şi pleacă. Sorb alene. Vinul e delicios. Pernod întârzie.

Un picolo blond, cu pistrui pe nas, îmi aduce friptura şi salata. Privesc la cele două chifle rumene şi constat că nu mi-e foame. Femei tinere, superbe, în fracuri albe, trec printre mese. Niciuna nu mă bagă în seamă.

Domnul Seel îşi face din nou apariţia, traversează sala,

se înclină amabil când în dreapta, când în stânga. Îmi consult ceasul. E 22 şi 30.

La intrarea în salon se produce animaţie. Câţiva bărbaţi aplaudă discret. Nişte doamne s-au ridicat din fotolii. Domnul Seel, lângă uşă, frânt din mijloc. În salon pătrunde solemn doamna Dolle Dinsdag, urmată imediat de domnul Yamada Hyo Toshiba şi Martin Doga. Cu Seel în trenă, grupul triumfal se îndreaptă spre mesele libere din faţă. Invitaţii aplaudă, orchestra e în picioare, noii sosiţi iau, loc, în timp ce Gruzinschi şi colegii săi atacă în surdină un tango argentinian.

Dolle Dinsdag poartă o rochie lungă, albă, strânsă pe talie, fără cordon. Un decolteu decent îi scoate în evidenţă umerii largi de culoarea ciocolatei – şi braţele lungi, fără cusur. Încheietura mâinii stângi e strânsă cu o brăţară subţire, aurie. În jurul gâtului înalt are un lanţ fin şi un medalion oval, prins deasupra sânilor mici. Părul cenușiu, aruncat într-o parte, i se revarsă pe umeri. Chipul prelung, ars de soare, pare străin, în contrast cu ochii imenşi, negri, profunzi, sclipitori şi trişti. Te şochează această tristeţe – aş zice originală – ce se revarsă din întunecimile ochilor ei. Şi, în acelaşi timp, fascinantă. E atâta simplitate, atâta lipsă de artificiu în ţinuta doamnei Dolle Dinsdag, încât mă cuprinde nu ştiu ce tainic respect, dar şi compasiune.

Mă concentrez asupra lui Yamada Hyo Toshiba, cel care conduce cu mână atât de sigură destinele celebrului club sportiv Tsunami. Înalt, solid, preocupat evident de propria-i formă sportivă – ce şi-o menţine impecabil – impune de la prima aruncătură de ochi. Degajă o forţă ce nu se manifestă ostentativ, dar pe care o simţi ca o iradiere ce te subjugă. Dacă nu l-ar trăda ochii uşor migdalaţi şi pometţii obrajilor, nu i-ai putea ghici originea asiatică.

Soţia pare să nu-l preocupe. Discută îndelung cu Martin Doga. Din când în când surâde domnului Seel. Buzele lui

sunt ca două linii perfecte. Ce destin nesăbuit s-a jucat cu viaţa lor, pentru ca Dolle Dinsdag să facă parte din gloria lui Toshiba?

Norma s-a alarmat că nu beau şi nu mănânc. S-a oprit lângă masa mea, privindu-mă curioasă. Îi zâmbesc. Sorb din pahar cu sete, ca şi cum mi-aş aduce aminte ce obligaţii am ca invitat. Pernod, dracu' să-l ia, nu-l cunosc, dar e un încurcă lume… Norma înfloreşte toată. Aventura m-ar amuza, deşi risc să-mi trădez modestia resurselor financiare. „Doctorul Pernod va lipsi în noaptea asta", murmură Norma. „Sunt dezolat, remarc în doi peri. Nu vrei să-mi ţii companie?" „Ştiţi că aici nu se poate", replică ea, şi felul cum accentuează adverbul sună aproape ca o promisiune… Îmi surâde echivoc şi dispare. „Ţap bătrân! Aşa-ţi trebuie! reflectez bine dispus. Îţi toacă pensia cât ai bate din palme. Iar Joop K.G. e cam zgârcit! …" Ah! L-am uitat pe Martin Doga… Îmi îndrept atenţia asupra lui! Broboane de sudoare îi alunecă pe obrajii plini, congestionaţi, deşi instalaţia de aer condiţionat funcţionează ireproşabil. Masiv, măsliniu, trădându-şi originea sud-americană, e la vârsta când metabolismul hidrocarburilor îi pune în pericol inima. Fracul alb îl incomodează vizibil. Ochii mici îi strălucesc în fundul capului. Chelia avansată îi descoperă pielea tuciurie de pe ţeastă. Prea multe inele pe degetele mici.

… Cum au reuşit oare aceşti bărbaţi atât de diferiţi să colaboreze? Dar, în fine, nu e treaba mea.

Băieţii lui Gruzinschi şi-au pus în cap să epuizeze tot repertoriul de tangouri clasice. Toshiba îşi invită soţia la dans. Luminile se sting. Perechea îmbrăţişată se pierde în penumbra ringului. Norma s-a lipit în treacăt de umărul meu. Sorb din vin cu plăcere. Alte câteva perechi s-au furişat pe ring. Dolle şi Toshiba revin la locurile lor. Lumina se stinge şi se aprinde de câteva ori. Orchestra atacă un

acord final şi pe podium îşi face apariţia o fetişcană mai mult goală, care anunţă cu voce melodioasă:

„Doamnelor şi domnilor, în programul pregătit special pentru oaspeţii noştri din această seară, Nelly vă va prezenta o mică şi, sperăm, agreabilă surpriză”. Câteva aplauze anticipative şi Nelly îşi face apariţia. Este una din atracţiile localului. Seel o întreţine, la propriu şi la figurat, cu toată grija şi e drept că, fără a avea distincţia princiară a lui Dolle Dinsdag cea de altădată şi nici frumuseţea ei, poate fi trecută în rândul cântăreţelor bune... Doamnelor şi domnilor, începe Nelly, vă propun să fredonăm împreună un cântec ce are şanse de a ajunge şlagăr. Orchestra va intona întâi melodia, pe care vă rog să o repetaţi până vă veţi obişnui, apoi eu vă voi spune cuvintele. Să nu vă fie teamă, nu e prea greu.” Aplauzele se înmulţesc, binevoitoare. Gruzinschi dă semnalul; primele note se revarsă în salon. E o melodie nostalgică şi simplă, ca o baladă medievală de dragoste. Mesenii o reiau cu glas scăzut şi mă pregătesc să mă alătur lor, mai ales că Norma, apărută lângă mine, cântă cu multă convingere, fixându-mă provocator, dar observ o agitaţie neobişnuită la masa oaspeţilor de onoare. Toshiba se ridică nervos, privind-o parcă fascinat pe Nelly, în vreme ce Doga, strivit în scaun, are înfăţişarea unui trişor prins cu o chintă roială în mânecă. Toshiba se întoarce brusc spre el, ca muşcat de şarpe, îi strecoară o frază printre dinţi, pesemne un ordin, fiindcă sud-americanul sare în picioare şi se precipită spre ieşire, însă tot Toshiba îl opreşte cu un „Nu! Întoarce-te!” care se aude până aici. Dolle, nedumerită, şi mi se pare, speriată, neputincioasă, se uită pe rând la ei. Nelly n-a remarcat reacţia invitaţilor, ori se aştepta la ea, fiindcă nu-i dă atenţie; şi cum mesenii au deprins linia melodică, opreşte orchestra şi se apropie de microfon. „Vă mulţumesc! Ciripeşte din nou. Cântecul se cheamă *Amoeba*

albastră. Iată cum sună prima strofă:

Când, fermecate, valurile-şi sparg
tăcerile adânci şi-i Lună plină,
Amoeba-albastră unduie în larg;
năluca ei se naşte din lumină.

„Acum să cântăm versurile!” Salonul reia, în cor, melodia. Dar strofa nu ajunge la jumătate, când un bătrân scorţos, cel pe care-l văzusem mai devreme sub felinarul din parc, îşi răstoarnă fotoliul şi încearcă, stângaci, să sară peste el. Aproape în acelaşi timp, juna de lângă Jimmy, Lola Palevici, scoate un ţipăt strident – cascadorul s-a lansat într-o cursă cu obstacole, sărind abil peste mese, cu o viteză de necrezut şi dispare, ca un meteor, pe uşa salonului; Lola îl urmează la câţiva paşi, încearcă şi ea un salt, dar se împiedică de o frapieră şi se lungeşte peste prima masă, dezvelindu-şi impudic părţile cele mai picante ale trupului bine făcut. Nelly a încremenit, cu microfonul la gură, într-un gest lipsit de orice eleganţă. Yamada şi Doga au luat-o pe Dolle Dinsdag de subţiori şi o duc afară pe sus, în momentul când în salon izbucneşte panica. Norma apucă, în virtutea inerţiei, să mai emită câteva note şi îmi sare ca apucată pe genunchi, după care ne rostogolim amândoi pe covor…”

Clic! Banda s-a terminat. Joop întinde mâna şi înhaţă aparatul care se face nevăzut. Mi-e frig. Îmi frec genunchii cu palmele şi refuz să mă mai gândesc la ceva. Ochii îmi fug peste iarba deasă, strălucitoare.

— Câteva amănunte! zice Joop. La ora când în spelunca lui Seel se petrecea pitoreasca scenă descrisă de Kreek, pe stadionul central dintr-o mare capitală a Americii Latine se desfăşura o cursă cu obstacole. Câştigată cu detaşare de Jean Mesmer, reprezentantul clubului Tsunami.

— Am înţeles! fac ursuz. În aceeaşi seară Alvin Brüg dobora recordul mondial şi mai târziu se răsturna cu maşina pe… cam la ora când… Doar nu crezi că…

— Vezi ce băieţi deştepţi am ajuns? îmi râde în nas. Ne vedem în birou la tine; n-ai uitat, sper, de consultaţii. Am dispoziţie de la şefii mei să te asist. Şi mă conformez.

Încalecă bicicleta şi se pierde printre stejari. Din cealaltă direcţie pilotul elicopterului îmi face semn că putem porni.

10

— Cine?

—Miguel Herrera y Garcías Solente. Reprezentant comercial. Firma „Sandopol şi Remus”. Produse cosmetice – încheie doamna Turner. Cu soţia, adaugă, răsuflând din răsputeri.

Cabinetul de consultaţii mi se pare străin, cenuşiu, insuportabil. Joop K.G. – într-un uriaş halat alb ce-i atârnă până la călcâie – învârteşte în mâini o seringă Guillen. Sub nas şi-a lipit o mustaţă blondă. Poartă ochelari fumurii, iar pe cap şi-a îndesat o bonetă de chirurg.

— Să intre! consimt, cu voce de nerecunoscut.

Doamna Turner se prelinge imponderabilă, se face nevăzută.

Uşa e trântită de perete şi domnul Miguel Herrera pătrunde la iuţeală, împins din urmă de consoartă – femeie la 50 de ani, masivă, cu sâni impozanţi, cu obraji durdulii, congestionaţi.

— Bonjour, domnule doctor! tună doamna, cu glas de brigadier silvic. L-am adus cu forţa! Ce noroc am avut că mi s-a telefonat de la cabinetul dumneavoastră! Altfel n-aş fi apelat la vreun doctor nici în ruptul capului! N-am încredere

în medici! Sunt nişte escroci!

— Telefon de la… cabinetul meu?!

Privesc mohorât spre Joop, care-mi zâmbeşte cu inocenţă. M-am lămurit.

— Soţul meu a avut o criză nervoasă, adaugă doamna, împingându-l.

Abia acum observ că bătrânul domn Miguel are mâinile legate la spate cu un şnur subţire, iar doamna şi-a înfăşurat pe braţ celălalt capăt.

Înalt, drept, livid, Miguel Herrera inspiră milă. Se uită absent la mine şi aprobă, clătinându-şi capul. Pe chip i s-au întipărit toate renunţările vieţii.

— Luaţi loc, vă rog!

Doamna îşi împinge soţul în fotoliu, după care rămâne de veghe lângă el. Joop K.G. se apropie cu un bisturiu în mână.

— Îmi permiteţi, doamnă?

Fără să aştepte răspuns taie legăturile domnului Miguel, în timp ce doamna se încruntă neliniştită.

— Să stai cuminte, dragule!

—Mulţumesc, tinere! mârâie bărbatul, masându-şi încheieturile mâinilor. Salut, domnule doctor! Îşi aduce aminte şi surâde trist.

— Vă rog să-mi relataţi cât se poate de exact cum s-au petrecut faptele, fac nervos, în timp ce, cu un gând revoltat la culme, îl trimit pe Joop la mama dracului!

— Azi-noapte am fost invitaţi la Seel. Suntem vechi cunoştinţe, prieteni chiar. La început ne-am distrat de minune. Orchestră grozavă. Dar mai târziu a pus-o naiba pe Nelly, dizeuza, să cânte, împreună cu noi, o serenadă marinărească. O chestie cu dragoste. Miguel a început să dea semne de nelinişte. Ţopăia pe loc, fredona şi se uita după femei. Pe urmă a ieşit din sală, alergând ca un sportiv. Ajunşi acasă, în dormitor, în loc să-şi tragă pijamaua, Miguel a rămas în chiloţi, ca să mă exprim fără jenă… A fugit prin

cameră, a făcut genoflexiuni şi până la urmă a sărit peste pat, peste toaletă… Cei de la salvare i-au dat nişte calmante. Dimineaţa mă trezesc cu un telefon de la asistentul dumneavoastră şi iată-mă! Sper să mă ajutaţi, dacă m-aţi chemat!

— Liniştiţi-vă, doamnă! intervin. O criză nervoasă trecătoare. Vă prescriu reţeta. Cinci pastile pe zi, din trei în trei ore. Regim alimentar sever. Lichide din abundenţă.

După o săptămână va fi… va fi în măsură să-şi vadă de treburi.

Scriu reţeta, i-o întind binevoitor. Doamna o ia, o citeşte, dă din cap nedumerită..

— Auzi, Miguel? Cinci pastile pe zi!

Îl mângâie. Miguel surâde la fel de trist.

— Mulţumesc, domnule doctor, şopteşte.

— Vă rog!

— Să ştiţi, dacă e adevărat, îmi schimb părerea despre medici! declară ritos doamna. Cât am de achitat?

— Nimic.

— Foarte rău! Foarte rău! Viaţa fără bani nu e viaţă…

Îl ia pe Miguel de braţ şi ies amândoi însoţiţi de Joop al cărui halat fâlfâie caraghios. Îmi trec palma peste obrajii neraşi. Dumnezeule atotputernic, refuz să cred în relaţia dintre Amoeba-albastră şi aceste puseuri! … Re-fuz! Iar bestia îmi trimite nevinovaţii ăştia pe cap pentru a mă convinge…

— Agatha Mandeville, îmi atrage atenţia doamna Turner din uşa larg deschisă. Specialist optician.

Agatha Mandeville intră în cabinet cu siguranţa femeii care a aflat de mult ce loc privilegiat ocupă pe biata noastră planetă. Cred şi eu! Tinereţea ţipă în ea prin toţi porii, într-o explozie de farmec şi graţie.

— Doamnă…

— Mulţumesc, doctore! Îmi întrerupe formula

curtenitoare şi se aşază. Vă cer scuze! Mă aflu încă sub influenţa unei întâmplări enigmatice.

– Vă ascult!

Degetele nervoase, i s-au încleştat pe poşeta din poală. Câteva clipe ochii îi fug în direcţia lui Joop care, lângă fereastră, răsuceşte seringa în mâini.

— Am primit aseară o invitaţie din partea lui Fred. Fred e căpitan în marina comercială. Sănătos, urât, curtenitor, vesel. Dar, ceea ce e mai important, e consecvent în sentimente. Mi-a propus să ne distrăm. Azi-noapte Seel a organizat un program special. Fred se dă în vânt după muzica retro. Îl adoră pe Gruzinschi şi orchestra lui.

Într-adevăr, tangourile şi valsurile lor au fost Ia înălţime. Dar… Nu ştiu, la un moment dat cântăreaţa localului, o anume Nelly, ne-a pus să fredonăm o melodie nouă, „Amoeba albastră”. Pe Fred l-a înnebunit calitatea interpretării. Şi nu numai pe el. O mulţime de lume bună şi-a pierdut controlul. Au fost scene groteşti. O fată a încercat să se caţere pe perdele, alta a sărit în braţele unui bărbat, un bătrânel… Detaliile n-au importanţă. Am hotărât să plecăm imediat. Mă cuprinsese brusc o stare euforică. Mi-ar fi imposibil să vă ofer o imagine exactă a ceea ce am simţit. Pe drum, l-am rugat pe Fred să ne oprim într-un parc… A fost straniu, pur şi simplu de neînţeles! M-am căţărat în cel mai înalt copac. Fred a venit după mine. Cu forţa m-a readus la sol. După puţin timp m-am smuls de lângă el şi m-am repezit să sar peste un gard într-o curte străină. Până la urmă Fred m-a strâns în braţe şi mi-a spus bărbăteşte că sunt criţă! Cu chiu, cu vai am acceptat să mă urc în maşină. Am avut o violentă durere de cap, o migrenă insuportabilă. Acasă am luat nişte calmante. M-am trezit buimacă, fără chef. Fred plecase în port, la treabă. Pe la zece şi ceva am primit un telefon de la o doamnă care s-a recomandat asistenta dumneavoastră şi s-a interesat cum mă simt. Vă

stau la dispoziţie pentru un control mai amplu, în cazul când consideraţi că este necesar. Dacă nu, vă solicit măcar nişte explicaţii.

Îmi scot ochelarii şi-i pun cu grijă pe marginea biroului. Mă uit ca prin ceaţă la superba doamnă Agatha.

— Reacţiile organice, caut nesigur o formulare, sunt, în general, dificil de analizat, mai ales când apar sub impulsul unor manifestări de ordin psihic. La dumneavoastră, o supratensiune nervoasă întâmplătoare a generat un surplus de energie ce trebuia consumată… Explozia temperamentală s-a reechilibrat prin efortul fizic. Asta e! Reacţii subconştiente pe fond adolescentin. Vă prescriu un medicament cu efect rapid şi sigur. O plimbare pe ocean, câteva zile cu Fred şi totul se va încheia cu bine.

Uşa se deschide şi doamna Turner se adresează inspectorului:

— Domnule doctor, o convorbire urgentă! Poftiţi la secretariat!

Joop dispare. Agatha Mandeville se ridică şi-mi întinde mâna.

— Vă mulţumesc. Am fost neliniştită.

Îi strâng mâna cu plăcere. Poşeta îi alunecă de pe umăr, doamna încearcă s-o prindă şi îmi loveşte ochelarii care cad pe covor. Se apleacă după ei – înaintea mea – astfel că profit de ocazie şi privesc pe furiş coapsele prelungi. Se ridică, îmi întinde ochelarii. Sunt cam… neatentă! Surâde încântător. Pesemne tot din cauza…

— Nu vă faceţi griji.

— Vă rămân recunoscătoare.

— Vă rog!

O conduc politicos şi o dau în primire doamnei Turner.

Revin la birou cu senzaţia că în cap mi s-a turnat plumb. Amoeba albastră…

—Miss Edelstrom… Claudio Salinas… Agamemnon

Papanicola, îşi face impecabil datoria doamna Turner, invitând pacienţii în cabinet.

Acelaşi Seel, aceeaşi Amoebă albastră… Miss Edelstrom a încercat să sară de la etajul al doilea, Salinas a reeditat performanţele lui Tarzan în piscina din grădina casei în frac şi cu papillon la gât, iar Papanicola şi-a făcut rost de un arc şi a colindat toată noaptea prin oraş pentru a vâna indieni…

Sunt singur, cu un uriaş gol în stomac. Pun ochelarii pe birou şi ascult liniştea ce mă învăluie. Privesc neliniştit prin cabinet. Joop nu s-a mai întors de la telefon.

— Ăştia au fost toţi, şopteşte doamna Turner, apărută în uşă. E îngrozitor ce se petrece în oraş, adaugă, gata-gata să plângă.

— Ce se petrece? întreb curios, ca şi cum nu mi-ar fi ajuns defilarea atâtor Amoebe…

— Vă cer scuze! Am… primit… o bună prietenă mi-a telefonat, se înroşeşte doamna Turner, care nu ştie să spună minciuni. În oraş s-au semnalat pe neaşteptate focare de gripă. O adevărată epidemie… A apărut, se pare, la Tsunami şi se întinde cu repeziciune. Peste 20 000 de cazuri. Virus A 1163, Honolulu, sau Honduras, n-am înţeles.

— Epidemie? … Gripă? Tsunami? Fac zăpăcit. Acum, în plină vară?

Cineva împinge uşa. Doamna Turner se opune demn, cu mâinile strânse pe clanţă, cu ferma convingere că în felul acesta viruşii nu vor năvăli în cabinet. Atacantul insistă însă, aşa că doamna Turner abandonează lupta, se dă la o parte, uşa zboară de perete, Joop K.G. intră precipitat, nu-şi găseşte echilibrul, cade peste birou, lovindu-mi ochelarii cu mâna. Aceştia se rostogolesc prin aer, Joop face un salt acrobatic, îi prinde din zbor şi-i bagă iute în buzunarul hainei. Nu e mulţumit, scoate din alt buzunar o cutiuţă metalică, plată şi introduce ochelarii în ea. Cutia nu prea

seamănă a port-ochelari, dar Joop o strecoară satisfăcut la locul ei din haină, pentru că nu mai poartă halat şi nici tichiuţă.

— Scuzele mele, doamnă Turner. Eram convins că uşa s-a înţepenit.

Secretara se uită la el cu jenă, oferindu-i posibilitatea să înţeleagă că nu poate fi dusă de nas.

— În situaţia deplorabilă în care vă aflaţi, mi-am luat permisiunea să comand pentru amândoi o masă de patru persoane. V-aş ruga să vă bărbieriţi şi să faceţi un duş. Doamna Irmgard Renate Stein vă aşteaptă abia la ora 18. Domnule doctor, am transmis familiei dumneavoastră cele necesare. Poftă bună!

Buna, blânda şi atenta doamnă Turner ne părăseşte, închizând uşa cu băgare de seamă.

— Amoeba albastră a părăsit stadiul de nălucă! intervin brutal, pentru a mă rupe din obsesia gândurilor.

— Faci progrese, băiete! S-a materializat, dansează printre noi, bombăne inspectorul mai grav ca oricând. Colac peste pupăză şi o epidemie de gripă.

— M-a anunţat doamna Turner. Virus A 1163…

— Am făcut rost de două fiole cu vaccin. Te pricepi?

— La ce?

— La injecţii, surâde el perfid.

— Încetează cu glumele proaste! zbier, încleştându-mă de marginea biroului; morişca din cap tinde să-mi pulverizeze orice gând.

Joop îmi pune în faţă cele două fiole. N-am încotro, mă liniştesc imediat, scot aparatul din dulapul steril, introduc fiola în nişă şi trec lângă inspector.

— Mâna stângă! ordon. Suflecă-ţi mâneca, la naiba! N-ai mai făcut injecţii?

Îi aplic ventuza pe braţ, declanşez.

— Mulţumesc, doctore!

Repet operaţia pe braţul meu, arunc aparatul în dulap, revin în fotoliu şi-mi masez cu gesturi energice fruntea.

— Tsunami şi-a închis porţile. Carantină. Până la noi ordine, orice concurs a fost suspendat, orice antrenament interzis. 165 de cazuri grave. Clinica de pe coasta oceanului e arhiplină. Primăria a dispus o acţiune antiepidemică.

Joop se mişcă prin cabinet cu paşi mari, adus din spate, nervos.

— E firesc, nu ţi se pare? spun posomorit. Până una-alta am rămas fără ochelari!

— Altă pereche n-ai?

— Glumeşti? Ce faci cu ei?

— O mică amintire de la doamna Agatha Mandeville! Te-a păcălit! Norocul nostru e că Maurice nu poate fi dus de nas… A făcut curat şi aici. Putem discuta liniştiţi.

Înghit în sec. Argumentul lui Joop îmi taie respiraţia.

— Când s-a aplecat să mi-i ridice! fac senin, redescoperind dintr-o dată cât sunt de inteligent.

— Transmit sunete şi imagini. Cutia în care sunt acum ecranează tot. Nu şi prostia!

— Cine şi-a permis să ne spioneze?

— Învaţă jocul, bătrâne! Altfel te-ai ars! Încă nu ştiu… Ia spune-mi, unde e închisă fişa lui Aby? … Concluziile testului după metoda ta.

— V-aţi pierdut capul amândoi! remarc în surdină, aducându-mi aminte şi de dorinţa bunei mele prietene.

— Ţi-a mai cerut-o cineva?

— Nu… Doamna Stein… pentru Yvette.

— Marile spirite se întâlnesc! Îmi faci sau nu rost de ea?

— Ce te interesează?

— Studiu. Rutină. Anumite repere biografice.

— Mai bine te-ar interesa albumul. Halucinaţiile lui au fost… în ordinea fotografiilor din album. Au apărut sistematic.

— Zece, elev Van Mennen! … Numai că bietul Aby a rămas fără album! Am răscolit cu băieţii toată casa. Nici urmă.

Deschid gura şi uit s-o mai închid.

—… ăăă… L-aţi întrebat?

— Cine l-a mai întâlnit? S-a dus pe ocean să-şi uite înfrângerea. Abia aştept să se întoarcă. Dacă se mai întoarce.

— Exagerezi! fac ursuz, dându-i dreptate.

— Logica ta e bună pentru clinică. Îl cunoşti pe Mayer?

— Ce legătură are Mayer cu albumul lui Aby? Cu fişa? Cu… Suntem în relaţii cordiale. Ca şef al centrului antiepidemic ne-am întâlnit la numeroase şedinţe… Am înţeles. Vă corelaţi acţiunile cu epidemia de gripă. Ce să-i cer?

— Autorizaţia pentru acţiunea de la Tsunami. De rest mă ocup eu.

— De rest? … Care rest? … întreb zăpăcit.

— Şi poliţia dispune de brigăzi antiepidemice. N-ai ştiut?

— De unde naiba să ştiu? … Bine. S-a făcut. Altceva?

— Nimic. Fişele. Aby şi Yvette. Vezi să nu le încurci… Hai, la treabă! Timpul trece. Ia-ţi ochelarii din birou.

Trag sertarul. O pereche de ochelari identici cu ceilalţi zac înăuntru. Îi iau şi-i strecor la iuţeală în buzunar.

11

Clinica doamnei Irmgard Renate Stein ne întâmpină învăluită în tăcere. Poarta monumentală alunecă silenţios într-o parte. Strâng mâinile pe volan, în timp ce teama izbucneşte subit de undeva, urcă în mine, se împrăştie tulbure, întunecându-mi conştiinţa. Credincioasa mea Suzy

bâzâie uniform. Ne strecurăm pe sub arcadele verzi şi răcoroase.

Joop K. G., a cărui apatie a dispărut ca prin farmec, se uită lacom împrejur. Nu scapă ocazia să fluiere admirativ.

— Ce mai risipă! Fantezie şi bani! exclamă într-un târziu.

— Mai bine vezi ce faci cu dosarele alea, replic posomorât. Pune-le în mapă.

Docil, inspectorul şef introduce în mapa neagră cele două dosare sustrase ilegal din clasorul clinicii şi pe care le studiase atent filă cu filă.,

Parchez maşina. Nu apucăm să coborâm şi în capul scărilor, zâmbitoare, îşi face apariţia doamna Stein. Halatul, croit impecabil, îi dă o notă de vagă austeritate.

Joop se grăbeşte să ajungă în faţa gazdei, căreia îi sărută mâna cu politeţe desăvârşită – semn sigur că pune la cale o istorie de mare anvergură. Îmi aştept rândul să o salut pe Irmy, dar pur şi simplu nu mai pot ajunge 1a ea; poliţistul a acaparat-o definitiv.

—Cunoştinţele inegalabile în domeniul artei şi gustul desăvârșit al comanditarului au făcut din clinica dumneavoastră un mic univers încântător! murmură Joop, în vreme ce suntem conduşi prin lungi coridoare cu ferestre spre parc şi călcăm pe covoraşe care înăbuşă zgomotul paşilor. Irmy pare fascinată de manierele galantului vulpoi şi aproape că sunt gelos – m-au uitat undeva, în urmă, ca pe unul a cărui prezenţă se vede cât de colo că-i incomodează. Ajungem, în sfârşit, într-un salon plin cu mobile din stejar sculptat, grele, bogate şi inutile; plafonul, din sticlă viu colorată, filtrează lumina soarelui, topind-o în nuanţe ciudate. Suntem aşezaţi în două fotolii gemene, în dreptul unui păienjeniş de plante tropicale în spatele căruia, am impresia, încăperea se continuă, într-o penumbră deasă, unde nu se desluşeşte nimic. Doamna Stein ia loc pe un al treilea fotoliu, retras cumva, într-o zonă unde bizara

lumină din plafon nu ajunge, ori aşa am impresia, fiindcă razele multicolore îmi cad pe faţă dintr-un unghi supărător. Joop şi-a scos ochelarii şi-i şterge meticulos cu batista, păstrându-şi acelaşi surâs neobosit. Irmgard Renate Stein ne priveşte, în schimb, cu o candoare şi o bunăvoinţă de-a dreptul penibile. Pe cele trei măsuţe aflate dinaintea fotoliilor noastre, printre sticle, şi vase cu gheaţă aburesc discret cafetierele.

— Adevărată minune! murmură Joop, cu o voce învăluitoare ca un cântec de leagăn. Personalul de aici este extrem de rapid şi conştiincios.

— De ce? întrebă Irmy, curioasă.

— Cafele fierbinţi şi gheaţă netopită…

— Am cunoscut ora la care veţi ajunge la clinică…

— Da? … Cred că aţi fi fost un excelent poliţist.

— Glumiţi, domnule inspector şef!

— Nici gând, doamnă! Şi regret nespus că nu vă pot cere concursul pentru a elucida o poveste foarte încâlcită… Va plac enigmele?

— Nu cele din specialitatea dumneavoastră.

— Păcat pentru bietul George Hay!

Privesc surprins către Joop care nici nu clipeşte, în vreme ce doamna Stein schiţează un zâmbet la fel de candid ca şi celelalte.

— Mi-a spus Van că ar fi apărut ieri în oraş acest uitat campion. Farsa vreunui mitoman, fiindcă… poate sunteţi la curent…

— Sunt, doamnă! Van mi-a vorbit şi mie. Un individ care pretindea că e suficient să fredonezi nu ştiu ce cântec pentru a doborî toate recordurile în materie de ciclism.

— Şi, dragă doctore, se întoarce spre mine gazda, după relatarea lui Konrad se pare că vagabondul chiar a oferit o demonstraţie, acolo, în parc?

— Mda! Mormăi nehotărât. După relatarea lui Konrad…

Nu prea sunt în apele mele, pe semne din pricina oboselii. Lumina mă supără de-a binelea; aş vrea să-mi aşez fotoliul mai într-o parte, încerc – dar nu izbutesc. Ori afurisitul are o greutate mai mare decât a mea, ori este fixat în pardoseală.

— Totuşi George Hay, adevăratul George Hay a murit acum mai bine de trei ani, protestează Irmy.

— Observ, doamnă, că enigma nu vă e chiar indiferentă, deşi ţine de specialitatea mea. Mai bine zis enigmele.

— Domnule Joop, chiar sunt mai multe?

—Cel puţin patru. Întoarcerea lui Hay de pe lumea cealaltă…

— Dacă n-o fi fost opera unui impostor.

— Asta adânceşte misterul, doamnă!

— Nu înţeleg.

— Vă explic îndată. A doua enigmă – cântecul oare te face campion.

— O glumă deplasată a unuia care şi-a bătut joc de Konrad. Şi imaginaţia băiatului a dat credit enormităţii. A treia… enigmă?

— Abordarea lui Konrad. Dintre câţi copii se învârteau în parc cu bicicletele…

— Simplă întâmplare. Şi de unde ştiţi că povestea nu s-a repetat şi cu alţi puşti, înainte sau după discuţia cu urmaşul prietenului nostru Van Mennen?

— Mă rog… mormăi, ca să zic şi eu ceva.

— Şi, în fine, al patrulea mister?

— Dispariţia înapoi în neant a lui George Hay – să-l numim aşa până îi vom stabili identitatea.

— Bănuiesc că nu cereţi intuiţiei mele să răspundă pe loc atâtor nedumeriri.

— Nicidecum, doamnă, cu toate că ne-ar fi de un real folos.

Copoiul îşi plimbă palma pe frunte şi îşi masează

tâmplele vreme de câteva clipe. Ochii îi lucesc bizar, privirea i-a devenit aproape sticloasă şi pe faţă, dincolo de expresia arogantă care te îndeamnă să-i tragi palme – şi mulţi ar face-o cu mare bucurie, dacă ar putea! – i se citeşte o încordare şi parcă un triumf… Nu mai pricep nimic.

— Exageraţi. Ca să-mi faceţi plăcere?

— Stimată doamnă, sunt prea bătrân să mai iau în calcul jocurile întâmplării, chiar acreditate cu atâta farmec de un om obiectiv cum sunteţi dumneavoastră.

— Înseamnă că v-aţi format o părere despre întâmplări?

— O întreagă teorie, doamnă.

— Sper să nu fie secretă…

— Vă interesează?

— Din curiozitate.

Joop ezită o fracţiune de secundă şi iar îşi atinge fruntea cu mâinile; ar fi prea stupid să aibă aceleaşi dureri de cap ca şi mine.

— Mi se pare, spune poliţistul, că nu ştiu cine a încercat să provoace, prin intermediul bunului nostru prieten Van – surâs de circumstanţă spre subsemnatul – o reacţie din partea nu ştiu cui. Adică l-a înviat pe George Hay, în carne şi oase, ori numai umbra lui, şi, într-o seară, l-a pus pe ciclist sau pe impostor să-l caute în parc pe Konrad şi să-i debiteze istoria cu cântecul, ba s-o şi ilustreze. Mă urmăriţi?

— Nu prea bine.

—Totuşi o să continui. Konrad urma să-i povestească doctorului păţania, ceea ce a şi făcut, iar acesta urma, la rândul lui, s-o povestească altcuiva.

— Ce tot spui acolo? îl întrerup, vorbind cam împleticit. N-am discutat de prostia asta decât cu nevasta mea şi cu Irmy.

— M-ai omis pe mine.

— Şi cu tine, poftim.

— Nu mai omiţi pe nimeni?
— Încetează!
—Păcat, remarcă Irmy, îi încurci toată teoria domnului inspector şef.
— Nu mă cunoaşteţi. Sunt foarte greu de pus în încurcătură.
— Sună ca o provocare, domnule inspector şef!
— Se poate? Tocmai pe dumneavoastră…
— Să revenim, mai bine, la teorie.
— Doamnă, mă amuz uneori închipuindu-mi că asist la o partidă de şah şi încerc să anticipez soluţiile jucătorilor. E pasionant. De pildă în cazul George Hay, am impresia că se înfruntă doi indivizi de mare clasă şi pe o miză absolut formidabilă.
— Acum vă etalaţi dumneavoastră talentele?
— Provocatorul, oricine ar fi el, are ori a avut legături cu baza Tsunami. Altfel nu se explică de ce a folosit umbra lui Hay şi de ce a recurs la doctorul Van Mennen.
— A recurs? În ce scop?
Se vede că Irmy face eforturi să înţeleagă elucubraţiile vulpoiului poliţist şi că, în cazul când înţelege ceva, nu crede o iotă.
— Vai, doamnă, e atât de greu să vă imaginaţi? Doctorul nostru ar fi trebuit să intre în alertă la auzul aberantei afirmaţii că o melodie te face campion şi să povestească istoria şefilor lui de la Tsunami! Iar aceştia, având conştiinţa încărcată în privinţa lui Hay sau în alte privinţe, ar fi trebuit să intre în panică şi să ofere ceva emisarului lui Hay în schimbul tăcerii.
— A! se dumireşte Irmy. Adică o încercare de şantaj?
— Întocmai. Vedeţi că aţi ghicit? Numai că şantajul n-a funcţionat, dovadă că George Hay a dispărut fără urmă, pentru a doua oară. Ori a fost trimis pe lumea cealaltă, tot pentru a doua oară şi înmormântat cu toată atenţia, ca să

se elimine riscul unei alte învieri.

— Asta ţine tot de teoria dumneavoastră?

— Eu unul aşa aş fi făcut. Ori, mai există o variantă: şefii de la Tsunami, ştiindu-se curaţi, n-au reacţionat la provocare, şi atunci Hay a fost retras tot de cel care îl scosese la iveală. Variantă puţin probabilă însă; şantajistul n-ar fi riscat învierea lui Hay doar de dragul unei testări de principiu. Iar dacă n-a fost Hay în carne şi oase, ci numai un impostor, datele problemei rămân aceleaşi, doar numărul de persoane implicate se modifică, deci şi amploarea operaţiei.

—Baţi câmpii de-a binelea! mormăi greoi, cu limba răsucită. N-am suflat o vorbă la Tsunami.

— Iată şi a treia variantă! Rosteşte zâmbind amfitrioana.

—Norocul tău, amice, ripostează Joop, că secretul profesional mă împiedică să comentez anumite lucruri; altfel ţi-aş spune eu multe despre sistemul de informaţii al şefilor tăi.

— Atenţie, domnule inspector şef! intervine Irmy. Pentru un poliţist de elită, cum vă merge vorba că sunteţi, vă jucaţi cam imprudent cu vorbele.

— Aveţi şi un microfon pe aici? întrebă Joop, accentuând bine conjuncţia.

— Credeţi că ar fi necesar? replică, mereu zâmbitoare, gazda.

Joop ridică din umeri, deşi nu-mi mai dau seama ce ar trebui să însemne asta. Mă învăluie o toropeală stupidă, care mă detaşează de mine; se face că stau deoparte şi că mă contemplu moţăind imbecil în fotoliu, fără să vreau să mă mai iau în seamă.

— Nu ştiu mai nimic despre sistemul dumneavoastră de informaţii, declară inspectorul, cu o sinceritate pe care, dacă aş mai putea urmări schimbul de cuvinte al celor doi, aş găsi-o dezarmantă.

— Domnule inspector şef, acum două ceasuri, un trecător elegant a traversat strada în dreptul împrejmuirii din nord a clinicii mele. O traversare atât de hotărâtă şi încununată cu atât succes, încât s-a trezit, pur şi simplu, în incinta clinicii. Evident, am fost curioasă să-l întreb în ce scop a consumat o asemenea cantitate de energie. Emoţia propriei performanţe îl copleşise însă, aşa că nu prea găsea cuvinte să-mi explice. A fost nevoie să-l ajut cu un complex de stimuli psihologici, dealtfel absolut nevătămători. Drept mulţumire, omul a declarat sus şi tare că e specialist în coduri în brigada lui Marc Palladio.

— Interesant! exclamă Joop, cu aerul unuia care află că pe nasul mumiei lui Tutankamon a fost descoperit un scarabeu încă viu.

— În acest moment, exact deasupra noastră, la cinci mii de metri altitudine, patrulează două elicoptere ale poliţiei având la bord experţi în aerofotogrametrie cu aparate Goldman şi peliculă Ewig-Bohm. Patru maşini, tot ale poliţiei, rulează împrejurul parcului, sincronizându-și mişcările şi ţinându-ne sub observaţie cu telepalpatoare Omega-Light 7706. Măsuri de pază, ori activitate de, să zicem, informare?

—Doamnă, aveţi argumente pe măsura gustului dumneavoastră artistic şi a reputaţiei profesionale! rosteşte Joop K. G. cu admiraţie. Şi n-am cuvinte să-mi exprim aprecierea asupră umorului de care daţi dovadă. Sper că la un moment dat ne vom înţelege bine şi vă rog din suflet să-mi întăriţi această speranţă!

Nu izbutesc să mă descurc în acest florilegiu de cuvinte alese; parcă simt cum plouă cu apă de trandafiri – şi totuşi, am impresia, se vorbeşte despre lucruri grave şi, în alte situaţii, măcar unul dintre interlocutori ar fi trebuit să explodeze de indignare.

— Dragă Van, o aud pe Irmy adresându-mi-se, în mapă

este dosarul domnişoarei Yvette?

— Da, spun încet, atent la migrena care mă chinuie. Domnul Joop K. G. a insistat însă şi pentru Aby. Nu ştiu ce are de gând.

Întind mina, iau mapa de pe masă şi i-o pasez gazdei. Aceasta se cufundă în lectură fără să ne mai acorde atenţie. La un moment dat intervine Joop cu o replică, Irmy îi răspunde, dar nu înţeleg nimic din discuţia lor. Alunec senin, cu voluptate în somn.

Când mă mai dezmeticesc oarecum, constat că am plecat de mult de la clinică. Joop conduce foarte precaut. Abia ne târâm pe străzi, încadraţi din toate părţile de maşini de escortă cu însemnele poliţiei.

— Admirabilă cucoana! zice inspectorul. Dată dracului, îmi place! Cum ţi se pare, doctore?

Are înfăţişarea unui câine scăpat ca prin minune din laţul hingherilor – obrajii i-au căzut, în cute adânci, spre bărbie, ochelarii îi atârnă jalnic pe vârful nasului deloc aristocratic, trupul lipsit de putere i se clatină moale la toate virajele, pielea i-a căpătat o nuanţă pământie. Nu mă pot privi în nicio oglindă, dar sunt convins că starea mea e şi mai jalnică, iar vorbele admirative ale copilului, atât de contrastante cu aerul nostru plouat, nu-mi stârnesc niciun interes, nici râsul.

— Ai căzut pe gânduri, nu? Continuă Joop cu maliţie. Mde, prietena ta din tinereţe! Frumos ne-a aranjat, ce să zic!

— Adică? murmur cu un efort.

— Asta-i bună! Să nu pretinzi că n-ai habar ce înseamnă un şoc hipnotic!

— Adică Irmy…

—Dă-o dracului, doctore, faci pe prostul? Doar eşti psiholog, nu zootehnician! Şi eu inspector de poliţie, nu călugăriţă inocentă. Nu e cazul să-ţi disculpi vechea

dragoste…

Mânia mă cuprinde pe neaşteptate, cu efectul unui duş binefăcător; gândurile – câte le mai am – mi se limpezesc dintr-o dată şi, dacă le-aş putea preface în gloanţe, amicul ar fi mitraliat instantaneu.

— Un şoc hipnotic! Provocat de Irmy? Şi în ce scop, mă rog?

—Da, iubitule, un şoc! Da dragă, de Irmy! În scopul investigării bietelor noastre conştiinţe, scumpule! Şi dacă în capul tău doamna trebuie să fi descoperit doar aceleaşi frumoase sentimente, nealterate de curgerea timpului, în ceea ce mă priveşte…

— Ce vrei să insinuezi? Tocmai tu vorbeşti, tu care ţi-ai trimis gorilele să spioneze clinica? Sau nu-i adevărat?

— Ba da, fireşte!

— Bravo, domnule! Şi la ordinul cui?

— Al patronilor, evident! Toshiba şi Doga, stăpânii noştri.

— Recunoşti că te-a cumpărat Tsunami?!

— Ca şi pe tine. Numai că eu recunosc.

— Pe mine? Formidabil! Eşti de o neruşinare fără margini.

— Ia ascultă, suntem între noi, nu mai face pe nevinovatul! Cum dracu’, toate dosarele sportivilor, pe care le întocmeşti cu atâta minuţie servesc, crezi, la redactarea elogiilor din presă?

— Dar la ce crezi?

—Cel puțin la nebunia sărmanei Yvette şi la pierderea concursului de către Aby Ta-o-tou… Îţi mai aminteşti ce răspunsuri a dat Yvette pe parcursul testărilor tale?

— De unde naiba…

— Unele dintre aceste răspunsuri au fost analizate şi de doamna Stein. Tu dormeai tun. Nu eşti curios să-ţi aduc aminte despre ce e vorba?

— Dă-i drumul, te ascult.

— În text există o întrebare: „Aveţi imaginaţie?” Iată ce a

răspuns Yvette: „M-am gândit să prind pe perete rama goală a unui tablou pentru a-mi dezvolta imaginaţia. După şase luni de exerciţii în spaţiul dintre rame au început să apară imaginile dictate de fantezia mea”.

— Poemul! şoptesc involuntar.

— Desigur, poemul, repetă Joop. În ce rubrică ai introdus analiza spiritului de observaţie?

— Opt, dacă nu mă înşel.

— „Tata îşi leagă şireturile cu nod dublu… Unchiul Mozes fumează mult. E neatent. Mama a găsit pe jos mucuri de ţigară strivite, sub talpă… Mamei îi palce cafeaua amară. L-a convins şi pe tata… Nu suport viaţa în cuşca betonată a blocului…” Asta a răspuns Yvette. Memoria nu mă trădează încă.

— Poemul poate fi şi un produs al imaginaţiei.

— Numai atât? În metoda ta infailibilă mai apare undeva şi întrebarea: „Până la ce vârstă v-aţi jucat cu jucăriile?” … Răspunde Yvette: „Până la vârsta de 15 ani. Şi acum dorm cu ursuleţul Shinji sub pernă!” … Ai auzit? Ursuleţul Shinji.

— Shinji? îngân, scormonind în memorie. Pseudonimul bătrânelului din jurnalul fetei!

— Jurnalul fetei, după cum vezi „nu e chiar atât de fantezist! Interesant ar fi să aflăm prin ce miraculoase procedee i s-au transmis datele furate din fişa personală… Şi ştii din ce cauză?

— Ei bine, nu!

— Mai gândeşte-te! Dacă o să te ducă mintea. Ah! Să nu uit! Vezi că doamna îţi va trimite la Mayer nişte pastile antigripale. Şi mai vezi, la Centrul antiepidemic ia legătura cu unul pe nume Kid… Kid Stephenson.

12

În dimineaţa feerică, blândă şi reconfortantă, cu cer imaculat pierdut în albastru, Suzy aleargă voioasă, plutind parcă pe banda aleii ce şerpuieşte elegant printre pinii ornamentali, conici, de un verde închis. Ţipetele păsărilor se amestecă, se pierd neînţelese prin copacii maiestuoşi ale căror coroane impozante domină tihna matinală a bătrânului parc în incinta căruia se găseşte reşedinţa centrului antiepidemic.

După o noapte în care am dormit neîntors sunt într-o dispoziţie excelentă. Elsa a participat neîndoios la această splendidă performanţă. Liniştea ei, discreţia, acel tact specific feminin – când cu un tainic surâs şi o gingaşă mângâiere m-a readus cu picioarele pe pământ – au avut darul să-mi alunge potera gândurilor confuze, inhibante, tulbura aversiune declanşată de întrevederea cu doamna Irmgard Renate Stein. Pentru că, în mod bizar, după întrevedere ne-a cuprins o violentă convulsie afectivă, Irmy fiind în pericol să-şi piardă locul ce-l ocupă în universul meu psihic şi spiritual. De unde apăruse unda aceea de deprimare, teama faţă de imprevizibil, dorinţa de a mă opune vehement unei dominaţii străine ce mi se infiltra în conştiinţă? Reacţia penibilă a personalităţii? În fond, criza mi-a dezvăluit revolta ce o am faţă de neaşteptata alianţă dintre Joop şi Irmy, alianţă ce m-a dezorientat prin tenebroasele ei implicaţii. Până şi ideea lui Joop de a interveni în acţiunea antiepidemică de la Tsunami mi-a creat inevitabile suspiciuni. Nici acum nu înţeleg prea limpede ce a fost în capul meu când am acceptat să-i dau o mână de ajutor... La naiba! Dacă mă las prins în haita asta de gânduri opace, îmi stric buna dispoziţie.

În minte îmi vine pe neaşteptate Konrad. Interesant! Nu-l

mai preocupă „reţeta lui George Hay”. Dimineaţa m-am trezit cu el pe marginea patului. Elsa, ca de obicei, era la piaţă. „Tată, mi-a spus plângăreţ, dispun de un aparataj ştiinţific rudimentar. Dacă vrei să mai avansez în cercetări, fă-mi rost de un telescop mai ca lumea” … I-am promis că-i voi cumpăra cel mai modern echipament din astrofizica mondială, vom dărâma casa, ne vom lua adio de la insuportabila viaţă citadină şi ne vom muta pe cel mai înalt pisc din Tibet, de unde vom porni în temerara noastră aventură cosmică! Ideea i-a surâs. Mi-a promis că o va convinge şi pe Elsa – singura fiinţă din lume capabilă să ne înţeleagă şi să ne apere de iminentele pericole galactice!

Evadez cam şifonat din zona blândelor reverii, pentru a cădea cu uşurinţă într-o stare de melancolie acută. Gândindu-mă la ce mă aşteaptă, îmi vine chef să-l trimit pe Joop la toţi dracii, cu autorizaţia lui cu tot! Iar la amintirea celor 50.000 de pastile donate copiilor din oraş, şi de care va trebui să mă ocup, buna dispoziţie începe să mi se destrame ca fumul.

La drept vorbind, autorizaţia am obţinut-o nesperat de uşor. Mayer şi-a exprimat în termeni gălăgioşi surpriza, elogiindu-mi etica profesională, spiritul de iniţiativă, conştiinţa civică, abnegaţia patriotică, strălucita ţinută de cetăţean lucid, eroismul şi forţa de sacrificiu, ca şi cum epidemia, banala epidemie de gripă, ar fi echivalat cu celebra ciumă bubonică din Londra, aceea care l-a gonit pe Issac Newton afară din oraş.

„Superbă idee! A încheiat radios. Tsunami va trebui să-şi deschidă cât mai curând porţile. Marele public îşi cristalizează prin sport forţa psihică, purificându-se în acelaşi timp de elementele maligne ale civilizaţiei urbane de tip neoclasic!”

Demagog de carieră! Cu acest, prilej mi-a adus la cunoştinţă şi ultimul raport despre efectele catastrofalei

epidemii: peste 200.000 de cazuri! Cifra era în creştere, alarma oficialităţilor fiind pe deplin justificată. Se luaseră măsuri energice: închiderea şcolilor, suspendarea oricăror întruniri publice, vaccinări în masă. Uriaşe cantităţi de medicamente urmau să fie oferite gratuit populaţiei.

Ne-am despărţit în termeni bombastici, asigurându-ne reciproc că ne vom face datoria până la capăt, înfruntând eroic şi conştienţi pericolul acestor blestemaţi viruşi gripali.

Sediul centrului antiepidemic îmi apare în faţă învăluit în mirifica lumină a dimineţii. E o clădire posacă, solidă, din piatră cenuşie. Iedera s-a căţărat pe ziduri până sub streşini, estompându-i astfel pecetea sumbră de veche reşedinţă de castelan burgund. Deasupra zidurilor se înalţă acoperişul ascuţit pe care străluceşte ţigla roşie. Lucarne, turnuleţe gotice, foişor pătrat cu arcade prelungi, ferestre înguste şi nelipsitul orologiu ce tocmai bate ora nouă.

Opt autocisterne galbene, de mare tonaj, sunt aliniate pe peronul larg din dreapta clădirii, ca la cazarmă. Însemnele Crucii Roşii strălucesc pe fiecare maşină. Bărbaţi tineri, în combinezoane albe, elastice şi etanşe îşi văd de treabă pe lângă aceste uriaşe creaţii ale tehnicii moderne. Aşa cum arată, par mai degrabă gata să se aventureze într-o escapadă subacvatică.

Nimeni nu mă ia în seamă. Uşa grea, din stejar masiv, se deschide lent şi mă trezesc nas în nas cu un moşulică ursuz, bondoc, palid, ai cărui ochi mici mă cercetează atent, scrutător, în timp ce se chinuie să-mi zâmbească amabil, înclinându-se atât cât îi permitea uniforma albastră cu nasturi aurii, croită după tipare rigide, milităreşti.

— Să trăiţi, don’ doctor! Îi scârţâie glasul. Sunteţi aşteptat. Sala de şedinţe „Richard Inimă de Leu” etaj unu prima pe stânga.

— Mulţumesc! Sănătate!

Dau să trec pe lângă el.

— Un moment, vă rog! Mi s-a ordonat să vă predau zece colete.

— Le predaţi domnului director. Instrucţiunile se cunosc. O donaţie făcută copiilor, adaug la repezeală.

— Don' director vă cere scuze.. A fost reţinut de molimă…

— Le expediaţi pe adresa inspectoratului şcolar. Donaţie anonimă..

— Zău, don' doctor, se burzuluieşte la mine, nu vă doare inima? Pentru copii, ce dracu'? Vă pun coletele în maşină. Treceţi dumneavoastră pe la ăia şi le predaţi.

— În regulă! accept posomorit. Du-le în maşină. Să fii sănătos!

— Ei, vezi? ….

Mă reped pe scări în sus. Sala e cochetă, tapisată cu velur purpuriu, cu perdele vaporoase la ferestre. Dintre fotoliile mici, elegante, de culori variate, se ridică în picioare vreo zece bărbaţi tineri. Sunt supli, viguroşi, iar costumele albe, de scafandri autonomi, le scot în evidenţă umerii pătraţi şi piepturile bombate. Au părul tăiat scurt, sunt raşi proaspăt, iar figurile lor energice îmi impun respect.

— Bună dimineaţa, domnilor! Sunt doctorul Van Mennen.

— Bună dimineaţa! răspund în cor, în poziţie de drepţi.

— Luaţi loc, băieţi! Detest disciplina militară. V-aş ruga pentru cinci minute să vă comportaţi cât mai omeneşte cu putinţă. Dacă reuşiţi, vă mulţumesc anticipat!

Izbucnesc hohote de râs, în vreme ce unii bat din palme.

— Îmi permiteţi, domnule doctor? mi se adresează un tip blond, cam în vârstă, cu chip brăzdat de riduri, a cărui piele tăbăcită a căpătat culoarea bronzului vechi.

— Dă-i drumul!

— Mă numesc Kid Stephenson. Înaintează câţiva paşi spre mine. Comand grupa care va interveni la Tsunami. Am

primit instrucţiuni precise. Sper că le cunoaşteţi. Am în subordine şi patru elicopetere care vor pulveriza deasupra stadionului lichide speciale ce conţin substanţe toxice cu un coeficient de volatilizare foarte redus. Ne puteţi preciza zonele interzise din incinta complexului sportiv?

— Kid, îmi pare rău. Nu sunt în măsură să vă ofer această informaţie. Toshiba şi Martin Doga vă vor pune la dispoziţie oameni de specialitate care vă vor ajuta să vă orientaţi. Poftim autorizaţia! Vă doresc succes!

Îi întind hârtia, îi strâng mâna, le strig băieţilor „noroc” şi şterg putina în câteva secunde.

Coletele sunt în maşină pe bancheta din spate. Întorc, dau buzna pe alee şi accelerez la maximum. Am senzaţia că sunt urmărit de fiinţe nevăzute. Obsesia asta apărută ca din senin mă indispune profund.

La inspectoratul şcolar donaţia anonimă provoacă senzaţie. Sub avalanşa de întrebări indiscrete zâmbesc inocent, bat în retragere şi-mi caut salvarea numai în braţele bătrânei Suzy unde răsuflu adânc, epuizat nervos. Nu sunt obişnuit cu astfel de îndeletniciri, deşi îmi spun, scuzându-mă faţă de mine însumi – că viaţa ne oferă suficiente posibilităţi pentru a ne dărui serviciile chiar şi acolo unde competenţa profesională nu mai face doi bani.

În timp ce intru pe bulevard în drum spre clinică, împotriva voinţei mele, Irmy îmi subjugă tot mai insistent gândurile, cu toate că fac tot ce-i posibil pentru a nu mă lăsa prins în capcană.

„Eşti ambiguă, draga mea, ambiguă!” susură grosolan nu ştiu ce gând idiot, dar pe care-l consider în aceeaşi clipă la fel de stupid ca şi persoana mea. Irmy nu-mi răspunde, ascunzându-se în tainica şi nepătrunsa ei lume. „Cât despre Joop, năvăleşte alt gând, vă induce în eroare pe amândoi! Jocurile au fost făcute… făcute… făcute…!”

Transpir abundent. Intensa circulaţie de pe bulevard îmi

acaparează toată atenţia. Roşu… Frânez. Verde…

Pornesc pe banda din mijloc, accelerând în limitele vitezei legale. Privesc în oglinda retrovizoare de deasupra mea. Din spate vin în goană două maşini portocalii, două limuzine solide Verlang 2.800. Una m-a şi depăşit. A doua a rămas undeva în urmă. Pe banda dinspre caldarâm zăresc o altă limuzină, neagră, cu forme aerodinamice. Merge paralel cu mine, în acelaşi ritm. Profilul şoferului, ce poartă o şapcă trasă pe ochi, mi se pare cunoscut. Cliff. Lângă el e o domnişoară brunetă, cu bluză albă, fără mâneci.

Frânez. În faţă mi-a apărut curba bulevardului. Limuzina portocalie din spate ţâşneşte brusc înainte, încercând să mă depăşească. După ea se repede însă un automobil verde, prelung, puternic, buldozer, nu altceva! La volan, un tip în cămaşă sport îşi tamponează de zor fruntea cu o batistă neagră. „Marc Palladio!” îmi spun, uimindu-mă cât de sigur conduce cu o singură mână. „Cam mulţi poliţişti sunt astăzi pe bulevard”, remarcă gândul fugar. În aceeaşi secundă îmi dau seama că automobilul portocaliu a frânat insesizabil, apropiindu-se periculos de bordul din dreapta. Cu o mişcare reflexă întorc uşor volanul spre stânga şi trec pe linia albă, neîntreruptă, ce marchează cele două sensuri ale bulevardului. „Eşti tâmpit?” strig la tipul din maşina portocalie, individ cam la 40 de ani, a cărui fizionomie comună şi cămaşă viu colorată mă calcă pe nervi. Acesta e surd şi orb. Continuă să mă împingă încet şi sigur pe cealaltă bandă a şoselei. În plină curbă, din sens invers, îmi apare din faţă un turism albastru ce vine direct spre mine. Calculez rapid, apăs pe accelerator până la fund şi blânda mea Suzy zvâcneşte pe bulevard ca o nălucă, trecând în diagonală la câţiva centimetri de caroseria solidă a turismului albastru. În clipa aceea mai reuşesc să văd o umbră neagră care în plină viteză intră în limuzina sinilie. Scrâşnete de frâne, zgomote stridente şi ţipetele pietonilor

de pe trotuare. Frânez cât pot, fiind gata-gata să mă fac praf în maşina albă din faţa mea, stopată caraghios, cu botul turtit în portierele unui microbuz din alimentaţia publică.

Respir adânc, pentru a-mi domoli şocul emotiv. Şiroaie de apă mai curg de-a lungul obrajilor. Mâinile se preling singure de pe volan. „Mulţumesc, Suzy!” îngân şi simt cum cămaşa udă, rece, mi s-a lipit de piele.

Deschid portiera cu mâna care-mi tremură, cobor şi mă uit în jurul meu cam năuc. Ciudat. E o linişte incredibilă. În prima clipă îmi atrage atenţia limuzina portocalie, aceea care mă împinsese pe partea stângă a bulevardului. Zace răsturnată, cu pneurile în sus, pe jumătate distrusă. Din maşina verde, ce pare neatinsă, coboară liniştit Marc Palladio, împreună cu doi indivizi necunoscuţi. Batista neagră îi atârnă din buzunarul de la piept. Zeci de oameni se îmbulzesc în jurul lor. Siluetele unor poliţişti în uniforme albe se pierd în haotica îngrămădeală de trupuri omeneşti şi maşini oprite în poziţii de necrezut. Maşina albastră pe care o evitasem în ultima secundă – proiectată în stâlpul de beton armat din marginea bulevardului – nu e altceva decât un morman de fiare strivite. Automobilul negru are parbrizul sfărâmat. Cliff şi colega lui – pentru că acum nu mai am îndoieli, îi văd cum se învârtesc pe lângă limuzina strivită – fac fotografii, încercând, în acelaşi timp, să împrăştie lumea curioasă. În sfârşit, urletele sirenelor sfâşie atmosfera. Ambulanţele „Salvării”!

Un grup de copii curioşi m-au înconjurat din toate părţile. Stau şi se uită tăcuţi la mine. Apoi câţiva bărbaţi respectabili şi nişte femei tinere, drăguţe, în costume colorate. Toţi mă măsoară din cap până în picioare cu acea curiozitate agresivă ce nu prevesteşte nimic bun.

— Domnule, păreţi om serios! mi se adresează o blondă vaporoasă, cu obrajii încinşi. Din cauza dumneavoastră au

murit doi oameni. V-aţi asigurat de o pensie la stat pe cel puţin zece ani!

— Domnişoară, asta va hotărî justiţia! răspund cam nesigur, din cauza babiloniei din cap. Nu ştiu dacă sunt, vinovat.

— Poftim! intervine un tip cu mustaţă. Alt inconştient care atentează la viaţa noastră! Cum nu eşti vinovat, zevzecule?

— Domnul Van Mennen? Aud în spatele meu o voce bărbătească, severă, cu accente cunoscute.

— Mă întorc. Joop K. G., cu o mutră gravă, turnată parcă în bronz, îmi scrutează cu atenţie reacţiile. În urma lui câţiva poliţişti tineri au început sa facă ordine, împrăştiind curioşii.

— Dacă nu mă înşel va trebui să dau anumite declaraţii, spun, ceva mai liniştit.

— Sunteţi aşteptat la clinică. Urgent!

—Sau să vă însoţesc, îmi văd de ale mele. În orice caz, cineva a vrut să mă omoare! Nu am îndoieli.

— Vă rugăm să vă vedeţi de treabă! adaugă el, puţin nervos, ca şi cum s-ar adresa unui străin. Vă vom comunica la clinică rezultatele cercetărilor noastre.

— Vă mulţumesc! Intru în joc, deşi mă întreb ce i-a venit. Amenda o voi plăti…

— Şterge-o! mârâie printre dinţi. L-am trimis pe Aby la… Cliff îl va urma după zece minute. Apoi tare: la ora 20 vă prezentaţi la sediul central pentru declaraţii.

— Vă salut!

Mă înclin ceremonios şi urc la volan.

— Allo, Berg! Se adresează unui subofiţer în uniformă. Domnul Van Mennen e liber.

— Am înţeles, domnule comandant! E liber…

Demarez lent, uitându-mă o vreme după silueta lui Joop care se pierde printre maşini.

13

Încă sub teroarea şocului emotiv strâng mâinile pe volan. Am palmele reci, umede. Teama s-a prăbuşit undeva în subconştient. O conduc pe Suzy cu băgare de seamă printre maşini, poliţişti, gură cască. Sunt nerăbdător să evadez din îngrămădeala aceasta haotică de oameni şi turisme, cu senzaţia oribilă a vinovăţiei ce năvăleşte în mine ca un torent. Din clipă în clipă alunec într-o profundă criză depresivă. Tragica întâmplare mi se desfăşoară în minte la dimensiuni apocaliptice.

„Ai ucis doi oameni!” vine să mă chinuie nu ştiu ce gând revoltat. „Individul din maşina portocalie e asasinul! Mă apără altul, căruia îi mulţumesc… Apoi în cap mi se produce un talmeş-balmeş îngrozitor. Nu se mai poate înţelege nimic. Doar emoţia o simt cum palpită aritmic între buzele-mi uscate şi strânse. „Am fost în pericol” îmi spun, uimit fără doar si poate de această tardivă descoperire. Observaţia mi se pare judicioasă, plină de bun simţ. Dacă stau să analizez faptele în profunzime, pot chiar să adaug că am scăpat ca prin urechile acului, ceea ce nu e puţin lucru. La urma urmelor, cursul vieţii mele viitoare se află în mâinile lui Joop K. G. El şi oamenii lui îmi vor hotărî destinul. Sunt sau nu vinovat? … Frânez brusc. Am trecut prin faţa clinicii fără să-i acord nici cea mai neînsemnată atenţie. Întorc pe sens interzis. O limuzină neagră mă urmează pe acelaşi traseu. „Poliţia nu-şi scapă prada din mâini!” remarc maliţios.

Clinica străluceşte în soare. Satisfacţia revederii îmi inundă sufletul. Pătrund în clădire ca într-o oază a

speranţei, simţind cum mă relaxez pe neaşteptate, cum toate spaimele curg în urma paşilor mei. Intru în birou calm. Foarte calm, alarmant de sigur pe mine însumi. Doamna Turner rigidă, lividă, stană de piatră în giulgiu alb, mă străpunge cu priviri tăioase, reci ca lama floretei din mâna unui spadasin.

—Bună dimineaţa, doamnă! scandez, precaut.

—Ce se întâmplă cu dumneavoastră, domnule Van Mennen?

Întrebare derutantă la care e mai înţelept să nu răspund.

—Ce programări urgente am în dimineaţa asta?

Mărul lui Adam se plimbă pe gâtul doamnei Turner în sus şi în jos în ritm alarmant.

— Salonul doi şi unsprezece, îşi revine, în timp ce sângele îi năvăleşte în obraji. Nouă cazuri de gripă. Va trebui să semnaţi certificatele pentru… Sunteţi palid, surmenat şi arătaţi ca un om bolnav. Vă rog să vă luaţi temperatura. Gripa face ravagii.

— Vă mulţumesc, doamnă Turner! Mă voi conforma.

Intru senin în „micul meu purgatoriu” în timp ce doamna Turner strănută năpraznic.

Trec dezinvolt, exuberant, prin saloanele clinicii, împrăştiind generos printre bolnavi, medici sau asistenţi numai zâmbete, recomandări, observaţii judicioase şi mă încumet chiar să resping cu strălucitoare argumente câte un diagnostic ce fusese până mai ieri acceptat de toată lumea. N-am cum să mă împotrivesc acestui flux euforic ce-mi domină universul spiritual, întregul mod de gândire şi de comportament. Sunt lucid, foarte lucid de ceea ce se petrece cu mine. Splendida vervă, afurisita asta de vervă prin care mă bălăcesc ameţit, provoacă subalternilor o explicabilă jenă, obişnuiţi fiind în relaţiile cotidiene cu atitudinea mea ponderată iar acum îi simt ce eforturi fac pentru a participa la acest dialog profesional, furişaţi în

detestabila rutină, abordând zâmbete de circumstanţă, orice sugestie părându-li-se genială, atenţi să nu-mi tulbure fericita stare prin care înot. Sunt însă oameni minunaţi, colegi de nădejde şi de aceea – prefăcându-mă că nu observ nimic din ce li se întâmplă – continui să discut gălăgios cu bolnavii, toţi tineri sportivi, superbe, exemplare umane, scrupulozitatea şi bogăţia ideilor dându-mi satisfacţii nebănuite. N-am timp să meditez nici măcar o clipă asupra bizarei mele crize euforice, deşi vag, foarte vag, mai resimt încă influenţa şocului emotiv declanşat de tragica busculadă de pe bulevard. Spaima, oribila spaimă s-a ghemuit în subconştient, şi-mi închipui cum exală un abur cenuşiu, nociv, prin care se pierd gânduri confuze.

Când, în cele din urmă, intru în rezerva lui Aas Toneborg – multiplu campion olimpic – lângă mine nu se mai află decât asistenta stagiară Mabel, o fetişcană zveltă ca o trestie, cu nas cârn, ochi limpezi şi buze senzuale, răsfrânte provocător peste dinţii puternici, albi, minunaţi. Are mania să umble în costum de baie pe sub halat, şi sânii tari, proeminenţi, i se văd prin decolteul larg. Aas doarme profund, cu faţa în sus. Bluza pijamalei i s-a desfăcut la piept. I se văd pectoralii dăltuiţi în piatră şi smocurile de păr blond, cârlionţat. Un zâmbet senin îi pluteşte în colţul buzelor frumos arcuite. Mabel împrăştie o boare de parfum ameţitor, subtil.

— A ieşit din criză? spun în şoaptă.

— Nu. Starea depresivă i s-a accentuat. Break-down[8]. Manifestări tipice.

Mabel e primejdios de aproape de mine. Îi simt căldura trupului. Fac o mişcare bruscă pentru a mă îndepărta.

— Câte concursuri a pierdut în ultimul an?

— Opt. Fenomenul de plafonare la care s-a adăugat o

---

8 Break-down = termen anglo-american ce desemnează scăderea capacităţii nervoase, marasme de ordin fizic, moral, derută (n.a.)

scădere substanţială a capacităţii nervoase, susură fata cu moliciuni în glas, apropiindu-se iar. Cauza depresiunii nervoase…

Nu-i mai aud cuvintele. Privesc nemişcat la chipul lui Aas, simetric, bărbătesc şi deodată gândul îmi fuge la Aby Ta-o-tou, la Yvette, la George Hay. Teama, oribila teamă explodează dureros în mine, o simt cum urcă lacomă, cum se strecoară vicleană printre gânduri, cum îmi alungă liniştea şi buna dispoziţie, cum îmi a, absoarbe sângele din obraji. Reacţia organică îmi dă senzaţia unei prăbuşiri în gol. Probabil sunt livid. Cu o mână îmi scot ochelarii de pe nas, cu cealaltă batista şi-mi şterg broboanele reci de sudoare apărute pe frunte. Mâna îmi tremură.

— Continuaţi acelaşi tratament, reuşesc să articulez greoi, cu voce schimbată.

Domnişoara Mabel e în faţa mea. Respiră iute, uitându-se surprinsă la chipul meu descompus. Buza inferioară îi luceşte umedă, strident de roşie, răsfrântă, dezvelindu-i dinţii albi, minunaţi, sclipitori.

— Ce se întâmplă cu dumneavoastră, domnule doctor?

— La dracu'! Ce să se întâmple?

Îi întorc spatele şi ies precipitat din încăpere, trântind zgomotos uşa.

Ajung epuizat în birou. Cad în fotoliu într-o stare de hiperemotivitate aparent nejustificată, aşteptând să se întâmple ceva, privind neclintit la uşa închisă, părându-mi-se că aud paşi, zgomote, dar nu se întâmplă nimic, e linişte, linişte ireală, de parcă plutesc în vid, singur, nespus de singur, încât teama, oribila teamă s-a răsucit monstruos în mine, paralizându-mi voinţa, puterea de gândire.

Pe birou zac hârţoage peste hârţoage. Întind mâna – gest mecanic – deschid un dosar pe care-l răsfoiesc în pripă, scot stiloul şi încep să semnez actele, fără să înţeleg prea bine despre ce e vorba. Îmi revin din amorţeală târziu, cu

senzaţia că am gura amară iar în loc de cap o bucată de lemn. Semnarea documentelor îmi răpeşte timp şi-mi spun, în cele din urmă, că birocraţia asta e un blestem de care specia umană nu va scăpa de-a pururi.

Videofonul zbârnâie îndelung. Zâmbitoare şi calmă, Irmy îmi aduce la cunoştinţă că cei doi băieţi, Aby şi Cliff au ajuns acolo, fiind supuşi unor teste minuţioase ale căror rezultate mi le va comunica personal. Nu-mi pomeneşte nimic despre aventura de pe bulevard, deşi Cliff ar fi putut să trăncănească în voie, consideră necesar să accentueze cât de minunat se simte Yvette, caută să mă convingă că domnul Joop K. G. este un interlocutor fascinant, nu suflă un cuvânt despre epidemia de gripă dar insistă să ştie dacă cele 50.000 de pastile au ajuns unde trebuie şi, în glumă, mă roagă să mai trec şi pe acasă, măcar pentru a participa la viaţa de familie prin prezenţa mea la masa de seară. Îi mulţumesc, îi dau explicaţii, o asigur că n-o voi neglija pe Elsa nici pe Konrad, apelez la termenii cei mai politicoşi cu putinţă însă starea de spirit mă trădează ca întotdeauna, n-am cum s-o păcălesc pe Irmy. O cută i s-a adâncit pe frunte, clipeşte repede, mascându-şi tristeţea din priviri, în timp ce un surâs, abia schiţat, îi apare în colţul buzelor palide.

— Hallo, Van! Ce-i cu tine? Pun pariu că de atâtea emoţii ai nasul rece…

— „Am găsit dimineaţa, pe birou, mâinile tale de fată”!

Ne privim în tăcere, nespus de trişti, până când imaginea ei se stinge. Tresar. Doamna Turner, monumentală, gravă, domină cu autoritate biroul. Mă simt ca un gândac prins sub călcâi.

— Domnul Joop K. G. vă transmite…

— Ştiu, n-am uitat, o întrerup, condescendent. Ora 20. Altceva.

— Doamna Elsa...

— Elsa?!

— Nu vă speriaţi. A admis să participe ca voluntară în batalionul de fete bătrâne din cartier.

— Asta ce mai e? fac nedumerit.

— Bătălia împotriva epidemiei. Spitalele sunt arhipline. O curajoasă iniţiativă a femeilor… Găsiţi mâncarea în bucătărie. Mazăre cu pui, clătite cu dulceaţă de piersici şi cafea rece. Konrad a fost închis în dormitor cu perdele sterile la ferestre. La ora 22 doamna Elsa se va întoarce acasă pentru a urmări temperatura copilului. Ar fi de dorit să evitaţi contactele cu persoane dubioase care n-au obligaţii faţă de familie şi copii. Doamna Turner se întrerupe, tuşeşte uşor, strănută, îşi scoate batista şi se şterge cu discreţie la nas.

— Vă mulţumesc, doamnă!

— Cred că am febră, remarcă secretara cu demnitate.

— Vă rog să puneţi un anunţ la poartă. „Intrarea viruşilor este strict interzisă!”

Trec posomorât prin faţa ei, înclinându-mă curtenitor. Doamna Turner îmi aruncă o privire ucigaşă, capabilă să doboare şi un elefant.

Acasă e totul în ordine. Parchez maşina în garaj, îi ajut lui Konrad să evadeze din carantina la domiciliu, oferindu-i un minunat prilej să se joace prin grădină. Epidemia de gripă nu mă îngrijorează câtuşi de puţin, fiind un adept convins al selecţiei naturale. În bucătărie descopăr că pofta de mâncare nu mi-am pierdut-o, clătitele sunt delicioase iar în final sunt gata să mă împac cu toată lumea, inclusiv cu mine însumi.

Viaţa îmi infirmă însă aceste iluzii. Nu apuc să sorb în tihnă nici măcar prima gură de cafea şi Konrad năvăleşte încântat în bucătărie pentru a-mi explica zelos că a trecut clasa cu menţiune şi au intrat în vacanţă cu vreo zece zile mai devreme.

— Ce noroc pe capul nostru! adaugă fericit. Epidemia de gripă e în favoarea copiilor.

Zâmbesc indulgent, dau ceaşca peste cap, îl sărut pe amândoi obrajii, felicitându-l în termeni exageraţi pentru succesul obţinut la şcoală şi caut să mă retrag strategic. Un pui de somn nu mi-ar strica înainte de întâlnirea cu Joop. Cât despre celelalte… Dar Konrad turuie exuberant, nestăvilit, fermecător, lucid că acum e momentul să-mi exploateze la maximum sentimentele, să-mi smulgă promisiuni, amintindu-mi inocent despre calităţile telescopului Uranus imbatabil în astrofizică – despre fenomenala bicicletă Dural sau despre ruta unei călătorii pe ocean.

Cad în pat, ochii mi se închid, spun da, accept orice, promit generos o lansare în spaţiu, o excursie subacvatică şi o vânătoare de urşi polari… Aţipesc. Aud frânturi de cuvinte… strada noastră… maşină… indivizi caraghioşi… aparate… mustaţă, batistă neagră! Batista neagră fâlfâie ca un liliac monstruos prin conştiinţa mea, dispare în neant şi în locul ei îşi face apariţia chipul transpirat al lui Marc Palladio! Marc Palladio! Numai el umblă cu batiste negre!

Deschid un ochi, pe celălalt, scrutez mohorât obrajii înfierbântaţi ai copilului..

— Ce e cu maşina? Întreb, cât mai indiferent.

— Nu ţi-am spus? În timp ce mâncai s-a oprit pe strada noastră. Au coborât trei indivizi în salopete albastre, au scos nişte cutii şi au început să monteze aparatul. Cred că fac o… cum îi spune? … o cartare. Unu’ solid îşi şterge mereu faţa cu o batistă neagră, înjură cât îl ţine gura şi se trage furios de mustaţă.

— De mustaţă?! … Cum de mustaţă? Poartă aşa ceva?

Stau în picioare, contrariat. Somnul mi-a pierit ca prin minune. „La naiba! Îmi spun, cuprins de nelinişte. Joop a întrecut orice măsură. Ce caută Marc Palladio aici? Am fost

pus sub urmărire? Sunt în pericol?” … Îl mângâi pe Konrad pe creştet, atent la ce se întâmplă pe stradă. Nu se aude nimic.

— Tată, ai o mutră comică! explodează Konrad, grav.

Ies în grădină, cercetez precaut strada paşnică. Zăresc duba albă cu însemnele serviciului de telecomunicaţii. Cei trei indivizi îşi văd liniştit de treabă chiar în faţa gardului nostru, montând pe nişte suporţi telescopici o maşinărie bizară. Marc Palladio se întoarce, se uită la mine ca prin sticlă, în timp ce în mână îi flutură celebra batistă cu care-şi tamponează febril ceafa şi…

— Domnule, nu facem zgomot. Vă puteţi duce să vă odihniţi. Defecţiune la un cablu subteran, dracu’ să-l ia! Pe căldura asta…

Târziu îmi dau seama că, în fond, cu mine a vorbit. Mustaţa stufoasă îl face caraghios. Salopeta albastră atârna pe el, şuie.

— Nu vă impacientaţi, îi răspund binevoitor. N-am obiceiul să dorm după-amiază.

Intru în casă, îl rog pe Konrad să mă trezească la ora şapte, iau o pastilă de For-fax – somnifer nevinovat – şi mă arunc în pat fără să-mi scot papucii. Alunec în gol, în linişte.

14

Taciturn, în cămaşă albă cu mâneci lungi, cu manşete impecabile şi butoni aurii Joop străbate cu paşi repezi aleea pietruită din spatele sediului central al poliţiei fără să se mai convingă dacă îl urmez sau nu. Dispare printre copaci, tufe şi flori. M-am obişnuit cu acest tratament brutal căruia nu-i mai acord nicio importanţă. Îl ajung din urmă. Ne oprim în faţa unui zid din piatră cenuşie, Joop deschide portiţa

metalică, trece dincolo, aprinzându-şi din mers o ţigară. Parcul îmi este necunoscut. Umbrele serii s-au strâns pe sub copacii scunzi, în aer plutesc miresme nelămurite iar din când în când fluturi coloraţi ne dau târcoale.

Joop se opreşte subit, aruncă ţigara, se uită lung la mine. Barba ţepoasă, ochii adânciţi în orbite i-au schimbat fizionomia, l-au îmbătrânit cu mulţi ani. Tensiunea lăuntrică pare să fi atins cota maximă.

— Farsa înhumării lui George Hay s-a soldat cu un eşec total, bombăne. Nicio reacţie, niciun fir care să ne ducă undeva. Pesemne indivizii cunosc arta jocului unde nu se admit gafe. Cât despre Yvette şi dragostea ei... Băieţii au scotocit peste tot. Bătrânul este inexistent, Lucky la fel. Jurnalul fetei nu pare să fie altceva decât o jalnică ficţiune romantică.

— Îmi confirmi ipoteza iniţială, răspund foarte calm. Resping însă ideea sugestiei străine, impusă, la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Cam rafinată autosugestia asta, nu crezi? mârâie, înfundându-şi pumnii în buzunare, cu ochii în pământ.

— E dificil să-ţi argumentez. În câteva zile doamna Stein va fi în măsură să ne lămurească asupra cazului. Ia spune-mi. Ai avut neplăceri din cauza busculadei de pe bulevard? Presa nu mi-a pomenit numele? Nu s-a interesat nimeni de mine? ... Nici acum nu mi-e prea limpede cum s-au petrecut lucrurile. Cum s-au ivit băieţii tăi acolo? ... Nu te uita chiorâş. Cliff, Marc Palladio şi ceilalţi. De altfel am rămas cu impresia că ei s-au ciocnit cu... Ah, să nu uit! Cum a ajuns Marc Palladio pe strada mea deghizat în muncitor? În fruntea unei patrule de poliţişti travestiţi... M-ai pus sub urmărire?

— Stai, nu le amesteca! Vinovatul de pe bulevard s-a dus într-o lume mai bună. Nu-ţi face probleme. Eşti scos din afacere. Nu avem probe evidente că s-a comis un atentat la

viaţa ta... Şi chiar crezi că au urmărit să te scoată din circulaţie?

— Ţi-am mai spus-o. Sunt ferm convins.

— Nu te gândi prea mult la treaba asta.

Ridică uşor din umeri, perfect indiferent.

— Atunci e grav, e foarte grav, şoptesc, având mari îndoieli în perfecta lui indiferenţă, deşi – curios lucru! — tragicele urmări ale accidentului nu mă afectează peste măsură.

— Din punct de vedere penal, se va deschide o anchetă, continuă el, cu chip de sfinx. Vei da o declaraţie. Amenda ţi-am achitat-o eu. Ai ceva împotrivă?

– Cât? Nu vreau să-ţi rămân dator, îl înfrunt, posac.

— Nu e timp să ne facem socotelile. O să vină şi rândul tău să plăteşti. Cliff a trecut pe la doamna Renate Stein?

— Împreună cu Aby. Mâine dimineaţa mă voi înfiinţa acolo. Te voi ţine la curent.

— Perfect, Acasă e totul în regulă?

— Acasă? Ce ţi-a venit? tresar, gâtuit de emoţie.

— Am hotărât să-ţi asigurăm spatele. Târziu mi-am dat seama cât valorezi.

— Adică?

— Paza bună trece primejdia rea!

Simt că mă înăbuş. Reacţia este spontană, n-am cum s-o justific. O greutate uriaşă îmi apasă umerii.

— Nu am duşmani. Marc Palladio şi oamenii lui n-au decât sa-i păzească pe alţii. Sunt destui indivizi periculoşi în oraş.

— Van, nu cunoşti regulile jocului. Lasă-ne pe noi să acţionăm. Nu intra în panică. Te afli sub paza poliţiei împreună cu întreaga familie. Fă-te că nu bagi de seamă.

— Cum... şi Elsa?

—Şi Elsa. Dacă nu câştigăm partida, cel puţin s-o pierdem onorabil... Hm! ... Ce mă fac cu tine? N-am încotro.

Trebuie să te pocnesc mereu ca să te poţi obişnui cu jocul… Cu puţin timp înainte am fost informat că Marc Palladio a transmis domnului Toshiba intenţiile noastre de a afla ce s-a petrecut cu George Hay, Aby, Alvin Brüg, Yvette, Cliff şi ceilalţi… Patronului nu-i plac indivizii care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala! La ce oră se întoarce Elsa acasă?

— Cam în jurul orei 20.

—În regulă!

— Bătrâne, spun cu glas stins, nu ştiu ce puneţi la cale, nici ce rol mi-aţi rezervat în povestea asta tristă. Un lucru să-ţi fie limpede: ai grijă de Elsa şi de Konrad. Promite-mi!

— Îţi promit.

Joop porneşte grăbit pe alee, adus din spate, abia reuşind să-şi domine oboseala din trup.

— Nu-ţi aminteşti când s-a declanşat ultima dată o epidemie de gripă în plină vară? mă întreabă, cu glas neutru.

— De ce nu te adresezi centrului de statistică? Aia ştiu şi de câte ori a făcut Einstein pipi când era copil.

Joop preferă să nu-mi răspundă.

Aleea se furişează printre copacii bătrâni. Printre ierburi ce zac în întuneric. Pe neaşteptate, în faţa noastră apare o clădire lungă, posacă, îngropată parcă în pământ. Mă întreb prin ce miracol pădurea n-a acoperit-o încă. Pe acoperişul orizontal se văd tufe de gazon verde. Singurul felinar aprins din zonă împrăştie puţină lumină lăptoasă. Clădirea nu are ferestre. Coborâm câteva trepte. Panoul metalic alunecă fără zgomot. Pe coridorul îngust lumina se târâie pe pereţi. În celălalt capăt al coridorului încă un panou metalic glisează tăcut într-o parte. Intrăm în biroul modest, învăluiţi în aceeaşi lumină difuză. Un bătrân impozant, chel, în uniformă, se ridică respectuos din fotoliul larg aflat în spatele mesei de lucru.

— Vă salut, domnule comandant!

— Bună, Benjamin! Kid e la post?

— Vă aşteaptă în sala de proiecţie.

Joop se simte ca la el acasă, trece mahmur prin faţa subalternului încremenit şi aşteaptă să alunece alt panou metalic. Acesta îşi face datoria. Străbatem repede coridorul îngust.

— Nimeni nu pătrunde aici fără dosar, bombăne Joop. În sfârşit, ultimul panou!

Sala în care am pătruns e drapată în umbre şi lumini policrome de forme geometrice precise. Lipsa ferestrelor îmi provoacă o senzaţie de ostilitate, ca şi cum în acel spaţiu închis nici gândul n-ar îndrăzni să se exprime. În ciudata penumbră multicoloră văd câteva fotolii joase, comode. În spatele lor un minuscul pupitru de comandă lângă care se profilează silueta zveltă a unui bărbat. Nelipsitul podium, ca şi nelipsita masă de şedinţe sunt vizibile în faţa fotoliilor. Deasupra podium-ului, cât tot peretele, îmi atrage atenţia ecranul luminos pe care este proiectată în culori o minuţioasă schemă. Capodopera tehnică, în relief, îmi taie respiraţia. Imaginea este atât de fidelă, încât mi se pare că plutesc în spaţiu şi analizez de sus panorama prea bine cunoscută a celui mai prodigios complex sportiv din oraş: Tsunami! N-am cum să mă înşel…

— După câte îmi amintesc, v-aţi mai întâlnit, îl aud pe Joop luându-şi în primire rolul de gazdă. Kid Stephenson, Van Mennen, face recomandările, mişcându-şi braţul prin aer.

Kid înaintează, îi strâng mâna în tăcere, măsurându-l cu atenţie. Fără costum, în cămaşă albă, cu mâneci lungi, Kid nu-mi spune mare lucru, deşi fac eforturi să pricep ce caută aici după acţiunea antiepidemică de la Tsunami.

— Kid şi băieţii lui au reuşit astăzi o performanţă remarcabilă, vorbeşte Joop, citindu-mi parcă gândurile. Prin procedee speciale au investigat anumite obiective din

complexul sportiv Tsunami. După cum vei vedea, dragă Van, ne-au interesat, în special, zonele interzise din incinta complexului. Dacă va fi necesar, vom cere scuze domnului Toshiba pentru această grosolană încălcare de principii şi legi, însă, până una-alta, vom rămâne recunoscători epidemiei de gripă, miliardelor de viruşi gripali, oneşti colaboratori în şi mai onesta noastră escapadă. Fără viruşii gripali, posibilitatea unor investigaţii la baza Tsunami ar fi rămas de domeniul fanteziei. Ceea ce te rugăm, dragă Van, e să colaborezi în seara asta cu domnul Kid, personalitate ştiinţifică redutabilă, dotat cu fantezie, curaj şi etică cetăţenească. Altfel n-ar fi acceptat să ne ofere ajutorul. Veţi analiza împreună obiectiv cu obiectiv din suita proiecţiilor. În cazul când vor apare şi alte aspecte tulburi, aş dori să le clarifici, bazându-ne pe enciclopedica ta memorie. Suntem de asemenea convinşi că vei participa în mod pozitiv la elucidarea – fie şi parţială – a numeroaselor lacune apărute în urma materialului studiat de Kid şi ceilalţi colaboratori din echipă. Vă atrag atenţia că dialogul vostru va fi imprimat cuvânt cu cuvânt, pentru a fi inclus ca probă concludentă printre documentele acestei mizerabile afaceri.

Joop îşi aprinde ţigara. Kid mă priveşte curios, ca pe o piesă preţioasă de muzeu. Evident, sunt clipe când deruta cea mai deplină se transformă în element paralizant pentru dinamica profundă a conştiinţei. Fac lăudabilul efort pentru a depăşi această stare confuză. Sub raport afectiv sunt gata să accept propunerea lui Joop dar, din punct de vedere moral, resping hotărât brutala intervenţie efectuată împotriva… Împotriva cui? … Toshiba? Martin Doga? De ce nu şi Irmgard Renate Stein? Tendinţele contrarii îmi anulează decizia. Ezit. În fond, pe cine va trebui să înfrunt? Să cred fără a fi convins în „sporovăiala” lui Joop? Să-mi trădez principiile de viaţă, liniştea familiei, siguranţa activităţii profesionale pentru a participa la un proces de

demascare? Pentru a demasca ce? … Prin amintiri trec umbre halucinante: George Hay, Yvette, Aby Ta-o-tou, Amoeba albastră… Aş vrea să mă smulg dintre ele, dar nu mai am voinţa necesară. „Ceea ce era mai slab în mine a învins”! remarc, nu fără amărăciune.

— De acord, Joop! şoptesc epuizat.

Joop se întoarce, îmi pune mâna pe braţ, îmi caută ochii.

Ţigara îi fumegă în colţul gurii. În lentilele groase ale ochelarilor apar lumini policrome ce explodează în mici curcubee.

— Mulţumesc, Van! Rosteşte simplu, atât de simplu încât nici nu bag de seamă cum îi tremură vocea, cum pleoapele i se zbat neliniştite peste ochii strălucitori. Domnule Kid, se adresează brusc celuilalt, sunt convins că într-o bună zi lumea va trăncăni despre noi. Până atunci, daţi-mi voie să vă strâng mâna. Transmiteţi băieţilor profunda noastră recunoştinţă. Avionul va decola la ora unu noaptea. Veţi zbura fără escală până în Noua Zeelandă. Sper că de acolo vi se va pierde urma definitiv. Cecul vă stă la dispoziţie la aeroport. Van, îţi văd mutra mâine dimineaţă!

Joop se întoarce cu o piruetă elegantă şi se topeşte dincolo de uşa ce se închide în urma lui. Sunt trist. Senzaţia singurătăţii devine chinuitoare.

— Domnule doctor, iertaţi-mă, sparge tăcerea Kid, al cărui glas exprimă cea mai profundă jenă. Asupra complexului Tsunami am deţinut informaţii vagi. După cum veţi vedea, în urma investigaţiilor au apărut numeroase elemente noi, a căror interpretare întâmpină dificultăţi apreciabile. Vă rog, luaţi loc… Pentru început v-aş solicita să-mi prezentaţi o imagine cât mai exactă despre ceea ce ştiţi în legătură cu universul tehnico-energetic al complexului. Vă cer scuze pentru acest „picaj în temă”, dar e foarte important de aflat în ce măsură tehnica şi mijloacele energetice avansate din cadrul activităţii

complexului pot influenţa o serie întreagă de performanţe sportive. Nu mă refer la amploarea şi diversitatea metodelor şi mijloacelor ştiinţifice, experimentale şi aplicative, convergente în complexul proces al sportului de performanţă, ci la zona precis delimitată a fenomenelor neuro-psihice. Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi este imposibil să cred că în acest uriaş laborator de performanţe sportive n-a fost aplicată din plin psihologia sportivă, după cum, tot aşa, e foarte dificil de imaginat că nu dispuneţi de echipamentul necesar psihologiei cibernetice, adică de instrumente ce reproduc structurile psiho-comportamentale ale omului pe modele cibernetice. Pentru exemplificare voi apela chiar la metoda dumneavoastră de selecţie a viitorilor campioni mondiali. Metoda are la bază geno-tipul, ansamblul „informaţiilor ereditare”, adică fondul genetic. În urma relaţiilor cu mediul ajungem la fenotip, la suita de comportări mai mult sau mai puţin adaptate. Reacţiile fenotipice sunt un rezultat al „normei de reacţie” a genotipului. Analiza minuţioasă a reacţiilor fiecărui sportiv, a comportamentului său în disciplina respectivă, se traduce prin coeficienţii de posibilităţi evolutive. Fără ordinatoare munca dumneavoastră de selecţie ar dura ani îndelungaţi şi ar da rezultate modeste. În ansamblul metodei dumneavoastră de selecţie, reacţiile psihice au un rol preponderent. Să subînţelegem astfel că energia psihică, energia morală a fiecărui sportiv influenţează direct performanţa sportivă? Sau la aceste performanţe mai subscriu şi utilaje tehnice necunoscute? Pentru că, aşa cum veţi înţelege mai târziu, în urma investigaţiilor noastre, am descoperit că Tsunami dispune şi de o altă formă de energie pe care nu avem cum s-o justificăm. Tace brusc.

Privesc din fotoliu la Kid şi-i admir ţinuta degajată, lipsa de vanitate, efortul de a se face înţeles..

— Sunteţi pilot? îl întreb, pentru a câştiga măcar câteva

clipe de gândire.

— În rezervă. Aviația militară. Ca specialitate de bază cibernetician. M-a interesat, în special, psihologia cibernetică.

— Colaboratorii dumneavoastră au specialităţi apropiate?

— Şi da, şi nu.

— Expunerea dumneavoastră a fost cam confuză. Vă stau însă cu plăcere la dispoziţie. Şi, ca să înţelegeţi exact starea mea de spirit, vă atrag atenţia că diversitatea tehnicii moderne a atins forme monstruoase în toate domeniile. Asaltul descoperirilor ştiinţifice îmi produce o stare de alarmă spirituală, etica ştiinţifică reprezentând – după umila mea părere – un univers foarte friabil. De aceea îmi rezerv dreptul de a mă considera numai în parte adaptat la exigenţele şocante ale civilizaţiei moderne. Această tendinţă comportamentală, poate fi o paşnică formă de alienare ce nu contravine supărător uzanţelor noastre sociale. Acest început pare fără nicio legătură directă cu ceea ce vă interesează, însă numai astfel aş putea justifica lipsa de interes pe care am manifestat-o faţă de uimitoarea evoluţie a complexului Tsunami, evoluţie ce include – sub raport funcţional – aplicarea celor mai avansate metode ştiinţifice în scopul realizării unor performanţe sportive neînchipuite până în prezent. Metodele, după cum bine ştiţi, includ consumuri de energii specifice – substanţiale şi nonsubstanţiale.

— Un moment, vă rog, intervine Kid cu glas monoton. Vă referiţi la energiile specifice ale organismului uman.

— Psihicul ar reprezenta forma tipică a unor astfel de energii nesubstanţiale, deşi psihologia ştiinţifică nu concepe fenomene psihice fără acel substrat substanţial. Dacă ne gândim că organismul uman dispune de un potenţial energetic moral, de energii specifice de acţiune, ca şi de alte energii necesare organelor de simţ, ajungem la

concluzia că toate energiile intervin pentru stabilirea oricărei performanţe sportive.

— Consideraţi că aceste consumuri de energii specifice pot fi influenţate de la distanţă?

Câteva clipe rămân blocate.

— Îmi este imposibil să vă răspund. Nu m-am gândit încă la aşa ceva. În timpul concursului fiecare atlet îşi controlează cu artă consumul de energie. N-am cum să accept ideea influenţării de la distanţă a acestui proces. Am fost convins că prin „universul tehnico-energetic” la care v-aţi referit nu subînţelegem altceva decât modernizarea tehnică excesivă a complexului Tsunami şi apariţia unor noi principii ştiinţifice care au revoluţionat performanţele sportive. Nu cunosc nicio altă formă de energie — cel puţin până în prezent – care să înlocuiască energiile specifice ale organismului uman.

— Vă mulţumesc. Prodigiosa evoluţie a complexului Tsunami se datorează numai unor factori ştiinţifici, tehnici sau financiari? continuă să mă bombardeze Kid.

— Nu, ci şi strălucitei competenţe manifestate de două notorietăţi în materie: Yamada Hyo Toshiba şi Martin Doga. Nu ştim încă dacă sunt biociberneticieni, electronişti, psihologi, psihiatri, matematicieni sau oameni de afaceri. Cert e că sub influenţa lor au căzut specialişti din toate colţurile lumii, personalităţi medicale, economice sau politice. Lipsiţi de scrupule, geniali organizatori, au reuşit să-şi extindă influenţa asupra întregului oraş, impunând puncte de vedere proprii, subjugând inteligenţe şi conştiinţe deopotrivă. Pare hazardat ceea ce afirm, domnule Kid, dar înotăm cu toţii ca peştii prinşi în plasa nevăzută a acestor titani ce guvernează din culise întreaga viaţă socială, economică şi politică a oraşului. Sprijiniţi de forţe financiare inatacabile, Toshiba şi Martin Doga au realizat din Tsunami o redută a sportului mondial,

înconjurându-se de numeroşi specialişti – în marea lor majoritate străini. Amândoi au făcut investigaţii strălucite în medicina sportivă, reuşind să se afirme atât pe plan teoretic cât şi aplicativ. Evident, în agitata, în efervescenta viaţă a complexului Tsunami au apărut şi destule experienţe obscure. Lipsa informaţiilor exacte, controlabile, e dezarmantă. În altă ordine de idei, păstrarea secretului profesional e o lege implacabilă pentru orice salariat din complex. Nimănui nu-i este permis să se intereseze de munca celuilalt decât în limita colaborării directe. Cei care s-au abătut de la acest principiu au fost înlăturaţi. Vă atrag astfel atenţia că, oferindu-vă şi cea mai banală informaţie, încalc, în fond, angajamentul asumat prin contract. Sunt în pericol să suport cele mai severe sancţiuni, să fiu exclus chiar şi din corpul medical…

— Un veritabil proces de conştiinţă, remarcă Kid, pe al cărui chip împietrit nu descopăr nici cea mai vagă reacţie afectivă.

— Cel puţin dacă mi s-ar explica unde poate duce istoria asta.

Oftez. Kid continuă să mă fixeze.

— Rămâne de văzut în ce măsura vom fi capabili să vă convingem, domnule Van Mennen, surâde, în sfârşit, reticent.

Reacţia nervoasă se manifestă în voie. Îmi scot batista, tamponându-mi fruntea năduşită, trecând-o apoi pe la nas, pe după ceafă, cu senzaţia că fenomenul deshidratării îmi ameninţă viaţa.

— Mult mai dificil e să mă conving pe mine însumi, murmur, adunând în pumn batista udă. Stinge lumina! găsesc, până la urmă, o ieşire din impas.

Kid apasă pe clapeta pupitrului de comandă. Întuneric. Ecranul fluorescent degajă o lumină spectrală. Schema se decupează cu limpezime, de parcă ar fi sculptată în plăci de

cristal.

— În evoluţia complexului au intervenit etape distincte? atacă el, dezinvolt.

— Mda! … Modernizarea şi diversificarea uriaşei baze sportive a cerut timp, nu glumă. Peste 20 de ani. Nu pot preciza sursa impresionantelor cheltuieli financiare. Din lipsă de informaţii n-am cum să cuprind decât imaginativ varietatea detaliilor funcţionale apărute în timp. Plutim, ca să mă exprim metaforic, între adevăr şi închipuire, pentru că etapele evolutive n-au fost distincte nici pentru noi. Doar în ultimii ani, prin avalanşa de strălucite performanţe sportive, ne-am putut imagina saltul calitativ efectuat.

Desigur, schema redă minuţios o plasare în spaţiu a acestui complex sportiv. Nu mă voi referi, totuşi, numai la ceea ce vedem şi ceea ce cunoaşteţi. Să pornim metodic… La vest se conturează peninsula Nikanor, lungă de vreo şase kilometri – în formă de triunghi isoscel, după cum remarcăm. Reamenajări succesive au transformat-o într-o atractivă zonă de agrement. Asta presupune baze nautice, bazine olimpice, secţii de terapie intensivă, clinici diverse, sanatorii balneare. Există chiar şi centre unde se asigură eliminarea tuturor formelor de stress cotidian. Hotelul internaţional, vilele pitoreşti sunt permanent arhipline. Cam aşa sună şi informaţiile din ghidul turistic! Nu trebuie să ne amăgim însă! Prin peninsula Nikanor se scurg an de an sume incredibile, sportul şi medicina colaborând la preţuri pipărate…

— Cifra de afaceri trebuie să fie fabuloasă, remarcă Kid.

— Banii vin, banii se duc… Acest aspect comercial nu ne preocupă pe noi, domnule Kid. Cred că sunteţi de acord.

— Evident. Cel puţin în cazul nostru.

— Aţi văzut. Extremitatea vestică a peninsulei este marcată de stâncăria haotică din zona capului Lewin – un fel de diguri în ruină întreţinute cu migală de specialişti

pentru efecte estetice. Ce obiective v-au mai atras atenţia.

— Farul Wienda, minicentrala atomo-electrică, turnul meteorologic, staţia radar şi, în special, cele două piramide cenuşii.

— În special?

— Prezenţa lor a fost justificată pe plan energetic, explică Kid, monoton. Dispuneţi şi de alte informaţii?

— Informaţii de uz intern. În interiorul piramidelor funcţionează utilaje atomice. Folosim radio-terapia în tratamentele anticancerigene... Explicaţia nu vă satisface?

— Vom reveni asupra acestui subiect. Continuaţi, vă rog!

— Singura zonă interzisă din peninsulă se întinde în preajma celor două piramide, adaug, urmărind atent, în lumina difuză, reacţiile fizionomice ale interlocutorului meu, a cărui atitudine placidă începe să-mi displacă.

— N-au fost probleme, intervine Kid respectuos. Şefii ne-au pus la dispoziţie câţiva indivizi care ne-au urmărit pas cu pas. Aparatele noastre erau însă la bordul elicopterelor. Am radiografiat nestingheriţi obiectiv cu obiectiv. Voi veni cu suficiente detalii..

—Credeţi că acţiunile dumneavoastră au trecut neobservate?

— Nu ne-am făcut iluzii. Important ar fi să aflăm de ce n-am fost împiedicaţi. Dar asta e o cu totul altă problemă.

— Atunci să continuăm, mormăi, oarecum nemulţumit. După cum aţi observat, complexul Tsunami are forma unui octogon regulat. Latura vestică trasează hotarul dintre complex *şi* peninsula Nikanor. Întregul perimetru – după cum aţi văzut – iese în relief prin construirea zidului acoperit cu ceramică albastră. Fiecare latură dispune de o poartă principală de acces. Turnurile cu platforma pentru elicopetere au fost amplasate în cele opt unghiuri. Cele opt stadioane s-au construit de-a lungul fiecărei laturi, la distanţe egale şi având capacităţi identice. Tehnica

modernă asigură acoperirea stadioanelor pe timp nefavorabil, lumina optimă în întrecerile nocturne, ca şi gama largă de instalaţii pentru a se retransmite lumii întregi orice întrecere sportivă, prin intermediul unor sateliţi proprii. Flora ecuatorială, savant dispersată, conferă ansamblului arhitectonic o frumuseţe remarcabilă. V-aţi convins şi singur şi vă rog să apelaţi la imaginaţie pentru a completa acest sumar tablou pe care vi l-am prezentat. Dacă adăugăm la toate şi prezenţa palatului administrativ – edificiu arhitectonic sferoidal – construit exact în centrul complexului sportiv…

— Operă arhitectonică stranie, mă întrerupe Kid. Demenţială!

— Vă atrag atenţia că nimic din ce există acolo n-a apărut întâmplător, fiecare detaliu având o riguroasă justificare.

— Îmi permiteţi? mă întrerupe Kid, profitând de pauza pe care o fac pentru a-mi ordona gândurile haotice.

— Vă rog!, şi mă ridic din fotoliu cam amorţit.

— Pentru a da viaţă acestui impresionant dispozitiv e necesară o structură tehnico-energetică greu de imaginat. Când m-am referit la potenţialul tehnico-energetic am inclus în idee – în primul rând – factorii energetici esenţiali: energia electrică şi energia termică. Pentru a le produce, Tsunami şi-a construit o centrală atomo-electrică, dar şi dispozitive heliotermice şi eoliene. Pe de altă parte, automatizarea presupune în mod necesar dispozitive electronice complexe sau chiar bionice, existente, îmi închipui, în vasta reţea a inteligenţei artificiale. Fără îndoială că Tsunami dispune de o astfel de structură complexă, diversificată pe specialităţi, adaptată cerinţelor impuse de activitatea sportivă. De asemenea, ne este imposibil să nu admitem şi existenţa unor utilaje ce funcţionează pe baze euristice, sisteme operative deschise

în continuă elaborare şi modificare. Dumneavoastră v-aţi referit la relaţia directă existentă între tehnica modernă şi potenţialul energetic uman. Sunt absolut de acord cu ideile dumneavoastră. Revin însă la o problemă care mă obsedează: în lunga activitate de la Tsunami nu v-au atras cumva atenţia şi alte forme de energie care pot influenţa sau chiar dirija comportamentul sportivilor, fie în perioada unor antrenamente, fie în plin concurs?

Ne fixăm îndelung din priviri. Kid are chipul rigid, cu buzele strânse. În expresia aceasta s-a strecurat o notă gravă iar în lumina difuză din sală ochii lui au nuanţe stranii, de animal la pândă.

— Întrebarea dumneavoastră e derutantă, articulez greoi, nehotărât, în timp ce mâna mi se strânge instinctiv pe spătarul fotoliului din faţă. Repet: nu vă pot răspunde la întrebare. Nu cunosc o astfel de energie capabilă să influenţeze comportamentul uman. În special o energie de natură biologică. Sau chiar dacă energia există, ar trebui retransmisă. Metoda presupune utilaje perfecţionate, originale, imposibil de imaginat.

— La ce vă referiţi? Concret.

— Cum să-mi formulez ideea? … În ultima vreme s-au petrecut o serie de fapte inexplicabile. Sunt convins că Joop K.G. v-a, informat pe larg asupra lor. Analiza minuţioasă a acestor fapte a evidenţiat apariţia unor fenomene neobişnuite, tragice în esenţă şi a căror interpretare a fost amânată din lipsă de probe. Suntem tentaţi, în cele din urmă, să acceptăm ipoteza cea mai plauzibilă: influenţarea comportamentului uman de la distanţă.

— Exact! Şopteşte Kid.

— Încă de la început am respins hotărât ipoteza, părându-mi-se hazardată, dacă nu hilară. Acum – din raţiuni nu prea limpezi chiar şi pentru mine – vă stau la dispoziţie cu întreaga mea competenţă ştiinţifică, sunt gata să-mi

revoc poziţia, dar numai în cazul când veţi putea să-mi oferiţi o probă evidentă. Nu-mi cereţi alte explicaţii. N-aş fi capabil să vi le ofer.

— Perfect! … De ce-aţi omis din gândurile dumneavoastră existenţa piramidelor construite în incinta complexului Tsunami?

Clipesc repede, uşor stânjenit.

— Vă referiţi, desigur, la…

—… piramidele cenuşii construite între stadioane şi a căror înălţime variază de la 15 la 35 de metri.

— Până acum 10-l2 ani le-am considerat capricii decorative. În ultimul deceniu însă au fost reutilate cu echipamente electronice, cu mici platforme radar sau cu antene de tip special, fiind incluse în sistemul de telecomunicaţii. Pe plan intern fac parte din structura tehnico-energetică, dacă explicaţia vă satisface. Pentru mine sursele informative au avut un caracter strict oficial, realitatea putând să infirme această versiune. Trebuie să înţelegeţi că foarte puţini specialişti au acces în interiorul piramidelor. Sisteme ultramoderne de securitate le fac invulnerabile. Autorizaţiile sunt eliberate de Toshiba sau Martin Doga.

— Deci asta e versiunea oficială.

— Nu există decât versiuni oficiale. Disciplina fermă a fiecărui salariat exclude din principiu orice alte interpretări.

— Mulţumesc. Ce ne puteţi spune despre palatul administrativ?

— Aproape nimic în plus faţă de ceea ce cunoaşteţi. Imaginea e foarte clară. O putem admira în voie. Forma sferoidală a blocului e şocantă, îndrăzneaţă. Cu cele 30 de etaje din beton alb, sticlă, oţel inoxidabil şi aluminiu, plasat în centrul uriaşului spaţiu octogonal, construcţia domină întreaga zonă. Palatul, în fond, este reşedinţa oficială a celor doi magnaţi. Apartamentele lor sunt situate în partea

superioară a clădirii, câteva etaje care includ şi o serie întreagă de laboratoare cu acces preferenţial şi unde Toshiba şi Martin Doga îşi petrec cea mai mare parte din timp… Restul clădirii e formată din 450 de obiective… Mă rog, trecem peste detalii. Din anumite informaţii, neverificate, blocul dispune de trei nivele subterane, fiecare nivel fiind o adevărată uzină. Ca un contraechilibru paradoxal, partea superioară a palatului şi subsolurile au fost declarate zone interzise. Ce să mai adaug? … Complexitatea centrului administrativ este atât de frapantă, încât s-a transformat într-un original şi fascinant univers necunoscut şi care trăieşte după legi proprii…

În acest univers ermetic doar fantezia mai poate dispune de cale liberă, obiectivitatea anulându-se de la sine.

Tac, secătuit de gânduri. Liniştea care cade între noi capătă dintr-o dată consistenţă, o simt cum îmi apasă umerii, cum mă striveşte în fotoliu. Îl aud pe Kid mişcându-se prin sală cu paşi repezi, neliniştiţi, foşnet ce-mi provoacă o stare de repulsie organică.

— Din calculele noastre, se prelinge pe sub linişte vocea interlocutorului, aşezarea piramidelor oferă posibilităţi maxime în structura tehnico-energetică, mai ales pentru necesităţile de tele-comandă şi control. Relaţia radială – nucleu central, nuclee periferice – este evidentă. Acest „centru administrativ” nu e altceva decât un creier ce funcţionează într-un organism numit Tsunami..

Ridic ochii. Kid e în acelaşi loc, în aceeaşi atitudine, statuar. „Mi s-a părut”, reflectez în goană.

— Nimic nu e exclus, remarc, indiferent.

— Da, nimic nu e exclus, aprobă Kid, uitându-se fix la ecran.

Mâinile lui prind viaţă, agitându-se pe claviatura pupitrului de comandă. Imaginea de pe ecran dispare, fiind înlocuită de o alta. După câte îmi dau seama, e o piramidă

al cărei contur exterior nu se distinge, pierdut în ceaţa luminiscentă ce se degajă din interiorul ei. Ciudata imagine seamănă, mai bine spus, cu o flacără piramidală, policromă. Un nucleu fluorescent, scânteietor, de un verde pal, pluteşte parcă într-o spuză luminoasă, violacee, din care irup delicate jerbe trandafirii, asemănătoare celor din cromosfera solară. Un halou luminos se pierde pe margini, estompând pereţii piramidei. La baza acestui rug multicolor se disting vagi forme geometrice lineare, brune, ca într-o schiţă tehnică incompletă.

— Bioluminiscenţă?! mormăi, şi simt cum amorţeala din trup tinde să dispară.

— Exact! face Kid satisfăcut, întorcându-se spre mine. Prin procedee speciale ne-am permis să pătrundem în interiorul fiecărei piramide. Vă amintiţi de procedeul Kirlian?

— Asta-i bună! reacţionez, jignit. Fotografia în înaltă frecvenţă a evidenţiat un anume fenomen bioluminiscent. Dar este imposibil! realizez buimac. În piramide? Aceste…

— Vă rog, liniştiţi-vă! Kid se rupe de lângă pupitru şi vine în direcţia mea, se mai uită o dată la imaginea de pe ecran, pentru ca, în cele din urmă, să se aşeze în fotoliul cel mai la îndemână. Scoate dintr-un buzunar de la piept o pipă pe care o aprinde tacticos cu bricheta, pufăie zâmbitor, clipind rar. Vă propun să abordăm împreună o serie întreagă de idei ce ne-ar facilita ipoteza finală. De acord?

— Cu cea mai mare plăcere! intervin, şi simt cum ies din apatie gata să zburd alături de Kid pe care încep să-l simpatizez fără rezerve.

— Aşa! … Fotografia în înaltă frecvenţă e un instrument de investigaţie pentru orice formă de viaţă din flora şi fauna planetei. Vă amintiţi, desigur, că imaginea ne apare ca o masă luminoasă, scânteietoare, de forma organismului investigat şi pe care o înconjoară un alt halou, luminos.

Acest halou luminos nu piere decât odată cu moartea organismului respectiv. Experienţele au demonstrat că noua formă de bioenergie nu poate fi amputată, nici dezintegrată, ea supunându-se unei scheme energetice proprii, diferită de schema energetică a organismului, dar asemănătoare oricărui organism.

Anumiţi cercetători din Uniunea Sovietică l-au numit „organism de plasmă biologică” … După cum, tot ei, au mai admis, în fine, că bioplasma nu se confundă „cu starea electrică propriu-zisă a corpului omenesc” şi că posedă „propria sa structură spaţială” … Sper că nu vă plictisesc…

— Nu, nu, vă ascult cu interes.

— Aşa! strânge din buze Kid, neconvins. Ca orice organism, „organismul de bioplasmă” are procese care se supun unui plan propriu, diferit de planul celuilalt organism dar – caută să ne convingă cercetătorii – cele două organisme se influenţează reciproc. Această condiţionare reciprocă este atât de sensibilă, de nuanţată, de subtilă, încât un gând fugar, o emoţie, sunetul, lumina, câmpurile magnetice, vântul solar, stările psihice, toate pot provoca tulburări ale persoanei noastre energetice şi viceversa.

Corpul bioplasmatic ne-a fost dăruit de natură. El se află sub influenţa directă a proceselor cosmice, metamorfozele lui influenţând direct, până la nivelul molecular, starea organismului nostru. Unii nu s-au jenat să-l numească şi corp astral. A apărut atunci o ipoteză care, până la proba evidentă, suntem obligaţi s-o privim cu scepticism: organismul bioplasmatic e un aparat de emisie-recepţie! Căror legi se supune? Receptăm semnale cosmice şi emitem răspunsuri? … Nu sunt adeptul interpretărilor fanteziste grosolane. Mă voi referi deci la rezultatele unor experienţe realizate pe plan mondial.

Kid face o pauză. Pipa i s-a stins. O plimbă inconştient dintr-o mână în cealaltă, ca şi cum în felul acesta şi-ar

putea limpezi gândurile. Deşi cunosc foarte bine problema, îl urmăresc, întrebându-mă ce naiba l-a apucat, pentru că, în fond, ar fi trebuit să ne concentrăm atenţia asupra complexului Tsunami..

— Ce ne spun aceste experienţe, reia Kid. Sensibila bioplasmă suportă modificări, reacţionează sub influenţa unor mesaje neexprimate în cuvinte, cum ar fi mesajele telepatice, al căror suport materialo-energetic l-ar forma tot „organismul bioplasmatic”. Ni se confirmă deci că oamenii pot comunica între ei cu ajutorul acestei energii bioplasmatice şi dincolo de cuvinte. Cum? Reacţia bioplasmei provoacă reacţia organismului propriu-zis, pentru a acţiona în final asupra conştiinţei umane. Unele ipoteze susţin ideea reacţiei organice la nivel endocrin. Mă rog, acestea sunt aspecte de strictă specialitate… Fac o paranteză. Vă amintiţi, desigur, de geofizicianul din Leningrad care a avut năstruşnica ideea de a studia fotografiile lui Kirlian. După cum a declarat el, corpul omenesc emană un adevărat „carnaval de lumini, fie în cazul individului izolat, fie în procesul contactelor dintre oameni. Lumini violete prelungi, „stele roşii-portocalii” alături de „stele pitice albastre”, „depresiuni asemănătoare unor cratere” din care „în loc de lavă izbucnea o lumină rece, arctică” … Şi acum, concluzia care ne interesează pe noi sună cam aşa: orice mesaj transmis prin intermediul „organismului bioplasmatic” poate fi receptat, poate ajunge în conştiinţa altei persoane, poate provoca reacţii organice sau reacţii în atitudinea, în comportamentul individului… Sunteţi de acord, nu?

— Nu-mi spuneţi nimic nou, mârâi, indispus. Aspecte ale biocomunicării.

— Buun! răsuflă el zgomotos, umezindu-şi buzele. Atunci să analizăm problema din alt unghi de vedere.

Existenţa organismului bioplasmatic a fost descoperită şi

la nivelul tuturor plantelor de pe glob. Iar apelez la o paranteză - creierul omenesc, da, consumă cu 30% mai mult oxigen decât sistemul muscular. Vă reamintesc acest coeficient deoarece s-a constatat în mod surprinzător că acest bioorganism plasmatic e foarte sensibil la oxigen, reacţionează chiar şi la cele mai infime particule. Ei bine, materia organică din interiorul piramidelor produce oxigen în cantităţi impresionante.

Kid îşi introduce pipa stinsă între dinţi şi cu o mişcare sprintenă se ridică din fotoliu, trecând la pupitru. Simt nevoia să mă urnesc din loc, dar nu fac niciun gest, urmărind mâna lui Kid care se plimbă pe claviatura aparatului. Imaginea de pe ecran dispare. În ritm sacadat pe ecran se succed alte şi alte imagini ale aceloraşi piramide. Par identice, deşi complexa paletă coloristică le diferenţiază în mod evident. Ultima imagine a rămas nemişcată pe ecran. Conturul piramidei se pierde în aura luminoasă, liliachie, ce se înalţă parcă deasupra ei.

— Descoperirea dumneavoastră impune clarificări, mă trezesc vorbind, cu toate că simt cum alunec în ridicol. Nu pun la îndoială existenţa organismului bioplasmatic. Ceea ce mă intrigă este materia organică descoperită în piramide. Ce origine are? Emanaţia de oxigen, după câte am înţeles, depăşeşte limitele cunoscute.

— Flora terestră ne oferă suficiente exemple în acest sens, îmi răspunde Kid. În cazul nostru, apelându-se evident la fotosinteza artificială. Dacă admitem, desigur, ca materia organică din piramide este de origine vegetală. Dar, tot atât de bine, s-ar putea să avem de-a face şi cu anumite colonii de bacterii. Sau altceva…

— Altceva? repet maşinal, şocat.

— Altceva necunoscut, materie organică profilată pe fabricarea de oxigen. Important ar fi de ştiut la ce foloseşte.

— Antipoluant atmosferic, declar senin.

— Pereţii piramidelor nu prezintă orificii, pori.
— Şi atunci?
— Atunci ajungem la o ipoteză hazardată, absurdă, o ipoteză pe care v-o propun. Puteţi s-o respingeţi. Vă amintiţi de inventatorul din Praga care a obţinut un brevet pentru ascuţirea rapidă a lamelor de ras uzate?
— Cel cu piramida?
— Exact. Maşinăria praghezului e extrem de simplă. O piramidă de un metru înălţime, din carton, copie fidelă, la, scară redusă, a celebrei piramide a lui Keops. În centrul piramidei, pe un soclu minuscul, se pune lama uzată. „Maşinăria” se orientează pe direcţia nord-sud. În cel mai scurt timp lama se va ascuţi. Cum era şi firesc, descoperirea a făcut vâlvă. Au urmat şi alte experienţe. Vi le amintiţi?
— Vag.
Kid îşi scoate pipa din gură şi o introduce în buzunarul pantalonilor. Se întoarce apoi către mine şi face câţiva paşi.
— Într-o piramidă, pe acelaşi soclu din centru, a fost pus cadavrul unei pisici, respectându-se orientarea nord-sud. Pisica nu s-a descompus, ci s-a mumificat, ca şi în cazul faraonilor îngropaţi în celebrele piramide egiptene. Experienţa s-a repetat şi cu diverse materii uşor alterabile, constatându-se un fenomen neobişnuit: în locul procesului de putrefacţie s-a produs o deshidratare aproape completă. Întreaga evoluţie – fizică, chimică, biologică – a materiei se produce într-un spaţiu ale cărui însuşiri variază în funcţie de forma acestui spaţiu. Cum se explică fenomenul? Nici până în ziua de azi nu s-au dat explicaţii. Putem constata însă că, utilizând forme adecvate, încetinim sau accelerăm anumite procese ale materiei organice. Psihicul uman, de exemplu, se linişteşte dacă ţinem bolnavii în saloane sferice, piramidale sau în formă de geode. Dar asta ne interesează acum mai puţin. Prima concluzie ne apare de la sine: în

piramidele complexului Tsunami materia organică şi-a accelerat procesele, degajând oxigen în cantităţi ce nu se pot justifica la prima vedere. Interesant ar fi să aflăm la ce foloseşte acest oxigen.

Cu paşi mici, gârbovit, Kid se plimbă în jurul pupitrului. Liniştea din sală devine stridentă.

— M-aţi prins pe picior greşit, declar morocănos. N-am nicio idee. Cât despre fenomenele petrecute în interiorul acestor piramide enigmatice… Dacă nu mă înşel, v-aţi referit şi la o ipoteză aparent absurdă.

— Ajungem la ea. V-aş ruga, mai întâi, să-mi răspundeţi la o întrebare. Nu vă amintiţi cumva dacă în istoria acestui oraş au avut loc experienţe cu caracter ştiinţific şi ale căror rezultate au alarmat opinia publică?

Kid s-a oprit în faţa mea încrucişându-şi mâinile pe piept. Nu îi suport privirea. Gândul mi se furişează spre trecutul îndepărtat, scormoneşte prin noianul de întâmplări crezute uitate. Şi deodată tresar.

— „Epidemia clorofiliană” spun în şoaptă.

— Repetaţi, vă rog!

— Evenimentele s-au petrecut cu ani în urmă, rostesc limpede, rar, încă sub influenţa emoţiei. Totul a fost aberant.

— Precizaţi, vă rog!

— Cu ani şi ani în urmă chimista Olivia Haller, pensionară, a sucombat din senin, în împrejurări confuze. La câteva ore după deces pielea defunctei s-a înverzit. În zona subcutanee s-a descoperit ulterior o substanţă asemănătoare clorofilei. Jean Doberman, ziarist celebru, a fantazat copios pe seama acestei întâmplări, prevestind „epidemia clorofiliană” … La ea m-am referit. Între timp, soţul decedatei, Ludovic Haller, botanist, se prezintă la inspectoratul poliţiei pentru a face, cu toată discreţia, o declaraţie senzaţională. Declaraţia a fost imprimată în faţa

domnului Joop K.G. şi a mea. Scurt. Pe Olivia Haller o pasionase o problemă nebunească la prima vedere. Suprafaţa cutanee a organismului uman s-ar putea transforma într-o uzină care să sintetizeze la nivel molecular substanţele necesare materiei cerebrale. Acest plus de anumite substanţe ar fi înzecit forţa de creaţie umană, declanşând în acele zone pasive ale creierului adevărate explozii de inteligenţă. Pentru fotosinteză plantele dispun de clorofilă. Olivia Haller descoperise o altă substanţă asemănătoare. Rezultatele cercetărilor, redactate de Olivia Haller în mii de pagini, au fost distruse de soţul ei, fie din teamă, fie pentru că le considera periculoase.

Inspir adânc. Senzaţia oboselii mă striveşte în fotoliu. Kid se află tot în faţa mea, în aceeaşi atitudine, scrutându-mi cu ochi strălucitori chipul, aşteptând încordat să mai scot un cuvânt pe care întârzii să-l rostesc, deoarece am gura uscată, iar din întunericul memoriei erup haotic lumini şi umbre ce prind anevoie contur, dispar şi revin, contopindu-se în imagini străine, de neînţeles, deşi încerc să le recombin pentru a le face să semene cu ceea ce cunosc. În chinuitoarea secundă timpul a dispărut. Luminile curg fluide în volume şi culori variate, se contopesc încetinindu-şi mişcarea, transformându-se în obiecte pe care le redescopăr acum, aici, sunt în mijlocul lor, le pot pipăi şovăielnic. E un laborator ultramodern cu maşini complexe, cu forme aerodinamice, abia vizibile în lumina obscură.

Două pete albe, informe, prind să tremure prin aer, devin curbe sinuoase prin încăpere pentru ca, apoi, să rămână nemişcate. Fac un efort uriaş de concentrare. Gândul ciopleşte în pasta albă, linie după linie. Irmy se decupează brusc din penumbra laboratorului, tolănită în fotoliu. Soarbe calmă din cafeaua fierbinte, ceşcuţa din mâna ei are reflexe albastre! Într-o parte, lângă aparatul scund, metalic,

frumoasa Dolle Dinsdag fumează alene, absentă. Irmy strânge ceaşca în mâini şi mă priveşte îndelung. Buzele i se întredeschid, dar şoapta cuvintelor vibrează neînţeleasă, se pierde, revine, abia o aud, abia o înţeleg, acum abia o înţeleg… „În laboratorul unde ne aflăm stă ascunsă ideea unei descoperiri ştiinţifice îndrăzneţe. Ideea îmi aparţine. Ea mi-a ucis adolescenţa. Datorită ei am venit în institutul de psihologie. Te-am chemat să-ţi propun colaborarea, Van!” … Şoapta se stinge, gândul se scufundă în întuneric. Simt mâna lui Kid cum mă atinge discret.

— Aţi adormit, domnule doctor?

Pleoapele mi se zbat în ritm nebunesc.

— Nu… nu sunt convins dacă există vreo legătură între descoperirea Oliviei Haller şi materia organică din piramide.

— Informaţia dumneavoastră poate crea noi interpretări, bombăne, indispus.

Trece fantomatic, la pupitru, înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, zgribulindu-se deodată, ca şi cum o undă de aer rece ar fi pătruns în sală. Sunt amorţit de-a binelea. Mă ridic din fotoliu cu grijă, fac patru paşi în direcţia lui Kid, dar rămân pe loc simţind cum mă cuprinde ameţeala. Zgomote nelămurite îmi ajung în urechi, pulsul mi se accelerează, efectele tensiunii în creştere sunt evidente. Câteva secunde, nedefinite reacţia îmi tulbură organismul. În locul oboselii tind să se acumuleze noi forţe tensionale, ca şi cum m-aş trezi dintr-un somn scurt, profund, odihnitor. Sunt relaxat, vioi, bine dispus. Zâmbesc amuzat, nefiind capabil să-mi explic fenomenul. Reiau discuţia cu Kid.

— Vă referiţi, desigur, la ideea Oliviei Haller de a produce oxigen – sau altceva – cu ajutorul unei materii organice, oxigen necesar organismului bio-plasmatic, dacă nu ne înşelăm amândoi.

— Acestea sunt faptele..

— Nimeni nu ne împiedică să fantazăm în continuare, atac impetuos, sub influenţa stării euforice. A accepta ideea nu înseamnă câtuşi de puţin a rezolva şi cazul Tsunami. Ipoteza dumneavoastră e îndrăzneaţă: influenţarea de la distanţă a comportamentului uman, prin intermediul energiei bioplasmatice. Prin transferarea energiei de la organism la organism… Hm!

Ipoteza vi se pare absurdă?

— Nu tocmai. Cum o argumentaţi însă?

— Să presupunem că materia organică din piramide este de origine vegetală. Această materie dispune la rândul ei de un organism bio-plasmatic. Transferul energiei nu poate fi realizat decât prin intermediul altui organism uman. Organism, ce dispune de materie cerebrală, de creier, de bio-unde dar şi de organism bio-plasmatic. Să nu uităm că organismul uman este cea mai perfectă maşină pe baze chimice.

— Mă rog! … Materia organică – gen Olivia Haller – saturează celălalt organism uman care, la rândul său, se transformă în organism emiţător. Organismele receptoare primesc comenzi codificate, comenzi ce produc mutaţii.

— Ajunge! — intervin cu brutalitate. Pentru realizarea acestui complicat proces este nevoie de o cunoaştere profundă a organismului uman, minuţioasă, integrală. Dirijarea energiei bio-plasmatice presupune o tehnică adecvată, maşini, computere ce trebuie să analizeze în fracţiuni le secundă procesele care intervin în dirijarea optimă a fluxului…

Fac o pauză pentru a-mi regla respiraţia şi gândurile.

— Metoda dumneavoastră ne oferă posibilităţi adecvate pentru cunoaşterea organismului uman, în special a energiilor nonsubstanţiale. Cât despre aparate şi metode… Toshiba şi Martin Doga sunt aşi în materie.

Din câţiva paşi ajung tulburat în faţa lui Kid. Inima mi

zvâcneşte năvalnic.

— Insinuaţi că metoda descoperită de mine a facilitat...

—Liniştiţi-vă, domnule doctor, mă întrerupe el. Perfecţiunea metodei dumneavoastră a facilitat o triere riguroasă a sportivilor. Dacă n-ar fi existat metoda dumneavoastră, experienţele de la Tsunami n-ar fi avut loc decât mult mai târziu, deoarece numai anumite organisme suportă şocul experienţelor...

Deschid gura, dar nu scot niciun sunet.

— Vreţi să spuneţi că am fost... am fost un instrument docil în mâna lui Toshiba? Îmi revin, realizând dimensiunile situaţiei.

—Vă rog să mă iertaţi! Îmi este cu neputinţă să vă răspund. Din clipa asta misiunea mea s-a terminat. Vă mulţumesc!

Kid apăsă pe clapeta albă a pupitrului. Lumina din sală creşte în intensitate, devine alb-albastră, calmantă, odihnitoare.

— Microfilmele rămân aici? Articulez greoi.

— Nu. Va trebui să le predau unei persoane ce va sosi aici.

În timp ce bizarul Kid scoate din pupitru caseta, uşa din perete glisează în tăcere şi în deschizătura îngustă îşi face apariţia doamna Irmgard Renate Stein! Pelerina neagră, uşoară, o acoperă în întregime. O pălărie cu boruri largi, de aceeaşi culoare, îi umbreşte chipul palid. Face câţiva paşi spre noi.

—Bună seara, domnilor!

Vocea ei are aceleaşi inflexiuni limpezi, dar cuvintele par adresate unor necunoscuţi întâlniţi ocazional. Kid îi iese în întâmpinare şi se înclină ceremonios.

—Doamnă, acesta e obiectul.

Îi întinde caseta. Irmy o ia, introducând-o în buzunarul pelerinei. Abia acum remarc lipsa poşetei.

— Mulţumesc. Vă doresc drum bun! Nu vă voi uita… Van, scuze! N-am timp pentru explicaţii. Ne vom revedea curând.

Irmy se întoarce pe loc şi dispare înainte de a reuşi să mai adaug ceva. Privesc stupefiat spre cadrul gol al uşii. Când îmi revin, sala e pustie. Kid s-a evaporat fără urmă.

15

Plouă mărunt. Vântul bate în rafale prelungi. Un curent de aer rece îmi şfichiuie obrajii, mi se strecoară pe sub guler laolaltă cu picurii îngheţaţi, înfiorându-mă. În maşină e frig. Geamul portierei e deschis. Poliţistul bătrân care m-a condus împinge în aer două degete în chip de salut, după care se grăbeşte să-şi strângă la gât pelerina lucioasă….

— Eşti sigur că Joop K. G. nu mi-a lăsat nicio vorbă?

— Contează pe mine, şefule! caută să mă convingă, solemn.

— În regulă! Să trăieşti!

Ridic geamul, întorc cheia de contact. Suzy zvâcneşte nervoasă înainte, mârâind indignată. În lumina puternică a farurilor mai am timp să zăresc mutra impasibilă a ofiţerului de serviciu care se uită indiferent cum iau un viraj mult prea scurt, cum derapez periculos pe asfaltul lucios şi cum trec razant pe lângă o limuzină a poliţiei burduşită cu indivizi somnoroşi.

Străbat bulevardul. Ploaia fumegă în conurile de lumină , se năpusteşte în valuri ceţoase peste artera pustie. Ştergătoarele scot foşnete enervante. Din când în când, vântul tembel şuieră pe sub caroserie, schelălăie ca un câine bătut. Gânduri haotice apar şi dispar în aceeaşi secundă. Senzaţia tristeţii mi se prelinge în conştiinţă. „Ce

rol joacă Irmy în toată povestea asta?” vine şi mă scoate din sărite un gând. Apăs pe accelerator. Apa curge pe parbriz în şuviţe subţiri, repezi. „Vă felicit, domnule Kid! Îşi face loc alt gând. Afirmaţia dumneavoastră referitoare la participarea mea directă în mârşăvia de la Tsunami este... este...” Suzy goneşte cu viteză periculoasă. Frânez cât pot. Prea târziu! Alunec spre bordură. Suzy se clatină, îşi revine, pornesc mai departe. De undeva apare teama. Sentimentul unui pericol iminent îmi domină fiinţa. Reduc din viteză şi consult ceasul de la bord. Au trecut numai şase minute! Mă supun instinctului care-mi ordonă ce să fac. N-am încotro. Cobor geamul portierei, şterg cu palma oglinda retrovizoare şi văd în urma mea patru maşini albe ce vin în goană cu farurile stinse. Una accelerează şi trece val-vârtej. În faţa mea reduce motorul, păstrând distanţa legală. Alte două m-au şi încadrat în dreapta şi stânga. Ultima rămâne în plasă, la nici zece metri distanţă. Arunc o scurtă privire în dreapta, apoi în stânga. Indivizii din maşini par să nu-mi acorde nici cea mai nevinovată atenţie. „Asta-i opera lui Joop! Îmi spun îmbufnat, deşi exact în aceeaşi clipă îmi aduc aminte de accidentul de pe bulevard. Treaba lui dacă a început să vadă peste tot numai criminali”, închei acest scurt dialog cu mine însumi, hotărât să nu mai acord poliţiei şansa de a-mi tulbura gândurile... Ploaia curge pe parbriz în şuvoaie mici, strâmbe...

Fac ce fac şi iar trec în revistă etapele întrevederii cu Kid. Cum se justifică apariţia doamnei Renate Stein? Colaborează cu Joop? ... Toate îmi apar acum mai încâlcite ca niciodată. Ce legătură a existat între Olivia Haller, Irmy şi Dolle Dinsdag? Cine a trădat? ... Atras de incalculabila miză, Joop o ajută pe Irmy să afle ce ascund laboratoarele lui Toshiba? ... Jocul său dublu a fost descoperit? Dar dacă cei de la Tsunami – după escapada lui Kid – s-au convins că sunt în pericol, cum vor reacţiona? ...

Mâinile mi-au îngheţat pe volan. Spaima îşi face loc în conştiinţă. „Atunci cine sunt indivizii din maşini? Oamenii lui Joop sau banda lui Toshiba?” Gândul pustiitor îmi umezeşte fruntea cu broboane reci de sudoare. Cu un ultim efort îmi recapăt calmul. Caut să mă orientez. Suntem pe artera nord-sud. Furtuna a golit oraşul. Ploaia continuă să cadă ca o pulbere albicioasă, vânzolită anapoda în rafale. De la întretăierea cu magistrala Copernic mai am până acasă cel puţin opt kilometri.

Maşina din faţă şi-a micşorat viteza. Celelalte două — din escorta laterală – ţâşnesc înainte şi dispar pe prima stradă la stânga. Surpriza manevrei nu mă descumpăneşte. Limuzina din spate păstrează aceeaşi distanţă. „Dragă Suzy, îngân, ce-ar fi dacă ne-am încerca şansa? Ne putem strecura pe orice străduţă… La nevoie vom goni şi cu 160. Nu cred că ăştia vor avea curajul să tragă în noi… Ce zici?” În trei secunde am şi elaborat un plan al acţiunii.

În faţa noastră, lângă complexul cu articole pentru copii, e parcat un camion lung, argintiu, ale cărui containere metalice, galbene, strălucesc în lumina becurilor. Nu apuc să trec bine pe lângă camion şi undeva, în urmă, se produce subit o explozie năprasnică. Instinctiv, privesc în oglinda retrovizoare în timp ce suflul exploziei ne saltă de pe asfalt. Limuzina din spate s-a pulverizat, s-a descompus în aer!

Nu mă pierd cu firea. Apăs pe accelerator, răsucesc volanul la stânga şi pătrund în viteză pe aleea principală din parcul Darwin. Un automat mârâie anemic alarma, împroşcând după noi fascicule luminoase, roşii. A înregistrat numărul maşinii, îl va retransmite şi dimineaţa voi achita amenda legală. Cât despre accident… În ultima decadă a acestui final de secol asemenea explozii au făcut sute de victime, fericindu-i pe cei sfârtecaţi în bucăţi, nu pe cei rămaşi în viaţă. Cetăţean paşnic, îmi văd de treburi. Ies

din parc. După nici zece secunde virez la dreapta şi dau buzna în cartierul Satelor uitate. Mă pierd prin încâlceala unor străduţe acoperite cu bolovani de piatră şi-mi dau seama că sunt la câţiva kilometri de casă. Dorinţa de a-mi revedea familia este atât de puternică, încât ochii mi se umezesc. Suzy se prelinge morocănos pe lângă moara cu apă a lui Hoffman – declarată monument istoric – în timp ce eu simt nevoia să mă răzbun prosteşte pe întreaga lume. Prin cap îmi trec tot felul de formule crude, bestiale…

Alung, în cele din urmă, gând după gând. Toată istoria îmi umple sufletul de amărăciune. Frânez brusc. Întunericul din faţa mea e desăvârşit. Recunosc anevoie strada pe care locuiesc. Bezna şi ploaia asta afurisită, întâmplările lipsite parcă de cea mai elementară logică îmi dau o stare de chinuitoare nesiguranţă, îmi provoacă instinctiv alarma, sunt încordat, numai ochi şi urechi, gata să mă apăr împotriva oricărui atac. „La naiba!” mormăi, căutând să-mi recapăt calmul şi imaginându-mi că furtuna a produs un scurt-circuit pe undeva. Pornesc, rulez precaut. Din întuneric şi din ploaia măruntă se desprind siluetele celor două maşini de pe bulevard! Sunt parcate dincolo de poarta deschisă a locuinţei. Emoţia îmi taie răsuflarea. Oblig pe Suzy să zvâcnească înainte şi pătrund în curte cuprins de panică. În mijlocul curţii e aruncată neglijent bicicleta lui Konrad. La fereastra dormitorului zăresc puţină lumină. Geamul de la bucătărie e spart. Lângă garaj văd un individ înalt, în pelerină şi cu gluga trasă pe frunte. Priveşte indiferent în direcţia mea. Las lumina aprinsă, cobor ţeapăn. În contact cu pavajul din curte simt o durere atroce în genunchi. O pală nebună de vânt îmi aruncă în obraz stropii reci. Închid ochii zăpăcit.

— Vă salut, domnule doctor! aud o voce cavernoasă ce domină furtuna. Sunteţi aşteptat.

Deschid ochii. Momâia în pelerină îmi scrutează chipul

descompus. Tremur.

— Colegii dumneavoastră… îngân, fără puteri.

— Ni s-a comunicat. Vă mulţumesc…

Intru în casă ca un străin. Inima mi s-a strâns într-o aşteptare dureroasă. Mă împiedic de covorul din hol, strâns anapoda, pipăi pereţii cu mâna. Îmi aduc aminte că în bucătărie am o lanternă. Ajung acolo, scot lanterna, o aprind. Pe masă se mai văd încă resturile cinei de seară. Pe linoleum sunt împrăştiate cioburile farfuriilor sparte. Remarc un scaun răsturnat. Prin fereastra fără geam suflă vântul. Perdeaua udă fâlfâie. Inspir adânc, îmi revin, raţionez fulgerător: mai întâi în camera lui Konrad! Alerg. Uşa larg deschisă. Caiete şi cărţi zac de-a valma pe jos. Veioza ţăndări. Pe perete o foaie de hârtie ruptă dintr-un repertoar, prinsă sub fotografia Elsei. „La revedere!” … Recunosc scrisul lui Konrad. Literele strâmbe, stângace, îmi spun că totul fusese făcut în mare grabă. Smulg hârtiuţa şi o bag în buzunar.

Pe sub uşa dormitorului se strecoară puţină lumină. Dau cu piciorul în tăblia lustruită care sare în lături cu zgomot sec. Pe patul meu, îmbrăcat, cu faţa în sus şi cu mâinile sub cap doarme Joop K. G. Barba nerasă, cenuşie îl îmbătrâneşte enorm. Pe noptiera scundă arde o minusculă lampă electrică. În spuza gălbejită a luminii neorânduiala din cameră iese şi mai mult în evidenţă. Patul pe care s-a întins Joop e aplecat într-o parte din cauza piciorului rupt. Uşa de la şifonier e larg deschisă. Rochii, taioare şi alte nimicuri femeieşti zac aruncate grămadă pe covor. Nişte sandale albe au ajuns pe biroul îngust. Fac un pas, apoi altul. Nu-mi pot dezlipi ochii de pe chipul lui Joop. Buzele sale palide prind să se mişte:

— *„… crainic posac, totuşi profet, de eşti pasăre sau drac*,

Pe cerul ce peste-amândoi se-ncovoaie, pe Domnul

pe care-l iubim amândoi, te implor,
Spune-mi dacă, în Edenul depărtat, sufletul meu
de tristeţi încărcat,
Va mai îmbrăţişa pe sfânta fată pe care îngerii o numesc
Lenore,
Va mai îmbrăţişa zglobia fată pe care îngerii o numesc
Lenore?

Răspunde Corbul: „Nevermore”[9]

Ultimul cuvânt, rostit de inspector cu glas profund, de mare tragedian, îmi sună încă în urechi iar vibraţiile produse mă dezmeticesc de-a binelea.

— Du-te dracului! … Ce-i asta?

Mâna mea se plimbă nehotărâtă prin aer, în toate direcţiile.

— Camuflaj! Toshiba ne-a declarat război.

Joop se înalţă în capul oaselor, se strâmbă, se răsuceşte, pentru ca, până la urmă, să se aşeze pe marginea patului, uitându-se chiorâş la mine. Sprâncenele stufoase i se ridică deasupra găvanelor tuciurii, în vreme ce fizionomia i se schimbă într-un fel de admiraţie mută. Neputinţa reacţiei îmi produce crampe la stomac.

— Elsa… Konrad. Unde au dispărut? îngân, ameninţător, cu lanterna aprinsă în pumn.

— Dacă te privesc mai cu atenţie, aduci cu zeul răzbunării! … Brrrr! Prezenţa ta mă înfioară. Pe cine vrei să ucizi?

— Dacă nu-mi spui, îţi crăp capul! urlu, cu mâna ridicată în sus.

— Binişor, binişor, băiete! Capul ăsta valorează milioane. S-ar putea să ai nevoie de el întreg… Ia spune-mi, în frigider mai e ceva de băut? Arăţi îngrozitor.

---

9 Edgar Allan Poe, *Corbul (n.a.)*

Mâna îmi cade pe lângă trup. Mă clatin. Joop sare şi-mi strânge braţul cu degete tari ca nişte cleşti.

— Iartă-mă! bâigui… Sper…

— Speră şi nu cerceta! Sunt în siguranţă, la adăpost, întregi la minte şi la corp, au unde mânca, unde dormi, nimeni nu le va tulbura viaţa, nu-i va jigni, nu-i va întrista, nu le va face vreun rău… Dar stai odată în fotoliu, ce naiba! Doar n-o să te ţin în braţe toată noaptea.

Îmi dă drumul. Cad în fotoliu moale ca o cârpă. Joop dispare în pas alergător, după ce mi-a smuls lanterna din mână. Tremur, dârdâi cum scrie la carte. Am îngheţat. Sau poate nu e decât din cauza oboselii, a tensiunii nervoase. „Acest ticălos bătrân posedă încă, după cum se vede, vagi urme de omenie”, îmi spun, complet încrezător, deşi alt gând impertinent îmi toarnă otrava în ureche: „Curba ritmului biologic în scădere. Coeficient negativ…” „Ia mai du-te…” îi răspund grosolan, fără să-i precizeze destinaţia. Pentru a-mi demonstra liniştea efemeră, culeg la întâmplare nişte rochii cu care-mi înfăşor picioarele, pentru că, oricum, de la picioare ni se trag multe necazuri, mai ales când ai apă în pantofi. Din părul ud simt cum mi se preling pe obraji mici picături. Le şterg conştiincios cu mâneca hainei până când îmi cade sub ochi o pălărie neagră, cu boruri largi. O iau şi mi-o îndes bine pe cap. „În fond, reflectez, liniştindu-mi temerile, indiferent de ce s-a întâmplat, Elsa şi Konrad sunt la adăpost. Situaţia nu e chiar atât de catastrofală. Dacă săream în aer pe bulevard?”

Înţeleapta cugetare nu mă împiedică totuşi să mă întreb de ce întârzie atâta Joop. Ascult o clipă cum bate ploaia în geam şi cum şuieră vântul, cum foşnesc frunzele copacilor din grădină. Lupt împotriva somnolenţei, a stării letargice ce-mi învăluie conştiinţa. Închid ochii. Din întuneric ţâşnesc lumini policrome, alerg printre ele, le prind în mâini ca pe

nişte mingi diafane. Luminile îmi curg printre degete, albastre, galbene, violete, mi se preling pe trup în jos, iar stropii lor sar în lumini multicolore ce dispar în acelaşi întuneric prin care fug, fug, fără să ştiu încotro. O voinţă străină îmi ordonă să alerg înainte. Mă supun docil forţei ce-mi dictează acţiunea îmi controlez reacţia organică, respir normal, sunt lucid, prizonier al acestei voinţe necunoscute. Un glob opalescent mi se sparge pe chip, în timp ce din bezna uleioasă năvăleşte peste mine poarta principală a clubului Tsunami, uriaşa arcadă albă deasupra căreia se pierde în neant un val albastru cu creasta înspumată. Sar pe deasupra porţii, sparg valul, cad fără puteri pe o alee cu pietriş roşu, mărunt, zgrunţuros. Lumina galbenă de pe obraji curge în şuviţe subţiri printre fărâmele de piatră ce prind să lucească incandescent, îmi ard genunchii, pentru că am căzut în genunchi. Vreau să alerg mai departe aşa cum mi se porunceşte, mă desprind din arşiţa pietrişului, cad, hainele iau foc, sunt acum o flacără ce aleargă, pătrunde în sfera palatului administrativ.

N-am cum să mă înşel! Sunt în biroul lui Toshiba. Ard în continuare. Flacăra mea tremură în aer, aruncă pe pereţii vernil palide reflexe roşiatice, Toshiba e tolănit în fotoliu, surâde îngăduitor, amabil, deferent. Lumina străluceşte pe chipul său palid, cu ten gras, iar ochii uşor migdalaţi îi dau un aer inofensiv.

— Vă aşteptam, domnule Van Mennen! Sunteţi binevenit!

— Canalie! strig, învăluindu-l în flăcări, dă-mi repede cifrul liftului care coboară în subsoluri!

Feeria luminii orbitoare explodează în juru-mi pereţii fie se topesc, pier laolaltă-n pale vâscoase, cenuşii, se destramă fumegos! În acelaşi întuneric pe care-l recunosc, e al meu, îl simt cum îmi acoperă trupul cu pânze jilave ce-mi provoacă scârbă...

Unde sunt? Îmi pipăi neîncrezător faţa, pieptul, cu mâni

străine, reci ca gheaţa. Printre degete mi se preling lumini policrome.

— Ce faci, dormi?

Deschid ochii. Joop e în faţa mea, cu sticla de vodcă într-o mână, în cealaltă cu două pahare mari. Lentilele groase ale ochelarilor îi scot în evidenţă găvanele adânci scobite sub frunte.

— Am tras o raită pe la Tsunami, îngân, nesigur, încă sub influenţa ciudatelor imagini din vis, sau din ce-o fi fost, pentru că n-am chef pentru analize, pentru introspecţii.

Joop împinge între noi, cu piciorul, noptiera scundă, toarnă în pahare cu atenţie, pune sticla pe covor şi se lasă istovit pe marginea patului.

— Am încheiat un armistiţiu cu potera lui Toshiba!

Ne-au dat răgaz până dimineaţa pe la cinci. Au primit ordin să se poarte ca domnişoarele în grădina publică. Fără violenţe, fără ameninţări. Grija asta părintească e mai perfidă decât îţi închipui.

Joop înjură copios. Ridică paharul şi-l goleşte fără să clipească. Îl imit. Alcoolul îmi arde beregata. Tuşesc, ghemuindu-mă în fotoliu.

— Treci la detalii, mormăi, privindu-l ameninţător. Nu pricep mare lucru. Ce naiba, te joci cu nervii mei? Joop surâde. Mai bine spus, zâmbetul îi strâmbă linia impecabilă a buzelor, schimonosindu-i faţa mototolită.

— Cine înţelege degradarea personalităţii umane, cap sec ce eşti? … Marc Palladio a trăncănit. Tip abject. A încasat pentru delaţiune cel puţin 100.000. A şters putina împreună cu oamenii lui, nu înainte de a trage prin toată casa un french-cancan în compania unor indivizi căzuţi ca din senin: banda doamnei Irmgard Renate Stein! Acest înger salvator a aplicat ca la carte tactica surprizei: atac direct, prea puţin previzibil. În panica produsă, nevinovata pradă se convinge de perspectiva unei vacanţe plină de

farmec. Elsa şi Konrad au preferat aripa ocrotitoare a nobilei doamne. Confort, linişte, securitate. Adresa neschimbată. Eu am picat aici în plin spectacol, ca orice cetăţean paşnic, independent, sub influenţa principiilor democratice, dar fără profesiune. Pentru că, în jurul orei 22 fusesem destituit din funcţia de inspector şef şi pus la dispoziţia procuraturii pentru cercetări. Şedinţa n-a avut istoric. Preşedintele comisiei municipale, Tep, ăla cu chelie şi mustăţi albe, mi-a trântit sub nas un dosar doldora cu probe elocvente. Au apelat la legea 27 din deceniul nouă: profilaxia socială. Individ cu antecedente morale dubioase, imixtiuni în cercurile de afaceri, corupţie, şantaj… Numele lui Toshiba n-a fost pomenit. Până la noi ordine n-am voie să părăsesc oraşul. În timpul şedinţei n-am scos un cuvânt. Am râs în barbă, apreciindu-mi şansele de supravieţuire. Cont la bancă peste patru milioane. „Dacă vanitatea nu mă va îngropa în complexe, mi-am spus, iată unica şansă pentru a ieşi la pensie cu pielea întreagă, neciuruită sau făcută barem harcea-parcea sub roţile unei maşini în viteză !” Cât despre o eventuală condamnare, mai va! Sper că la ora asta şefii mei direcţi au suficiente motive să nu stingă lumina când dorm. Îi am la mână cum nici prin cap nu-ţi trece… La dracu! Vodca e delicioasă! Încă un păhărel nu strică.

Ochii mi s-au împăienjenit. Îl văd pe Joop ca prin ceaţă. Stupefiat, fixez sticla din mâna inspectorului şef.

— Irmy?! … De unde până unde, Irmy? Întreb solemn şi întind mâna după paharul pe care-l golesc lacom.

— Crede şi nu cerceta! miluieşte Joop cam nazal, prăbuşindu-se cu faţa în sus pe pat. În poliţie mai am încă oameni credincioşi, nu-mi fac probleme. Dimineaţa voi preda funcţia lui Ramirez, manechin umplut cu paie… Apropo, ştii cine mi-a adus la cunoştinţă „figura” lui Marc Palladio? … Cliff! … Păcat! Băiatul ăsta are inteligenţă,

caracter şi-şi ratează cariera din cauza… Deci am dat fuga încoace. Singur, în casa goală, am analizat metodic situația. Eliminarea mea din joc o prevăzusem. Toshiba e vulpoi bătrân. A admis în mod tacit să mă sprijine în acţiune, atâta timp cât prin intermediul tău ar fi reuşit să descopere intenţiile misterioasei doamne Stein. Dar tu, dobitoc cum eşti, în profunda şi incredibila ta naivitate, ai respins posibilitatea de a colabora cu mult stimata noastră doamnă, imaginându-ţi că nobila ta profesie e mai presus de nu ştiu ce experienţe periculoase, criminale, iar doamna Renate Stein este total dezinteresată de a participa la acţiune… Tâmpit mai eşti! Lipsa ta de opinie în viaţa socială şi în politică e scandaloasă! Crezi că aşa vom salva sufletele din iad, contemplând visători, pasivi, toate mizeriile vieţii? …

— Ce te-a apucat? îl întrerup, fără să-i iau în seamă ce spune. Vezi că te ameninţă o criză care se poate transforma în delir.

— Delir? face vioi, răsucindu-se. N-ai să-mi spui că nu ne bălăcim în acelaşi smârc pe care istoria l-a dichisit cu alte iluzii. Ne place să generalizăm: personalitatea umană! … Poftim! Asaltul informaticii, al microprocesoarelor, educaţia, bătălia pentru cunoaştere au schimbat soarta planetei, viaţa miliardelor de înfometaţi. Dar ce s-a schimbat din uimitoarea maşinărie a caracterului uman? … Nu-mi răspunzi pentru că n-ai argumente… Când vom reuşi să nu mai fim ucigaşi, trădători, laşi, perfizi, josnici? … Când? … Iar acum, ideea influenţării comportamentului uman de la distanţă! Un odios atentat la adresa acestei personalităţi umane.

— Te contrazic! îmi revin din amorţeală. Aşa au răsucit-o potlogarii de la Tsunami. Ideea, în sine, e foarte preţioasă. Pusă la punct, ne va ajuta… Pentru a nu mai fi ucigaşi, perfizi, josnici.

— Excelent! Dar până atunci, după cum vedem, pe plan social, metoda pusă la punct produce dezastre. Imaginează-ţi ce înseamnă să influenţezi politicieni, comandanţi militari sau chiar armate. Poţi să fii convins, clanul de la Tsunami nu aspiră la pacifism. Puterea orbeşte în egală măsură ca şi banul strâns în pungă, în bănci, în forturi inexpugnabile.

— Ai milioane depuse în bănci şi porţi ochelari. Eşti mai orb decât orbii! E drept, te-ai salvat de la înec prin forţa ta spirituală. Vezi să nu ţi se înfunde la mal!

— Slabe speranţe! Şi voi încerca să vă salvez şi pe voi… Ia spune-mi, ştii de ce ţi-a propus Renate Stein colaborarea?

— Ce vrei să insinuezi?

— S-a gândit, în primul rând, la şansa ce i s-ar putea oferi de a afla în ce măsură eşti implicat în dubioasa, în tragica epopee ştiinţifică mai sus pomenită, dar şi din raţiuni strategice: slăbirea frontului Tsunami. Prezenţa ta în acest front era preţuită, metoda ta nefiind altceva decât metoda achiziţionării de materie primă pentru experienţe, pentru fabuloasele câştiguri realizate pe stadioane.

— La asta s-a referit şi Kid. V-aţi înţeles să-mi băgaţi bine în cap… ideea vinovăţiei? Până la obsesie? … La naiba! Metoda nu este decât o performanţă ştiinţifică. Ceilalţi sunt vinovaţii…

— Calm, bătrâne, calm… Îţi aduci aminte de Sir Nobleminded? Ne-a furnizat probe inatacabile. În evoluţia clubului Tsunami au intervenit anonime capitaluri străine. Interese economice financiare, politice – inclusiv unele fenomene de ordin militar – s-au corelat în timp, aparent fără nicio legătură directă.

– Şi trebuia să-i trag de urechi sau să-i bat la… fese?

— Un spirit clarvăzător ca al tău nu putea trece pe lângă adevăr fără să se împiedice de el. Nu-mi vinde gogoşi! N-ai

fost nici măcar curios?

— N-am avut curiozităţi decât pentru activitatea profesională. Poate din laşitate, sau din prostie, n-am dorit să aflu ce se ascunde sub suprafaţa înşelătoare a schimbării, a evoluţiei. Pasiunea muncii ştiinţifice m-a pus la adăpost de toate murdăriile existente în viaţa noastră socială.

— Vezi dacă nu loveşti javra, la timp peste bot? Ţi-a făcut figura! … Laşitate… Straşnic! Dar un amărât de poliţist ca mine a fost obligat toată viaţa să vâneze adevărul, adevărul, bătrâne, iluzia asta şugubeaţă pentru care a meritat să mă tăvălesc în noroi, să-mi vând sufletul, să mă număr printre ticăloşii de prestigiu. Şi ce crezi că aflu?

Acelaşi sportiv care participase la fel de fel de concursuri, indiferent dacă intra în posesia medaliei sau pierdea, indiferent dacă se număra printre campionii mondiali sau printre rataţi, turna sume uriaşe în buzunarele aceloraşi indivizi reuniţi sub blânda conducere a prea înţeleptului nipon… Concursuri controlate anticipat! Ideea nu e nouă, metoda însă… Ehei, metoda, bătrâne! Îţi aduci aminte cum răsăreau campionii la Tsunami? Ca ciupercile… O, *témpora*... Frumo*şi* ani. Încântători. Puteam rămâne cu gura căscată până la adânci bătrâneţe, gudurându-ne în patru labe pe lângă zeii din Tsunami, cerşind câte un ciolan gros, temători să nu fim auziţi cum lătrăm noaptea la lună aşezaţi pe coadă… Paznici credincioşi, surzi şi orbi lingăi ordinari avizi după glorie, bani şi femei frumoase, funcţii, sau, pur şi simplu, naivi, cochetând cu prostia, laşi, pentru care planeta nu e decât o hazna ce duhneşte a plăceri nepermise. Condiţia umană? … Specia e tributară genezei, bătrâne! Generaţie după generaţie o ia mereu de la capăt, într-un veşnic început. Frumuseţile din noi tânjesc după linişte, după pace, pentru a străluci în lumina soarelui, sub stele, sub pământ, sub oceane sau în spaţiul cosmic. Nu

indivizii izolaţi, prin exemple eroice vor salva specia umană de la degradare, ci milioanele care s-au convins că numai prin lupta cu noi înşine vom dărui planetei tăria şi generozitatea de a ne întinde mâinile pretutindeni, încrezători în destinul Pământului care e al nostru... Hei, vodca asta mi-a dezlegat bine limba! Iartă-mă, bătrâne! Eşti primul om în care am încredere... Peste câteva ore nu ştiu pe ce drumuri apuc. Nu sunt fatalist. Nu-l uita, totuşi, pe nătărăul de Joop, veşnic în contradicţie cu el însuşi, om întreg la bine şi la rău, gata să-şi vândă şi sufletul pentru o clipă de adevăr. Nu mă confunda cu un erou. Nu sunt decât o jalnica fiinţă omenească.

Joop închide ochii şi tace, tace până când aud emoţia cum urcă în mine din adânc, o simt cum îmi încălzeşte inima, cum tremură temătoare, aburindu-mi ochii pe sub pleoape. Oboseala mi-a dispărut.

- Îţi mulţumesc, Joop, pentru încredere, fac, plin de amărăciune. Crezi că o merit? ... Viaţa mi-a dat o lecţie dureroasă... Ce să-ţi răspund? Jocurile erau făcute, Joop, erau făcute, ştii foarte bine. Nimeni şi nimic nu le putea schimba cursul. Noi am devenit spectatori pasivi ai unor evenimente împotriva cărora nu puteam acţiona decât cu riscuri necunoscute, chiar cu riscul vieţii. Câţi sunt gata să-şi sacrifice viaţa pentru o idee sau alta? Câţi? Eu nu am această tărie morală. Singura rugăminte ce o am e să-mi spui ce să fac.

— Ce trebuie să facem, accentuează el. De când fantoma lui George Hay a bântuit prin oraş, Marele Stăpân, Doga şi onorata lor companie au intrat în alarmă. După ce doamna Renate Stein s-a întors în oraş, dispoziţiile primite de la Toshiba s-au înmulţit. Nu numai că trebuia să aflu ce intenţii are doamna, dar trebuia s-o împiedic să intre în acţiune. Acest şnapan mă strânge acum de gât, intuind incapacitatea mea de a acţiona, ba, şi mai rău, din

neîncredere în omul care cunoaşte prea multe. Sunt ca un dulău jigărit care aşteaptă să i se tragă un glonte în ţeastă… Afurisit bătrân! Noroc de lovitura cu Amoeba albastră din barul lui Seel. Cine a pus-o la cale a fost genial. Asta l-a derutat. A apărut o forţă egală cu a lui. Cântecul reprezintă codul metodei de influenţare. Sper că eşti lucid, nu? Alvin Brüg a fost neutralizat pentru trădarea lui. Noi l-am fi însoţit în paşnica lume a veşniciei dacă doamna Renate Stein n-ar fi pentru toţi un mare semn de întrebare. Aici e aici! Tu ai fost menajat pentru că eşti singurul care ai acces în fortăreaţa ei. Yvette scapă cu viaţă transformându-se în cea mai parşivă probă juridică sub raport strict ştiinţific. Aby e alt cap de acuzare. Sub paza severă a poliţiei din brigada secretă, pe care o conduc, şi-a salvat pielea. Cliff scapă ca prin urechile acului. Cucoana i-a cules pe toţi trei de pe potecile primejdioase, iar la ora asta dorm liniştiţi în bârlogul ursoaicei. Toshiba ne cheamă ca de obicei la ordine, pentru a pune la cale cine ştie ce plan odios. E limpede însă că tu vei trece pe post de cal troian. Eu, destituit, va trebui să le cer umilit iertare.

— Slabă speranţă, intervin hotărât.

— Bătrâne, e rândul meu să-ţi mulţumesc. Joop sare din pat cu puteri nebănuite, se întinde cu frenezie, cască, ia sticla şi-şi umple paharul. Deci metodele dure n-au avut niciun efect asupra ta.

— Ce metode? fac surprins.

— Accidentul de pe bulevard n-a fost, în fond, decât un atentat elegant prin care Toshiba te atenţiona în termeni bărbăteşti. Oricum, băieţii mei au intervenit la momentul oportun, profitând din plin de acest prilej căzut ca din cer. Anumite poliţe se plătesc fără menajamente. Doi indivizi au fost scoşi din arenă pentru totdeauna… Hm! Şi am pretenţia stupidă că te cunosc.

— Bei singur? îl întreb văzându-l cum goleşte paharul.

— Iartă-mă! Am crezut că vrei să-ţi păstrezi capul limpede pentru dialogul cu zeii de la Tsunami.

Toarnă. Beau cu înghiţituri mici, dornic să nu-mi trădez emoţia pustiitoare ce-mi tulbură conştiinţa.

— Elsa şi Konrad urmau să fie luaţi ostateci? Întreb calm, foarte calm, atent dacă-mi tremură sau nu mâna.

— Acţiune riscantă cu efecte de ordin psihologic. Pe scurt, presiuni, şantaj moral. Marc Palladio urma să-i facă nevăzuţi sub stricta supraveghere a celor de la Tsunami... Furtuna s-a mai domolit. Vezi ce înseamnă să fii celibatar? N-ai de unde să fii strâns cu uşa.

Joop se trânteşte la loc în pat.

— După câte înţeleg, Toshiba a fost informat despre toate acţiunile noastre, sau şi-a cules informaţiile cu mijloace proprii.

— Şi da, şi nu. O parte din informaţii i le-am furnizat chiar eu.

— Eşti un ticălos!

— Ce vrei?! Câine în lanţ. În jocul ăsta perfid, când ajungi în patru labe te poţi considera salvat... Trebuia să-l oblig pe Toshiba să-ţi acorde timpul necesar pentru a reuşi să vezi în ce ape se scaldă doamna Renate Stein.

Îmi prind capul în mâini, ameţit.

— Şi pe asta ai divulgat-o?

— Nu mi s-a mai acordat încredere... morală! Undeva, în joc, s-a produs un fault grosolan, nesancţionat la timp de arbitru. Martin Doga şi ciracii lui... Păcătoasă profesiune, bătrâne. Alerg nebuneşte după un detaliu care-mi scapă. Doamna Irmgard Renate Stein câştigă timp. Printr-o manevră diabolică se cercetează la faţa locului nu ştiu ce probleme tehnice sau... Concluziile lui Kid le cunoşti?

— Nu, răspund fără să ezit. Probele au fost înmânate doamnei Stein personal.

„Iartă-mă, Joop!” îmi calmez conştiinţa.

— Aşa ne-am înţeles. Frumoasă mişcare. Dacă a intrat în posesia probelor, îi prevăd lui Toshiba o bătrâneţe zbuciumată. Există o ipoteză destul de fragilă. Dacă şnapanii s-au prins… Nu, e imposibil. Atâta fler nu a avut decât Maigret, din fericire!

— Ia spune-mi, îmi trece deodată prin cap, pe-aici n-au fost instalate microfoane?

—Slabă speranţă! Oamenii doamnei au făcut o demonstraţie superbă. Gloria mea nu i-a impresionat câtuşi de puţin. M-au întors pe dos. Mi-au descoperit în rotula piciorului drept şase miligrame de plumb, colesterolul mărit şi arme secrete în barbă! …

Cât despre băieţii lui Toshiba… Au ordin să te predea viu şi nevătămat la destinaţie… Ia stai! Toshiba cunoaşte eşecul lui Marc Palladio. Intervenţia în plină cursă a doamnei Irmgard Renate Stein este o sfidare la adresa puterii absolute din oraş. Dar şi o hotărâtă luare de poziţie ce se poate justifica pe plan afectiv avându-se în vedere şi trecutele voastre relaţii sentimentale… Asta-i bună! Cucoana îl înfruntă pe Toshiba în văzul lumii, îi dă cu tifla, câineşte. Fără menajamente, cu un scop precis. Bătrâne… „Slavă ţie, stea curată!”, scandează triumfător fostul inspector şef. Şansa noastră se numeşte Irmgard Renate Stein! Eşti o puşlama sadică!

— Eu? Cum îţi trece prin cap?

— Eşti o puşlama scârboasă, continuă să-mi tragă palme. Spune-mi repede, care-i următoarea mişcare? Extraordinar! Cucoana asta îmi oferă o strălucită lecţie de strategie!

— Ai înnebunit? Habar n-am. Pe cuvânt!

— Bine, bine, te cred, mârâie, frecându-şi cu amândouă mâinile fruntea, tâmplele, atent să nu-i cadă ochelarii de pe nas. Nu ştiu ce am. După vizita din fortăreaţa doamnei parcă-mi pocneşte ceva în cap, din oră în oră. E drept, mă simt ca la 40 de ani, în plină vigoare. În timpul crizelor, care

durează câteva clipe, văd numai piramide şi atleţi care-mi dau şuturi în fund.

— Vârsta, insinuez maliţios.

„Piramide?” trece un gând tulbure, căruia nu-i acord atenţie.

— Naiba ştie ce s-a întâmplat! Am alt ritm biologic, metabolic... Uite, mi-a trecut. Cu tine nu se petrece nimic?

— Ba da. Când te-ai dus după sticla cu vodcă mi s-a năzărit că m-am transformat în flacără şi m-am dus să-l pârjolesc pe Toshiba. Mi-au cedat nervii. Obsesii halucinante pe fondul tensiunii nervoase.

— Cum ai spus? Pe fondul tensiunii nervoase? ... Nu prea cred, adaugă el gânditor. Prea înţelepte vraci, punct! Vom lăsa evenimentele să curgă singure... În jocul ăsta monstruos logica operează cu elemente absurde. Nimic nu este evident, fiind posibil orice. Îţi imaginezi ce s-ar întâmpla cu noi dacă zeii din Tsunami ne-ar subordona voinţei lor?

— Ar fi o experienţă interesantă, remarc mucalit. Joop şi Van, două speranţe ale senectuţii pe arena sportului mondial! Ce disciplină sportivă ţi-ai alege? Pescuitul?

— Nu glumi, bătrâne! Nici iubita noastră maestră nu s-ar da în lături de la o astfel de experienţă. Ai însă noroc, îi e teamă să nu-i cazi în genunchi pentru a-i cere iertare,.. Zău, Van, cum naiba n-aţi rămas împreună?

— Eşti respingător! Treci de la o idee la alta ca un saltimbanc. Spune-mi, mai bine, cu Elsa s-ar putea lua legătura?

— Elsa? ... Hm! La ora asta ne crede dăunători echilibrului ecologic. Chiar dacă aş ceda intenţiilor tale, mi-ar fi imposibil să te ajut. Suntem prizonieri, izolaţi într-o casă abandonată, cu aparatele scoase din uz, fără lumină electrică, fără speranţe...

— Biata Elsa! oftez, înţepenit în fotoliu. Ce-ţi pasă? Eşti

celibatar. Universul tău afectiv sună ca o doagă uscată.

—Nu vorbi prostii! În profesiunea noastră viaţa sentimentală ne chinuie conştiinţa, ne tulbură somnul şi veghea, ne ciuruie caracterul în aşa hal, încât mulţi şi l-au agăţat la uscat în podul speranţelor! Van, imbecilul de lângă tine a scormonit în anii adolescenţei prin colbul Ideilor pentru a căuta un limpede înţeles asupra condiţiei umane, asupra frumuseţii omeneşti. Pe atunci îl descoperisem pe Elytis, Odysseus Elytis, unul dintre slăviţii nebuni care m-a convins că moartea poate fi învinsă prin permanenţa iubirii, prin frumuseţe, prin inefabil… Ha, ha, inefabilul! …

— Pălăvrăgeşti cam mult la beţie…

Joop sare din pat, se apleacă spre mine şoptindu-mi:

— „a) două frumoase mâini de femeie (sau de bărbat) care să se fi familiarizat cu turturelele…” Pricepi?

— Ce te-a apucat? îngân, şi lupt cu somnolenţa chinuitoare.

— Eşti prozaic! strigă Joop, aşezându-se la locul lui. Nu te interesează cum am ajuns celibatar?

— Dacă-ţi face plăcere…

— Fata din colţ vindea flori. În triumfătoarea ei tinereţe era fermecătoare. Îi cumpăram florile dimineaţa, când mai purtam încă sub pleoape imagini din visul despre dragoste al nopţii. Norma mi le oferea cu graţia unei zâne ce dăruie generoasă iluziile colorate. După trei săptămâni am convins-o să evadăm din oraş, singuri, în sfârşit, singuri… Lacul din munţi semăna cu o lacrimă albastră. Am alergat goi prin soare, ne-am iubit în umbra stâncilor fierbinţi iar seara am cules stele… A doua zi a călcat-o o maşină…

Aşa am cunoscut prima spaimă a morţii. Ani şi ani dragostea am cumpărat-o cu bani, pentru că Norma se întorcea pe malul lacului unde mă chema stăruitor…

Absolvisem strălucit şcoala de ofiţeri. Uniforme, ifose,

idealuri, cutezanţă, farmecul vieţii care mă arunca din tentaţie în tentaţie. Într-o zi dragostea s-a numit Cella, douăzeci şi cinci de primăveri, frumoasă, cu tată şi mamă, cont la bancă, gambe lungi, tumultoasă ca un ocean în furtună. Noaptea ne-am jurat iubire veşnică, dimineaţa ne-am dus la părinţii fetei. Perspectiva fericirii alături de un poliţist i-a îngrozit. Eu am fost exilat aici, cu dosar în regulă.

Pentru Dooly, mulatră, medic pediatru într-o clinică din cartierul de sud, am făcut cea mai gravă pasiune. Am dus-o acasă, unde mă aştepta în fiecare seară plângând. Îşi imagina că nu mă pot întoarce decât cu ţeasta sfărâmată, ciuruit de gloanţe, călcat de maşini. N-am rezistat decât patru săptămâni pentru că începuse să mă implore să-mi dau demisia…

Nomy-no, la 30 de ani, mai purta încă în graţioasa ei făptură toate tainele rafinate ale dragostei zămislite de generaţii de femei în insulele orientului încă nepătruns şi tentant. Împletise, sucise, răsucise minţile bărbaţilor la viaţa ei şi naiba ştie cum mi-a căzut în braţe, cum i-am cumpărat o vilă, mi-am cam golit buzunarele. Am zăvorât-o ca pe o taină a inimii mele acolo, am descoperit între timp cum te chinuie gelozia, am cunoscut ameţitoarea, tardiva etapă a trufiei masculine, iluzia fericirii împlinite… După şase ani pleca spre patrie.

Van, bătrâne, alerg din când în când pe malul lacului albastru, lacul din munţi unde mai păstrez ca pe o comoară prima iubire… Norma a fost singura fată de treabă.

Am doi băieţi născuţi din trecătoare iubiri. Sunt oameni întregi. Le-am asigurat viaţa… Nu i-am întrebat niciodată dacă nu le e ruşine cu tatăl lor… Dormi?

Simt mâna lui pe umăr. I-o strâng cu delicateţe, dar nu îndrăznesc să-l privesc în faţă. Tăcem amândoi. E o linişte ireală. Tristă, cenuşie, lumina umedă a zorilor urcă pe geam. Joop se întoarce cu spatele la mine, cu umerii căzuţi.

Trag de rochiile înfăşurate pe picioare, le arunc una peste alta, mă ridic amorţit din fotoliu, îmi caut pantofii căzuţi, îi încalţ.

— Plecăm? întreb morocănos.

Joop se întoarce. Arată jalnic, istovit.

— Iartă-mă, bătrâne. Am bătut câmpii... Curaj!

— One way ticket[10], îngân stângaci. Cum ai reuşit să-i convingi pe băieţi să ne lase în pace?

— Simplu. Cu un cec. Armistiţiul, în fond, nu reprezintă decât o tactică de ordin psihologic. Orice intervenţie a autorităţilor sau a altor persoane ne-ar fi agravat situaţia. Aşa ni s-a oferit un răgaz pentru a medita. Ne predăm benevol, fără gălăgie.

— Este imposibil ca vecinii să nu fi observat întâmplarea.

— Vecinii? Glumeşti! Nu îndrăzneşte nimeni să sufle când e vorba de Toshiba... Vezi, dacă mă vor închide ca pe un şobolan în cuşcă, să-mi aduci caşcaval proaspăt!

— Îţi promit... Cu o condiţie. Răspunde-mi pe loc: pentru ce dai cu piciorul la tot ce ai clădit în viaţă?

— Ăsta e jocul! N-am încotro. Încerc să-mi răscumpăr măcar o parte din suflet.

Cădem unul în braţele celuilalt.

16

Joop se face nevăzut dincolo de uşa pe care a închis-o fără să mai privească în urma lui. Ascult o vreme şi nu înţeleg de ce nu-i aud paşii. Pesemne starea în care mă aflu... Oboseala îndelung acumulată îmi apasă umerii, îmi spulberă gând după gând. Am amorţit. Stau nemişcat, adus de spate, în mijlocul casei goale, părăsită acum până şi de

10 Un bilet numai pentru dus (n.a.)

tristeţi. Ştiu că ar trebui să fac ceva, să mă întorc poate la mine însumi, dar n-am acest curaj. Tot ceea ce simt nu-i decât o uriaşă, o nepermisă indiferenţă. „A avut dreptate, Joop. Târfa aia s-a dus să se culce după ce am plesnit-o peste bot!” reflectez cu amărăciune, lipsit de puteri.

Lumina cenuşie a zorilor se târâie jegoasă în jurul meu, murdăreşte pereţii, mobila. Greaţa îmi întoarce stomacul pe dos, de parcă vodca băută ar fi conţinut otravă. Reuşesc să-mi controlez reacţiile neplăcute, îmi aduc aminte că trebuie să fiu punctual şi mă smulg din loc fără să ştiu prea bine încotro îmi îndrept paşii. Sting lampa electrică, trec ţeapăn din cameră în cameră – nu mă atrage nimic – închid uşă după uşă. În bucătărie iau o linguriţă de zahăr, o arunc într-o cană, storc deasupra o lămâie şi dau cana pe gât.

În curte nu mai e nici ţipenie. Individul de lângă garaj a dispărut. Introduc în maşină bicicleta lui Konrad – biata mea Suzy! … Controlez portierele dacă sunt închise perfect, trag poarta mare la locul ei şi întorc cheia în broască. Cheia o bag în buzunar.

Limuzina prelungă, puternică, neagră, rulează încet până în dreptul meu. Portiera se deschide violent. O voce gravă de bărbat răsună din semiîntuneric:

— Poftiţi, domnule Van Mennen. E timpul s-o ştergem.

În maşină miroase îngrozitor a fum de ţigară, a tutun prost, ordinar. Individul care m-a poftit e un tânăr solid, la nici 30 de ani, cu chip agreabil, cu mustaţă, îmbrăcat civil, cu părul blond căzut în neorânduială pe frunte. Îmi face loc lângă el.

— Salut! mormăi, şi-mi dau seama cât sunt de şifonat.

— Noroc! îmi răspunde celălalt, de la volan, un tip cu păr cărunt, cu mutră de academician – cam stilat pentru profesiunea lui – şi care are înfiptă între dinţi o pipă roasă pe jumătate.

Amândoi se uită la mine câteva secunde cam dezamăgiţi.

— Domnilor, sunt la dispoziţia dumneavoastră! declar solemn, politicos cât îmi cere momentul şi calm. Foarte calm.

— He, he, he! reacţionează tipul de la volan, şi nu înţeleg dacă a râs sau dacă a vrut să mă încurajeze.

Maşina porneşte brusc, aruncându-mă pe spate. Îmi caut o poziţie cât mai comodă şi scrutez prin parbriz strada pustie. Nu mai plouă. Lumina dimineţii se înalţă ca un abur. Rulăm cu viteză din ce în ce mai mare, ieşim pe bulevardul Amazoanelor, îndreptându-ne direct spre Tsunami. Cel de la volan trebuie să fie as în materie, nici nu se simte când ia curbele, deşi a atins, cred, 140… Ciudat. Sunt calm. Gândul îmi fuge la Konrad şi la Elsa. „Oare cum au dormit prin străini?" mă întreb în mod firesc, fără să-l mai iau în serios pe domnul Yamada Hyo Toshiba spre care mă duc val-vârtej.

— Domnule Van Mennen, îmi atrage atenţia tânărul de lângă mine, cred că e mai nimerit să vă găsiţi un loc între fotolii, jos, aici, la picioarele mele. Din urma noastră vin nişte indivizi cu care va trebui să am un schimb cam păcătos de amabilităţi. Nu vă faceţi griji. Asta a noastră e blindată!

În plină viteză maşina ia o curbă periculoasă la stânga, iar eu mă rostogolesc între fotolii înainte ca să pricep la ce se referise tipul. Ridic ochii spre el. Ţine în mâini o armă cu ţeava scurtă, cu încărcător – nici carabină, nici revolver.

— Cine sunt indivizii? întreb, fără să-mi pierd firea.

— Colegi… Trebuiau să ne asigure spatele. Ne-am gândit să le tragem clapa. Altfel nu ajungem teferi la doamna Irmgard Renate Stein… Charlie, se adresează celui de la volan, din kilometru în kilometru rulează, te rog, în linie dreaptă. Vezi, cinci, zece secunde, nu mai mult.

Informaţia e de natură să-mi blocheze căile respiratorii.

— Vă rog să nu comiteţi imprudenţe! îmi revin. Sunt

aşteptat urgent de domnul Toshiba în persoană.

— He, he, he! îl aud pe Charlie.

Tânărul nu se prea sinchiseşte la auzul spuselor mele. Pe geamul din spate al maşinii cade o perdea vişinie pe care acesta o dă binişor la o parte. În dreapta geamului se află o clapetă rotundă, metalică. O împinge cu vârfui unui deget şi prin orificiul circular introduce ţeava armei. Poziţia lui e foarte incomodă. Îmi imaginez că ceilalţi indivizi fac poate acelaşi lucru.

— Gata, Fred! Strigă Charlie.

Nu se aud decât nişte zgomote seci, ca şi cum cineva ar fi aruncat pe carcasa limuzinei boabe de struguri.

— Ratat! Bombăne Fred, căutându-şi altă poziţie.

Sunt azvârlit dintr-o parte în alta şi trebuie să fiu atent să nu-l incomodez pe băiat.

— Acum! mârâie din nou Charlie.

Arma lui Fred alunecă lângă mine. Îl văd cum se face ghem şi cade uşor pe banchetă. Întind mâna, răsucindu-i cu băgare de seamă capul. Deasupra ochiului stâng are o mică pată roşie, cu un mic orificiu la mijloc şi din care se prelinge o singură picătură roşie.

— He, he, he! scuipă Charlie. Şi doar i-am spus ieri să schimbe placa de cristal… E rănit?

— A sucombat instantaneu.

— Dumnezeu să-l ierte! A fost un camarad bun. Domnule, regret. În situaţia asta va trebui să vă predau patronului. Ce naiba raportez doamnei Dolle?

— Doamnei Dolle Dinsdag? fac zăpăcit.

— Ne-a împins 100 000 şi ne-a ordonat să vă predăm în carne şi oase doamnei Stein. Oricum, nu mai dau doi bani pe pielea mea.

— Iar voi l-aţi dus de nas şi pe inspector?

— He, he, he!

Imposibil să-mi explic de ce sunt calm. În timp record am

analizat ce şanse mai am în perspectivă.

— Continuăm cursa! declar hotărât, făcându-mi loc cu arma în mână lângă Fred. Unde am ajuns?

— Mergem paralel cu parcul Violetelor.

— Rulezi până la capătul parcului. Acolo e o poartă din sârmă. Treci direct prin ea. Redu din viteză. Mergi drept. Cum funcţionează arma?.

— Apăsaţi pe clama roşie. Ochiţi sub parbriz, la mijloc. Baftă!

Introduc ţeava armei prin orificiul rotund. Deasupra e un triunghi prin care zăresc maşina galbenă ce se apropie în goană.

— Gata! Strigă Charlie.

Iau linia de ochire aşa cum mi s-a indicat. Apăs pe clama roşie. Limuzina din spate îşi pierde direcţia, alunecă în zig-zag, se opreşte. Din ea sar trei indivizi cu armele în mâini. Apăs calm pe clama roşie. Doi dintre ei se rostogolesc pe asfalt. Maşina se înclină ameninţător, cad într-o parte cu arma în mână. Urmează o izbitură puternică şi când mă uit pe geam răsuflu uşurat. Gonim printre copacii parcului. Fred s-a prăvălit între fotolii.

— Felicitări! scuipă entuziasmat Charlie. Cum evadăm din parc? adaugă, tăind în diagonală un strat multicolor. Singura ieşire e închisă până la ora nouă.

— Îl asediem pe paznic, îl luăm la bătaie, n-are importanţă. Ce traseu propui în continuare?

— Ocolim serpentinele de pe colina Urşilor pe artera G.M.L. 45, trecem podeţul lui Ferdinand şi ne înfundăm în grădina cu stejari bătrâni, proprietatea celor de la Asigurările sociale. Dacă avem ghinion, soţioarele noastre tot de acolo vor veni să ne ridice primele, fiţi convins!

— Ne înfundăm? Cum vine asta?

— Stimate domn, îmi explică politicos Charlie, mutându-şi ciotul din gură, în acest moment brigada specială de

intervenţii cu baza la Tsunami a intrat în alarmă. Avem metode mai rafinate ca ale poliţiei. De obicei se apelează la un mic elicopter silenţios. Tipii de la bord au buzunarele pline cu „bomboane”, nişte mici grenade cu raza de acţiune 20 de metri. Nu lasă urme. Au intrat în arsenalul nostru pentru situaţii excepţionale… Avem noroc! Uite-l pe paznic. E bătrân. Deci înţelept. Coborâţi calm din maşină cu arma sub braţ. Aşa cum arătaţi nu trebuie să-i spuneţi decât: bună dimineaţa!

Charlie opreşte lângă bătrân. Deschid portiera şi cobor cu demnitate. Paznicul, în cămaşă albă, cu o greblă în mână, se holbează la mine, aruncă grebla, aleargă la poarta masivă de fier, trage nişte zăvoare, răsuceşte clanţa uriaşă şi ne deschide larg drumul spre bulevard.

— Mulţumesc! strig înainte de a sări la locul meu, alături de Fred cel liniştit pentru vecie.

Am zărit elicopterul tocmai când ne pierdeam urma pe sub stejarii bătrâni, ale căror uriaşe coroane formau deasupra noastră un zid verde de nepătruns.

Aparatul zbura la mică înălţime, îndreptându-se direct spre noi. Aleea făcea o buclă largă spre dreapta şi se pierdea în semiîntuneric. Charlie apasă până la refuz pe accelerator, dar după nici patru sute de metri frânează scurt, părăseşte aleea, face un adevărat slalom printre arbori şi cu viteză redusă intră în trunchiul celui mai falnic stejar!

- Repede… După mine! Nu uitaţi arma.

Deschid portiera şi alerg după el. Cam la o sută de metri ne oprim. Gâfâi puţin. Arma din mână e grea, foarte grea pentru puterile mele. Charlie se uită în sus. Ascultă cu atenţie. Nu aud nimic limpede. Doar un fâşâit monoton *ce* pare că se roteşte deasupra noastră.

Ei sunt?

Charlie nu-mi răspunde.

Aparenta linişte de deasupra pădurii e sfâşiată subit de câteva şuierături stridente, scurte. Apoi auzim zgomotul caracteristic al unui obiect greu ce cade, izbindu-se de pământ..

Charlie scoate dintr-o sacoşă mică de piele, prinsă pe umăr, o hartă împăturită frumos, o desface, analizând-o calm, meticulos. Strecoară harta în buzunar şi-mi face semn să-l urmez. Ne pierdem amândoi prin pădure. După un timp Charlie îmi spune la ureche:

— Pe aici pe undeva e o bisericuţă străveche din lemn.

După câteva minute vedem biserica. E atât de mică, încât pare făcută doar pentru copii. Ocolim prevăzători lăcaşul sfânt şi ne convingem că opera de artă e închisă pentru public – după indicaţiile scrise pe tăbliţa prinsă pe arcada gotică de la intrare. Charlie îşi consultă ceasul în tăcere, ridică din umeri cam alarmat, scoate bricheta din buzunar şi-şi aprinde pipa. Tocmai atunci, din întunericul pădurii îşi face apariţia un bărbat înalt, cu ochelari de pilot, ce se îndreaptă în goană spre noi. Combinezonul albastru, închis până sub bărbie, plin de pete de ulei şi vopsea albă mă obligă să cred că e muncitor mecanic. A ajuns la câţiva paşi când figura lui necioplită, ţărănească şi barba nerasă îmi aduc aminte de…

— Ben Ossoli! Fac surprins, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

— Salut, domnule Van Mennen! Mulţumesc, Charlie. Ai fost la înălţime! Hai! Explicaţiile pe parcurs.

Gonim prin pădure minute în şir. Într-un luminiş dăm peste o limuzină verde de toată frumuseţea.

— Charlie, treci la volan! comandă Ben, scrutând la repezeală cerul de deasupra noastră. Pe aleea din dreapta. Platforma pentru elicoptere e la doi kilometri de aici. Am un Foll-Fy de o să rămâneţi cu gura căscată! Doamna Irmgard Renate Stein vă transmite că Elsa şi Konrad sunt la adăpost

şi vă aşteaptă.

În elicopter e cald. Am căzut în fotoliu cu Charlie lângă mine. Acesta înjură crunt că şi-a uitat tutunul în maşină şi se tot caută prin buzunare nervos. Zburăm la mică înălţime direct spre reşedinţa doamnei Irmgard Renate Stein. Pe cer a apărut o spuză portocalie. Sub noi, văd cum şerpuieşte pe vale panglica îngustă de apă a nesecatului Moulon cel Leneş. Sunt încă ursuz, nelămurit asupra celor întâmplate, nu realizez prin ce-am trecut şi nici nu vreau să aflu ce se va mai întâmpla. Cumplita oboseală mi-a şters din memorie tot. Nu vreau decât să dorm, să dorm cu Elsa lângă mine… Konrad, când mă voi trezi, o să-mi aducă papucii şi o să-l rog să lase dracului bicicleta şi să nu mai viseze la Amoeba albastră… Amoeba lui George Hay.

— Domnule doctor, îl aud pe Charlie, sunteţi puţin atent? Ca să trădez am primit un cec de 100.000. Ben a fost intermediar. Ruta a fost studiată chiar de doamna Dolle Dinsdag în persoană. Bietul Fred! Visa o căsuţă la munte…

— Da, da, o căsuţă, repet.

Pleoapele îmi cad grele peste ochii care mă dor. Afurisita asta de migrenă nu-mi dă pace.

— Domnule Van Mennen! E cazul să visăm cu ochii deschişi! Îl aud pe Charlie cum îmi şopteşte la ureche.

Zburăm la mică înălţime pe deasupra unor pavilioane de diferite culori. Prin pereţii transparenţi ai aparatului imaginile sunt limpezi şi cunoscute. Ocolim blocul galben, pătrat, cu şase etaje, coborâm în pantă lină printre plopii înalţi, cu frunze tremurătoare. Când aparatul se opreşte cuminte, sub noi e o poiană cu iarbă moale şi deasă. Bordura din piatră albă – ce o delimitează precis – sclipeşte în soare. Coborâm lent, pe verticală, în timp ce din marginea pistei aleargă spre aparat un băieţandru blond, care ne face semne cu amândouă mâinile. E Konrad!

Cobor nesigur. Konrad sare de gâtul meu. Îl strâng în

braţe până simt cum inima şi-a reluat pulsul normal.

— Cum te-ai descurcat? Ţi-a fost frică? îi aud vocea caldă ce-mi mângâie sub ureche pielea gâtului.

— Unde e mama? Îmi tremură glasul…

— Am lăsat-o cu doamna Renate Stein. Vin amândouă, nu-ţi face griji. Domnul Aby şi cu domnul Cliff m-au rugat să-ţi transmit numai atât: „O.K!, Van”

Konrad mă ia de mână, sau eu pe el, în timp ce din spate o aud pe Elsa cum strigă:

— Van! Să-ţi fie ruşine! De noi ai uitat? … Mă întorc. Elsa şi Irmy, una lângă alta, stau nemişcate, uitându-se în direcţia noastră. Au chipurile palide.

— Arma asta de unde o ai? întreabă Konrad. Ai cumpărat-o pentru mine?

17

Lumina intensă din tavan se revarsă în şuviţe strălucitoare peste trupurile noastre goale. Plăcuta senzaţie termică îmi provoacă o dulce toropeală în care mă scufund cu toată fiinţa. Stau întins pe canapeaua roşie cu mâinile sub cap dar nu reuşesc să închid ochii, nici să mă las ademenit de fascinanta somnolenţă. Baia de lumină are asupra mea un efect liniştitor, relaxant şi pe care nici să mi-l explic nu mai încerc. Evenimentele nopţii s-au volatilizat, şocul tensiunii nervoase diminuându-se până la pragul zero. În cabinet e linişte. Aud cum Aby respiră profund, întors cu faţa în jos şi cum se răsuceşte Cliff, când pe o parte, când pe alta, mormăind cuvinte neînţelese. Îmi trec mâna prin barba nerasă şi realizez că am transpirat.

— Cât a spus că mai stăm aici? întreabă Cliff, răsucindu-se spre mine.

— Încă… Aproximativ douăzeci de minute, îi răspund indiferent.

— Ce metodă e asta?

— Metodă? fac la fel de molcom, fără nuanţe în glas. Mijloc modern de terapie neuro-psihică în sofisticata tehnologie a acestei clinici minune.

Cliff nu se lasă convins. Se uită pe pereţii goi, imaculaţi şi albi, cu aceeaşi nedisimulată ostilitate. Trupul lui atletic e atât de negru, încât pare cioplit din lemn ars. Smocuri dese de păr îi acoperă pieptul larg.

— Întreaga noapte doamna Irmgard Renate Stein ne-a plimbat din laborator în laborator, ne-a trecut prin fel de fel de aparate, am fost bombardaţi, intoxicaţi cu raze invizibile. Mă simt într-adevăr, minunat. Nu mi-e foame, nu mi-e sete…

— Investigaţii necesare după…

— Pe la unu şi douăzeci am aţipit într-o minge de aluminiu pe ai cărei pereţi atârnau rezistenţe electrice incandescente. La început era cald. Ulterior am avut senzaţia frigului polar. Ştii, aluneci într-o stare de somnolenţă până îţi dai rendez-vous cu eternitatea. În acest somn… cataleptic, domnule Van, mi s-a năzărit, că am ajuns arheolog. Nu glumesc! În palmă purtam un minuscul contor Geiger şi mă învârteam foarte curios în jurul unei piramide cenuşii, cu pereţi de piatră. O piramidă ca asta am văzut la Tsunami. Pesemne căutam să intru în piramidă. Am găsit nişte pietre cu hieroglife egiptene, le-am dat la o parte şi, spre stupoarea mea, am constatat că piramida era goală pe dinăuntru, dar luminată… Cum să vă spun, pe pereţi atârnau nişte plante asemănătoare cu muşchiul de pe copaci. Muşchiul iradia o lumină fluorescentă, în mijlocul piramidei, pe un podium, un sarcofag cu pereţii din cel mai fin cristal, lipsiţi de ornamentaţii. În sarcofag un faraon în slip roşu. Pielea

faraonului era verde. Zău, dacă vă mint! Verde cu reflexe uleioase, îmi amintesc vag că mirosea a ozon, a oxigen în… La dracu! Nu-mi vine în minte. Faraonul purta pe cap o cască metalică, ceva cam în genul căştilor pentru astronauţi. Mumia cu ochii închişi parcă se culcase în sarcofag cu o zi înainte. Trup atletic, muşchi frumos reliefaţi sub piele. Cu cine credeţi că semăna faraonul?

— Sper că nu semăna cu Joop K.G.? spun într-o doară, amintindu-mi foarte confuz de epidemia clorofiliană şi de experienţele doamnei Olivia Haller.

— Nu. Cu Alvin Brüg.

— Asociaţia relevantă după…

—Relevantă, nerelevantă dar mie mi s-a făcut părul măciucă! În somn, fireşte. Fug repede din piramidă şi afară dau peste un individ în haine albe pe care l-am cunoscut nu de mult, nu ştiu pe unde. „Îmi permiteţi, domnule Cliff? Sunt Martin Doga. Unde vă este permisul? În clipa aia a explodat o lumină orbitoare. M-am trezit cu doamna Irmgard Renate Stein care mi-a întins mâna şi m-a scos. Din sferă… Se uita la mine cu ochi sticloşi. Avea ochii ca două diamante şi surâsul ei… Nu, nu mă puteţi convinge că facem plaja asta ca să ne bronzăm!

Cliff se ridică de pe canapea şi se uită circumspect împrejur.

— Liniştiţi-vă, domnule Cliff. Doamna Renate Stein este un specialist de talie internaţională. Visul dumneavoastră e… a… un… ăă… fac golit de gânduri.

— Aţi terminat? intervine foarte reverenţios Aby, întorcându-se cu faţa în sus.

— Eu? … Da, desigur. Dar n-am încredere în metodele… Cred, mai degrabă… Nu, nu mai cred. De când cu... lasă Cliff ideea în suspensie.

— La unu şi douăzeci m-a prins somnul, începe ex abrupto Aby. M-am trezit într-un lift cilindric. Urcam încet.

Am ajuns într-un hol sferic albastru… În hol…

— Să nu ne spui că te aşteptau nişte papuci şi un kimono.

— Ba da. Chiar asta doream să vă spun. Dar tu de unde ştii? mi se adresează.

— Mi-am… mi-am imaginat. Continuă.

— Am intrat într-un fel de sală în stil japonez, cu saltele colorate pe jos.

— Nu te-a primit o femeie tânără?

— Ce femeie? Nu m-a primit nimeni. Lasă-mă să povestesc. Pe peretele din fundul sălii era o firidă prelungă, în firidă nişte plăcuţe de lemn şi o pictură în ulei. O femeie şi un bărbat cu barbă neagră. Amândoi purtau pe ei nişte pleduri.

— Pleduri? Nu pânze? întreb iar, din ce în ce mai alarmat.

— Pleduri, ca la hotel. Colorate, în dungi. Să nu-mi spui că şi pe tipii ăia din pictură îi cunoşti…

— Nikonoma Kami! zic cu glas stins. Izanami şi Izanaghi! …

— Poftim? Se ridică în capul oaselor Aby, uitându-se bănuitor la mine.

— Sunt nişte zeităţi! Nu ştiu ce analogie am făcut. Iartă-mă!

— Mda! … M-a cuprins subit furia. Eu nu mă… nu-mi ies din fire cu una, cu două! Întind mâna, trag pânza din firidă, o rup, o… M-am trezit cu doamna Irmgard Renate Stein lângă mine. Mi-a surâs şi m-a întrebat dacă nu doresc să gust ceva… Asta e tot. Şi eu sunt de acord că… N-am cum să…

— Băieţi, nu credeţi că e cazul să facem duşul, să ne îmbrăcăm şi să cerem păpică? Mi s-a făcut foame! Oftez, fără să mai iau în seamă visul lui Aby.

— Van, de când n-ai mâncat? întreabă Aby.

— De ieri. Am băut numai vodcă.

Cliff şi Aby fac ochii mari.

— Unde vrei să ne radem? întrebă Aby după o pauză lungă.

18

Domnişoara Senkova – care a preluat rolul gazdei – se uită zâmbitoare la noi. Părul blond îi cade în şuviţe mătăsoase pe umeri scoţându-i în relief frumuseţea tulburătoare, de origine slavă. Cliff o priveşte admirativ.

— Domnilor, sunteţi amabili să mă urmaţi?

— Am mâncat pentru două zile, remarcă anapoda Cliff, golind încă un pahar cu suc.

— Sergent, intervine Aby. N-ai auzit ce am fost rugaţi?

— La ordinele dumneavoastră, sir! Sare tânărul pe verticală.

— Pe loc repaus! comandă Aby zâmbind. Domnişoară, suntem gata să vă urmăm, adaugă, ridicându-se din fotoliu.

Privesc la toţi cu îngăduinţă. Atmosfera aceasta optimistă are asupra mea un efect liniştitor, relaxant. Migrena care m-a sâcâit mereu a cedat. Ca şi ceilalţi mă simt bine dispus. Somnul mi-a dispărut.

— Gata, băieţi! Să mergem! spun şi eu, înclinându-mă în direcţia domnişoarei Senkova.

Urcăm la etaj, coborâm, străbatem un coridor plin cu plante ornamentale şi domnişoara Senkova ne deschide o uşă capitonată, invitându-ne în tăcere să intrăm.

Sala rotundă, de dimensiuni modeste, e drapată cu perdele vişinii ce cad în falduri din plafon până jos. Câteva fotolii adânci ne stau la dispoziţie. Lumina molcomă se revarsă asupra noastră din tavan, prin nişte lentile ovale. Ceea ce îmi atrage atenţia este biroul alb, masiv, cu reflexe

metalice, uşor curbat, ce seamănă mai degrabă cu un pupitru de comandă. Pe suprafaţa lui zac aparate de forme şi culori diferite.

— Doamna Irmgard Renate Stein vă roagă s-o aşteptaţi, ni se adresează domnişoara Senkova, înclinându-se politicoasă şi trăgând uşa după ea.

Cădem satisfăcuţi în fotolii.

— Zău, dacă nu sunt gata să susţin un meci de box, declară Cliff uitându-se la Aby Ta-o-tou cu ochi nevinovaţi.

— Nu-mi place! Bombăne Aby, fără veste. Nu spui nimic, Van?

— Ce să spun? Ridic din umeri. S-o aşteptăm pe doamna Stein.

Băieţii tac. Gândul îmi zboară la Joop K.G. Îl revăd cum pleca gârbovit şi mă întreb în fugă dacă va reuşi să se descurce. Fâşâitul perdelelor care alunecă într-o parte şi alta mă obligă să-l părăsesc pe inspector cu păreri de rău.

În dreapta şi în stânga biroului, în pereţi, sunt două ecrane mari, ovale, cenuşii, fără imagine. Între ele, pe alt ecran, dreptunghiular, pluteşte în lumina albastră opera lui G. Hunt, „Construcţia eroică”.

— Ce spectacol urmează? întreabă Aby, posomorât.

— Nu poţi să taci? îl iau la rost, fără să mă pot controla.

O nelinişte vagă mi se furișează în conştiinţă, o simt cum se zbate neputincioasă, cum se urcă tiptil după gândul care tace speriat.

Uşa se deschide şi în sală intră agale Joop K. G. Se uită posac la noi, împinge uşa cu piciorul, îşi pipăie ochelarii, pentru a se convinge parcă de existenţa lor, ridică sprâncenele a nedumerire.

— Aici eraţi? bombăne cu voce stinsă.

Neras, cu buza inferioară umflată, plesnită, cu ochii adânciţi în orbite şi hainele murdare poate fi pus alături de orice vagabond din oraş.

Îmi revin, sar din fotoliu şi îl împing cu forţa în locul meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Băieţii doamnei Irmgard Renate Stein au considerat că nu mai am ce căuta la sediul poliţiei. M-am despărţit greu de foştii mei colegi. Ne-am strâns în braţe, ne-am mângâiat drăgăstoşi… Nu se vede?

Rânjeşte ca un lup, arătându-şi colţii.

— Vrei să bei ceva?

— Unde e doamna? face curios, măsurându-ne pe rând, ca pe nişte străini incomozi.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule Joop K.G. răsună vocea doamnei Renate Stein.

Ne întoarcem. Irmy stă în picioare, în spatele pupitrului. Rochia neagră, strânsă la gât cu o eşarfă vaporoasă, îi scoate în relief paliditatea neobişnuită a obrajilor. Ne scrutează cu priviri tăioase, semn al unei detaşări afective totale.

— Vă mulţumesc pentru opera de binefacere! o întâmpină fostul inspector şef, cu glas ironic.

— Luaţi loc, vă rog, domnule Van Mennen!

Invitaţia, făcută cu ton glacial, mă indispune. Nu-mi desprind ochii de la ea, cad în braţele lui Aby care mă împinge binevoitor într-un fotoliu gol.

— Vă… vă mulţumesc! găsesc singurele cuvinte.

— Domnule Joop K.G. — fost inspector şef al poliţiei – nu avem timp pentru introduceri. Recunoaşteţi că l-aţi ucis pe George Hay?

Glasul severei amfitrioane este metalic.

— Sper că agreabila noastră discuţie va fi transmisă şi posterităţii, face acesta în cea mai deplină linişte.

— Obligaţie morală, domnule Joop K. G.

— Am ajuns în parcul Anthurium cu şase minute înaintea…

— Precizaţi! Îl întrerupe ea.

— Patrula lui Toshiba… După cum aţi fost admirabil informată, George Hay a luat legătura cu fiul bunului nostru prieten Van Mannen. De ce? Pentru a atrage atenţia asupra unei melodii: Amoeba albastră. Nu am descoperit ce rol joacă această melodie în complicata metodă a influenţării comportamentului uman de la distanţă. E o problemă pentru specialişti. Povestea lui Konrad l-a neliniştit pe Van care mi-a relatat-o ca şi dumneavoastră de altfel. Paranteza este admisă?

— Vă rog!

— Insolita apariţie a fostului ciclist a coincis cu declanşarea în oraş a unor fenomene neînţelese, fenomene ce s-au petrecut numai printre sportivi: Yvette, Aby Ta-o-tou, Alvin Brüg etc. Reacţia lui Van Mennen ne-a dovedit că era în necunoştinţă de cauză, atât în privinţa experienţelor efectuate la Tsunami cât şi asupra importanţei esenţiale pe care o avea metoda sa de testare. Suntem astfel obligaţi să recunoaştem un fapt: nu întâmplător a luat George Hay legătura cu fiul lui Van Mennen, ci pentru a vă convinge, stimată doamnă Irmgard Renate Stein, că Van este în afara jocului… Revenind însă la ideea anterioară, vă precizez: l-am informat pe patron despre apariţia lui George Hay în oraş. Am primit ordin să-l scot din joc, nu să-l ucid. Dar, paralel cu cercetările poliţiei, a fost pusă în alarmă şi brigada secretă a clubului Tsunami. După cum v-am spus, am ajuns înaintea lor cu şase minute… Nu are importanţă la ce argumente am apelat pentru a-l convinge pe George Hay să spună adevărul. În orice caz, nu am apelat la pistol…

— Aveţi şi probe?

— Discul video.

Joop scoate din buzunar un minuscul aparat de forma unei capsule cilindrice îl pune în palmă şi-l ridică în aer.

— Consideraţi necesar să dezvăluim şi declaraţia lui

George Hay?

— Declaraţia dumneavoastră verbală, vă rog!

— Fie, se supune Joop, strângând în pumn jucăria metalică. Dolle Dinsdag l-a convins pe George Hay să părăsească pentru totdeauna cariera sportivă contra sumei de 500.000 donaţi unicului său copil în viaţă Richard, dar şi pentru a trece sub tutela doamnei Renate Stein… L-aţi trimis pe George Hay pentru a lua legătura cu fiul lui Van… L-aţi sacrificat astfel într-un joc monstruos. Hay şi-a dorit pe planeta asta minunată cel mai frumos mormânt. Promisiunea o voi duce la îndeplinire în cel mai scurt timp.

În liniştea care cade, umbre nelămurite curg pe perdele în jos. Migrena zvâcneşte dureroasă sub frunte. Cu gesturi reflexe îmi masez tâmpla stângă.

— Ce-aţi urmărit prin excluderea lui George Hay din joc? întreabă Irmy, la fel de nepătrunsă.

— Patronii v-ar fi aflat intenţiile, intenţii încă neclare pentru umila mea persoană. În acelaşi timp, le-am oferit o strălucită dovadă a bunei credinţe. După cum bine ştiţi, pentru Toshiba, Martin Doga şi alţii, George Hay reprezenta un permanent pericol, elementul care proba, fără doar şi poate, existenţa experienţelor la Tsunami. Dispariţia lui anula acest pericol. A apărut însă *experienţa Alvin Brüg,* experienţă care în final demonstra aceleaşi consecinţe ca şi în cazul Yvette. Prin intervenţia dumneavoastră Yvette n-a putut fi recuperată de specialiştii lui Toshiba. Necesitatea recuperării lui Alvin Brüg s-a impus astfel în mod fatal. Perfidia jocului m-a obligat să apelez la tragica rocadă din morgă. Nu ştiu dacă Alvin Brüg se mai afla în viaţă în clipa când oamenii lui Martin Doga au pus mâna pe el pentru cercetări ştiinţifice…

— Ideea spionajului efectuat în această clinică vă aparţine?!

— Patronul m-a împins în citadela dumneavoastră,

nefiind capabil să-i descopăr intenţiile. N-am reuşit să-mi formulez o părere mai clară decât în momentul când Amoeba albastră exploda în primă audiţie în bar la Seel. Fenomenele declanşate, relaţia cu povestea lui Konrad erau evidente. Deruta lui Toshiba – când comite cea mai gravă eroare prin declanşarea epidemiei cu viruşi gripali – nu se justifica la prima vedere decât prin ceea ce însemna Amoeba albastră în tot mecanismul experienţelor: cod esenţial ce asigura relaţia dintre centrul de comandă şi sportivi. Nefiind specialist, mi-au lipsit argumentele. Am contraatacat atunci prin Kid Stephenson pentru a intra în posesia unor probe cât mai obiective. Materialul cules l-am pus la dispoziţia lui Van a cărui conştiinţă mai oscila încă între idealul ştiinţific şi etica socială... Sunteţi acum încredinţată că sunt alături de dumneavoastră?

— M-aţi convins, domnule Joop K. G. Cecul pe care vi l-am pus la dispoziţie cândva rămâne în posesia dumneavoastră. Dacă am înţeles exact, conştiinţa vă îndeamnă să vă prezentaţi cât mai curând la prima bancă din oraş!

— Cred şi eu! Târfa aia mi-a făcut zile fripte. Van, bătrâne, ţi-l dăruiesc! Îl meriţi. Fără tine Amoeba albastră nu m-ar fi luat de gât... Van, nu te strâmba. Banii n-au miros. Îi dai lui Konrad.

— Domnule Joop K.G., vă declaraţi satisfăcut?

— Nu. Care este intenţia dumneavoastră filială? Din calcul nu reiese valoarea mizei pusă în joc.

— 51% din acţiunile clubului Tsunami şi un cec la purtător în valoare de 50.000.000.

—Modestă pretenţie! face Joop, absolut neconvins.

— N-am terminat. Cum staţi cu dosarele? Sunt gata?

— Probe evidente în 280 de cazuri. Pe lângă ăştia vor mai înfunda puşcăria încă cel puţin 572.

— Cui îi veţi încredinţa această misiune? Aţi fost anihilat.

— Analiza jocului mi-a impus să mă gândesc la o

persoană care va accepta, sunt convins, riscul operaţiei. Persoana în cauză va primi la timp cifrul seif-ului şi alte complicate repere de unde va reuşi să intre în posesia probelor.

— Mulţumesc!

— Doamnă, nu mai încape îndoială că jocurile au fost făcute, continuă cu tristeţe în glas, bătrânul poliţist. Nu m-aţi informat însă cum veţi obţine acţiunile şi banii de la Tsunami.

— Simplu. În schimbul dumneavoastră. Toţi patru valoraţi măcar tot atâta, nu? Pentru Tsunami sunteţi preţioşi ca o mină aurifer... Domnule Van Mennen – mi se adresează cu ton sec, Dolle Dinsdag a trădat ideea unei descoperiri ştiinţifice ce mi-a aparţinut. Experienţele domnului Toshiba au devenit periculoase. Te acuz că ai participat direct, conştient sau inconştient, la desăvârşirea metodelor pentru influenţarea comportamentului uman de la distanţă. Eventualul proces de conştiinţă e prea tardiv. Vă promit că Elsa şi Konrad vor primi şi în continuare tot sprijinul meu financiar, omenesc. Domnul Aby Ta-o-tou şi domnul Oldmund Cliff sunt probe esenţiale în eventualitatea unei confruntări juridice. Nu vă cer scuze. Conştiinţa are legile ei. Vă predau pentru că..., vorba domnului Joop K.G., „jocurile au fost făcute”! Hotărârea mea este irevocabilă.

Nici nu clipesc. Situaţia mi se pare atât de firească, încât sunt gata să admit că soarta îmi oferă ceea ce trebuie. Ceilalţi par la fel de liniştiţi. Chipurile lor exprimă indiferenţă.

— Doamnă, vă cer scuze, iau cuvântul cât mai degajat posibil. Mi se admite o scurtă întrevedere cu membrii familiei?

— Nu avem timp! mi-o retează sec.

E o linişte scandaloasă. Doamna Stein trece la pupitru. Ecranele se aprind. Câteva imagini luminoase curg

anapoda, pentru ca, în cele din urmă, chipurile domnilor Yamada Hyo Toshiba şi Martin Doga să apară în prim plan. Stau alături, în fotolii. Zâmbesc amabil în direcţia noastră. Pe chipul domnului Toshiba se preling mici broboane de sudoare.

— Stimată doamnă Irmgard Renate Stein, glăsuieşte el politicos, grav, vă aşteptam decizia. Vă stau la dispoziţie. Cecul a fost remis băncii „Alicante” din Elveţia. Cunoaşteţi procedura. La sfârşitul operaţiilor în curs sunteţi în posesia celor 51% din acţiuni. În felul acesta aţi devenit membră în consiliul de administraţie.

— Domnilor, după cum vedeţi, ostatecii sunt prezenţi, în 60 de minute vor sosi în incinta complexului Tsunami la bordul unui elicopter. Pilot, Ben Ossoli. După cum am căzut de acord, platforma etajului şase. Condiţiile predării vă sunt cunoscute.

Imaginile dispar. Ceva, ca un curent de aer rece, străin, îmi răcoreşte fruntea, se prelinge de-a lungul întregului corp şi o ciudată senzaţie de relaxare îmi domină fiinţa. Sunt calm. O aud pe doamna Stein cum strigă aplecată peste pupitru:

— Domnule Ben Ossoli, vă rog!

O perdea se dă într-o parte şi Ben Ossoli, îmbrăcat în costum de pilot, intră în salon. E grav. Nu ne aruncă nicio privire măcar.

— Doamnă, aştept dispoziţiile.

— Ben. Câte aparate vor decola?

— Opt. Sunt toate de acelaşi tip, Vor zbura deasupra centrului administrativ în tot timpul operaţiei. Aparatul lui Jeff va ateriza pe platformă cu 38 de secunde înaintea noastră. Toţi membrii echipajului au primit instrucţiunile necesare.

— Aparatul poartă acelaşi număr, fiind dublura ta?

— Evident. În cazul când ne vor înfrunta, vom aplica Tc

11.

— Succes, băieţi! ... Domnilor, sunteţi la dispoziţia lui Ben.

Ne ridicăm tăcuţi din fotolii.

19

Plutim deasupra platformei de la etajul şase. Aparatul lui Jeff a decolat cu puţin timp înaintea noastră. Aterizăm în careu. Ben Ossoli se întoarce tăcut spre noi, ne priveşte într-un fel anume, nici indiferent, dar nici prea binevoitor, şi ridică în aer degetul butucănos de la mâna dreaptă. Nimeni nu reacţionează. Suntem posaci iar Joop K.G. deschide portiera carlingii, invitându-ne cu un gest scurt să ne continuăm treaba. Coborâm în linişte unul după celălalt. Lumina soarelui îmi provoacă reacţii dureroase pe retină. Clipesc descumpănit, dau peste Joop care ne aşteaptă calm să ne strângem în jurul lui, ne scrutează pe rând ca pe nişte necunoscuţi şi mormăie ca pentru sine:

— Noroc!

Se întoarce, ne luăm după el şi pătrundem în sala spaţioasă prin ai cărei pereţi de sticlă alb-albastră se filtrează umbre ameninţătoare.

În prima clipă îmi atrag atenţia cei patru indivizi în combinezoane cenuşii de zbor, aşezaţi în cele patru colţuri ale încăperii. Cu picioarele desfăcute, neclintiţi, stau şi privesc spre centrul salonului la un grup format din Yamada Hyo Toshiba, Martin Doga şi Dolle Dinsdag. Ceea ce mi se pare curios este că au în mâini arme de un format ciudat, îndreptate în aceeaşi direcţie. Patronii ne privesc în tăcere cum ne apropiem, cum ne oprim respectuoşi, dar hotărâţi. Doamna Dolle Dinsdag poartă o rochie lungă, strânsă la

gât, de un ultra-marin satinat. E covârşitor de tristă, demnă de cea mai profundă compătimire. Cearcăne adânci îi umbresc ochii mari, strălucitori. Clipeşte rar, privind fix înainte.

Domnul Yamada Hyo Toshiba, în costum alb, excesiv de alb, cu papion portocaliu, îşi păstrează sângele rece. Ne priveşte dispreţuitor, distant, în timp ce mâna i se strecoară în buzunarul hainei de unde scoate o batistă albastră, pe care, până la urmă, o pune la loc.

Martin Doga pare cel mai nestăpânit. Buzele i s-au strâns ca două linii. E furios la culme. Privirile lui tăioase trec prin noi ca nişte lame ascuţite. Hainele largi, din tweed bej, sunt pătate la piept şi sub braţe de transpiraţia ce curge de pe el din abundenţă. Are pumnii strânşi.

— Stimată doamnă, domnilor, rosteşte Joop K.G., înclinându-se elegant, vă stau la dispoziţie.

Toshiba se încruntă ameninţător. Martin Doga ne întoarce ostentativ spatele şi scuipă pe covor.

— Domnule Joop K.G., face Dolle Dinsdag, la fel de absentă în tristeţea ei. Nu mai este necesar. După cum vedeţi, *noi* vă stăm la dispoziţie. Suntem prizonierii dumneavoastră.

Acel suflu răcoros îmi umple fiinţa cu neînţelese armonii. Un gând neaşteptat îmi susură la ureche... Firida pentru defuncţi de la etajul XXIV! … Aby Ta-o-tou te va însoţi! Acţionează rapid! … De unde a apărut acest gând căruia mă supun instantaneu? Nu am timp să reflectez. Alerg cu Aby lângă mine. Îl aud din urmă pe Joop care strigă:

— Sergent Cliff! în carlinga elicopterului sunt fuzee… piramidele… executaţi ordin…

Liftul urcă rapid, silenţios, într-o lume a tăcerii depline… Salonul în stil japonez e pustiu. În lumina discretă zărim pe peretele din faţa noastră firida pentru defuncţi. Tainice irizaţii o decupează perfect în ambianţa salonului. Am ajuns

în câteva clipe lingă firidă. De pe pânză, din paşnica lor lume, Izanami şi Izanaghi ne privesc indiferenţi. Aby smulge pânza cu un gest sigur. Sub pânză a apărut panoul cenuşiu, îngust, din metal, al cărui minuscul mecanism sclipeşte. Aby atinge uşor plăcuţa rotundă şi murmură:

F… I… O… M… V 412…009-B15… Aşa!

Placa alunecă într-o parte. Sub panou sunt trei butoane mari, albe. Aby le apasă pe rând, cu satisfacţie.

— Acum ce facem? întreabă posomorât, uitându-se în ochii mei. Dăm o raită prin subsol?

— Ai ghicit! Avem drum liber!

Planul acţiunii mi se desfăşoară riguros în minte, limpede, ca şi cum l-aş fi studiat săptămâni la rând.

Liftul cade cu viteză maximă.

Uşa s-a deschis fără zgomot. În faţa noastră a apărut suprafaţa zidului fumuriu. Aby se apleacă, degetele lui pipăie cu dexteritate placa netedă de beton şi, în clipa următoare, blocul masiv se roteşte lent, în timp ce lumina fluorescentă ne învăluie pe amândoi. Trecem prin deschiderea din perete, ne strecurăm pe platforma metalică – a cărei balustradă ondulează în adâncime, de-a lungul unei scăriţe din bare rotunjite – coborâm atenţi treptele şi iată-ne pe un coridor cilindric ce se continuă în curbe largi în dreapta şi stânga noastră.

— La stânga! abia aud şoapta lui Aby.

Înaintăm în pas alergător prin acest tub uriaş, cu pereţi metalici, pe care gonesc reflexe albăstrii. Din loc în loc descoperim lentile concave, circulare, ce ne permit să vedem în profunzime aceeaşi imagine: o serie de discuri convexe, argintii, dispus riguros printre aparatele necunoscute, de forme ciudate.

După puţin timp calea ne este barată de prima piramidă cenuşie. Blocuri de piatră ideal şlefuite se înalţă până în tavan. Câteva hieroglife sunt vizibile în baza piramidei. Aby

pipăie semnele până când o parte din suprafaţa construcţiei alunecă în jos. Urcăm câteva trepte învăluiţi în lumina aceea galben-verzuie, dar ne oprim surprinşi. Exact în centrul din spaţiul bazei se află un podium dreptunghiular de marmoră albă. Pe podium – în sfera de cristal pur – se vede o substanţă vâscoasă, alb-cenuşie, ca a materiei cerebrale. Ne apropiem timizi. Substanţa se află într-o continuă şi lentă mişcare, din interior spre suprafaţa exterioară. Mii şi mii de minuscule bule negricioase apar mereu din pasta vâscoasă şi se sparg, atingând marginile sferei de cristal. Atunci substanţa pare că radiază efluvii luminiscente. Îl ating pe Aby care se întoarce foarte stăpân pe el însuşi.

— Visul! şopteşte. Parcă trebuia să fie şi un corp omenesc…

— Ce obiectiv trebuie să atingem? îl întrerup.

— Centrala piramidelor.

Ne întoarcem în tunel. Continuăm să alergăm spre ţinta noastră. Respir tot mai greu, obligându-l pe Aby să-şi mai domolească goana. Din plafon încep să se reverse peste noi jeturi de lumini albe care ne orbesc două secunde apoi dispar. Fenomenul se repetă la intervale regulate de timp.

— Nu simţi nimic? întrebă Aby.

— Ba da. După fiecare duş cu raze albe, presiunea tensiunii sanguine îmi provoacă reacţii dureroase.

— Rezişti?

— N-am încotro!

În sfârşit, tunelul face o buclă strânsă la dreapta. În faţa ochilor noştri uimiţi se înalţă o uriaşă carcasă emisferică din sticlă sau material plastic perfect transparent. În centrul calotei sferice se profilează o nouă piramidă prin al cărei portal se revarsă fascicule de lumini galben-verzui. Nu avem timp să admirăm fascinanta construcţie. Alergăm în jurul carcasei până găsim intrarea pe unde pătrundeam în

acest univers halucinant.

Peste tot – în interiorul piramidei – sunt bazine largi, circulare, cu aceiaşi pereţi transparenţi. Plante filiforme, fosforescente, plutesc într-un fel de lichid dens, uleios, se revarsă peste marginile bazinelor, se caţără pe pereţi până sus, acolo unde, sub lentila poroasă, strălucitoare, se văd sfere mici, negre, ca nişte mărgele ce plutesc în aer. Din când în când, aceste minuscule bule îşi schimbă poziţia şi atunci lumina plantelor creşte subit, ca o imaterială erupţie vulcanică.

— E foarte mult oxigen aici, declară Aby, repezindu-se suplu în direcţia pupitrului de comandă reliefat între bazine.

Pe pupitrul vertical au fost montate opt ecrane ovale, stinse acum. Sub fiecare ecran se află patru butoane albe, iar în mijlocul lor o clapetă neagră, lungă, lucioasă. Îl dau pe Aby la o parte şi apăs pe ea. Lumina începe să descrească. Numai plantele par să-şi continue procesul lor luminiscent.

— Gata! E periculos. S-o ştergem, Van!

În tunel e aproape întuneric. În lumina difuză, radiată din pereţii circulari, înaintăm cu prudenţă.

— Undeva pe aici e o scară ce duce la etajul superior, îmi aduc foarte bine aminte.

În clipa aceea Aby se opreşte brusc, se întoarce, ascultă. Din zona piramidei rămase în urmă se aud zgomote neînţelese pe moment, dar cu cât se scurg secundele, aceste zgomote se transformă în ceva ameninţător, năvalnic, ceva ce seamănă perfect cu zgomotul unei cascade. Un val de aer fierbinte, cu miros chimic, ne dă peste cap, înainte de a pricepe ce se întâmplă. Aby mă ajută să mă ridic.

— Nu ai nimic? Eşti întreg? îmi şuieră în ureche, şi simt cum mă ridică pe umerii săi.

— Nu am nimic, ce te-a apucat? îi strig neputincios.

— Taci! îmi răspunde, alergând sprinten. Printre măsurile de securitate ale acestei construcţii s-a inclus şi silicoprenul. Păcătos sistem… Pe unde crezi că este trapa de evacuare?,.

Tac speriat. Silicopren? Substanţă chimică lichidă, de culoare lăptoasă, care se solidifică după 30 de minute în contact cu aerul. Duritatea cremenei… Coeficient coroziv: 68%… Se dizolvă şi în apă.

– Stai! îmi revin. Aici este trapa de evacuare, *simt* că aici trebuie să fie.

Aby mă depune teafăr lângă el.

— Repede…

Văd scara îngustă, prinsă pe peretele din stânga. Mă caţăr cu mişcări de marinar versat, cu Aby pe urmele mele. Sub noi începe să clocotească ceva şi în nări simt mirosul sufocant al substanţei, chimice. Pipăi cu mâna prin aer, caut bara metalică pe care nu o găsesc, fac eforturi să-mi amintesc ceva, imaginea peretelui curb se luminează subit şi văd în închipuire clapeta metalica din dreapta scăriţei. Apăs cu toată forţa. Lumina de la nivelul superior se prăvale peste noi prin orificiul deschis, rotund. Trec dincolo, îi întind mâna lui Aby care se preface că n-o vede. În clipa următoare suntem alături, privind în jos. Lichidul alb urcă spre noi cu repeziciune, clocotitor. Aburi lăptoşi se degajă din apa amestecată cu substanţă chimică.

— Ce facem? Întreb ameţit.

— Simt că trebuie să lăsăm trapa deschisă.

— Bine, dar… Am înţeles. O lăsăm deschisă.

— Liftul a rămas jos, îmi atrage atenţia Aby, trăgându-mă după el în fugă. Ce scară de evacuare mai avem? …

Luminile s-au stins pe neaşteptate. Am dureri violente de cap. Respir tot mai greu.

— Nu mai avem aer, îngân, la capătul puterilor.

—Rezistă! Îmi strigă Aby.

Bâjbâim prin întuneric. La un moment dat bunul meu camarad mă împinge în sus cu puteri nebănuite.

Cu degete încleştate apuc bară după bară şi urc mereu, urc inconştient. Simt aerul curat cum năvăleşte peste mine laolaltă cu spuza luminii ce se strecoară prin trapa deschisă. Ajung pe carcasa metalică a celuilalt tunel lipsit de puteri. Mă rostogolesc pe suprafaţa lucioasă, încerc să mă pun pe picioare, dar cad cu faţa în jos. Îl mai simt pe Aby cum mă ia în braţe şi-mi pierd cunoştinţa.

După scurt timp îmi dau seama că atârn pe umărul lui Aby care goneşte neobosit.

— Lasă-mă…

— Haide, haide, Van! Mai rabdă puţin… Nu-mi duce grija. Rezist..

Nu trec nici două minute când „Fiul credincios al oceanului” mă depune teafăr lângă el.

— Aici e scara. Poţi să te caţeri singur?

Nu-i răspund. Urc anevoie. Trapa e dată la o parte. În camera în care intru mă izbeşte în faţă lumina puternică a zilei. Prin fereastra largă din perete pătrund voioase razele soarelui. Alături de mine văd un scaun. Îl apuc, îl ridic şi-l arunc furios în geamurile care se fac ţăndări. Alerg la fereastră unde inspir profund, lacom, din aerul curat.

Când întorc, ochii îl văd pe Aby întins pe jos.

— Ce faci? Întreb zăpăcit.

— Lasă-mă să-mi termin rugăciunea! Zece minute. Nu uita să închizi trapa asta…

Se răsuceşte, îşi pune braţul sub cap şi adoarme pe loc.

Durerea de cap a devenit insuportabilă. Sunt indispus, prea indispus pentru a mai căuta explicaţii. „Voi afla pesemne altădată din ce cauză am ajuns aici. Important e că sunt întreg – atât cât pot să mai fiu întreg. Pentru viaţa care s-a încheiat ieri sau azi sunt tocmai bun.

Gândul a rămas spânzurat în aer. „Ce naiba mi-a spus

Aby? După zece minute? … Încotro plecăm după zece minute? La ora asta doamna Turner e la clinică. Poate plânge închisă în birou. Domnul Van Mennen a dispărut cu toată familia! … Va trebui să iau legătura cu doamna Turner, s-o liniştesc. Altceva? … Mai există altceva? … Konrad şi Elsa…

— Van, îţi aduci aminte ce dispoziţii am mai primit de la doamna Irmgard Renate Stein?

Aby. E în picioare, posomorât, uitându-se atent prin camera străină.

—Ce dispoziţii?

— N-ai închis trapa?

Se duce şi priveşte insistent prin deschiderea îngustă, ca şi cum ar trebui să se convingă dacă n-au mai rămas oameni pe acolo, dacă nu i se cere ajutor.

— Ce mai aştepţi? Apasă pe clapeta din zid, îi ordon brutal, sub îndemnul nerăbdării.

— Ce taine rămân îngropate aici? Mormăie fără să-mi ia în seama cuvintele.

— De asta îţi arde acum?

Se uită lung la mine, grav, după cum mi se pare, sau poate numai cu părere de rău, însă brusc altceva îi atrage atenţia. Scrutează din nou întunericul de sub el, se apleacă, ascultă. Până să-l mai întreb ce se întâmplă a şi dispărut cu mişcări suple.

Din câţiva paşi sunt în marginea trapei deschise. În lumina cenuşie – ce se pierde de-a lungul treptelor subţiri – mai apuc să-l văd pe Aby cum se topeşte în bezna tunelului.

— Ce vrei să faci? strig după el.

Aştept neliniştit să-mi răspundă. Până la urmă încep să cobor pe urmele lui. Un curent de aer fierbinte, sufocant, mă obligă să stau pe loc. Strâng mâinile pe balustrada metalică, nemişcat, cu ochii fixaţi în întuneric. Zăresc totuşi

o formă omenească ce prinde să se mişte lent prin această beznă ameninţătoare. Se apropie. Îl recunosc pe Aby care se clatină. În braţe poartă un trup inert. Caut o gură de aer curat, inspir adânc şi alunec repede pe scări în jos. Iau trupul din braţele lui Aby. Realizez instantaneu că este o femeie! Urc în neştire treaptă după treaptă, sunt în cameră, cad cu povara lângă perete.

— Apasă pe clapeta din zid, strig spre Aby care a apărut târându-se ameţit.

Îl urmăresc până ajunge acolo şi cum declanşează mecanismul trapei. Blocul masiv alunecă fără zgomot.

— Am auzit când a strigat, murmură Aby. Când am luat-o în braţe şi-a pierdut cunoştinţa.

Femeia e lângă mine, căzută cu faţa în jos. Poartă un combinezon special, albastru, mulat pe corp, cu centură neagră. Casca transparentă de pe cap îi strânge părul cărunt. Reuşesc să mă scol în picioare. Cu băgare de seamă întorc trupul inert. Tresar violent. Surpriza este totală.

— Dolle... Dinsdag! Abia articulez, fixându-i obrazul palid.

Casca îi acoperă doar fruntea. Buzele i-au rămas întredeschise. Îi aud respiraţia intermitentă, zgomotoasă, urmărindu-i ochii închişi cu pleoape tremurătoare.

— Trăieşte? Îl aud pe Aby.

—Da, spun absent, în timp ce dureri ascuţite, insuportabile, năvălesc sub frunte.

— Cum te simţi? intervine Aby, observând reacţia mea.

— Poţi să-mi spui cum a ajuns aici?

— Trebuie s-o ducem sus... Are nevoie de îngrijiri medicale... Nici tu nu mai eşti capabil să...

— Cum a ajuns aici? repet, obsedat de idee.

– Hai, poate ne ajută doamna Renate Stein.

— Nu cred că... nu mai este necesar, auzim şoapta ei.

Dolle ne priveşte pe rând cu ochi limpezi, strălucitori.

E prea calmă, dezarmant de calmă. Cu mâna schiţează

un gest nesigur, căutând parcă ceva prin aer.

— Doamnă, încearcă Aby, stânjenit, cu ce vă putem ajuta?

— Van… dă-mi, te rog…, mâna, abia îi aud şoapta.

Mă ghemui lângă ea, strecurându-i cu gingăşie, în palmă, mâna rece cu degete rigide.

— Mulţumesc… Van! … Trebuia să vă asigur… retra… retragerea… Martin Doga… sisteme periculoase… altfel… Am riscat…. Van. Roag-o pe Irmy… pe Irmy… să mă ierte… Promite-mi!

— Îţi promit, spun cât pot mai repede, fiind convins că Dolle Dinsdag n-a mai avut timp să înţeleagă.

Capul i-a alunecat spre umăr. Ochii, larg deschişi, i-au rămas fixaţi pe fereastra cu geamuri sparte prin care razele soarelui pătrund peste noi.

— Nu mai e nimic de făcut? întreabă Aby, lăsându-se în genunchi..

— Dumnezeu s-o odihnească în pace! murmur, lipsit de puteri, cu fruntea plecată.

Aby îşi face semnul crucii, bolborosind cuvinte neînţelese în limba lui strămoşească. După câteva minute de adâncă tăcere tot el o ia pe Dolle în braţe, îndreptându-se spre uşa pe care i-o deschid precipitat. Trecem prin coridoare pustii, urcăm nişte scări şi nimerim în liftul gol apărut ca prin minune.

Când intrăm în sala etajului şase, toţi cei prezenţi se întorc surprinşi în direcţia noastră. Toshiba se ridică greoi din fotoliul unde stătea, urmărindu-l stupefiat pe Aby cum aşează direct pe covor trupul inert al fostei sale soţii. Martin Doga este impenetrabil. S-a convin pe loc de cruda realitate, vine grăbit lângă Aby, scotocindu-se prin buzunare, căutând pesemne o batistă. Aby, după ce încrucişează mâinile defunctei pe piept, se întoarce calm spre el, plasându-i un pumn direct sub bărbie. Martin Doga

se clatină, vrea să reacţioneze, dar nu mai apucă. Al doilea pumn îl face k.o. Cade pe covor fără cunoştinţă, cu faţa în sus, cu braţele larg desfăcute. Între timp, Yamada Hyo Toshiba şi-a revenit. E din nou stăpân pe el însuşi, calm, hotărât, încercând să nu-şi trădeze emoţia dureroasă ce-l domină. Cu paşi repezi se apropie de fosta lui soţie, scoate o batistă albă, acoperindu-i chipul. După aceea îngenunchează pios, fără sa mai ţină cont de prezenţa noastră.

Paznicii înarmaţi par nişte statui. Pe Joop K.G. şi pe Cliff îi descopăr lângă uşa larg deschisă. Fumează amândoi, morocănoşi, urmărind cu discreţie tragica desfăşurare a evenimentelor. Cliff ridică mâna în semn de salut.

— Vă cerem scuze, ia cuvântul pe neaşteptate Aby. V-am rămas datori cu anumite explicaţii. Doamna Dolle Dinsdag a pierit într-un accident confuz, în împrejurări necunoscute. Ne-a fost imposibil s-o salvăm. Autorul moral al acestui accident se află printre noi. Domnule Joop K.G., Van Mennen acuză violente dureri de cap. Vă...

— Ce te-a apucat? îl întrerup grosolan.

— Consider că ai nevoie de asistenţă medicală urgentă. Nu-mi place cum arăţi. Vă rugăm – se adresează din nou poliţistului – s-o anunţaţi pe doamna Renate Stein.

— Doamna Renate Stein va sosi din clipă în clipă, îl linişteşte Joop, aruncându-mi o scurtă privire.

Deşi fac tot ce-i posibil sa nu-mi trădez cumplita oboseală ce m-a cuprins, n-am cum să lupt împotriva slăbiciunii fizice şi nervoase. Caut din priviri un fotoliu spre care mă îndrept nesigur. Sub blânda intervenţie a bunului şi credinciosului Aby cad între pernele moi. Mai apuc să-l văd pe Martin Doga cum se ridică de pe covor – frecându-şi insistent bărbia – şi cum îngenunchează apoi lângă corpul neînsufleţit. Închid ochii neputincios. Din cauza durerilor atroce mâinile mi se strâng convulsiv.

Clipe lungi se scurg în tăcere. Cineva tuşeşte uşor. Fac eforturi să-mi aduc aminte unde am pus cheia de la poarta locuinţei. Nu reuşesc... De ce a încurcat jocul Irmy? De ce? ... De ce?

Zgomote vagi îmi atrag atenţia şi printre gene o văd pe doamna Renate Stein cum intră în salon cu paşi repezi. Yamada Hyo Toshiba se ridică politicos în picioare. Pe chipul său urmele emoţiei au dispărut. Rece, distant, o înfruntă din priviri pe noua venită, reuşind să imprime momentului nota demnităţii tragice. Martin Doga se înclină scurt, expeditiv, fără să-şi schimbe poziţia. Irmy nu le acordă nici cea mai mică atenţie. Se duce direct la corpul neînsufleţit, luându-i batista de pe obraz. Păstrează câteva momente de reculegere, pentru ca apoi să cadă încet în genunchi lângă fosta ei prietenă din tinereţe.

— Te-am iertat, Dolle, buna mea Dolle, şopteşte Irmy, pe al cărei chip nu apare nimic din profundul şoc emotiv. Am primit ultimul tău mesaj telepatic... N-am putut interveni... Te-am iertat, Dolle, înţelegându-ţi întreaga vinovăţie. N-am avut puterea să te condamn. N-am fost şi nu sunt judecătorul tău. Ai răspuns în faţa propriei tale conştiinţe... Te-am iertat. Dolle, pentru că l-ai convins pe George Hay să se sacrifice după ce ai descoperit în arhiva soţului un document care proba că Martin Doga luase legătura cu anumite concerne aflate sub patronaj militar... Nu numai noi îţi vom rămâne recunoscători. Ştiam acum că ai neutralizat toate sistemele de apărare din Tsunami, inclusiv brigada de intervenţie rapidă. În fond, ne-ai predat pe principalii vinovaţi... Odihneşte-te în pace, Dolle! Metoda influenţării comportamentului uman de la distanţă va fi întrebuinţată în folosul oamenilor, nu împotriva lor... Adio, Dolle!

Irmy îi aşează batista pe chip şi se ridică în picioare.

— Îmi permiteţi? intervine Toshiba. Van şi Aby au fost

supuşi în centrala subterană unor radiaţii periculoase. Vă rugăm să le acordaţi cât mai repede asistenţa medicală necesară.

— Mulţumesc, domnule Toshiba! se încruntă uşor Irmy, precipitându-se. Nu aveţi ce să-mi reproşaţi, dacă am înţeles bine. Pe toţi aceşti buni prieteni i-am inclus în acţiune pentru că trebuia să le salvez conştiinţa, implicându-i cu violenţă în joc… Dar e timpul să încheiem conturile. În urma intervenţiei anumitor organe oficiale, Yamada Hyo Toshiba şi Martin Doga vor avea, începând cu data de azi, domiciliu forţat pe toată durata cercetărilor în curs. Sergent Cliff, preiei comanda! Vei primi actele corespunzătoare.

— Am înţeles! Preiau comanda, răspunse Cliff, surprins.

— Domnule Toshiba, primiţi, vă rugăm, condoleanţele noastre. Vom participa la înmormântarea soţiei dumneavoastră.

Irmy se întoarce, îndreptându-se spre noi.

— Cum te simţi, Van? Tu, Aby?

Îmi caută neliniştită privirile. Teama din ochii ei îmi umple sufletul de o bucurie imensă, devastatoare. Clipesc descumpănit, sub influenţa emoţiei, în timp ce migrena de care uitasem îmi săgetează tâmplele. O văd pe Irmy cum îi face semn lui Joop să se apropie. Ceva, ca o ceaţă policromă îmi acoperă ochii. Durerea stridentă de sub frunte s-a amplificat la maximum. Scot un ţipăt pe care îl aud numai eu. Joop e la câţiva paşi, pot înţelege ce spune.

— … conform planului… Piramidele… neutralizate…

Documentaţia integrală a experienţelor ne-a fost predată prin intermediul… probe evidente…

Vocea lui Joop se întrerupse. Irmy îi răspunde sau strigă ceva în clipa când mă prăvălesc în întuneric, în tăcere.

20

Mai întâi îmi dau seama că stau întins cu faţa în sus iar salteaua e tare, sănătoasă. Perna moale de sub cap nu-mi aparţine, e străină. Nu mi-au plăcut niciodată pernele umplute cu fulgi – după formula moştenită din moşi-strămoşi. În schimb, recunosc pledul călduros tras până sub bărbie. De undeva pătrunde în cameră un curent de aer rece, bogat în oxigen, înviorător. Miroase a levănţică. Departe latră un câine. Deci nu sunt acasă şi fereastra e larg deschisă, pentru că aud glasul lui Konrad care strigă la câine să tacă. Aştept, în speranţa că voi auzi şi vocea Elsei…

Deschid ochii. Fixez plafonul înalt, din bârne paralele de lemn, puse cu meşteşug una lângă alta. Din plafon coboară lustra metalică, argintie. Privirile îmi fug pe pereţii construiţi tot din bârne şi peste care au fost prinse covoraşe de lână în culori vii, lucrate manual, în stil popular. Mobila simplă se compune dintr-o masă şi câteva scaune cu spătar, toate din lemn închis la culoare. Aşadar, sunt într-o cabană! Pe masă se află şi fotografia Elsei! Dacă nu mă înşel am mai văzut-o şi în clinica doamnei Renate Stein, sau poate e aceeaşi. Alături, în vaza mică, din argilă roşie, sunt câteva fire de levănţică şi o crenguţă subţire de brad. Lângă vază descopăr ochelarii mei, o carte deschisă, poşeta Elsei.

În continuarea patului e chiuveta din faianţă albă, cu prosoape flauşate prinse pe suportul special. Deasupra chiuvetei o oglindă ovală, cu rama din lemn fumuriu.

Într-adevăr, fereastra e larg deschisă, pătrată, cu cercevele solide, geluite cu măiestrie. Cred că este încă dimineaţă. Prin transparenţa aerului pur văd cerul albastru prin care vâslesc alene păsări mari, cu aripi prelungi,

cafenii. Nu departe, pe orizont, lumina puternică a zilei reliefează grupuri de nori albi, pufoşi… Ciudat! Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici.

Arunc nerăbdător pledul de pe mine. Pijamaua groasă, în dungi albastre şi albe, nu-mi spune nimic, deşi sunt convins că n-am cumpărat-o personal şi nici n-am primit-o cadou.

Stau pe marginea patului, puţin ameţit. Pardoseala camerei e acoperită cu un covor gros. Din lână naturală. La îndemână sunt papucii noi, căptuşiţi cu blană. Mă scol cam rigid, iau papucii în picioare şi trec la oglindă. Am chipul palid, obrajii supţi, barba lungă, neîngrijită, căruntă, de misionar hăituit. Parcă şi părul e mai coliliu… „Am fost bolnav” îmi spun cu amărăciune, atent la nota tristeţii ce se degajă din privirile mele obosite. Cearcăne adânci mi-au apărut sub ochi şi când încerc să zâmbesc bătrânului din oglindă, simt cum mă învăluie, dureroasă, emoţia. Când s-au întâmplat toate astea, când? … Atunci, la Tsunami? Golul imens de sub frunte mă înfioară. Strâng pijamaua pe mine şi trec zgribulit la fereastră, aplecându-mă peste pervaz. Cabana, de dimensiuni modeste, e fără pretenţii, în stil clasic. A fost construită, pesemne, în grabă, pe postamentul înalt din bolovani informi, culeşi din cine ştie ce râu de munte. „Nu-i lipseşte, probabil nici acoperişul ascuţit sau lucarnele” completez, cu un gând fugar. Câteva trepte de lemn coboară în curtea largă, înconjurată de trunchiuri solide de copaci, înfipte direct în pământ – un adevărat parapet. În grădina frumos îngrijită sunt numai legume: ceapă, usturoi, salată verde, tomate. Roşiile s-au copt. Flori puţine. Câţiva nuci bătrâni îşi profilează coroanele uriaşe din loc în loc.

Până în marginea pădurii ce se pierde printre dealuri nu sunt nicio sută de metri. Prin iarba deasă pasc mai multe oi cu blana lungă, păzite de un băieţandru întins pe jos, învelit într-o şubă ţărănească. Un ogar sprinten, cafeniu, aleargă

jucăuş de colo până colo. Amândoi sunt învăluiţi în lumina puternică a soarelui matinal ce a răsărit din cealaltă parte a cabanei.

Bărbatul care tocmai iese din pădure are pălăria cu boruri largi trasă pe ochi iar arma de vânătoare o strânge sub braţ. Barba căruntă, tăiată scurt, costumul din piele, cizmele milităreşti, înalte, îi dau acel aer binecunoscut de provincial, de fermier bine înfipt în viaţa asta cam monotonă după cât se pare. Îl urmăresc distrat cum se apropie de copil, suplu, obişnuit să meargă pe jos şi ceva din mersul său îmi aduce aminte… Îmi aduce aminte…

— Bună dimineaţa, domnule Joop!

— Bună, Konrad! Azi am fost ghinionist… Stai cuminte, Bell! strigă la câine, care alunecă pe iarbă şi se întinde pe burtă cu limba scoasă şi urechile ciulite.

Mă retrag de la fereastră. Inima îmi pulsează năvalnic în piept. „Dumnezeule! … Joop! Nici aici n-am scăpat de el?”

— Van, treci înapoi în pat! E încă răcoare.

Mă întorc speriat.

— Elsa! scot o şoaptă. Elsa, draga mea, când ai sosit?

Alerg spre ea, o strâng în braţe şi rămânem aşa, emoţionaţi amândoi, incapabili să mai rostim cuvinte.

Elsa se desface din strânsoare şi o văd cum clipeşte nedumerită, cum încearcă să zâmbească, să spună ceva, pentru ca, până la urmă să-şi lase capul pe pieptul meu, izbucnind în plâns. Îi mângâi timid umerii slabi, o iau de mijloc.

— Van, au trecut patru luni de când am plecat din oraş, îi aud murmurul cald, sfios.

— N-am rezistat şocului? întreb, înţelegând imediat ce se petrece cu ea. Hai, nu te speria, sunt în apele mele.

— Nu… Până acum… până azi…

— Linişteşte-te, draga mea. Am depăşit criza. Cine… cine mi-a făcut în tot acest timp… tratamentul?

— Doamna Irmgard Renate Stein. Ea ne-a construit cabana. Konrad s-a adaptat admirabil. Nici n-am crezut că…

— Joop şi-a dat demisia sau e în vizită? L-am văzut. E… Împreună cu… Deci Konrad e ciobănaşul?

— Joop? … În vizită? … Ah! N-ai cum să ştii. Uit mereu că… Tratamentul tău din clinica doamnei Renate Stein a durat aproape trei luni. În tot acest timp n-am avut voie să te vizităm… Irmy şi cu Joop K.G. au fost foarte ocupaţi cu… Pe scurt, experienţele de la Tsunami – privind influenţarea comportamentului uman de la distanţă – au fost divulgate pe diferite căi opiniei publice mondiale, provocând senzaţie. În urma presiunilor s-a constituit un tribunal internaţional format din specialişti. Guvernul ţării noastre a acceptat ideea. Dezbaterile sunt în curs… Toshiba şi Martin Doga sunt arestaţi… Cât despre Joop… Nu mai este în poliţie. Şi-a deschis o agenţie particulară de jurişti, detectivi şi… mă rog, o agenţie modestă care se ocupă cu… O să-ţi explice el. Ce e cu tine. Repede, în pat!

— Nu… nu te alarma. Unde suntem aici?

— În munţi. Cam la 300 de kilometri de oraş. Proprietatea ne aparţine. Ne-a fost dăruită de Joop K.G .

Am mâncat cu poftă tot ce mi-a adus Elsa, apoi am trecut docil sub pled. Ne uităm tulburaţi unul la altul, abia reuşind să ne ascundem bucuria că suntem alături, în viaţă, şi că nimeni nu ne mai poate despărţi. Elsa vine şi se aşează pe marginea patului, căutându-mi mâna. I-o mângâi uşor, fericit.

— Konrad a învăţat să tragă cu fel de fel de arme. La început mi-a fost tare teamă. Vrea să ajungă cel mai celebru vânător…

— Mai întâi să-şi ia bacalaureatul, spun tandru, fără să mă gândesc la ceva anume. Un vânător analfabet e o aberaţie!

— Aby îl va iniţia în tainele înotului subacvatic… Nu ştiu

ce să mă fac! Joop îi predă logica. Are ce are el cu logica asta. Curs intensiv, metode proprii, tratat nepublicat încă.

— Logica? fac visător. Lui Konrad îi mai trebuie minte, nu glumă, pentru logica predată de maestrul Joop… Cine a propus să venim aici, în munţi?

— Irmy. Reintegrarea în universul copilăriei tale.

— Metodă terapeutică eficace, completez gânditor.

— Nu înţeleg cum a reuşit Joop să convingă oficialităţile. A cumpărat bucata asta de pământ cu păduri cu tot. 14 hectare… A mai adus oi, câini, vaci cu lapte si ne-a propus să înfiinţăm o crescătorie de urşi, turuie fără să obosească Elsa.

— Cum s-ar spune, adio profesiune, adio civilizaţie!

— Asta s-o crezi tu! Ferma va dispune de clădiri, laboratoare, utilaje moderne, şosele asfaltate… Cât despre tine… Ai fost numit director în clinica doamnei Renate Stein.

— Onorabilă perspectivă!

O privesc pe Elsa neîncrezător. E atât de entuziasmată, încât obrajii i s-au încins.

— Te rog! Fără ironii, mi-o reteză Elsa, încruntându-se. Irmy ţi-a redat viaţa, viaţa, înţelegi? … Eşti insuportabil!

— Bine, bine, caut s-o liniştesc, nu voi refuza nimic, nu vă voi contrazice cu nimic, nu voi comenta nimic. Eşti mulţumită?

— Van, să nu crezi că am ajuns o pisăloagă. Începem însă o viaţă nouă. Va trebui să fii la înălţimea acestei nobile misiuni.

— Da, da, viaţa… cu nobila ei misiune, remarc în doi peri. Habitat, biocenoză… Cu problemele „echilibrului ecologic” ai reuşit să te descurci?

— Am impus drastice măsuri organizatorice. Dispunem acum de opt organisme oficiale, însumând larga adeziune a maselor…

Uşa se deschide şi în pragul ei se profilează silueta „vânătorului” Joop K.G. Aruncă pălăria pe jos, sprijină arma de perete, îşi scoate ochelarii pe care-i şterge cu marginea feţei de masă, proţăpindu-se apoi lângă pat, cercetându-mă ca pe o relicvă adusă la lumină din măruntaiele pământului. Miroase a tutun prost. Ochii îi strălucesc în spatele lentilelor groase.

— Am auzit că ţi-au zburat toţi fluturii din cap! bombăne, în chip de salut, cu cea mai vie satisfacţie.

— Bătrâne, dacă nu te strâng în braţe, te arunc pe fereastră! strig, sărind de sub pled.

Ne îmbrăţişăm până îmi pierd răsuflarea.

— Ăsta zic şi eu miracol! exclamă, bine dispus. Doamna Renate Stein merită primul monument din partea noastră. Pe al doilea n-ai decât să-l comanzi tu.

Râdem în hohote, în timp ce Elsa trece la fereastră.

— Dar ce-i aici? auzim deodată glasul doamnei Renate Stein. Clubul entuziaştilor?

Îl dau pe Joop binişor la o parte şi-i ies în întâmpinare.

— Irmy, după cum vezi…

— Ce să văd? Nu văd nimic, ripostează cu cel mai desăvârşit calm, ascunzându-şi cu artă emoţia. Îmi dai voie să-ţi iau pulsul? Îmi strânge mâna cu delicateţe. Mă aplec şi o sărut pe amândoi obrajii, în timp ce camera se clatină dintr-o parte în alta.

— Dă-l dracului de puls! Sunt întreg, la minte şi la trup. Ce importanţă mai are pulsul? … Îţi mulţumesc.

Ne privim în tăcere.

— N-am încă certitudini, zâmbeşte, binevoitoare. Metoda…

— Catharsis? o întrerup, simţind unda tristeţii ce-mi tulbură conştiinţa. Am avut noroc. O parte din evenimente le cunoşteai…

— Da. Te-am obligat să retrăieşti toată suita

evenimentelor. Prin hipnoză, flux telepatic şi alte procedee tehnice, ţi-am reintrodus în câmpul conştiinţei experienţe pe care le credeai pierdute. Ai retrăit aceste amintiri cu mare intensitate dramatică... Timp de trei luni ai fost singurul interpret şi propriul tău spectator. Eşti în afara oricărui pericol... Iartă-mă! Ţi-am răscolit amintirile vieţii pentru a te readuce la echilibrul psiho-somatic iniţial.

Nu îndrăznesc să mă uit în ochii ei. Îi caut mâna pe care i-o sărut sfios, tandru, aşa cum se cuvine în relaţiile dintre doi buni prieteni care nu mai au ce să-şi ascundă şi care ştiu că nu se vor despărţi niciodată.

Absent, sprijinit de pervazul ferestrei deschise, Joop şi-a aprins altă ţigară din care trage cu nesaţ. Aby s-a retras într-un colţ, tăcut ca de obicei, având intenţia de a nu-şi face simţită prezenţa. Cliff s-a întins direct pe covor, urmărindu-l pe Ben Ossoli cum îşi caută neliniştit un scaun pe măsura lui. Ben e pătat de ulei din cap până în picioare, convingându-ne din plin că elicopterele aflate în dotarea viitoarei ferme sunt gata să asigure permanent legătura cu oraşul. Neras, cu barba vâlvoi. Arată groaznic, sălbăticit. Faptul îl incomodează vizibil. De aceea renunţă să mai caute şi trece lângă Aby care-l împinge pe un scaun din apropiere. Elsa nu s-a mişcat de pe marginea patului. Se uită din când în când în ochii mei pentru a se convinge parcă dacă sunt sau nu apt pentru acest dialog neprevăzut.

Doamna Renate Stein meditează în tăcere. Pauza mi se pare interminabilă, greu de suportat.

— Dragii mei, se hotărăşte Irmy să vorbească, după chinuitoare confruntări cu el însuşi, prietenul nostru comun Van Mennen a revenit la un echilibru stabil. Acest eveniment are pentru noi profunde semnificaţii morale, afective, omeneşti. Pentru liniştea conştiinţei lui, dacă vreţi, voi încerca astăzi să completez anumite lacune din tragedia la care aţi participat cu toţi. Domnule Joop K.G., va trebui

să-mi daţi o mână de ajutor.

— Oricând la dispoziţia dumneavoastră! se înclină sobru, cu eleganţă, fostul inspector şef.

— Van, ai ceva împotrivă? continuă Irmy cu glas domol.

— Nu am nimic, ce să am?

— Să începem atunci… Mama Emiliei Krestel – sau Dolle Dinsdag, cum a rămas pentru noi – a visat toată viaţa că fiica ei va cuceri titlul de campioană în complexa disciplină a patinajului artistic. Starea obsesivă s-a manifestat prin cruzimea cu care a educat-o în această direcţie.

Ideea influenţării comportamentului uman de la distanţă s-a cristalizat încă din primii mei ani de studenţie. Studiile asupra organismului bio-plasmatic m-au fascinat, mi-au oferit şansa de a descoperi noi procedee în universul incredibil al biocomunicării. Ca instrument terapeutic în sfera maladiilor psihice se anunţa mai mult decât salutar, metoda având o importanţă covârşitoare, numeroşi oameni infirmi putând fi în felul acesta redaţi societăţii.

Pentru a trece însă la complicatele experienţe aveam nevoie de sisteme electronice evoluate, tehnica influenţării fiind dependentă de aceşti analizatori hipersensibili. Fantezia ştiinţifică a Emiliei Krestel ne-a dus – după îndelungi cercetări – la un strălucit succes. Noul aparataj, îmbunătăţit substanţial, ne-a fost pus la dispoziţie chiar de tata şi specialiştii lui. Pe mama Emiliei o interesau experienţele noastre. Între timp, raporturile bătrânei cu Toshiba şi Martin Doga au evoluat. Pentru a face din fiică o stea a patinajului artistic mondial, mama trădează clubului Tsunami Ideea. Atrasă de perspectiva incalculabilă a aplicări metodei în sport, Emilia acceptă tragicul compromis cu Yamada Hyo Toshiba, devenind astfel prima eroină a primelor experienţe. Martin Doga, ilustru cibernetician, descoperă noi principii şi reuşeşte să adapteze la sistem geniala „substanţă clorofiliană” a Oliviei Haller. Chimista a

fost asasinată cu sânge rece prin procese chimice ce imitau substanţa în cauză. Nobilul ei vis – de regenerare a forţei de creaţie umană cu ajutorul „clorofilei” – ajungea astfel cel mai impresionant rezervor de energie pentru organismul bio-plasmatic uman.

Supus unor presiuni dure, bătrânul Haller a predat arhiva secretă a soţiei pentru a-şi salva viaţa. Sub efectul dezastrului moral am părăsit oraşul. Diploma am obţinut-o într-un institut din America de Nord. Paralel cu activitatea profesională am studiat ani îndelungaţi. În tot acest timp la baza sportivă Tsunami seria experienţelor a continuat. Ce ne puteţi spune, domnule Joop K.G.?

— Nu prea mai am ce să vă spun, bombăne el, ca pentru sine. Performanţele sportive au fost întotdeauna comentate în fel şi chip. Recordurile clubului Tsunami n-au făcut excepţie. Printre comentatori s-au numărat şi personalităţi ştiinţifice. Într-un strălucit studiu, semnat de Malinon Cent, o remarcă dubioasă m-a pus în stare de alarmă. Am apelat la concluziile unor specialişti străini. Răspunsul l-am primit după trei ani. Ei bine, n-ai cum să reacţionezi când afli cu stupefacţie că la nivelul capacităţii organismului uman anumite performanţe sportive sunt cu neputinţă de admis! A trebuit atunci să-mi concentrez atenţia asupra fabuloaselor câştiguri realizate de patronii clubului Tsunami. După ani şi ani am ajuns la concluzia nebunească pe care o cunoaşteţi. Toate concursurile interne şi externe fuseseră controlate printr-un calcul anticipat, indiferent dacă atleţii pierdeau sau câştigau. Extravaganta idee a influenţării comportamentului uman de la distanţă mi s-a părut pe atunci prea absurdă pentru a o lua în serios.

Construirea unei clinici de psihiatrie în cartierul de est – finanţată integral de doamna Renate Stein – a reintrodus în joc taina „epidemiei clorofiliene”, pistă pe care alunecasem încă de la plecarea bătrânului Haller. Mi-am băgat nasul în

afacere… Primul suspect a fost chiar Van Mennen în persoană. Metoda sa de a recomanda pe viitorii campioni mondiali era şocantă. În acelaşi timp, relaţia Van Mennen – Renate Stein – Dolle Dinsdag crea dificultăţi apreciabile, chiar şi la cea mai sumară analiză. Ceea ce mi-a răsturnat însă optica asupra intenţiilor dumneavoastră, doamnă Renate Stein, a fost apariţia în acţiune a unui fenomen care deranja logica. Ori de câte ori aţi trecut prin oraş, anumiţi indivizi de la Tsunami s-au încăpăţânat să vă urmărească pas cu pas. Filaj discret a cărui rafinată structură s-au inclus obiective ambiţioase; cu ce persoane intraţi în contact, conţinutul discuţiilor, activitatea ştiinţifică, ce se petrece în clinica dumneavoastră de psihiatrie şi altele. Acest discret filaj m-a pus pe gânduri. Nu este obligatoriu să fii copoi cu diplomă pentru a da de urma vânatului. Ceea ce era mai important se rezuma la o singură idee: ce miză ascunde jocul. Am trăit, după cum bine ştiţi, din punga generoasă a domnului Toshiba. Mulţi au apelat la punga asta, cu voie sau fără voie. În cazul meu trebuia să mă pretez la un joc dublu, riscant. Am riscat nu numai din plăcerea strict subiectivă de a afla adevărul. Am riscat descoperind cu modestie că fac parte din conştiinţa universală, experienţele de la Tsunami nefiind altceva decât un atentat împotriva umanităţii… Puteţi continua, doamnă Stein.

— Mulţumesc… Dolle Dinsdag a trecut printr-un chinuitor proces de conştiinţă, reluă Irmy. Convinsă fiind că Martin Doga şi soţul ei au noi obiective în perspectivă, îngrozită la ideea folosirii acestora pe plan militar, îl convinge pe George Hay să evadeze. În urma unei scrisori anonime, l-am cules pe Hay dintr-o clinică obscură. Conştient sau inconştient acesta mi-a divulgat aspectele esenţiale ale problemei… Trebuie să vă fie limpede că nu orice organism uman suportă supratensiunile generate de experienţe. Iată de ce metoda lui Van Mennen a adus o contribuţie

impresionantă în complexitatea problematicii ştiinţifice. Totodată e cazul să vă mai precizez că pentru organismul uman energia bio-plasmatică are funcţii încă insuficient studiate. Experienţele în curs au scos, totuşi, în evidenţă, o trăsătură caracteristică a acestei energii: capacitatea ei de a transforma organismul într-un aparat viu de emisie şi recepţie al cărui nucleu central îl formează materia cenuşie – structura cerebrală.

Amoeba albastră reprezenta un cod care prin ritm şi linie melodică declanşa intrarea în contact a subiectului cu baza resurselor energetice, condiţionându-se astfel reciproc. Aceste contacte se puteau realiza între orice puncte de pe suprafaţa planetei. Ca o observaţie strict particulară, vă atrag atenţia că subiectul putea trece sub directul control al centrului de comandă-emisie fără a se apela la cod. Konrad şi Van Mennen n-au intrat în recepţie nefiind programaţi, deşi unele tulburări au apărut din întâmplare sau din cauze care nu mai au importanţă. În schimb Yvette, Aby, Cliff şi Alvin sunt exemple concludente ale acestei arme periculoase. Toshiba şi Martin Doga au descoperit în „energia clorofiliană” acel rezervor inepuizabil ce alimenta permanent „foamea de oxigen” a organismului bio-plasmatic. În acest scop au fost construite piramidele cenuşii, paravan pentru flora obţinută prin mutaţii genetice. Un uimitor sistem cibernetic controla în fiece clipă transferul de energii şi fidelitatea reacţiilor. Deşi prin acţiunea noastră piramidele au fost neutralizate, descoperirea va intra în patrimoniul culturii ştiinţifice mondiale, având multiple întrebuinţări… Elsa. Cred că va trebui să-mi completezi ideea. Te rog!

— Ce să vă spun? face Elsa, profund emoţionată. Flora descoperită la Tsunami, pe baza cercetărilor întreprinse de Olivia Haller, a şi atras atenţia unor organisme ştiinţifice internaţionale. La propunerea noastră a luat fiinţă un

consiliu care va pune în aplicare aşa numita „Operaţiune oxigen”… În viitorii 20 de ani se vor construi 400 de staţii care vor debita în atmosferă cantităţi impresionante de oxigen. Efectele dezastruoase ale defrişării unor păduri din zona tropicală şi subtropicală vor putea fi astfel limitate. Cam atât pentru astăzi!

Zâmbesc amuzat, imaginându-mi cât de fericită trebuie să fie Elsa în bătălia asta pe plan ecologic…

—- Doamnă, primiţi felicitările noastre! intervine Joop, prietenos şi galant în acelaşi timp. Vă dorim succes! … Dar, pentru a nu ne întrerupe şirul ideilor, aş dori să vă pun o întrebare, se adresează doamnei Renate Stein.

— Vă rog!

—Cu ce intenţii aţi construit clinica din oraş?

— Clinica din oraş am construit-o nu numai ca bază de atac, răspunde fără să clipească. Metoda influenţării comportamentului uman de la distanţă – în viziunea mea şi a colaboratorilor mei – necesită încă cercetări minuţioase, dificile. Clinica ne oferă aceste posibilităţi, în acelaşi timp, am creat şi primul model care va activa pentru găsirea de soluţii optime pentru eradicarea maladiilor neuro-psihice. Astfel de modele au şi început să fie construite în Asia, America de Sud şi Africa… Desigur, clinica mi-a permis să condiţionez cu exactitate pe cei care au intervenit la Tsunami, în acţiunea finală.

Ostilităţile le-am declanşat pe neaşteptate, în momentul când Yvette devenea prima victimă a noilor experienţe. „Cea mai bună apărare este atacul” … Nu mai încape îndoială că revenirea mea în oraş fusese semnalată la Tsunami, obligându-i pe cei în cauză să intre în alarmă. Nefiind convinşi că voi interveni, au continuat experienţele.

— Iartă-mă că te întrerup, intru în discuţie. Deci invitaţia lui Toshiba din perioada revenirii tale în oraş n-a urmărit altceva decât să mă oblige să intru în contact cu tine?

— Exact, dragă Van. Spera să-l informezi asupra intenţiilor mele. Să nu-l subestimăm pe Toshiba.

— Rafinate metode! mormăie Cliff.

— Să continuăm, dragii mei. Prin „experienţa Yvette” se demonstra monstruoasa capacitate de intervenţie asupra universului afectiv uman. „Experienţa Aby” demonstra eficacitatea metodei în mediul subacvatic. „Experienţa Alvin” a demonstrat transformarea metodei într-o periculoasă armă de distrugere.

Pentru a controla dacă Van Mennen a participat sau nu la experienţe, l-am scos pe George Hay din anonimat, obligându-l, în acelaşi timp, pe Joop să intre în joc. Recunosc în faţa dumneavoastră că am deţinut vaste informaţii privind activitatea domnului Joop K.G. Şi, mai ales, esenţa raporturilor sale cu cei de la Tsunami. Vă felicit, stimate domn, pentru inteligenţa cu care aţi reuşit să mă convingeţi asupra intenţiilor dumneavoastră. Cum stăm cu „epopeea dosarelor?”

- Peste 300 de indivizi au şi fost arestaţi, declară Joop cu seninătate. Consiliul municipal trece din surpriză în surpriză. Numeroase organizaţii politice şi obşteşti sunt de partea noastră. Nu trebuie să ne facem însă iluzii. În oraş au mai rămas încă suficiente forţe care pot să ne încurce socotelile, în special în poliţie. Cadrele superioare sunt în derută, oscilante, supuse presiunilor exercitate de potentaţii financiari. E cazul să strecurăm în locul meu un om de încredere. Dacă vine inspector şef Rafael Revignol ne-am ars. Ăsta e o superbă canalie.

— Domnule Joop, nu vă faceţi griji, îl tempereazǎ Irmy. S-a intervenit unde trebuie cu metode nu tocmai ortodoxe, dar eficiente. Domnule Cliff, aţi fost avansat inspector şef. Vă rog, nu intraţi în panică… Veţi colabora discret cu fostul inspector şef, prezent în faţa noastră. Suntem obligaţi să aplicăm aceeaşi tactică ingenioasă ca şi a duşmanilor

noştri.

— Stimată… doamnă…, se cam încurcă bietul Cliff, privindu-ne pe rând, surprins, la ordinele dumneavoastră!

Sare de pe covor în poziţie regulamentară.

— Vezi, băieţaş? îl bate pe umăr Joop K. G. Ai învăţat lecţia cum scrie la carte! Amândoi o să facem treabă bună.

— Vă dorim succes! surâde Irmy, în ale cărei priviri a apărut duioşia.. Vom găsi timp să mai discutăm.

— Pe loc repaus! comandă Joop, mai vesel ca niciodată, împingându-l pe Cliff la locul său.

— Unde am rămas? Reia discuţia buna noastră prietenă. Da… George Hay şi Alvin Brüg au dispărut în chip tragic. Lansând în public Amoeba albastră am provocat derută. Intervenţiile fostului inspector şef mi-au fost de un real folos. Între timp, Dolle Dinsdag mi-a transmis telepatic, sau pe alte căi, schema instalaţiilor tehnice din incinta complexului Tsunami.

Dificil, extrem de dificil a fost procesul vostru de conştiinţă. Pentru a nu rata ultima acţiune v-am trecut sub influenţa complexelor sisteme din clinică. Ritmurile rapide ale adaptării la aceste supratensiuni v-au provocat reacţii organice. Datele primite de la Dolle Dinsdag vi le-am imprimat pe scoarţa cerebrală. În acţiunea finală Aby Ta-o-tou şi Van Mennen au fost ajutaţi direct de Dolle Dinsdag. La intervenţia ei, sistemele de securitate fiind distruse, aţi reuşit să vă salvaţi viaţa… Sacrificându-se conştient, Dolle Dinsdag va rămâne pentru noi un splendid exemplu de eroism pe care nu-l vom uita niciodată.,. Din punct de vedere moral am fost obligată să denunţ opiniei publice mondiale caracterul monstruos al unor astfel de experienţe care au încălcat în mod tragic etica ştiinţifică.

Pauza care urmează mi se pare fără sfârșit.

— Doamnă, intervine sobru Joop K. G., experienţa pe care am trăit-o ne conferă dreptul de a ne considera sclavii

propriei noastre conştiinţe. Iar dacă reuşim să ajungem mai drepţi, mai buni, mai obiectivi, n-avem decât să ne considerăm eroi în bătălia cu noi înşine. Există eroism şi în lupta pentru idei.

— Atât ne mai lipseşte! Să fim confundaţi cu nişte eroi! remarc maliţios, în timp ce Elsa se strânge lângă mine.

— Dragii mei, ce-ar fi să lăsăm disputa asta posterităţii? Nu de alta, dar mai avem şi noi treburi… serioase! Ben, ţi s-a comunicat rezultatul concursului de la Tsunami?

— Da, doamnă, răspunde uriaşul, ridicându-se greoi în picioare. Din 86 de campioni mondiali 74 n-au reuşit să egaleze recordurile din ultimii ani.

— Strălucită probă împotriva scepticilor din oraş! Declară radioasă Irmy. A, să nu uit! Am făcut comanda pentru încă două elicoptere.

— Vă mulţumesc. Pista va fi gata peste o săptămână.

— Aby, continuă Irmy hotărâtă. Sper că vei accepta să preiei funcţia de antrenor general?

— Nu sunt împotrivă, declară monoton. Cu o singură condiţie: să-l rugaţi pe domnul Van Mennen să mi-l încredinţeze pe Konrad.

— Bine, bine, accept şi fără presiuni, mă burzuluiesc la el. Dar cu două condiţii: să nu ajungă campion mondial şi s-o înveţi pe Elsa să înoate! Pentru echilibru „ecologic” în familie…

Aby nici nu clipeşte.

— Sunteţi martori, se întoarce spre ceilalţi. Îţi atrag atenţia că vacanţele le vom petrece într-o staţiune subacvatică..

Irmy surâde relaxată.

— Băieţi, vă mulţumesc! Sunteţi liberi… Ce e cu tine, Van?

— Unde e Konrad?

— Konrad! strigă Joop de la fereastră. Vino să-l săruţi pe

tata! Şi mai lasă şuba aia, că te sufoci!

Elsa îmi strânge mâna cu afecţiune în timp ce.. „băieţii” părăsesc în tăcere camera, înclinându-se politicoşi. Joop îşi aprinde altă ţigară, Irmy ne învăluie cu priviri calde.

Konrad intră furtunos, cu un caiet în mână, oprindu-se timid în faţa mea. E zvelt, ars de soare, maturizat pentru vârsta lui, sau aşa îmi place să cred.

— Bună dimineaţa, tată! Cum te simţi?

— Excelent! Nu mă săruţi?

Ne strângem voiniceşte în braţe. Îl îndepărtez, privindu-l satisfăcut. Flanela îi scoate în relief umerii largi, rotunzi.

— Tată, îmi dai voie să discut ceva cu domnul Joop?

— Te rog!

— Domnule Joop, problema pe care mi-aţi dat-o este ilogică. Vânătorul nu poate să-şi împuşte câinele. L-a iubit, au vânat împreună ani îndelungaţi. Analiza presupune, în primul rând, relaţia afectivă dintre om şi câine.

Joop îl scrutează pe Konrad cu atenţie, impasibil, grav.

— Băiete, de câte ori ţi-am spus până acum…

— Arta de a supravieţui? … Nu, n-am uitat. „Raţiunea înainte de toate” … Dar, vă atrag atenţia, domnule Joop, că în logica dumneavoastră sentimentele omeneşti sunt… Nu, invers. Sentimentele omeneşti nu sunt luate în consideraţie.

— Poftim! se întoarce fostul inspector şef către noi, făcându-ne cu ochiul. Tineretul îşi caută sentimentele! … În regulă, Konrad, în regulă! Lecţia viitoare vom discuta despre sentimente.

Un câine latră sub fereastră.

— Bell, strigă Konrad. Mai aşteaptă puţin… Tată, e ora când mă antrenez cu Bell. 5.000 de metri în pas alergător. Bell fuge mai bine decât mine. Astăzi mi-am propui să-l înving… La revedere ! Mamă, voi fi la masă la ora fixată. Pa!

Fuge din cameră fără să se mai uite înapoi.

E linişte. Îmi îndrept ochii spre fereastra deschisă. Pe cerul albastru, luminos, prin transparenţa aerului pur vâslesc păsări mari, cafenii, cu aripi prelungi.

CUPRINS :

1..4

2..23

3..41

4..51

5..55

6..66

7..102

8..129

9..172

10..192

11..201

12..211

13..219

14..226

15..252

16..272

17..280

18..283
19..291
20..304

Lector: LUCIAN HANU
Tehnoredactor: MARIANA ŞTEFAN

Bun de tipar 19.VIII.1983 Apărut 1983,
Comanda nr. 1637. Coli de tipar 18.

Comanda nr. 30 303
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii"
Bucureşti – Piaţa Scânteii nr. 1
Republica Socialista România

Fantastic Club

Lei 14

ÎN ACEEAŞI COLECŢIE

au mai apărut :

George Anania :
TEST DE FIABILITATE

Mihail Grămescu
APORISTICON

Sorin Ştefănescu
ZEE

Liuben Dilov
DRUMUL LUI ICAR

Lucian Ionică :
ZIUA CONFUZĂ